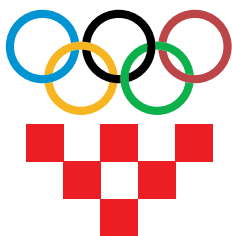

HRVATSKE SPORTAŠICE NA OLIMPIJSKIM IGRAMA

Jurica Gizdić

Jurica Gizdić
HRVATSKE SPORTAŠICE NA OLIMPIJSKIM IGRAMA

NAKLADNIK
Hrvatski olimpijski odbor
Trg Krešimira Čosića 11
10 000 Zagreb

ZA NAKLADNIKA
Josip Čop, glavni tajnik

AUTOR
Jurica Gizdić

GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK
Ante Drpić

IZVRŠNA UREDNICA
Radica Jurkin

RECENZENTI
Danira Bilić
Ratko Cvetnić
Darko Dujmović
Igor Kramarsich
Robert Kučić
Jura Ozmec

LEKTURA
Lea Smolaka

OBLIKOVANJE I PRIPREMA ZA TISAK
Točka.design, Solin

TISAK
Denona d.o.o., Zagreb

NAKLADA
500 primjeraka

ISBN 978-953-7912-02-04

CIP zapis dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem

Projekt je u cijelosti financiran potporom Hrvatskog olimpijskog odbora

Podatci uneseni zaključno sa 17. rujna 2015.

Jurica Gizdić

HRVATSKE SPORTAŠICE NA OLIMPIJSKIM IGRAMA

Zagreb, 2015.

PREDGOVOR

Dragi športski prijatelji, poštovane olimpijke,

Šport bez športašica ne postoji. I u toj istini krije se snaga športa i olimpizma koji pokreću promjene u društvu te potiču na stvaralaštvo i rad.

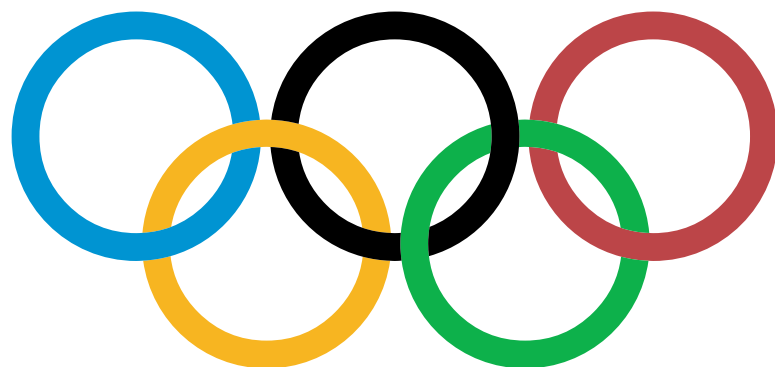
Hrvatske športašice bile su u različitim povijesnim okolnostima pod olimpijskim stijegom istinske veleposlanice pobjede u športskim, etičkim i drugim vrijednostima modernog olimpijskog pokreta. Zato sam izuzetno počašćen pisanjem predgovora knjizi „Hrvatske sportašice na olimpijskim igrama“ posvećenoj našim športašicama koje su generacijski pokrile dug olimpijski put od Igara u Berlinu 1936. do Zimskih olimpijskih igara 2014. u Sočiju. Na tom putu hrvatske su športašice osvojile i u međunarodnim razdobljima respektabilnih 30 olimpijskih odličja. Počevši od prvih medalja Đurđice Bjedov u Meksiku 1968. do odličja Sandre Perković i Lucije Zaninović u Londonu 2012., naše su nas športašice činile ponosnima i radosnima, a posebno mjesto među hrvatskim osvajačicama olimpijskih medalja pripada Janici Kostelić koja je sa šest olimpijskih medalja najuspješnija alpska skijašica u povijesti Zimskih olimpijskih igara.

Koristim prigodu i čestitam hrvatskim športašicama, trenericama, dužnosnicama i djelatnicama koje su svojim radom dale pečat ovoj istini o hrvatskim olimpijkama koju je na radost svih nas objedinio u ovoj izvanrednoj ediciji najplodonosniji hrvatski istraživač sportske povijesti Jurica Gizdić.

Gospodinu Gizdiću, kao i svim članovima Komisije za informiranje i izdavaštvo HOO-a posebno zahvaljujem na knjizi koja predstavlja istinsku vrijednost ne samo naše športske nego i opće nacionalne baštine.

Predsjednik Hrvatskog olimpijskog odbora
dr. sc. Zlatko Mateša

NASTUPI SPORTAŠICA HRVATSKIH KLUBOVA
NA OLIMPIJSKIM IGRAMA 1936. - 1988. I
HRVATSKIH SPORTAŠICA 1992. - 2014.

KRITERIJI ZA UVRŠTAVANJE U KNJIGU

- Sportašice iz hrvatskih klubova na olimpijskim igrama 1936. – 1988. i hrvatske sportašice 1992. – 2014.
- Sportašice hrvatskog podrijetla koje su na olimpijskim igrama nastupale kao članice hrvatskih klubova i prva-kinje u dvije discipline ali pod zastavom druge države
- Sportašice rođene na području današnje Republike Hrvatske koje su na olimpijskim igrama nastupile iz klubova ostalih jugoslavenskih republika, drugih država ili su nastupale za novostvorene države nakon raspada SFRJ, a afirmirale su se u hrvatskom sportu
- Sportašice hrvatskog podrijetla koje su olimpijske medalje osvajale izvan Jugoslavije i država nastalih njenim raspadom
- Sportašice koje nisu rođene u Hrvatskoj, niti su iz hrvatskih klubova nastupale na olimpijskim igrama, a u Hrvatskoj su proglašene najboljim sportašicama

LJETNE OLIMPIJSKE IGRE

OI Berlin 1936. 1. - 16. VIII. 1936. * 19 sportova * 4066 natjecatelja / 328 žena

ATLETIKA - Vera Romanić, Zulejka Stefanini, Vjera Neferović

OI London 1948. 29. VII. - 14. VIII. 1948. * 17 sportova * 4099 natjecatelja / 438 žena

ATLETIKA - Alma Butia

GIMNASTIKA - Tanja Kober, Dragica Basletić, Zlata Mijatović

OI Helsinki 1952. 19. VII. - 3. VIII. 1952. * 17 sportova * 4925 natjecatelja / 573 žene

GIMNASTIKA - Tanja Kober

OI Melbourne 1956. 22. XI. - 8. XII. 1956. * 17 sportova * 3148 natjecatelja / 384 žene

PLIVANJE - Vinka Jeričević

OI Meksiko 1968. 12. - 27. X. 1968. * 20 sportova * 5530 natjecatelja / 781 žena

ATLETIKA - Đurđa Fočić, Vera Nikolić

PLIVANJE - Đurđica Bjedov - zlatna i srebrna medalja, Mirjana Šegrt, Ana Boban, Zdenka Gašparac

Đurđica Bjedov, osvajačica zlatne i srebrne medalje u Meksiku 1968. godine.

OI München 1972. 26. VIII. - 11. IX. 1972. * 23 sporta * 7123 natjecatelja / 1059 žena

ATLETIKA - Vera Nikolić, Radojka Franzotti, Đurđa Fočić,

GIMNASTIKA - Erna Hawelka

PLIVANJE - Zdenka Gašparac

OI Montreal 1976. 17. VII. - 1. VIII. 1976. * 21 sport * 6028 natjecatelj / 678 žena

ATLETIKA - Jelica Pavličić, Radojka Franzotti, Đurđa Fočić

OI Moskva 1980. 17. VII. - 3. VIII. 1980. * 21 sport * 5217 natjecatelj / 1115 žena

KOŠARKA - brončana medalja, Mira Bjedov, Sanja Ožegović

RUKOMET - srebrna medalja, Katica Ileš, Mirjana Ognjenović, Ana Titlić, Biserka Višnjić

Ženska košarkaška reprezentacija Jugoslavije 1980. godine.

Ženska rukometna reprezentacija Jugoslavije, srebrna 1980. godine. S lijeva: Slavica Jeremić, Svetlana Atanasovski, Mirjana Đurica, Svetlana Kitić, Vesna Milošević, Katica Ileš, Zorica Vojinović, Rada Savić, Jasna Merdan, Vesna Radović, Biserka Višnjić i Mirjana Ognjenović.

Ol Los Angeles 1984.

28. VII. - 12. VIII. 1984. * 23 sporta * 6797 natjecatelja / 1567 žena

KOŠARKA - Sanja Ožegović, Marija Uzelac

RUKOMET - zlatna medalja, Mirjana Ognjenović, Jasna Ptujec, Biserka Višnjić

STRELJAŠTVO - Biserka Vrbek

TENIS /pokazni sport/ - Sabrina Goleš - srebrna medalja, Renata Šašak

Sabrina Goleš, srebro u Los Angelesu.

Ženska rukometna reprezentacija Jugoslavije, olimpijski pobjednik iz Los Angelesa 1984. godine. Gornji red s lijeva: Petar Bucu, Ljubinka Janković, Mirjana Ognjenović, Svetlana Dašić, Mirjana Đurica, Biserka Višnjić, član JOK-a, Jasna Merdan Kolar, dr. Dušan Gostović, član JOK-a i Milan Valčić. Sjede s lijeva: Slavica Đukić, Zorica Pavičević, Alenka Cuderman, Svetlana Anastasovski, Svetlana Mugoša, Emilija Erčić, Jasna Ptujec, Ljiljana Mugoša, Dragana Đurić, član JOK-a i trener Josip Samardžija.

Ol Seoul 1988.

17. IX. - 2. X. 1988. * 27 sportova * 8465 natjecatelja / 2194 žene

ATLETIKA - Slobodanka Čolović, Biljana Petrović

KOŠARKA - srebrna medalja, Kornelija Kvesić, Žana Lelas, Danira Nakić

PLIVANJE - Anamarija Petričević

RUKOMET - Nataša Kolega

STOLNI TENIS - Jasna Fazlić - brončana medalja

STRELJAŠTVO - Jasna Šekarić - zlatna i brončana medalja, Mladenka Malenica

TENIS - Sabrina Goleš

Jasna Šekarić, zlatna i brončana medalja u Seoulu.

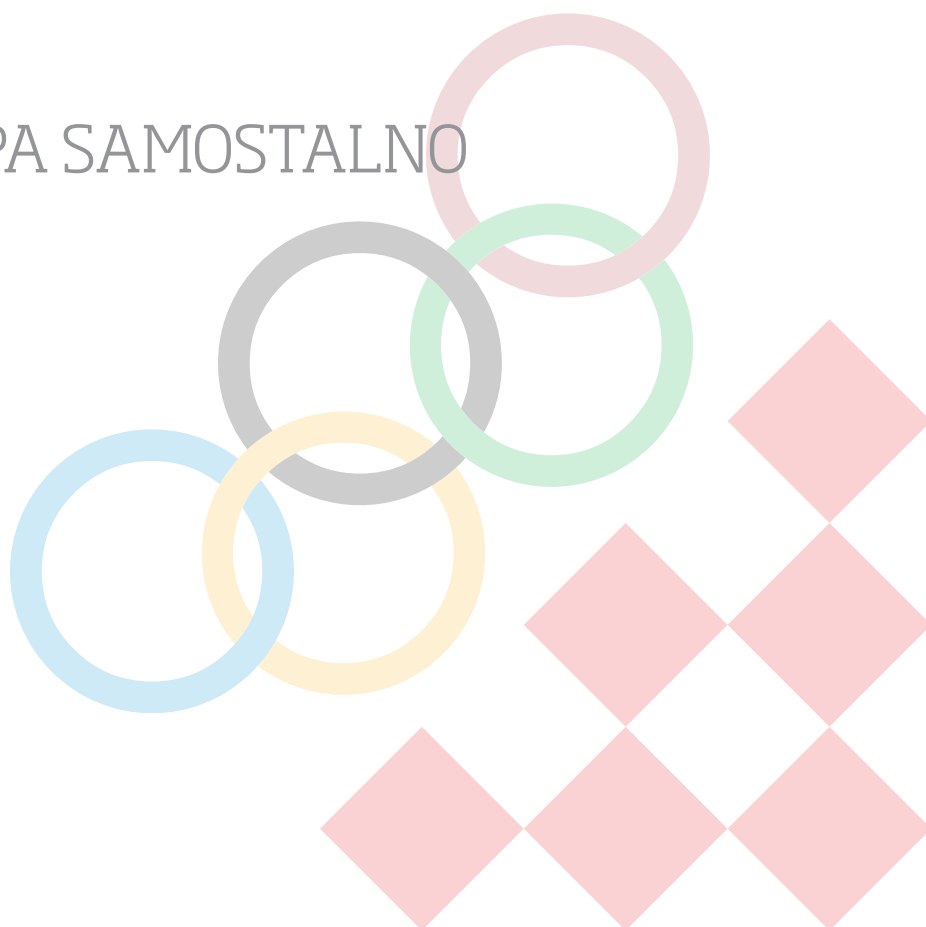

Jasna Fazlić, brončana medalja u Seoulu.

Ženska košarkaška reprezentacija Jugoslavije. Srebrna medalja na Olimpijskim igrama 1988. godine u Seoulu. Stoje s lijeva: Slađana Golić, Polona Dornik, Žana Lelas, Bojana Milošević, Razija Mujanović, Kornelija Kvesić i Vesna Bajkuš. Čuče s lijeva: Eleonora Wild, Danira Nakić, Anđelija Arbutina, Mara Lakić i Stojna Vangelovska,

HRVATSKA NASTUPA SAMOSTALNO

OI Barcelona 1992. 25. VII. - 9. VIII. 1992. * 32 sporta * 9956 natjecatelja / 2704 žene

STRELJAŠTVO - Jasminka Francki, Suzana Skoko, Mirela Skoko
TAEKWONDO / pokazni sport/ - Miet Filipović

OI Atlanta 1996. 19. VII. - 4. VIII. 1996. * 26 sportova * 10320 natjecatelja / 3626 žena

PLIVANJE - Gabrijela Ujčić, Tinka Dančević
STOLNI TENIS - Tamara Boroš, Eldijana Aganović
STRELJAŠTVO - Mladenka Malenica, Suzana Skoko, Mirela Skoko-Kovačević
TENIS - Iva Majoli, Maja Murić

OI Sydney 2000. 15. IX. - 1. X. 2000. * 28 sportova * 10651 natjecatelj / 4069 žena

ATLETIKA - Ivana Brkljačić, Kristina Perica, Blanka Vlašić
ODBOJKA - Marija Anzulović, Jelena Čebukina, Patricija Daničić, Biljana Gligorović, Vesna Jelić, Barbara Jelić, Gordana Jurcan, Ana Kaštelan, Nataša Leto, Marijana Ribičić, Beti Rimac, Ingrid Siscovich
PLIVANJE - Smiljana Marinović, Petra Banović, Marijana Šurković, Tinka Dančević
STOLNI TENIS - Eldijana Aganović, Tamara Boroš, Andrea Bakula
STRELJAŠTVO - Mladenka Malenica
TAEKWONDO - Nataša Vezmar
TENIS - Iva Majoli, Silvija Talaja

OI Atena 2004. 13. - 29. VIII. 2004. * 28 sportova * 11098 natjecatelja / 4329 žena

ATLETIKA - Ivana Brkljačić, Sanja Gavrilović, Blanka Vlašić, Vera Begić
PLIVANJE - Sanja Jovanović, Petra Banović, Anita Galić, Smiljana Marinović
STOLNI TENIS - Tamara Boroš, Cornelia Vaida
STRELJAŠTVO - Mirela Skoko - Čelić
TAEKWONDO - Sandra Šarić, Nataša Vezmar
TENIS - Jelena Kostanić, Karolina Šprem

OI Peking 2008. 8. - 24. VIII. 2008. * 28 sportova * 10942 natjecatelja / 4637 žena

ATLETIKA - Blanka Vlašić - srebrna medalja, Vera Begić, Ivana Brkljačić, Vanja Perišić, Nikolina Horvat, Sanja Gavrilović
GIMNASTIKA - Tina Erceg
JEDRENJE - Mateja Petronijević
PLIVANJE - Sanja Jovanović, Monika Babok, Smiljana Marinović, Anja Trišić
STOLNI TENIS - Tamara Boroš, Sandra Paović, Andrea Bakula
STRELJAŠTVO - Snježana Pejčić - brončana medalja, Suzana Cimbali - Špirelja
TAEKWONDO - Sandra Šarić - brončana medalja, Martina Zubčić - brončana medalja

Hrvatsku zastavu na zatvaranju igara nosila je Tamara Boroš.

Blanka Vlašić, srebrna medalja u Pekingu.

Martina Zubčić i Sandra Šarić, bronačne medalje u Pekingu.

Snježana Pejčić, brončana medalja u Pekingu.

OI London 2012. 27. VII. - 12. VIII. 2012. * 26 sportova * 10500 natjecatelja / 4676 žena

ATLETIKA - Sandra Perković - zlatna medalja, Ana Šimić, Lisa Christina Stublić, Nikolina Horvat

DALJINSKO PLIVANJE - Karla Šitić

GIMNASTIKA - Tina Erceg

JEDRENJE - Tina Mihelić, Enia Ninčević, Romana Župan.

JUDO - Marijana Mišković

KOŠARKA - Sandra Mandir, Anđa Jelavić, Antonija Mišura, Lisa Ann Karčić, Emanuela Salopek, Marija Vrsaljko, Iva Ciglar, Ana Lelas, Iva Slišković, Mirna Mazić, Luca Ivanković, Jelena Ivezić.

PLIVANJE - Kim Daniela Pavlin, Sanja Jovanović

RUKOMET - Jelena Grubišić, Nikica Pušić-Koroljević, Ivana Jelčić, Miranda Tatari, Vesna Milanović Litre, Lidija Horvat, Ivana Lovrić, Andrea Penezić, Kristina Elez, Sonja Bašić, Andrea Šerić, Dijana Jovetić, Anite Gaće, Maja Zebić, pričuva Maida Arslanagić.

STOLNI TENIS - Cornelia Molnar, Yuan Tian

STRELJAŠTVO - Snježana Pejčić

TAEKWONDO - Lucija Zaninović - brončana medalja, Ana Zaninović

Sandra Perković, olimpijska pobjednica u Londonu.

Lucija Zaninović, brončana medalja u Londonu.

ZIMSKE OLIMPIJSKE IGRE

ZOI Oslo 1952. 14. I. - 25. II. 1952. * 6 sportova * 694 natjecatelja / 108 žena

SKIJANJE - Nada Birko-Kustec

ZOI Cortina d'Ampezzo 1956. 26. I. - 5. II. 1956. * 4 sporta * 824 natjecatelja / 146 žena

SKIJANJE - Nada Birko-Kustec, Blaženka Vodenlić

ZOI Lake Placid 1980. 13. - 24. II. 1980. * 6 sportova * 1072 natjecatelja / 332 žene

UMJETNIČKO KLIZANJE - Sanda Dubravčić

**ZOI Sarajevo
1984.**

8. I. - 19. II. 1984. * 6 sportova * 1272 natjecatelja / 274 žene

UMJETNIČKO KLIZANJE - Sanda Dubravčić

BRZO KLIZANJE - Dubravka Vukušić

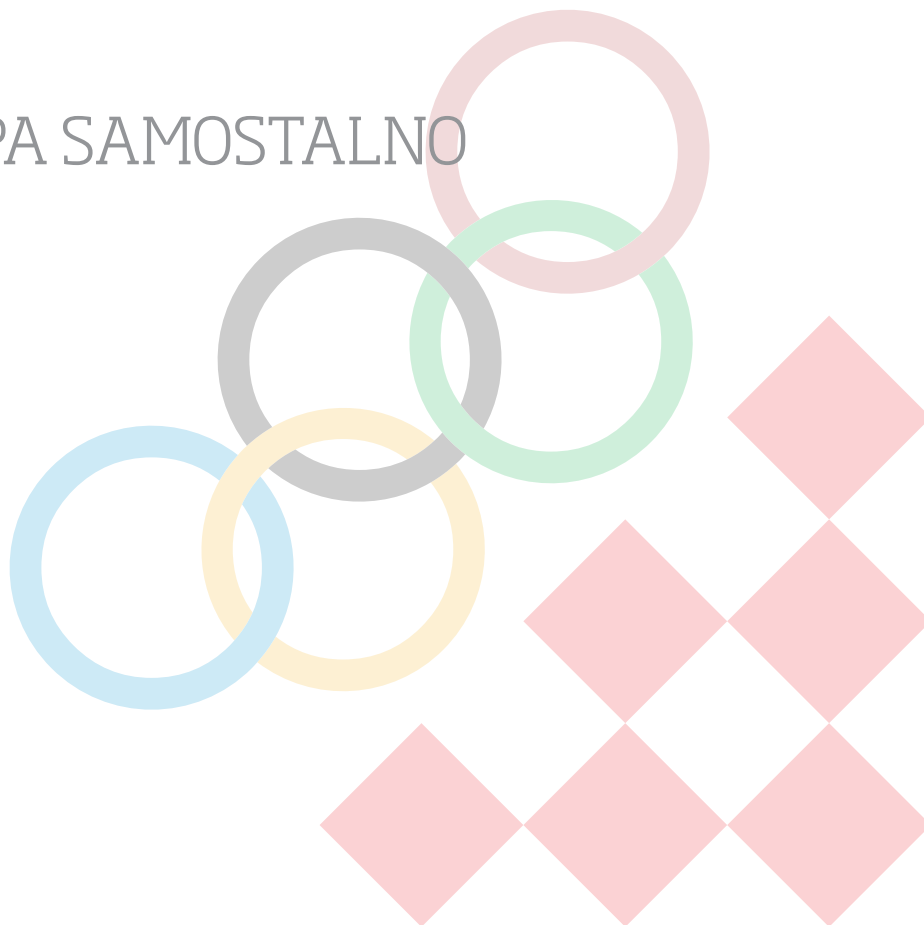
Olimpijski plamen upalila je Sanda Dubravčić.

**ZOI Calgary
1988.**

13. - 28. II. 1988. * 6 sportova * 1423 natjecatelja / 301 žena

UMJETNIČKO KLIZANJE - Željka Čižmešija

HRVATSKA NASTUPA SAMOSTALNO

Hrvatska zastava prvi put se zavijorila na Zimskim olimpijskim igrama u Albertvilleu 1992. godine.

ZOI Albertville 1992.

8. - 23. II. 1992. * 7 sportova * 1801 natjecatelj / 488 žena
UMJETNIČKO KLIZANJE - Željka Čižmešija

ZOI Nagano 1998.

7. - 22. II. 1998. * 7 sportova * 2176 natjecatelja / 787 žena
ALPSKO SKIJANJE - Janica Kostelić
UMJETNIČKO KLIZANJE - Ivana Jakupčević

Hrvatsku zastavu na otvaranju igara nosila Janica Kostelić.

ZOI Salt Lake City 2002.

8. - 24. II. 2002. * 7 sportova * 2329 natjecatelja / 886 žena
ALPSKO SKIJANJE - Janica Kostelić – tri zlatne i jedna srebrna medalja, Nika Fleiss, Ana Jelušić
SKIJAŠKO TRČANJE - Maja Kezele
UMJETNIČKO KLIZANJE - Idora Hegel

Hrvatsku zastavu na otvaranju igara nosila Janica Kostelić.

Janica Kostelić je na Zimskim olimpijskim igrama u Salt Lake Cityju 2002. godine osvojila tri zlatne i jednu srebrnu medalju.

ZOI Torino 2006. 10. - 26. II. 2006. * 15 sportova * 2663 natjecatelja / 960 žena

ALPSKO SKIJANJE - Janica Kostelić – jedna zlatna i jedna srebrna medalja, Nika Fleiss, Ana Jelušić, Matea Ferk

BIATLON - Petra Starčević

UMJETNIČKO KLIZANJE - Idora Hegel

SKIJAŠKO TRČANJE - Maja Kezele

Hrvatsku zastavu na otvaranju igara nosila Janica Kostelić.

Janica Kostelić je na Zimskim olimpijskim igrama u Torinu 2006. godine osvojila zlatnu i srebrnu medalju.

ZOI Vancouver 2010. 12. - 28. II. 2010. * 15 sportova * 2630 natjecatelja / 1044 žene

ALPSKO SKIJANJE - Ana Jelušić, Nika Fleiss, Sofija Novoselić, Tea Palić, Matea Ferk

SKIJAŠKO TRČANJE - Nina Bronzić

BIATLON - Andrijana Stipaničić Mrvelj

ZOI Soči 2014. 7. - 23. II. 2014. * 15 sportova * 2873 natjecatelja / 1090 žena

ALPSKO SKIJANJE - Andrea Komšić, Sofija Novoselić

SKIJAŠKO TRČANJE - Vedrana Malec

SNOWBOARD - Morena Makar

Hrvatsku zastavu na zatvaranju igara nosila je Vedrana Malec.

ATLETIKA

Vera Romanić

Olimpijske igre Berlin 1936.

Jedna od prve tri hrvaticе koja je sudjelovala na olimpijskim igrama. Vera Romanić rođena je u Grazu, u Austriji 13. travnja 1914. godine. Po struci je bila profesorica tjelesne kulture. Bila je poznata gimnastičarka, atletičarka i reprezentativka Jugoslavije u trčanju na 100 metara. Treba reći da je Vera bila članica *Atletske sekcije Sportskog društva HAŠK* iz Zagreba.

Vera je diplomirala na Visokoj školi za tjelesno obrazovanje u Beogradu. Od 1931. do 1951. godine radila je kao nastavnica u školama prvog i drugog stupnja, a zatim do 1974. godine i odlaska u mirovinu kao predavač, odnosno profesor na Višoj pedagoškoj akademiji u Zagrebu.

Vera je od 1931. do 1937. godine nastupala kao natjecateljica u gimnastici i atletici.

Godine 1936. postaje član uprave Jugoslavenskog saveza ženskih sportova u Zagrebu.

Sudjelovala je na Olimpijskim igrama 1936. godine u Berlinu, u konkurenciji 30 atletičarki iz 15 država, ali se nije uspjela plasirati u finale. Bila je četvrta u petoj kvalifikacijskoj skupini. Uz Veru su na tim prvim Olimpijskim igrama na kojima su sudjelovale žene iz Hrvatske još nastupale Zulejka Stefanini i Vjera Neferović.

Poslije završetka Drugoga svjetskog rata Vera Romanić je vrlo aktivna u radu sportskih organizacija grada Zagreba. Aktivno djeluje u *Akademskom sportskom društvu Mladost*, *Fiskulturnom društvu Dinamo* i *Sportskom društvu Naprijed*, kao i u *Savezu za fizičku kulturu Partizan* na nivou cijele Hrvatske.

Suradivala je Vera u organizaciji javnih gimnastičkih natjecanja i sletova, a posebno je dala veliki doprinos prigodom organizacije druge *gimnastrade* u Zagrebu 1957. godine.

Više godina u društvu *Naša djeca* organizirala je predavanja o radu s djecom predškolske dobi.

Aktivno se bavila i sportskom publicistikom. Dala je svoj doprinos u izradi više stručnih knjiga, od kojih izdajamo knjigu „Nastava fizičkog odgoja u razredu“ koja je izišla u Zagrebu 1953. godine, a drugo dopunjeno izdanje u Beogradu i Zagrebu 1959. godine. Tu je i vrlo vrijedna knjiga „Kratka i duga vijača“ koja je tiskana u Beogradu i Zagrebu 1955. godine, kao i knjiga „Igre i vježba s loptom“ koja je izišla 1958. godine u Zagrebu.

Kao što je navedeno Vera Romanić je pripadala *Atleškoj sekciji zagrebačkog HAŠK-a* koja je između dva svjetska rata bila daleko najjača atletska organizacija u Jugoslaviji. Stoga nije ni čudno da su prve hrvatske olimpijke proizišle upravo iz *HAŠK-a*.

Atletika – kraljica sportova, uz plivanje i skijanje nesumnjivo je najzdraviji sport, u *HAŠK-u* je imala veliku tradiciju, a postojala je neprekinuto od 1907. godine, kad je Viktor Eržbenik probijao pionirski put, i djelovala sve do gašenja kluba 1945. godine.

Može se reći da je atletika u *HAŠK-a* uz nogomet bila sekcija kojoj se pridavalo najviše pažnje. *HAŠK-ova* atletska sekcija bila je posebno popularna među zagrebačkim srednjoškolcima, pogotovo poslije 1920. godine, odnosno oporavka nakon završetka Prvoga svjetskog rata.

U *HAŠK-u* se u atleškoj sekciji podjednako vodilo računa i radilo kvalitetno sa ženskim, kao i muškim dijelom atletske sekcije, što je tada bila rijetkost. Rezultat toga bile su tri *HAŠK-ove* atletičarke na Olimpijskim igrama u Berlinu. To je za tadašnje prilike bio veliki sportski uspjeh, pogotovo za ženski sport.

Vera Romanić dobila je 1970. godine Trofej Saveza za fizičku kulturu Hrvatske, a tri godine kasnije Nagradu Ivan Filipović za znanstvenoistraživački i pedagoški rad.

Proslavljena sportašica i kasnije pedagoginja, koja je odškolovala veliki broj hrvatskih sportaša, Vera Romanić preminula je u Zagrebu 21. kolovoza 1993. godine. Sahranjena je na groblju Mirogoj gdje počivaju najveći velikani hrvatskog sporta, među koje svakako spada i Vera.

ATLETIKA

Zulejka Stefanini

Olimpijske igre Berlin 1936.

Zasigurno najsvestranija i najuspješnija sportašica naše svekolike povijesti.

Zulejka Stefanini rođena je u Splitu 6. siječnja 1922. godine. Statističari pišu da je osvajala sportska priznanja najvišeg dometa njezina vremena u čak 14 sportova. Bila je prvakinja države i rekorderka. Kao atletičarka nastupila je na Olimpijskim igrama 1936. godine u Berlinu, gdje se u svojoj disciplini u konkurenciji 19 atletičarki iz 11 zemalja nije uspjela plasirati u finale. Tada je bila članica zagrebačkog *HAŠK-a*.

Isto tako Zulejka je kao gimnastičarka 1935. i 1936. bila državna prvakinja. Ipak, najuspješnija je bila u atletici, gdje je bila državna rekorderka na 80 metara s preponama, a trofeje je osvajala i u disciplinama na 200 metara, u skoku uvis, bacanju kugle i koplja.

Veliki trag ostavila je i u hazeni, plivanju, klizanju na ledu. Bila je jedna od prvih naših košarkašica.

Svojim rezultatima i osobnošću od rane je mladosti utirala sportske puteve ženama. Njezino se ime može naći i među sudionicama Svjetskih ženskih sportskih igara 1930. u Pragu i 1931. u Firenzi. U Firenzi je lukom i strijelom izborila treće mjesto. Kada je 1947. godine počelo sveopće natjecanje za značku sportske svestranosti ZREN (ZA REPUBLIKU NAPRIJED), Zulejka Stefanini Tučan bila je prva sportašica u Hrvatskoj koja je osvojila zlatnu značku. Nije u pitanju bilo osvojiti još jednu nagradu, poticaj za sudjelovanje je bio povući za sobom što više žena. Uvjeriti ih da 35 godina u životu žene nisu godine starosti.

Djevojčica Zulejka Stefanini odlukom njezine obitelji u šestoj godini života postaje članicom *Sokola* i redovito vježbanje postaje sastavni dio njezina odgoja i obrazovanja. Rastući i razvijajući se u svestranu sportašicu nije gubila spontanu radost kretanja i plemenitog, poticajnog uzbuđenja nadmetanja. U njoj je bila duboko usađena potreba da tu radost podijeli s ljudima oko sebe, da ih potakne da počmu, da ih poduči zašto to sve treba raditi.

Uz sport i obitelj, školu i društvenu djelatnost, nije zapostavila umjetnost – bila je izvrsna keramičarka. U Zagrebu, na Likovnoj akademiji završila je četverogodišnji keramički tečaj. Izlagala je već prije Drugoga svjetskog rata 1936. i 1939. godine. Samostalna izložba u Zagrebu 1968. svjedočila je da ta izuzetna žena ne stari ni duhom. Imala je tada 56 godina.

Godine 1947. Zulejka počinje raditi kao nastavnica tjelesnog odgoja. Najprije u Gornjogradskoj 7. gimnaziji. U toj školi ostala je do 1955. Tada prelazi u Eksperimentalnu gimnaziju na Trešnjevci gdje ostaje sve do 1965. Te godine rada u gimnazijama zlatnim su slovima upisane u srednjoškolski sportski život Zagreba, a i šire.

Zulejka Stefanini – Tučan bila je zdravi izdanak hrvatskog pedagoškog rada – nastavu nije završavala sa zvanom. Tjelesni odgoj po planu i programu prerastao je u sport. Zulejka je znala zainteresirati učenice i potaknuti ih da pomažu, osamostaljuju ih je. Godišnjaci srednjoškolskih sportskih prvenstava u Zagrebu svjedoče koliko su se učenice škola u kojima je radila Zulejka Stefanini – Tučan isticale. Od nje i njoj sličnih pedagoga tjelesne kulture i sporta, imao je neizrecivo vrijedne koristi sport uopće.

Iskusni stručnjak koji zna gdje škola prestaje i gdje se nastavlja sportski rad s mladima, uza sve to i vrsni pedagog koji vidi i dalje u budućnost, surađuje sa sportskim sredinama, klubovima. Kada je ocijenila da neka od učenica pokazuje darovitost za određeni sport, pozvala bi trenera kluba, posavjetovala se, porazgovarala sa roditeljima pitajući ih za suglasnost. Tako je na najprirodniji način pomlađivan zagrebački sport, posebno atletika.

Zulejki i „njezinoj djeci“ vrata svih sportskih terena bila su širom otvorena. Posebno je to bilo nužno za atletske pripreme. U pravilu su dolazile na terene *Atletskog kluba Mladost* na Savi.

Zulejka Stefanini – Tučan preminula je u Zagrebu 27. ožujka 2005. godine i sahranjena je na groblju Mirogoj.

ATLETIKA

Vjera Neferović

Olimpijske igre Berlin 1936.

Proslavljena zagrebačka sportašica koje se ogledala u više sportova, a najveći uspjeh postigla je u atletici. Vjera Neferović rođena je u Bosanskoj Gradišci 12. siječnja 1907. godine. U Zagrebu je završila Trgovačku akademiju. Bila je članica *Atletskog kluba Zagreb* i atletske sekcije *Hrvatskog akademskog športskog kluba* iz Zagreba (*HAŠK*).

Kao i većina sportašica tog vremena Vjera se natjecala u više sportova. Taka da je pored atletike, kao njezinog osnovnog sporta, još nalazimo u hazeni i što je vrlo interesantno – u košarci.

Vjera je višestruka prvakinja Jugoslavije u bacanju diska. O tome pod naslovom „Naše dame u 1936.“ piše list *Zagrebački šport*, tada službeno glasilo *HAŠK-a*, u broju od siječnja 1937. godine, te navodi: „Valjda najskromnija, ali zato naša i najuspješnija sekcija u prošloj godini bila je ujedinjena sekcija hazenašica i lakoatletičarki. Iako je kod njih bilo pomanjkanja komfora – osobito nakon požara – na igralištu, iako nisu imale naročito ‘stručno’ vodstvo naše dame pokazale su u svom športskom nastojanju zavidne rezultate. Najuspješnije športsko djelovanje bilo je ono naše odlične članice Zulejke Stefanini koja je prošle godina osvojila državne prvenstvo u više atletskih disciplina. Prema tome Zulejka je naš najbolji član. U disku državna je prvakinja Vjera Neferović, a u trčanju na 800 metara Ružica Vesely. I druge naše dame pokazale su u atletici vrlo dobre rezultate pa su među ostalima za naš klub osvojile državno prvenstvo u *cross-country-u* i damskoj štafeti...”

Potrebno je istaknuti da se u to vrijeme tridesetih godina prošlog stoljeća pozicija žene u sportu i društvu općenito redefinirala i kroz atletiku. Na Olimpijskim igrama u Berlinu 1936. godine, za koju je uzgred rečeno, baklju s obzirom na prijetnje prilikom prolaska kroz Jugoslaviju morala čuvati vojska, nastupila je prvi put i ženska atletska reprezentacija Jugoslavije u sastavu: Zulejka Stefanini, Vjera Neferović i Vera Romanić, te Jelena Stanojević, Flora Hofman i Renata Čabrijan.

Početak Drugoga svjetskog rata Vjeru Neferović nije omeo u sportskim aktivnostima. Nastupila je na lakoatletskom prvom momčadskom prvenstvu Nezavisne Države Hrvatske u srpnju 1942. godine. Natjecali su se: *Varaždinsko športsko društvo*, *HAŠK* i *HŠK Zagreb*.

Isto tako u listopadu 1942. godine održano je lako atletske natjecanje u korist Hrvatskog crvenog križa. Tada je Vjera Neferović postavila hrvatski rekord u bacanju diska, a koji je bacila 37,58 metara.

Vrlo je interesantno za povijest sporta istaknuti da je Vjera Neferović igrala 27. siječnja 1929. godine u Zagrebu prvu javnu košarkašku utakmicu između ženskih košarkaških momčadi *HAŠK-a* i *Građanskog*. Momčad *HAŠK-a* nastupila je u sastavu: Vava Baranyai, Zulejka Stefanini, Vesela Čaleta, Vjera Neferović, Zdenka Radović, Franciska Šojat i Mila Petričić.

HAŠK je pobijedio rezultatom 9:5. O toj utakmici Vjera Neferović je nekoliko desetljeća kasnije kroničaru sporta Bogdanu Cuvaju ispričala: „U Zagrebu je upravo tih dana bio zapao dubok snijeg, a zatim je nastupila jaka hladnoća. Igrale smo u jednoj dvorani *Zagrebačkog zbora* na Savskoj cesti. Pod je bio od betona i to sam dobro zapamtila jer sam pod kraj igre, prigodom pada, teže povrijedila koljeno tako da sam bila prisiljena napustiti igru, a za dulje vrijeme morala sam napustiti sportsku djelatnost. To je za mene bila najveća muka, a i neka vrsta nezaslužene kazne, jer mi smo sve tadašnje sportašice upravo živjele za sport i jedva čekale treninge, ma koliko su bili teški i naporni. Sve moje kolegice bile su upravo oduševljene za ovu igru, jer se radilo o nečem novom, a i sam tok igre bio je vrlo dinamičan i zanimljiv. Sjećam se da smo pobijedile *Građanski* koji je u poluvremenu bio bolji od nas.“

Vrlo interesantna priča jedne od prvih hrvatskih sportašica. Zajedno sa svojim kolegicama udarila je temelje pojedinim sportovima koji će kasnije proslaviti Hrvatsku.

Vjera Neferović preminula je u Zagrebu 13. svibnja 1989. godine i sahranjena je na groblju Mirogoj.

Alma Butia

Olimpijske igre London 1948.

Jedna od naših prvih atletičarki s vrhunskim rezultatima.

Alma Butia rođena je u Teharju kod Celja, u Sloveniji, 9. veljače 1929. godine. Pohađala je gimnaziju u Celju i maturirala 1947. Diplomirala je na Medicinskom fakultetu u Zagrebu 1956. Specijalizirala je fizikalnu medicinu, reumatologiju i rehabilitaciju 1967. godine, a 1977. je stekla status primarijusa.

Kao djevojčica bila je u Teharju članica *Sokola* u kojemu su njezini roditelji bili podupirajući članovi. Već se tada među vršnjacima isticala kao najbrža u trčanju. Nakon rata bila je od 1946. članica *Atletske sekcije Fiskulturnog društva* u Teharju. Vrlo je brzo počela postizati zapažene rezultate u sprinterskim disciplinama. Na prvenstvu Celjskog okružja u srpnju 1946. pobijedila je na 60 metara, a na 200 metara postigla je uz pobjedu i novi slovenski rekord (28,2). Potom je na prvenstvu Jugoslavije u Ljubljani osvojila treće mjesto na 100 metara i dvaput je izjednačila slovenski rekord na sto metara (13,1).

Nakon spajanja celjskih klubova 1947. prelazi u *Atletsku sekciju Sindikalnog fiskulturnog društva Kladivar* koju je vodio trener Fedor Gradišnik. Godina u *Kladivaru* bila je vrlo uspješna. Postala je prvakinja Slovenije na 100 metara, 200 metara i u štafeti 4x100 metara, a potom je u kolovozu postala u Celju i prvakinja Jugoslavije na 100 i 200 metara, dok je u štafeti 4x100 metara osvojila drugo mjesto.

Vrhunac sezone te 1947. godine ostvarila je na Balkanskim atletskim igrama u Bukureštu, gdje je već u prednatjecanju postigla novi rekord Jugoslavije i Balkana na 100 metara (12,8). Potom je u finalu osvojila zlatnu medalju, te u štafeti 4x100 metara i srebrnu medalju, pri čemu je također bio oboren državni rekord (51,6). U Celju je krajem rujna oborila državni rekord na 60 metara (8,0) i u štafeti na 4x60 metara (32,0).

U finalu prvenstva Jugoslavije održanom početkom listopada u Zagrebu, oborila je državni rekord na 200 metara (26,8) i s kolegicama iz *Kladivara* osvojila je naslov ekipnih državnih prvakinja.

Na kraju te godine, u tada još neslužbenoj anketi *Narodnog sporta*, bila je po izboru čitatelja proglašena za najbolju sportašicu Jugoslavije 1947. godine.

Zbog odlaska na studij u Zagreb Alma 1948. prelazi u *Akademski atletski klub Mladost* gdje trenira pod vodstvom Žarka Susića. Bila je prvakinja Hrvatske na 100 metara nekoliko godina zaredom: 1948., 1949., 1950. i 1951. Prvakinja je bila i na 200 metara 1950. godine, a 1953. i na 80 metara s preponama. Kao članica štafete *Mladosti* sudjelovala je u osvajanjima prvog mjesta na 4x100 metara od 1948. do 1951. godine.

U olimpijskoj godini 1948. osvojila je na prvenstvu Jugoslavije u Zagrebu naslov prvakinja na 200 metara, a u finalu na 100 metara bila je diskvalificirana. Potom, kao prva atletičarka rodom iz Slovenije, ali članica zagrebačke *Mladosti*, nastupa na Olimpijskim igrama u Londonu. U jakoj konkurenciji trkačica na 100 i 200 metara ispala je u prednatjecanju.

U najboljoj je formi bila 1949. godine kada je sudjelovala u obaranju čak sedam državnih rekorda.

Na prvenstvu Jugoslavije, održanom u srpnju 1950. u Zagrebu, gubi naslov na 100 metara od Milice Šumak i na 200 metara od Emire Tuče pa je dvaput druga, dok je s klupskim kolegicama obranila naslove prvakinja u štafetama.

Nastupila je na Europskom prvenstvu u kolovozu 1950. u Bruxellesu gdje je na 200 metara ispala u prednatjecanju, a u štafeti osvojila šesto mjesto.

U listopadu 1950. u Zagrebu je s ekipom *Mladosti* osvojila prvi od šest uzastopnih naslova ekipnih prvakinja Jugoslavije.

Od 1947. do 1955. Alma Butia nastupila je za reprezentaciju Jugoslavije 13 puta. Kao jedna od naših najuspješnijih atletičarki oprostila se krajem 1955. godine od službenih nastupa. Ukupno je u karijeri osvojila 14 naslova državne prvakinja u sprinterskim disciplinama i u štafetama, a uz to i sedam ekipnih naslova. Oborila je 18 državnih rekorda pojedinačno i u štafetama.

I nakon prestanka aktivnog natjecanja Alma je ostala vezana za atletiku. Za vrijeme Univerzijade u Zagrebu 1987. bila je voditelj medicinske službe za atletiku.

Kratko rečeno, Alma Butia istinska je atomska legenda Hrvatske i rodne joj Slovenije.

ATLETIKA

Đurđa Fočić

Olimpijske igre: Meksiko 1968., München 1972., Montreal 1976.

Zar nije dovoljno istaknuti – trostruka olimpijka?

Đurđa Fočić rođena je u Zagrebu 28. srpnja 1948. godine. Cijelu je karijeru bila članica *Hrvatskog atletskog akademskog kluba Mladost*. Reprezentativka Jugoslavije bila je punih 11 godina i prošla je uspješno sva velika natjecanja. Najuspješnija je i najsvestranija atletičarka *Mladosti*. Čak 22 puta bila je seniorska i 4 puta juniorska prvakinja Jugoslavije.

U petoboju, skoku u dalj i na 100 metara prepone dominirala je punih 12 godina i pri tome je osam puta postavljala jugoslavenske rekorde. Bila je sedam puta prvakinja Balkana i pobjednica na Univerzijadi 1975. u Rimu. Dobre rezultate postavljala je i na Mediteranskim igrama. U Tunisu je 1967. godine osvojila tri srebrne medalje, u Izmiru 1971. dvije bronce, a u Alžiru 1975. godine brončanu i srebrnu medalju. Na Europskom prvenstvu 1974. godine u Helsinkiju bila je deseta, a četvrto mjesto osvojila je na juniorskom prvenstvu Europe 1966. godine.

Njezini osobni rekordi su: u skoku u vis 180 centimetara, u skoku u dalj 654 centimetra, na 100 metara s preponama 13,85 sekundi, na 200 metara s preponama 23,8 sekundi i u bacanju kugle 13,64 metra.

Đurđa Fočić, kao rijetko koja sportašica, tri puta je nastupila na olimpijskim igrama. Prvi put 1968. u Meksiku gdje je u petoboju osvojila 29. mjesto. Iduće Igre bile su joj u Münchenu 1972. gdje je u istoj disciplini osvojila 11. mjesto, a posljednji put na Igrama je nastupila 1976. u Montrealu gdje je ponovno bila jedanaesta. Bile su to zasigurno najplodonosnije Đurđine godine.

Lijepo se sjetiti tih dana, pa Đurđa kaže: „U Meksiko sam otišla s 19 godina, neiskusna i impresionirana, naravno. Bila sam na 11. mjestu i u posljednjoj sam se disciplini petoboja, 200 metara u zavoju utrke ozljedila. Završila sam utrku, gotovo je prehodala, pa sam imala bodove i konačan plasman jako lošiji od mojih rezultata. U Münchenu je već bilo drukčije. Spremala sam se vrlo ozbiljno, nakon mature sam godinu dana pauzirala kako bi mogla postići dobar rezultat. Teško sam dosegla normu, kao da sam bila blokirana i tek u proljeće 1972. to mi je uspjelo u Sofiji, sa četiri osobna rekorda i petim dobrim rezultatom došla sam do rekorda i norme. U Montrealu sam ponovila 11. mjesto i nisam baš bila zadovoljna.“

Inače, da bi biografija bila cjelovita, potrebno je istaknuti da je Đurđa Fočić nakon završetka osnovne i srednje škole 1975. godine diplomirala na Ekonomskom fakultetu u Zagrebu.

Sportom se počela baviti 1963. godine, a 1976. godine postaje profesionalna djelatnica Saveza za fizičku kulturu Zagreba, USIZ-a fizičke kulture Zagreba, a od 1991. godine načelnica je Odsjeka za sport i tehničku kulturu u Gradskom uredu za obrazovanje i sport u Zagrebu.

Po završetku bogate sportske karijere, pored profesionalnog angažmana u sportu, Đurđa nesebično i ustrajno sudjeluje u radu sportskih institucija. Članica je Vijeća Hrvatskog olimpijskog odbora u dva mandata, te članica Upravnog odbora Kluba hrvatskih olimpijaca, brojnih komisija i povjerenstava Ministarstva prosvjete i sporta i ostalih državnih tijela koja rješavaju status sportaša u društvu. Pored toga, Đurđa je jedna od glavnih inicijatora i zagovornika utemeljenja Sportske gimnazije u Zagrebu i stalni član povjerenstva za upise u gimnaziju.

Kao članica Komisije za žene u sportu Hrvatskog olimpijskog odbora posebno se angažirala u organizaciji europske konferencije o temi „Žene i sport“ pod pokroviteljstvom MOO-a, a kojoj su organizator i domaćin bili HOO i Grad Zagreb 1998. godine.

Sudionica je u organizaciji svih velikih sportskih priredbi i manifestacija kojima je Zagreb bio domaćin, a poseban doprinos dala je afirmaciji međunarodnog atletskog mitinga Grand prix Zagreb koji je prerastao u prestižnu svjetsku priredbu.

U dva četverogodišnja mandata Hrvatski sabor ju je imenovao za člana Odbora Državne nagrade za sport Franjo Bučar. Godine 2000. odlikovana je odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara.

Godine 2004. Đurđa je dobila Državnu nagradu za sport Franjo Bučar, a godinu ranije, 2003. dobila je od strane Međunarodnog olimpijskog odbora priznanje za doprinos položaju žena u sportu. Primila je i posebno priznanje povodom deset godina osnivanja Hrvatskog olimpijskog odbora, kao i brojne druge nagrade i priznanja.

ATLETIKA

Vera Nikolić

Olimpijske igre: Meksiko 1968., München 1972.

Proslavljena atletičarka koja je ostavila veliki trag i u hrvatskom sportu.

Vera Nikolić rođena je u Grabovici, u Bosni i Hercegovini, 23. rujna 1948. godine. U 13. godini pobijedila je na jednom školskom krosu u Čupriji. Tu ju je zapazio atletski stručnjak Aleksandar Petrović i predložio joj da zajedno rade, čime je Vera i sužbeno ušla u atletski svijet, u kojemu će kasnije ostvarivati odlične rezultate.

Bila je članica *Atletskog kluba Čuprija*. Dovoljno je bilo samo godinu dana da njezin talent i trenerova stručnost daju rezultate. Vera je pobjeđivala na krosovima diljem Srbije i Jugoslavije. Bila je juniorka čijim su se rezultatima, i još više mogućnostima, mnogi divili.

Sa samo 16 godina Vera je postala reprezentativka Jugoslavije, a vrlo brzo i prvakinja Balkana. U rujnu 1966. godine s nepunih 18 godina sudjeluje na Europskom prvenstvu u Budimpešti i u utrci na 800 metara osvaja prvo mjesto rezultatom 2:02,8, pobjeđivši favoriziranu i mnogo iskusniju Žužu Sabo. To je bila prva zlatna medalja na europskim prvenstvima za Jugoslaviju. Zbog navedenog uspjeha dobila je nadimak Zlatna Vera.

Dvije godine kasnije, 20. srpnja 1968. godine, Vera pravi pravu senzaciju na londonskom Crystal Palaceu i u okršaju s najvećom nadom britanske atletike Lillian Board postavlja svjetski rekord na 800 metara rezultatom 2:00,5. Poslije velike euforije koju je podigla ovim rezultatom, želje ljubitelja atletike su porasle i mnogi su očekivali da Vera na Olimpijskim igrama u Meksiku osvoji zlatnu medalju. Međutim, tada dvadesetogodišnja djevojka nije izdržala pritisak i u finalnoj trci je odustala. Poslije neuspjeha u Meksiku dugo se nije mogla oporaviti. Inače, na ovim Igrama nastupila je kao članica *Atletskog kluba Čuprija*.

I onda je odlučila napraviti iskorak u karijeri. Promijenila je sredinu, iz Čuprije se preselila u Zagreb i postala članica *Atletskog kluba Dinamo*. Došla je u ruke proslavljenog atletskog stručnjaka Lea Langa i od tada njezina karijera nastavlja uzlaznom putanjom. Iskusni trener uspio je Veri vratiti povjerenje u samu sebe i pobjednički duh, jer je talent i odlične predispozicije posjedovala.

Već na Europskom prvenstvu u Atini 1969. godine Vera osvaja brončanu medalju. Veliki uspjeh postigla je Vera dvije godine kasnije 1971. na Europskom prvenstvu u Helsinkiju, kada je ponovno postala europska prvakinja. Iste godine na Mediteranskim igrama u Izmiru osvojila je dvije zlatne i jednu brončanu medalju.

Olimpijske igre u Münchenu 1972. godine dočekala je kao najbolja europska atletičarka na 800 metara za žene. Na ovim Igrama nastupila je kao članica zagrebačkog *Dinama* i osvaja peto mjesto s novim jugoslavenskim rekordom 1:59,5. To je značilo da je i dalje u svjetskom vrhu.

Iduće godine Vera je bila ozlijeđena, nije na vrijeme došla u formu i nije ispunila normu za natjecanje na Europskom prvenstvu u Rimu 1974. godine. Iako je to mogao učiniti, atletski savez ju nije pozvao i to je značilo novo razočarenje i kraj karijere u 26. godini.

Rat u Hrvatskoj donio joj je mnoge probleme. Vratila se 1991. u Čupriju. Uslijedile su godine teškog života kada je prihvaćala sve trenerske poslove, pa je tako trenirala i mlade nogometaše i vodila rekreaciju za odrasle. Vera se prvi put nakon rata vratila u Hrvatsku 2002. godine. Nekoliko godina potom uspostavljen je kontakt i s *Atletskim klubom Dinamo*, a zatim je bila i na poznatom Hanžekovićevom memorijalu gdje se upoznala s kasnijom olimpijskom pobjednicom Sandrom Perković.

Tada je puna emocija izjavila: „Volim svoju zemlju, ali ne mogu zanemariti i zaboraviti Zagreb u kojemu sam prove-la sjajan dio svoje karijere i u kojem sam živjela 23 godine, u kojem sam rodila svoju djecu. Meni je Zagreb najljepši grad u Europi.“

Vera Nikolić, proslavljena atletičarka s kraja 60-ih i početka 70-ih godina prošlog stoljeća, u izboru beogradskog *Sporta* 1966. godine proglašena je za najbolju jugoslavenku sportašicu.

U izboru *Sportskih novosti* najbolja sportašica Jugoslavije bila je 1966., 1967., 1971. i 1972. godine, a najbolja sportašica Hrvatske bila je 1971. i 1972. godine.

ATLETIKA

Radojka Franzotti

Olimpijske igre: München 1972., Montreal 1976.

Kraljica zadarske "kraljice sportova".

Radojka Franzotti rođena je u Zadru 20. kolovoza 1952. godine. Osnovnu i srednju školu završila je u Zadru gdje se bavila atletikom u *Atletskom klubu Zadar*. Cijelu je sportsku karijeru provela u tom klubu s izuzetkom sezone 1975./76. kada je nastupala za *Atletski klub Crvena Zvezda* iz Beograda. Sportom se počela baviti s 14 godina i tri godine kasnije 1969. osvaja državno prvenstvo u disciplini skok u dalj. Taj je uspjeh ponovila 1970. i 1971. Godine 1971. Radojka je postavila jugoslavenski rekord koji je iznosio 6,55 metara, a postavljen je na međunarodnom natjecanju u njemačkom gradu Fürthu.

Radojka Franzotti nastupala je kao trkačica u štafetama 4x100 metara, 4x200 i 4x400 metara, gdje je također postizala odlične rezultate. U štafeti 4x100 metara zajedno s Jadrankom Novak, Klasicom i Korčulanić osvojila je 1972. godine titulu prvaka Jugoslavije.

Na Balkanskim igrama u skoku u dalj 1969. u Sofiji 1970. i 1975. u Bukureštu bila je peta, u Zagrebu 1971. osvojila je prvo mjesto, a u Ateni 1973. bila je četvrta. U Zagrebu se 1971. godine natjecala i u štafeti 4x100 metara te je osvojila treće mjesto.

Nastupala je Radojka na mnogobrojnim međunarodnim natjecanjima od kojih treba izdvojiti takozvanu Omladinsku olimpijadu u Berlinu 1968. gdje je u štafeti 4x100 metara osvojila treće mjesto, te prvenstvo Europe u Helsinkiju 1971. gdje je osvojila šesto mjesto.

Radojka Franzotti sudjelovala je na Olimpijskim igrama 1972. godine u Münchenu i 1976. u Montrealu.

Kako je sve zapravo počelo, odnosno što je Radojku u Zadru poznatom kao grad košarke, odvelo na atletsku stazu, sama odgovara: „Istina, uz atletiku veliku pozornost poklanjala sam košarci, koja je u to vrijeme bila popularna i među djevojkama, ne samo među muškarcima. Presudila je upornost mog atletskog trenera Darka Gutića koji me je znao tražiti na Kalelargi i voditi na trening. Često puta znali su se porječkati on i pokojni Trpimir Lokin koji je tada vodio brigu o ženskoj košarci oko toga tko će me pridobiti na svoju stranu. Prevagnula je ljubav prema atletici. Međutim, upravo u vrijeme kada sam na neki način dotaknula atletski vrh, umalo nije došlo do razlaza s atletikom. Neposredno uoči priprema za Olimpijske igre u Münchenu Darko Gutić je otišao iz *Atletskog kluba Zadar*, na što sam se teško mogla priviknuti, bez obzira na željeznu disciplinu čiji je bio zagovornik. Uslijedila je stanka u radu, zatim je u klub došao Tomislav Savić koji je nastojao jednim slobodnijim pristupom treninzima stvar držati pod kontrolom, ali nije išlo. Srećom, to je kratko trajalo. Prionula sam radu, više u reprezentaciji nego u klubu, no vratila sam se, što je za mene bilo najbitnije.“

U trajnom sjećanju ostalo joj je sudjelovanje na Olimpijskim igrama u Münchenu i Montrealu: „Kada provedete dvadesetak dana u društvu najboljih sportaša svijeta, s kojima ste razgovarali, razmjenjivali mišljenja to se teško zaboravlja. Imala sam tada jedan izuzetan osjećaj, ispred vas je svijet u malom, sportaši svih profila. Naći se u to vrijeme među mnoštvom sportskih veličina, iza kojih su vrhunski svjetski rezultati, nije bilo nimalo lako. Za neki naš rezultatski iskorak nedostajala nam je sveobuhvatna priprema, rekla bih više psihička nego fizička, jer smo se u toj masi jednostavno izgubili.“

Radojkin oproštaj s atletikom uslijedio je nakon Olimpijskih igara u Montrealu 1976., a o tome priča: „Ozljeda i tadašnji odnos prema atletici udaljili su me od staze i mog kluba. Trebalo je proći ponovno 22 godine da se vratim među atletičare, gdje sam obnašala dužnost tajnice u mom matičnom klubu, *Atletskom športskom klubu Zadar*. Tajnički je posao mnogo teži nego sportski na stazi. Trči ovamo, trči onamo, sve sa ciljem da se mladim atletičarima omogući što veći broj nastupa. Moraš pokucati na stotinu vrata ni bi li uhvatili koju kunu.“

Za doprinos zadarskoj i hrvatskoj atletici Radojka Franzotti dobila je 1971. godine Nagradu grada Zadra. Dugo godina Radojka i pokojni Krešimir Ćosić proglašavani su sportašima Zadra. Oboje su zaštitni znakovi svojih sportova u gradu Svetog Krševana, Krešimir Ćosić – košarke, a Radojka Franzotti – atletike.

ATLETIKA

Jelica Pavličić

Olimpijske igre Montreal 1976.

Gazela s Korane.

Jelica Pavličić rođena je u Slunju 4. veljače 1954. godine. Legenda kaže da je Jelicu, košarkašicu za strahovite kontre, otkrio profesor Dušan Orešćanin – Dujo.

Za njega Jelica i kaže: „Velemajstor broj jedan. Ni danas za kondiciju nema boljeg.“

On je osmislio čudesne metode, na primjer utege na nogama i „bicikl“ koji vuče automobil, naizmjeničan trk uzbrdicom i nizbrdicom oko Staroga grada u Karlovcu ili tamo prema Vukmaniću. On je na šljaci starog stadiona s lijeve strane Korane brusio nevjerovatan talent gazele iz Slunja.

Glasovita karlovačka atletičarka bila je članica atletskih klubova *Željezničar* iz Karlovca i kasnije *Slavonije* iz Osijeka.

Na Balkanskim igrama u Sofiji 1974. godine osvojila je četiri zlatne medalje. Inače, na balkanskim igrama Jelica je nastupila 9 puta, odakle je između ostalih medalja donijela 9 zlata.

Najvrijednija medalja osvojena je 3. kolovoza 1974. u Sofiji u utrci na 400 metara, u kojoj je Karlovčanka obojila svjetski rekord u vremenu 50,98. Taj je rekord službeno priznat svjetskim rekordom tek 1987. godine za vrijeme Svjetskog atletskog prvenstva u Rimu, u knjizi „Progression of world best performances and official IAAF world records“, tiskanoj u povodu 75-te obljetnice Svjetske atletske federacije (IAAF).

Na Mediteranskim igrama 1975. u Alžiru osvojila je dvije zlatne i jednu brončanu medalju, a 1979. godine u Splitu dvije zlatne medalje.

Na Europskom dvoranskom prvenstvu u Göteborgu osvojila je 1974. zlatnu medalju na 400 metara, a švedski kralj Gustaf uručio joj je zlatnu medalju i čestitao na uspjehu. Iste godine bila je osma na Europskom otvorenom prvenstvu u Rimu. Godina 1974. bila je tako briljantna za karlovačku atletičarku, a svjetski rekord ušao je u povijest. Na dvoranskom prvenstvu Europe u Katovicama 1975. godine osvojila je srebro, a na istom natjecanju u San Sebastianu 1977. godine broncu.

Jelica Pavličić natjecala se u razdoblju od 1971. do 1979. godine pod zastavom bivše Jugoslavije. Bila je 5 puta prvakinja države na 100 metara, 6 puta na 200 metara i 5 puta na 400 metara. Čak je 19 puta pobijedila na pojedinačnim prvenstvima Jugoslavije (5 puta na 100 metara, 6 puta na 200 metara, 5 puta na 400 metara, jedanput na 400 metara s preponama i 2 puta u štafeti 4x400 metara). Dvaput je bila brončana na Univerzijadi. Nastupila je na Olimpijskim igrama u Montrealu 1976. godine u disciplini na 400 metara.

Na raznim natjecanjima za reprezentaciju Jugoslavije Jelica je nastupila 136 puta. Čak 18 sezona bila je kapataničica momčadi u selekciji izbornika Krešimira Račića, inače Karlovčanina. Čak 41 godinu vlasnica je hrvatskog rekorda na 200 metara (23,14).

Godine 2000. Jelica Pavličić proglašena je najvećom hrvatskom atletičarkom svih vremena. U međuvremenu su je nadmašile Blanka Vlašić i Sandra Perković. No Jeličina zvijezda ne blijedi, a ni pamćenje također, pa je u srpnju 2013. za *Sportske novosti* izjavila: „Nedavno sam pratila posjet švedskog kralja Karla Gustafa XVI koji mi je za pobjedu na dvoranskom Europskom prvenstvu 1974. u Göteborgu uručio medalju. Nije to bilo predviđeno protokolom, ali navodno je inzistirao kad je čuo da sam u Göteborgu prestigla favoriziranu predstavnicu Sovjetskog Saveza“.

Treba reći i to da je Jelica za potrebe *Atletskog kluba Slavonija* skakala u dalj. Još je kao početnica skinula rekord Vere Nikolić na 400 metara za dvije stotinke, a u štafeti je ostavila za 150 metara.

Žali što nije postigla zapaženiji uspjeh na Olimpijskim igrama u Montrealu: „Bili smo poput razbijene vojske, nitko se nije brinuo ni o čemu, skoro smo zakasnili na utrku. Sramota. U takvim okolnostima ispala sam u kvalifikacijama. Jedino je zadovoljstvo što sam u restoranu sjedila blizu Nadije Comaneci jer su nas po zemljopisnom kriteriju strpali u isti sektor.“

U izboru *Sportskih novosti* najboljom sportašicom Jugoslavije Jelica Pavličić proglašena je 1973. godine, a u izboru istog dnevnog lista najbolja je sportašica Hrvatske 1974. i 1977. godine.

Godine 2005. dobila je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar.

Na razmeđu stoljeća 2000. godine Jelica Pavličić je izabrana za najbolju sportašicu Karlovačke županije u 20. stoljeću, osvojivši jedan glas više od proslavljenog dugoreškog stolnotenisača Antona – Tove Stipančića.

ATLETIKA

Slobodanka Čolović

Olimpijske igre Seoul 1988.

Boba je bila kraljica u „kraljici sportova“.

Slobodanka Čolović rođena je u Osijeku 10. siječnja 1965. godine. Atletikom se počela baviti u osnovnoj školi i kao vrlo talentirana zapela je za oko atletskim stručnjacima u *Atletskom klubu Slavonija*. Tako je Boba vrlo brzo školska natjecanja zamijenila prvenstvima, kupovima, atletskim mitinzima i memorijalima.

Po dolasku u klub, Slobodanka je po talentu odskakala od ostalih atletičarki u svojoj generaciji i odmah je bilo jasno da je na sceni jedna od budućih najboljih hrvatskih atletičarki.

Kao juniorka, a potom seniorka, bila je višestruka prvakinja Hrvatske i Jugoslavije u trci na 800 metara. Može se reći da je Boba u navedenoj disciplini proslavila kako sebe, tako i hrvatsku i tadašnju jugoslavensku atletiku.

Atletski klub Slavonija u to vrijeme, osamdesetih godina prošlog stoljeća, bio je jedan od najboljih klubova na prostoru bivše države. Taj je klub pod stručnim vodstvom trenera Miljenka Raka 1985. godine postao klupski viceprvak Europe na ciriškom Letzigrundu, gdje je bio bolji samo *Bayer 04* iz Leverkusena. U toj momčadi bila je jasno i tada 20-godišnja Slobodanka – Boba Čolović.

Na europskoj sceni Slobodanka je vrlo rano počela postizati odlične rezultate. U mladim uzrastima bila je odlična, ali je svu raskoš atletskog talenta počela iskazivati među seniorkama. Prvi uspjeh na međunarodnoj sceni Slobodanka je ostvarila na Mediteranskim igrama 1983. godine u Casablanci, gdje je na 800 metara osvojila srebro pojedinačno i broncu u štafeti. Imala je tada samo 18 godina.

Godine 1986. Europa je čula za mladu osječku atletičarku. Osvojila je treće mjesto i brončanu medalju na Europskom dvoranskom prvenstvu koje je te godine održano u Madridu.

Naredna 1987. možemo reći da je bila Slobodankina godina. Te godine doživjela je čast koju mnogi sportaši tijekom karijere mogu samo sanjati. Na otvaranju Univerzijade 1987. godine u Zagrebu Slobodanka Čolović položila je prisegu u ime svih sportaša. Koja je to čast i što je to značilo u tom trenutku, govori i činjenica da je plamen na otvaranju na stadionu u Maksimiru upalio košarkaš Dražen Petrović. Osim političkog vrha Jugoslavije, tom činu prisustovali su glavni tajnik Ujedinjenih naroda Javier Perez de Cuellar i predsjednik Međunarodnog olimpijskog odbora Juan Antonio Samaranch.

A da joj Univerzijada ostane u najljepšem sjećanju pobrinula se i sama Slobodanka. U trci na 800 metara osvojila je zlatnu medalju.

Zlatni niz Slobodanka Čolović je nastavila iste godine na Mediteranskim igrama u Latakiji gdje je ponovno osvojila prvo mjesto.

Da se 1987. može proglasiti najuspješnijom godinom njezine karijere pobrinula se za to i na domaćoj sceni. Postavila je tri hrvatska rekorda koja su još uvijek aktualna. Dionicu od 800 metara pretrčala je s vremenom 1 minuta, 56 sekundi i 51 stotinka, onu od 1500 metara vremenom 4 minute 9 sekundi i 14 stotinki, te u dvorani 800 metara vremenom 1 minute 59 sekundi i 83 stotinke.

Olimpijsku 1988. godinu Slobodanka Čolović dočekala je u odličnoj formi. Prema najavama njezina trenera Miljenka Raka, Slobodanka je bila spremna otprilike kako je bila za Univerzijadu godinu ranije, čak je na pripremama postizala i bolje rezultate. Na Igrama u Seoulu 1988. jugoslavensku žensku atletiku zastupale su Slobodanka Čolović i Biljana Petrović iz splitskog ASK-a.

U finale je Boba ušla bez mnogo problema. Dokazala je da je tada bila jedna od najboljih atletičarki na 800 metara. I u finalu je bila dobra, ali se na kraju morala zadovoljiti četvrtim mjestom. Malo je nedostajalo da se popne na pobjedničko postolje. Ali biti četvrti na olimpijskim igrama zbilja nije mala stvar, pogotovo u atletici koju se s pravom naziva „kraljicom sportova“.

Slobodanka Čolović završila je Višu pedagošku školu. Boba, nekadašnja atletska heriona, kao da je zaboravila „kraljicu sportova“. Poodavno je izišla iz atletike, ne bavi se ni trenerskim poslom. Iako Grci ulažu mnogo u atletiku, nisu baš spremni da strancima daju priliku. A Boba se nikada nije zadovoljavala malim... Jer ona je doista velika, jedna od najvećih hrvatskih atletičarki u povijesti.

Biljana Petrović

Olimpijske igre Seoul 1988.

Prva članica splitskog ASK-a koja je sudjelovala na olimpijskim igrama. Prva atletičarka s ovih prostora koja se vinula iznad dva metra i koja je Splitu, gradu domaćinu Prvenstva Europe u atletici 1990., posrebrila odličnu organizaciju ove velike sportske manifestacije.

Biljana Petrović, djevojački Bojović, rođena je u Kraljevu 28. veljače 1961. godine. Završila je Srednju kemijsku školu. Atletikom, odnosno svojom disciplinom skok uvis, počela se baviti s 12 godina u rodnom Kraljevu, u *Atletskom klubu Metalac*. Njezin prvi službeni rezultat u skoku uvis zabilježen je godinu dana kasnije, također u rodnom gradu, skokom od 135 cm.

Nakon prvog skoka slijedile su godine napora, odricanja i mukotrpnih treninga.

Iz matičnog *Metalca* peselila se u *Atletski klub Čukarički* iz Beograda, iz kojeg je stigla u splitski ASK. Ta veza Biljane i ASK-a bila je gotovo sudbinska jer je na samom početku karijere 1979. godine zauzela četvrto mjesto na Mediteranskim igrama u Splitu. Dvije godine poslije u istom gradu upoznala je svog budućeg supruga i trenera Predraga te se 1985. i službeno doselila u Split, gdje je zasnovala obitelj.

Sudionica je Olimpijskih igara 1988. godine u Seoulu, gdje je osvojila 22. mjesto.

Na Mediteranskim igrama 1983. godine u Casablanci osvojila je srebro skokom 1.86 m, a četiri godine kasnije 1987. u Latakiji ponovno je srebrna ovaj put skokom 1.84 metra.

Na Svjetskom dvoranskom prvenstvu u atletici koje se 1989. godine održavalo u Budimpešti osvojila je četvrto mjesto.

Međutim, 1990. godina je godina njezine karijere. Naime, te se godine Biljana Petrović vinula u sami svjetski atletski vrh. Bila je druga na svjetskim tablicama visašica, postigavši novi jugoslavenski rekord s prekočenih točno dva metra na Grand prix mitingu u mjestu Saint Denis, u blizini Pariza. To je Biljanin osobni rekord, a ostvarila ga je točno 22. lipnja 1990. godine.

Na Europskom prvenstvu u atletici 1990. godine u Splitu osvojila je srebrnu medalju skokom od 1,96 m u veoma jakoj konkurenciji. Na Svjetskom prvenstvu u atletici u dvorani 1991. godine koje se održavalo u Sevilli, zauzela je 20. mjesto.

Biljana Petrović, četiri puta je bila prvakinja Jugoslavije u skoku uvis: 1986. g. s preskočenih 1,87 m, zatim 1987. g. 1,91 m, 1989. g. 1,88 m i 1990. g. 1,97 m.

Njezine vrhunske sportske rezultate pratile su i titule najbolje sportašice Dalmacije 1989. i 1990. godine, te najbolje sportašice Hrvatske i Jugoslavije 1990. u izboru *Sportskih novosti*. Prigodom spomenute nagrade u *Sportskim novostima* je izjavila: „Bez dvojbe, ove sam godine ostvarila daleko najbolje rezultate u mojoj čak 16 godina dugoj atletskoj karijeri. Svladala sam granicu snova od dva metra i osvojila žarko željenu europsku medalju. Više se nije moglo ni zamisliti, a kamoli ostvariti. Ispunili su mi se najveći sportski, a mogu reći i životni ciljevi. Kako da ih dijelim. Oba su mi neizmjereno draga. Svaki na svoj način. Poljudske trenutke sreće i ushićenja nikada neću zaboraviti. Uvijek ću se rado sjećati divne publike, mojih dragih Splitsana koji su me bodrili otvorenog srca i upravo me nosili prema medalji.“

Iz Splita se preselila u Zagreb te nastupala za *Akademski atletski klub Mladost*.

Interesantno je istaknuti da je Biljanin rekord poslije 15 godina oborila Blanka Vlašić, također članica splitskog ASK-a. Biljana Petrović se nakon raspada bivše države vratila u Srbiju, ali u hrvatskoj sportskoj povijesti ima osigurano trajno mjesto. Iz hrvatskog kluba je postavila osobne rekorde 200 cm na otvorenom i 196 cm u dvorani. Iz ASK-a je postala europska doprjavkinja, a nastupala je na olimpijskim igrama.

ATLETIKA

Ivana Brkljačić

Olimpijske igre: Sydney 2000., Atena 2004., Peking 2008.

Vrhunska bacačica kladiva koja je, nažalost, prerano završila karijeru.

Ivana Brkljačić rođena je u Villingen-Schwenningenu, u Njemačkoj, 25. siječnja 1983. godine. Rodom je iz Like, iz obitelji bunjevačkih Hrvata. Bila je članica atletskih klubova *Mladost* i *Dinamo-Zrinjevac* iz Zagreba. Kada je kao 10-godišnja djevojčica došla iz Gospića u hrvatsku metropolu i krenula u peti razred, morala se neka-ko izboriti za svoj status među Zagrepčanima, a najbolju priliku vidjela je u sportu. Prvo je počela igrati košarku u *Montmontaži*, no trener Nemec joj je rekao da je idealna atletičarka i to je bio prvi impuls. Drugi je pak stigao od profesora Jožića, budući da se na tjelesnom odgoju u svojoj školi stalno utrkiivala i uvijek bila najbrža.

Ono što Ivanu izdvaja jest činjenica da je u atletici počela kao sprinterica. Čak je bila i prvakinja Zagreba u svojoj generaciji na 60 metara. O tome govori: „Miljenko Rak me htio trenirati za sprint, kad sam došla u *Mladost*, kamo me dovela prijateljica. Meni se to nije dopalo, nekako mi je to određenje na jednu stazu bilo zatupljujuće. Moja je borba sa sprintom trajala godinu dana, tad mi je bilo 12 godina. Bacačima sam došla kad sam jednom izrazila želju trenerici Niki Katalinić da hoću probati bacati disk. Na tu nas je ideju trener Ivan Ivančić začuđeno pogledao, ali mu je žao bilo reći da se ostavim toga. Dao mi je kuglu da probam bacati kako bi shvatila da je to teško. No, kad je vidio kako sam primila kuglu i bacila je, rekao je: 'Ona ostaje ovdje.' Još su me godinu dana 'razvlačili' između trčanja i bacanja za klub. Dok ja sama nisam rekla da ja više neću tako.“

Uvativši se kladiva vrlo brzo je Ivana počela postizati odlične rezultate. I na međunarodnoj sceni počela je prava „žetva“ odličnih rezultata. Prvi značajniji rezultat ostvarila je 1999. godine na Svjetskom prvenstvu za mlađe juniore u Bydgoszczu u Poljskoj, gdje je osvojila brončanu medalju.

Godinu dana kasnije, 2000., Ivana postaje juniorska prvakinja svijeta na Svjetskom prvenstvu u Santiago de Chileu. Na Europskom juniorskom prvenstvu 2001. godine koje je održano u Grossetu u Italiji, Ivana ponovno osvaja zlatnu medalju. Iste godine na Svjetskom seniorskom prvenstvu u Edmontonu u Kanadi je osma.

Naredne, 2002. godine, Ivana Brkljačić na Svjetskom juniorskom prvenstvu u Kingstonu u Jamajki ponovno osvaja zlatnu medalju, a iste godine na Europskom prvenstvu za seniore u Münchenu je 14.

Veliki uspjeh Ivana Brkljačić ostvarila je 2005. godine na Europskom zimskom bacačkom kupu u Mersinu gdje je osvojila prvo mjesto. Iste godine Ivana je prva i na Europskom kupu u Gavleu.

Sljedeće 2006. godine Ivana Brkljačić osvaja srebrnu medalju na Europskom kupu u Banskjoj Bystrici.

Godine 2007. Ivana na Svjetskom atletskom finalu u Stuttgartu osvaja srebrnu medalju. Isto tako Ivana je postizala dobre rezultate na svjetskim prvenstvima 2003. u Parizu, 2005. u Helsinkiju i 2007. u Osaki, kao i na Europskom prvenstvu 2006. u Göteborgu.

Više puta Ivana je obarala hrvatske rekorde i bila državna prvakinja u bacanju kladiva. Njezin najbolji rezultat iznosi 75,08 što je još i danas hrvatski rekord. Toliko je bacila na atletskom mitingu u Varšavi u lipnju 2007.

Treba reći i to da je Ivana tri puta nastupila na olimpijskim igrama. Bilo je to 2000. godine u Sydneyu gdje je u dobi od 17 godina završila na 11. mjestu, zatim 2004. godine u Ateni gdje je propustila finale za svega šest centimetara, te 2008. u Pekingu gdje je zauzela 16. mjesto.

Njezin posljednji nastup bio je 13. rujna 2008. godine na Svjetskom atletskom finalu u Stuttgartu kada je kladivo bacila točno 70 metara.

Nakon prestanka karijere i završetka Fakulteta političkih nauka Ivana je ostala u atletici kao organizatorica atletskih natjecanja i od 2009. direktorica atletskog turnira „Memorijal Borisa Hanžekovića“.

Ivana Brkljačić 2007. godine dobila je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar.

ATLETIKA

Kristina Perica

Olimpijske igre Sydney 2000.

Bila je najbolja kada je bilo najpotrebnije, ali prerano se oprostila od atletike.

Kristina Perica rođena je u Zagrebu 5. studenog 1979. godine. Bila je članica *Akademskog atletskog kluba Mladost*. Sve je počelo 1990. godine. Došla je na stadion *Mladosti* na Savi, svidjelo joj se, ostala je tamo do kraja karijere. Bila je tada mala, mršava, jako zaigrana djevojčica. Trener joj je na početku karijere, a i kasnije bio Mladen Katalinić.

Kristinu je na sve zapravo nagovorila sestra, predložila joj je da se bavi nekim sportom, a poligon *Mladosti* bio joj je petnaest minuta od kuće... Prva godina protekla je u nekoj vrsti igre. Trening sat vremena, a radilo se svašta. No kako su godine prolazile, tako je i rad bio sve ozbiljniji.

I vrlo brzo sve se Kristini isplatilo. Postala je prvakinja Europe. Natjecanje se održavalo u Sloveniji, preciznije u Ljubljani od 24. do 27. srpnja 1997. Prvu povijesnu europsku juniorsku medalju za Hrvatsku osvojila je Kristina Perica i to onu najsajjniju, na jednoj od najcjenjenijih disciplina u atletici, trci na 400 metara. Tog povijesnog 25. srpnja kako za Kristinu, tako i za hrvatsku atletiku, 53,07 bilo je prebrzo za ostale.

Jako emotivno Kristina je doživjela taj uspjeh, ne mogavši sakriti suze rekla je: „Nitko nije sretniji od mene. To je plod marljivog rada kroz ovih sedam godina. Istina je da sam se u posljednje vrijeme mnogo toga odrekla, zbilja pakleno radila i to je donijelo rezultat. Hvala mojoj obitelji, roditeljima, sestri koja me nagovorila na atletiku, treneru Mladenu Kataliniću. Danas sam najsretnija osoba na svijetu.“

Priznaje Kristina da nije bilo nimalo lako kombinirati atletiku i školu, ali je ipak uspijevala da ne pati ni jedno ni drugo. Kombinirala je na razne načine i uspjela na dva fronta.

Radni dan joj je bio cijeli ispunjen. Većinu vremena provodila je na treningu, pogotovo ljeti kada je trenirala dva puta dnevno. Ujutro bi bio trening pa doma, malo bi se odmarala pa opet trening. Kod kuće bi bila uvečer oko devet sati. Kad bi bila škola, onda je u njoj bila prije podne, a trenirala popodne. Ponekad bi otišla s prijateljima navečer van. Nije se, kaže, željela baš svega odreći.

Uvijek se rado sjeti Ljubljane 1997. kada se popela na krov Europe: „Bilo je to moje prvo veliko natjecanje. Utrka je bila u 10 sati ujutro, a teže je trčati prijepodne jer si tek izišao iz kreveta. Organizam teže funkcionira. No izdržala sam i pobijedila“ – govori Kristina.

Kristina govori da tijekom karijere nikada nije imala jednoličan trening. Trčala je, skakala, radila u teretani. Bilo joj je jako bilo zanimljivo i raznovrsno. Nije razvijala samo trkačke sposobnosti nego i sve ostalo. Kaže to je jako bitno, bez toga nema ni dobrog rezultata.

Nastupila je Kristina na Olimpijskim igrama 2000. godine u Sydneyju, gdje je kao hrvatska rekorderka u utrci na 400 metara eliminirana u kvalifikacijama. U kvalifikacijskoj utrci trčala je zajedno sa Cathy Freeman. Kristina je krenula vrlo snažno prvih 200 metara i čak vodila, no tada je uslijedio nagli pad snage tako da je na kraju otrčala vrijeme 53,72.

Sportska karijera Kristine Perica nije dugo trajala, prerano se oprostila i posvetila školi. No, ostala je vezana uz „kraljicu sportova“, a 2012. godine postala je glasnogovornica Hrvatskog atletskog saveza.

Kristina Perica uspješna na tartanu i u komunikaciji s medijima.

ATLETIKA

Blanka Vlašić

Olimpijske igre: Sydney 2000., Atena 2004., Peking 2008. - srebrna medalja

Jedna od najboljih hrvatskih sportašica u povijesti.

Blanka Vlašić rođena je u Splitu 8. studenog 1983. godine. Kao djetete je započela trenirati u splitskom ASK-u pod paskom oca i trenera Joška Vlašića. Bila je juniorska prvakinja svijeta, a o osvajanju brojnih atletskih mitinga da i ne govorimo. S preskočenih 208 cm postavila je drugi rezultat svih vremena u skoku u vis i to baš na Hanžekovićevu memorijalu u Zagrebu 2008. godine.

Do sada je nastupila na Olimpijskim igrama 2000. godine u Sydneyju, 2004. godine u Ateni i 2008. godine u Pekingu gdje je osvojila srebrnu medalju skokom od 205 cm kao i pobjednica, samo s jednim pokušajem više.

Nakon uspješnog uzleta u svijetu seniorske atletike, zbog bolesti jedno vrijeme nije bila u samom vrhu, da bi se vrlo uspješno vratila skokovima u vis 2006. godine. Te godine ostvaruje do tad najbolje rezultate svoje karijere, a već mnogo ranije bila je hrvatska rekorderka s preskočenih 203 centimetra. Dana 30. srpnja 2007. Blanka preskače visinu od 206 centimetara na atletskom mitingu u Solunu i tako postavlja novi osobni i hrvatski rekord, kojeg samo tjedan poslije ruši na atletskom mitingu u Stockholmu skokom od 207 centimetara. Na Svjetskom atletskom prvenstvu u japanskoj Osaki 2. rujna 2007. godine skokom od 205 centimetara postaje svjetska prvakinja.

Od strane Europske atletske federacije proglašena je najboljom atletičarkom Europe 2007. godine, a njezin skok u Osaki je od strane Svjetske atletske federaciji ocijenjen svjetskim atletskim pothvatom 2007. godine. Svojim preskokom i ostvarenjem zauzela je posebno mjesto u hrvatskoj sportskoj povijesti. Njezin otac Joško Vlašić vjerovao je u nju više nego ona u njega i nikada se nije predavao iako je često morao voditi borbe s mladenačkim bubicama više nego s atletikom. Borio se i za dvorane i za tretman u hrvatskom sportu, „dizao kredite“ koji su se u Osaki i Pekingu višestruko isplatili. Blanka je jednostavno prebrodila sve bubice, rad je izišao na vidjelo i danas je to - to. Blanka je prva dama svjetske i europske atletike. Jednostavno, zašto ne? Svi su rekli, gledajući rezultate, da je nepobjediva, ali nekada je tako najteže pobjeđivati. A Blanka je u Osaki pobijedila i popela se na svjetski atletski krov s lakoćom i visinom s kojom pobjeđuju samo veliki prvaci. Visina u kojoj je deset godina teškog rada. Na listi njenog progresa stoji Pula 1997. godine i visina od 161 centimetar. Za malu Blanku je to tada bilo čudo. A deset godina kasnije s 205 centimetara uzela je svoje prvo svjetsko zlato. Zahvaljujući Blanki Vlašić Hrvatska je u Osaki dobila svjetsku prvakinja. Samo 22 zemlje, a više ih je od 200 bilo u Osaki, imaju zlato. Blanka je pokazala da uz samo malo povjerenja i Hrvatska to može „svojom rukom“, odnosno skokom, da svijet to prepoznaje. Dobila je meč u Osaki sigurna u sebe toliko koliko mogu biti samo najveći sportski velikani. Nakon dodjele medalja suze, ovoga puta konačno radosnice, potekle su na postolju Blanki niz lice dok je slušala taktove Lijepe naše, Hrvatskoj i njoj u čast. Nakon toga je izjavila: „Emocije su me potpuno oduzele, bila sam u šoku.“ Blanka je, ogrnuta hrvatskom zastavom, djevojka koja je svima pokazala da je pobjednica. Velike stvari se događaju onima koji znaju čekati. Njezino, a poglavito čekanje oca Joška se isplatilo. Kruna je došla u Osaki. Komentirajući Svjetsko prvenstvo u Osaki, jedan od najuglednijih svjetskih sportskih dnevnika L' Equipe je napisao: „Blanka Vlašić je nova prva dama atletskog dvora koja je svojoj maloj zemlji donijela prvu medalju na svjetskim prvenstvima i to onu najsajjniju.“

Osim Osake, Blanka Vlašić osvojila je zlatnu medalju i na Svjetskom prvenstvu 2009. u Berlinu, kao i srebrnu na Prvenstvu svijeta 2011. u Deaguu i 2015. u Pekingu.

Svjetska dvoranska prvakinja bila je 2008. u Valenciji i 2010. u Dohi, 2004. u Budimpešti je bila brončana, a 2006. u Moskvi srebrna. Osvojila je zlato i na Europskom prvenstvu 2010. godine u Barceloni. Pobijedila je gotovo na svim natjecanjima Zlatne lige. Krajem prosinca 2010. godine u izboru *Svjetske udruge sportskih novinara (AIPS)* španjolski tenisač Rafael Nadal i Blanka Vlašić izabrani su za najbolje sportaše svijeta u 2010. godini. Iste godine proglašena je najboljom atletičarkom Europe i svijeta i najboljom sportašicom Europe, a prije toga i 2007. bila je najbolja atletičarka Europe. Na Mediteranskim igrama u Tunisu 2001. osvojila je zlatnu medalju.

Najbolja sportašica Hrvatske u izboru *Sportskih novosti* bila je 2004., 2007., 2008., 2009., 2010. i 2011. godine, a nekoliko puta bila je najbolja sportašica Dalmacije. Hrvatski olimpijski odbor 2000. godine proglasio ju je najvećom nadom hrvatskog sporta. Odlukom Hrvatskog olimpijskog odbora najbolja sportašica Hrvatske je 2004., 2007., 2008., 2009. i 2010. godine. Za najuspješnijeg sportaša promicatelja Hrvatske u svijetu proglašena je 2008., 2009., 2010. i 2011. godine. Dobitnica je Državne nagrade za sport Franjo Bučar za 2006. godinu. Odlikovana je odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara.

ATLETIKA

Sanja Gavrilović

Olimpijske igre: Atena 2004., Peking 2008.

Još jedan istinski biser splitskog ASK-a.

Sanja Gavrilović rođena je u Splitu 20. rujna 1982. godine. Diplomirala je na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu u Splitu. Kladivo je prvi puta uzela u ruku 1999. godine. Kada je sretnete ne biste mogli pretpostaviti da je pred vama nekadašnja uspješna bacačica kladiva. Plavokosa i plavooka ljepotica mogla bi lijepo pristajati i na manekenskim pistama. Međutim, žuljevite ruke otkrivale su drugu dimenziju da se bavila nečim puno zahtjevnijim. Ručka, žica i balota bili su Sanjin sportski alat, sve zajedno *piza* točno četiri kilograma. Stotinu puta ih je u jednome danu prebacila preko ruku.

U atletiku je došla na nagovor Ivice Veštića, te je odmah počela nastupati za ASK. Prvi rezultat bio joj je 30,26 metara. A onda je u kolovozu 2001. godine počeo trenirati Šime Sučić. Tad je bacila 42 metra, a u devet mjeseci rada s njim došla je do rezultata 58,54 metra. Pored Šime Sučića posebno ističe trenera Ivicu Jakeljića koji joj je mnogo pomogao tijekom karijere.

Sanja je, znaju bolje upućeni, čudesna pojava u hrvatskoj „kraljici sportova“. U prvoj godini „ozbiljnog bacanja kladiva“ izrasla je do reprezentativke i sudionice prvenstva Europe u Münchenu. Onda je godinu dana poslije dospjela i na svjetsku bacačku scenu, pod svodove pariškog Stade de Francea.

Sudionica je Olimpijskih igara u Ateni 2004. godine, kao i onih četiri godine kasnije 2008. u Pekingu. Oba je puta na igrama osvojila 23. mjesto.

Njezin najbolji rezultat bio je 70,07 metara kada je bacila kladivo 2008. godine na Međunarodnom atletskom mitingu u Ljubljani. Time je ostvarila normu za Peking, ali se i upisala na drugo mjesto ljestvice najboljih hrvatskih rezultata svih vremena.

Bila je svjesna da samo upornim radom može napredovati u sportu, pa tako i u bacanju kladiva. Gotovo cijeli dan posvećivala je ovoj atletskoj disciplini. Ujutro je na rasporedu bilo bacanje. Trening je trajao oko dva sata. Popodne je bila teretana i atletske vježbe. Sanjini treninzi sadržavali su gotovo sve atletske discipline: sprint, trčanje na duge staze, skokove... Uz to vježbe snage pa posebni bacački treninzi. Sanja je bila svjesna da je odabrala sport koji nije najbolje plaćen i koji nemože osigurati budućnost, zbog toga se na vrijeme „uhvatila knjige“ i stekla akademski status.

Sanja Gavrilović ističe da cijeni sve sportove, ali da je skoncentrirana isključivo na atletiku te je drugi sportovi nisu zanimali. Davno, kao dijete okušala se kao plivačica, brzo uvidjela da vodeni sportovi nisu za nju, onda je jednom zai-grala rukomet, dobila modricu ispod oka i toga se ekspresno ostavila. Njezin sportski svijet bio je bacanje kladiva.

O sportu kojim se bavila Sanja voli reći: „Atletika, je ne kraljica, nego majka svih sportova. A s kakvim se sve teškoćama susreću atletičari to nažalost nikoga ne zanima. Samo mi atletičari znamo u kakvim uvjetima radimo.“

Rado u sportu ističe svoju dobru prijateljicu Blanku Vlašić i izuzetno je ponosna na njezine rezultate. Za nju voli reći da je nevjerojatno snažna ličnost, koja je spremna na najveća sportska dostignuća, što je uostalom i dosada pokazala.

Sanjino atletske sazrijevanje lijepo je pratio i njezin ASK. Koliko je mogao u datom trenutku bio joj je logistika i podrška, kao i sponzori, od kojih Sanja rado ističe Antu Perišića, velikog prijatelja sporta. Bez sponzora je mnogo teže funkcionirati.

Sanja Gavrilović je djevojka koja svojom pojavom ulijeva ozbiljnost. Očito zna što hoće i čvrsto stoji na nogama. Svjesna je da se samo radom stiže do vrhunskih rezultata, kako u sportu, tako i općenito u životu. Mlada profesorica informatike i politehnike našla je posao u struci, u Splitskoj banci čiji je sponzorski logotip ranije nosila na dresu. Bio je to razlog da napusti aktivno bacanje.

U želji da potakne i motivira na bacanje kladiva neku novu djevojku ponekad još navratu do Parka mladeži uz koji je vežu divne uspomene.

ATLETIKA

Vera Begić

Olimpijske igre: Atena 2004., Peking 2008.

Dovoljno je reći da je bila prva hrvatska atletičarka koja je do pojave Sandre Perković postigla zapaženiji rezultat u bacanju diska.

Vera Begić rođena je u Rijeci 17. ožujka 1982. godine. Vera pripada izuzetno sportskoj obitelji. Njezina majka Jadranka Antunović bila je vrlo uspješna atletičarka i članica reprezentacije Jugoslavije u skoku u dalj i petoboju.

Vera je već u 12. godini odlučila uzeti disk u ruke i prionuti toj atletskoj disciplini. Vrlo brzo počinju dolaziti i odlični rezultati u juniorkim kategorijama. Vera je bila članica *Atletskog kluba Kvarner autotrans* iz Rijeke. Više godina tijekom karijere trenirao ju je Petar Kurtović, a potom Sandor Varga.

Čak 21 put obarala je hrvatski rekord u bacanju diska, a od toga deset puta u seniorskoj konkurenciji. Sa 16 godina disk je letio 48,70 metara. Čak 12 godina zaredom Vera Begić bila je prvakinja Hrvatske u bacanju diska. Njezin osobni najbolji rezultat iznosi 61,52 metra, a bacila ga je u svibnju 2009. godine u Baru, u Crnoj Gori.

Prvi značajniji uspjeh na međunarodnoj sceni Vera je postigla 1998. godine na Olimpijskim igrama mladih koje su te godine održane u Moskvi, kada je osvojila srebrnu medalju bacivši disk na prethodno spomenutu daljinu 48,70 m.

Iduće 1999. Vera je na svjetskom juniorskom prvenstvu četvrta. Malo je nedostajalo za medalju, a disk je ovog puta letio 48,80 m.

Iz godine u godinu Vera baca sve bolje, popravljajući rezultat. Na Europskom juniorskom prvenstvu koje je 2001. godine održano u talijanskom Grossetu Vera je osvojila srebrnu medalju bacivši disk 55,02 metara.

Od značajnijih rezultata treba još istaknuti Verino četvrto mjesto na Europskom prvenstvu do 23 godine 2003. u poljskom gradu Bydgoszczu. Četvrta je bila i na Univerzijadi u Bangkoku 2007. kada je disk bacila 55,26 metra.

Na Europskom kupu u Los Realejosu, u Španjolskoj 2009. hitcem od 59,27 metara osvojila je brončanu medalju. Iste godine na Univerzijadi u Beogradu osvaja četvrto mjesto sa hitcem od 59,30 metara. Nastupala je i postizala dobre rezultate na Europskim prvenstvima 2002. u Münchenu, 2006. u Göteborgu i 2010. u Barceloni, kao i na Svjetskom prvenstvu 2009. u Berlinu.

Posebno zapažene rezultate u bacanju diska Vera Begić ostvarila je na Mediteranskim igrama na kojima je osvojila dvije medalje. U Almeriji u Španjolskoj 2005. osvojila je bronz, a četiri godine kasnije u Pescari zakitila se srebrom bacivši disk 60,29 metara.

Vera Begić nastupila je dva puta na olimpijskim igrama. Prvi put u Ateni 2004. godine, a potom u Pekingu 2008.

Evo što o svojoj karijeri govori sama Vera: „U seniorskoj konkurenciji nisam uspjela postići rezultate iz mlađih uzrasta zbog niza okolnosti. Bilo je problema i u klubu. Atletika mi nije bila prioritet, već školovanje. Posljednji ozbiljan atletski pokušaj bio je odlazak u Budimpeštu gdje sam trenirala kod Sandora Varge. Tamo sam se s Ivanom Brkljačić temeljito pripremala za Olimpijske igre u Pekingu. No, na Igrama sam dobila temperaturu, podbacila sam i silno se razočarala.“

Možda bi sve bilo drugačije da je došla u ruke Ivana Ivančića.

„Razmišljala sam o dolasku u Zagreb, ali Ivančić mi nije bio prva opcija. Super je trener, ali ne bih mogla pratiti njegov spartanski ritam.“ – istaknula je Vera.

Sandru Perković Vera poznaje još iz kadetskih dana te dodaje: „Jako me je cijenila i divila mi se. Uvijek mi je govorila da sam mršava, da super izgledam za diskašicu i uvijek me pitala kad će ona prebaciti prvi put preko 60 metara. Nekoliko puta smo zajedno nastupale na prvenstvima Hrvatske i uvijek sam je pobjeđivala. Doduše, već 2009. u Čakovcu je bilo gusto, ali sam je ipak pobijedila“ – rekla je Vera, dodavši: „Sandrina velika prednost je glava. Ja sam uvijek prije natjecanja previše razmišljala. Da sam bila toliko mentalno jaka, vjerojatno bih imala puno boljih rezultata“ – zaključila je Vera.

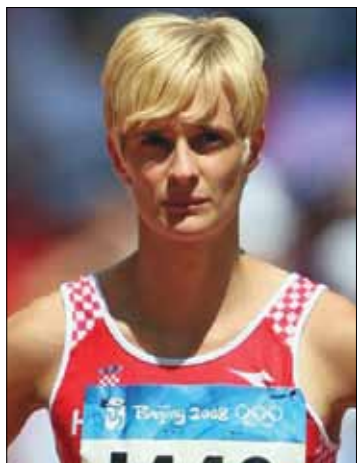
A za kraj recimo, ono što je osvojila doista nije malo.

ATLETIKA

Vanja Perišić

Olimpijske igre Peking 2008.

Dijete ponosnog i kršnog Dugopolja.

Vanja Perišić rođena je u Splitu 5. srpnja 1985. godine. Još je u Osnovnoj školi „Dugopolje“ iskazivala ogroman potencijal za atletiku. Pobjeđivala je na brojnim kako školskim, tako i županijskim i nacionalnim natjecanjima za učenike osnovnih škola. Stoga je bilo logično da kao izraziti talent ode u obližnji *Atletski splitski klub* u Park mladeži u Splitu. Tu je Vanja nastavila s dobrim rezultatima. Gotovo redovito je prvakinja države u više disciplina u mlađim dobnim skupinama.

Vanja je zasigurno najbolja ASK - ova dugoprugašica u prvom desetljeću ovog stoljeća. Suvereno je vladala disciplinama na 600 metara, 800 metara, kao i 1500 metara bilježeći najbolje rezultate sezone.

Godine 2005. Vanja Perišić se odlučila na promjenu sredine. Rodni Split je zamijenila Zagrebom i postala članica *Atletskog kluba Dinamo Zrinjevac*. S odličnim rezultatima nastavila je Vanja i u novoj sredini. Godine 2007. postavila je aktualni hrvatski rekord na 600 metara u vremenu jedna minuta, 26 sekundi i 57 stotinki, koji je istrčala na mitingu u Ljubljani.

Dosadašnji uspjeh karijere Vanji Perišić je osvajanje brončane medalje na Europskom prvenstvu do 23 godine u mađarskom gradu Debrecenu 2007. godine.

Potrebno je istaknuti i to da je Vanja 2002. i 2003. godine bila državna prvakinja na 1500 metara, a 2005. i 2006. na 800 metara.

Nastupila je Vanja Perišić na Olimpijskim igrama 2008. godine u Pekingu. Splitska atletičarka trčala je utrku na 800 metara te završila kao 35. s vremenom od 2 minute, 6 sekundi i 82 stotinke. Treba iskreno priznati, nitko od Vanje u Pekingu nije očekivao čudo. „Ptičje gnijezdo“ je nešto što je svakako dotaknula, zapamtila i što će prepričavati. Sjećamo se dobro te kvalifikacijske utrke. Otkucalo je 11 sati i 26 minuta. Kinezi točni kao Nijemci. Vanja je bila spremna, držala se dobro u prvom krugu, ali je potom „pukla“. Želja je bila veća od mogućnosti.

„Sretna sam što sam trčala s Kenijkom Pamelom Jelimo“ - rekla je u Vanja u utrobi stadiona nekoliko minuta kasnije.

Nakon Pekinga, nastavila je s dobrim rezultatima. Iste 2008. godine na Mitingu u Velenju, u trci na 800 metara postavila je osobni rekord koji je istrčala u vremenu 2 minute i 21 stotinku.

Koliko joj god bilo dobro u Zagrebu, odlučila se 2011. godine vratiti kući te je ponovno postala atletičarka ASK-a.

Vanja Perišić je jako uporna osoba. Njezino je sportsko i životno pravilo: „Što te ne ubije, to te još ojača.“

Iako još mlada, prošla je tijekom karijere svašta. Bilo je i ozljeda, lijepih i ružnih trenutaka. No, upornost je Vanjina velika vrlina. Ona jednostavno ide naprijed. Trči, bori se, osvaja medalje, penje se na vrh. Jedino je slaba na spomen svog Dugopolja, gdje i danas živi. Nije joj teško svaki dan ponekad i dva puta putovati u Split na trening, ali kaže da svoje Dugopolje ne bi mijenjala za niti jedno mjesto na svijetu.

Još je mlada, ali i dovoljno iskusna da se u budućnosti može očekivati nastavak dobrih rezultata na radost hrvatskog sporta, splitskog ASK-a i njezina Dugopolja. Samo onaj tko pozna mentalitet ljudi iz toga mjesta može znati koliko Vanja ljubavi i volje unosi u atletiku. Samo ono što je najbolje za nju je pravo. A za kraj treba reći i to da Vanja pripada izuzetno sportskoj obitelji. Naime, njezin otac bio je višegodišnji nogometaš *Nogometnog kluba Proleter* (danas *Dugopolje*).

Vanja Perišić ostvarila je dosada respektabilnu karijeru. Bila je treća u Europi. Sudjelovala je na olimpijskim igrama, a s obzirom na godine, stručni rad u splitskom ASK-u, Vanjinu volju i upornost, možemo očekivati nastavak dobrih rezultata.

ATLETIKA

Nikolina Horvat

Olimpijske igre: Peking 2008., London 2012.

Još mlada, ali vrlo iskusna atletičarka.

Nikolina Horvat rođena je u Zagrebu 18. rujna 1986. godine. Atletikom se počela baviti u sedmom razredu osnovne škole. Ljubav prema atletici započela je sasvim slučajno. Njezin trener Igor Čordaš primjetio je Nikolinu na satu tjelesnog odgoja u školi te je pozvao u klub. U to je vrijeme Nikolina trenirala rukomet. Odradila je nekoliko treninga atletske škole i svidjelo joj se. Trebalo se odlučiti kojemu se sportu prikloniti i izabrala je atletiku.

Nikolina Horvat članica je *Atletskog kluba Zagreb Ulix*.

Vrlo brzo započela je Nikolina nastupati na velikim natjecanjima, na Svjetskom i Europskom prvenstvu u atletici za juniore koje su 2004. i 2005. održani u Grossetu u Italiji, odnosno u Kaunasu u Litvi. Na oba natjecanja Nikolina je nastupila u trci na 400 metara koja je njezina najjača disciplina i ostvarila solidan rezultat, posebno u Kaunasu gdje je bila šesta.

Na Europskom prvenstvu do 23. godine 2007. u Debrecenu Nikolina je bila sedma.

Nastavila je potom Nikolina nizati dobre rezultate na Europskim prvenstvima 2006. u Göteborgu, 2010. u Barceloni i 2012. u Helsinkiju, kao i na Svjetskom prvenstvu 2011. u Deaguu.

Na Mediteranskim igrama 2009. godine u Pescari, u trci na 400 metara s preponama Nikolina Horvat osvojila je brončanu medalju, na što je posebno ponosna.

Čak 8 puta rušila je državni rekord na 400 metara s preponama, a prvakinja države u navedenoj disciplini je već dugi niz godina.

Nastupila je Nikolina Horvat na Olimpijskim igrama 2008. u Pekingu i 2012. u Londonu. Posebno je, nakon ispunjene norme u srpnju 2008. emotivno doživjela odlazak na svoje prve Igre.

U austrijskom gradu Villachu, gradu od šezdesetak tisuća stanovnika, nedaleko od granice sa Slovenijom, Nikolina Horvat pobijedila je na 400 metara s preponama s fantastičnim rezultatom 56,28. Osim što je gotovo za sekundu popravila vlastiti hrvatski rekord iz Ljubljane tjedan dana ranije, Nikolina je za 29 stotinki nadmašila olimpijsku B normu i osigurala vizu za Peking. Kombinacija sreće i nevjerice pri pogledu na semafor.

„Potpuno smo u šoku.“ – sletjela je SMS poruka medijima trenera Igora Čordaša.

Nekoliko dana kasnije šok je splasnuo, a Nikolina, Čordaš i predsjednik kluba *Zagreb Ulix* Davor Vukmirić još uvijek su slavili veliko dostignuće. Mladog preponašici pao je kamen sa srca, ostvarila je ono u što je sve uložila posljednje četiri godine. San o olimpijskim igrama postao je realnost. Nikolina je osobne rekorde te godine popravila za sekundu i pol.

„Utrka u Villachu je bila, mogu reći, savršena. Kad sam vidjela rezultat, osjećala sam se kao da me netko bacio s neba, pogledala sam Igora koji je vrištao na tribinama, slavlju nije bilo kraja.“ – kaže Nikolina.

Osobni rekord s kojim je ušla u tu svoju povijesnu sezonu 57,71 – datira iz ljeta 2006., a kad se zna da je 2007. imala problema s ozljedama, pomak od sekunde i pol nije previše čudan.

„Do Villacha nisam bila zadovoljna ni s jednom utrkom u kojoj sam sudjelovala. Dva puta sam rušila državni rekord, svi su mi čestitali, ali cilj mi je od početka bio norma za Peking. Kad sam u Gorici išla 57,12 sekundi napravila sam veliku pogrešku na posljednjoj preponi. Po tome sam znala da mogu ići ispod 57 sekundi iako ni ja ni trener nismo znali koliko.“ – govori Nikolina.

Iako je dva puta sudjelovala na olimpijskim igrama, za ove u Pekingu posebno je emotivno vezana jer je živjela za njih i sve im podredila, ne podcjenjujući svoj nastup ni u Londonu 2012. godine.

Na pitanje koje joj se veliko natjecanje najviše utisnulo u pamćenje, Nikolina smjelo odgovara: „Olimpijske igre! Veliko iskustvo! Svidjelo mi se sve povezano za to natjecanje: olimpijsko selo, sportaši i treneri iz raznih zemalja i sportova, organizacija, gradovi, nezaboravno iskustvo.“

Nikolina Horvat, hrvatska preponašica koja je dosada ostvarila respektabilnu karijeru je djevojka koja će zasigurno još godinama postizati dobre rezultate, na radost hrvatskog sporta i ljubitelja atletike.

ATLETIKA

Sandra Perković

Olimpijske igre London 2012. - Zlatna medalja

Nitko kao ona.

Sandra Perković rođena je u Zagrebu 21. lipnja 1990. godine. Članica je *Atletskog kluba Dinamo – Zrinjevac* iz Zagreba. Lov na Sandru započeo je kada je bila u petom razredu osnovne škole. Drugi put – ista priča. Sandra se nije dala. Nije htjela na trening kod „zloglasnog“ Ivana Ivančića.

Sjećao se tih dana, danas nažalost pokojni Ivanča: „Bježala je od mene kao od vraga. Tko zna što su joj sve napričali o starom koji maltretira sve živo i neživo. Dva puta sam je pokušao nagovoriti, ali ona je samo vikala „ja igram košarku, ja igram košarku!“ Treći put je upalilo. Došla je. Pitam je: „Koliko bacaš disk?“ Kaže: „32 metra“. Pogledam je... „Mala, za godinu dana ćeš baciti preko 50 metara.“ Vjerojatno je tada mislila „gle starog luđaka“, ali 2006. bacila je 50,11. Od tada je sve bilo OK.“

To su bili počeci Sandre Perković, hrvatske sportske herione.

Iz dana u dan disk je letio sve više, a Ivan Ivančić, Sandrin trener, bio je sve sigurniji da je u ruke dobio vrhunski atletski talent koji će se dokopati zlatne olimpijske medalje, što se vrlo brzo i obistinilo. Na Svjetskom prvenstvu za mlade juniore u Ostravi 2007. godine osvojila je drugo mjesto s hitcem od 51,25 metara. Iste godine, na juniorskom Europskom prvenstvu u Hengelou ponovno je druga, sada s hitcem od 55,42. Naredne 2008. godine Sandra na Svjetskom juniorskom prvenstvu u Bydgoszczu osvaja treće mjesto s hitcem od 54,24. Godine 2009. Sandra osvaja zlatnu medalju na juniorskom Europskom prvenstvu u Novom Sadu. Disk je letio 62,44 metra.

Godinu dana poslije, 2010., Sandra Perković ostvaruje najveći uspjeh u dotadašnjoj karijeri. Hitcem od 64,67 metara postaje prvakinja Europe na Europskom prvenstvu u Barceloni, i to kao najmlađa finalistica.

Iste godine Sandra na Kontinentalnom kupu u Splitu osvaja drugo mjesto s diskom bačenim 63,29 metara. U Helsinkiju 2012. ponovno je prvakinja Europe s duljinom od 67,62 metra. Pobjednica je Dijamantne lige 2012., 2013., 2014. i 2015. godine. Godine 2014. ponovno osvaja prvo mjesto na Europskom prvenstvu održanom u Zürichu s hitcem 71,08 metara.

Krunu dosadašnje vrlo uspješne karijere doživjela je 2012. na Olimpijskim igrama u Londonu gdje je osvojila zlatnu olimpijsku medalju hitcem od 69,11 metara. Po osvojenom olimpijskom zlatu Sandra je izjavila: „Ovo je zlato za sve one koji su bili uz mene kada mi je bilo najteže. Veliki je trud iza ovog uspjeha, nije bilo lako do ovoga doći. Ovo mi je najsretniji dan u životu.“

U prvoj seriji bacanja Sandra je osvojila treće mjesto. U drugoj je Sandra preuzela prvo mjesto s hitcem 68,11 metara. U trećoj Sandrin disk leti 69,11 za novi hrvatski rekord i olimpijsko zlato. Hitci u četvrtoj, petoj i šestoj seriji bili su samo formalnost.

Onaj posljednji hitac ipak je bio priča. Uzela je disk, naklonila se hrvatskim navijačima, pa još jednom. Tada je sve bilo jasno. Emocije su krenule. Udahnula je i izdahnula, još malo pozvala navijače i bacila u nekom polusnu, u vremenu kada se običan čovjek pretvara u maloga boga, bacila je na 65 metara. To, naravno, nije bio njezin najbolji hitac, ali je zasigurno najemotivniji u karijeri. Odmah je pohitala u zagrljaj Ivanu Ivančiću. Tada se ništa ne govori, tada se samo stisne. Stisak govori sve. Uzela je zastavu, krenula u pobjednički krug. Zvučnici su parali olimpijskim stadionom. Naša prvakinja. Hrvatska olimpijska pobjednica.

Sandru Perković je predsjednik Republike Hrvatske 2012. odlikovao Redom Danice Hrvatske s likom Franje Bučara, a 2010. godina dobila je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar.

Godine 2009. odlukom Hrvatskog olimpijskog odbora proglašena je najvećom nadom hrvatskog sporta, a iste godine dodijeljena joj je i Nagrada Dražen Petrović za izvanredne sportske rezultate.

Treba također istaknuti da je u sklopu europske atletske konvencije, koja se 16. listopada 2010. održala u Beogradu, Sandra Perković proglašena europskom atletskom zvijezdom u usponu za 2010. godinu. Osvojivši ovaj naslov sa samo 20 godina postala je najmlađa osvajačica ovog naslova u povijesti i tek peta bacačica diska koja je obranila naslov europske prvakinja 2012. godine. Zadnji put to je nekoj diskašici uspjelo 1994. godine. Na Svjetskom prvenstvu u Moskvi 2013. osvojila je zlatnu medalju, a u Pekingu 2015. srebrnu.

Recimo i to da je Sandra na Mediteranskim igrama u Mersinu 2013. godine osvojila zlatnu medalju.

U izboru *Sportskih novosti* i Hrvatskog olimpijskog odbora proglašena je najboljom hrvatskom sportašicom 2012., 2013. i 2014. godine.

Ana Šimić

Olimpijske igre London 2012.

A tletski stručnjaci se slažu da je pred njom velika karijera. Ana Šimić rođena je u Gradačcu u Bosni i Hercegovini 5. svibnja 1990. godine. U Hrvatsku je došla kao izbjeglica s majkom i sestrom blizankom nakon što su ostale bez oca branitelja. Atletika je ubrzo postala spas, i za djevojke i za majku.

Ana, deset minuta starija sestra, odabrala je skok u vis, a Ivana je pak do prije nekoliko godina skakala u dalj i vis, jedno vrijeme odlutala u odbojku, pa se vratila, ali potjerale su je ozljede.

„Anu je trenirao Siniša Cik. Sa 16 godina skočila je 1,78 metara, ali je nakon toga uslijedio pad. Odlučila je prestat. – priča Edvard Josipović, trener u čije ruke je Ana došla u 18. godini.

„Tadašnji predsjednik kluba Davor Vukmirić napravio je vjerojatno ključni potez. Išao je kod njezine majke, molio i nju i Anu da ne prestane i onda je dao meni. Nisam nikada mislio da ću je trenirati, ali kad je ubrzo skočila 1,82 metra znao sam da ona vrijedi 2 metra. Svi su mislili da sam lud, ali ja sam vjerovao.“ – govori Josipović.

Njezina karijera stalno je puna izazova, novih dokazivanja pa i na domaćoj sceni, gdje znamo da već desetljećima u skoku u vis dominira Blanka Vlašić.

Vrlo rano Ana je započela nastupati na velikim natjecanjima. Prošla je brojna svjetska i europska prvenstva za mlade juniore, juniore i seniore. Nastupila je i na Univerzijadi u Kini. Veliki uspjeh ostvarila je Ana na Mediteranskim igrama 2013. u Mersinu gdje je skokom od 192 centimetra osvojila zlatnu medalju.

Nastupila je Ana Šimić i na Olimpijskim igrama 2012. u Londonu.

Dosada najveći uspjeh u karijeri Ana je ostvarila na Europskom prvenstvu 2014. godine u Zürichu gdje je osvojila brončanu medalju skokom od 199 centimetara, što je njezin dosadašnji osobni rekord. Ana je blistala. Sjajno je odradila finale skoka u vis i ponosno je oko vrata okačila brončanu medalju. Skok preko 199 centimetara donio je Ani prvu medalju sa europskog prvenstva u karijeri. Niti u mlađim kategorijama nije se uspinjala na postolje. U Zürichu je punog srca gledala kako se hrvatski stijeg vijori u njezinu čast.

Ulazak u finale, prvi na europskom prvenstvu, skinuo je veliki teret s Aninih leđa. Opuštena, rasterećena, po prekrasnom vremenu, pokazala se u najboljem svijetlu. Ruth Beitia i Marija Kučina su bolje skakale od Ane, ali Šimić je pobijedila sve ostale. Odlično je Ana krenula u natjecanje, čistu listu držala dok se letvica nije povisila na 197 centimetara. Iz prvog pokušaja očistila je 185, 190 i 194 centimetara. Nakon prvog rušenja na 197 izgubila je medalju koju je do tog trenutka držala, ali pokazala je da u njenom vitkom tijelu kuca veliko srce. Povratak u zonu medalja donosio je samo novi osobni rekord, skok preko 199 centimetara. I odmah je uspjela.

Zaplovila je Ana visinama u kojima još nikada nije bila, a nagrada je stigla u obliku brončane medalje. S pravom se nasmijala od uha do uha. Odličje i uvjerljivo najveći uspjeh karijere bio je nadomak ruke, ali natjecanje nije bilo gotovo jer su u konkurenciji ostale još četiri skakačice. Jedini način na koji je Šimić mogla izgubiti medalju, bez preleta 201 centimetar, bio je uspješan skok Justyne Kasprzycke na istoj visini. Srećom za hrvatsku atletiku, to se nije dogodilo iako je Kasprzycka bila vrlo, vrlo blizu. Poljakinja je skokom od 199 centimetara izjednačila osobni rekord, ali je bila iza Ane zbog dva rušenja na prethodnim visinama. Dobre rezultate Ana je postizala i na Europskim prvenstvima 2010. u Barceloni i 2012. u Helsinkiju, kao i na Svjetskim prvenstvima 2013. u Moskvi i 2015. u Peking.

Život piše čudne romane. Životna tragedija i smrt oca odredili su u neku ruku njezin život. Da nije došla u Hrvatsku, pitanje je bi li se ikada bavila atletikom.

Ana Šimić je prva Hrvatica koja se vratila s velikih natjecanja s medaljom oko vrata posljednjih godina, uz velike Blanku Vlašić i Sandru Perković. Sada je tu i Ana pred kojom je nadamo se još veliki broj odličja.

Godine 2014. dobila je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar.

ATLETIKA

Lisa Christina Stublić

Olimpijske igre London 2012.

Hrvatica koja je šokirala New York trećim mjestom u polumaratonu i nacionalnim rekordom. Lisa Christina Stublić rođena je 18. svibnja 1984. godine u Waterburyju, u Sjedinjenim Američkim Državama od oca podrijetlom iz sela Stari brod kod Siska. U New Yorku na elitnom Columbia Universityju diplomirala je glazbenu teoriju. Tijekom djetinjstva više je puta posjećivala Hrvatsku, rodni kraj svoga oca. Svira flautu i violinu.

Dana 22. veljače 2008. godine doselila se u Hrvatsku da bi naučila jezik svojih predaka i pronašla mir koji joj je u užurbanom životu SAD-a nedostajao te se posvetila stvarima koje je čine sretnom u životu.

Nakon dolaska u Hrvatsku, Lisa je bila članica *Atletskog kluba Dinamo – Zrinjevac*, a poslije je prešla u *Atletski klub Zagreb Ulix*. Danas je članica *Atletskog kluba Aviokarte.hr*.

Lisa Christina Stublić je hrvatska rekorderka: na 5000 metara s rezultatom 16:26.28, na 3000 metara sa zaprekama s rezultatom 10:09.56, polumaratonu s rezultatom jedan sat, 14 minuta i 42 sekunde, kao i maratona s rezultatom dva sata, 30 minuta i 45 sekundi.

Na berlinskom maratonu, koji je jedan od pet stanica World Marathon Majorsa, zauzela je deveto mjesto u konkurenciji preko 40 tisuća trkača, te je rezultatom od 2 sata 33 minute i 42 sekunde osigurala A normu za nastup na Olimpijskim igrama u Londonu 2012. Ovim rezultatom za više od šest minuta srušila je 21 godinu star rekord Tijane Pavičić. Prvog dana Svjetskog prvenstva u atletici u korejskom gradu Daegu Lisa je zauzela odlično 27. mjesto u maratonu s rezultatom 2 sata, 36 minuta i 41 sekundu. Lisa je na cilj došla kao sedma predstavница iz Europe i ponovno istrčala unatoč teškim vremenskim uvjetima A normu za Olimpijske igre 2012. u Londonu.

Lisa je pobjednica 16. međunarodne vidovdanske utrke (Vidovdan Road Race) u Brčkom na deset kilometara – Brčko 2012. Prvo mjesto osvojila je vremenom 34 minute, 29 sekundi i 11 stotinki. Pobjedila je Lisa i na Uličnoj utrci u Koprivnici 2012.

U maratonskoj utrci na Europskom prvenstvu u Zürichu Lisa je osvojila četvrto mjesto s vremenom 2 sata, 28 minuta i 36 sekundi, koji je samo s tri minute i 22 sekunde slabiji od pobjedničkog.

Na Olimpijskim igrama u Londonu 2012. Lisa je osvojila 52. mjesto.

Na Linz maratonu 2011. Lisa je osvojila prvo mjesto s vremenom 2 sata 30 minuta i 46 sekundi.

U natjecanjima polumaratonu u Klagenfurtu 2009. Lisa je bila druga, u Haggu 2011. je četvrta, a u Rimu je osvojila deseto mjesto. U Ivan Stareku je 2012. pobijedila.

Na Europskom prvenstvu u krosu 2012. godine Lisa je osvojila deveto mjesto.

Posebno zapažen uspjeh je ostvarila na polumaratonu u New Yorku 2013. godine kada je zauzela treće mjesto s vremenom jedan sat, devet minuta i 18 sekundi.

Bila je to idealna priča za Amerikance. Djevojka koja je rođena u Connecticutu kao treća je završila polumaraton u New Yorku. I to sa „strašnim“ vremenom. Novim hrvatskim rekordom.

Da se pitao Lisu Stublić, ona bi brzo odjurila sa staze, no protokol je protokol...

„Odmah su mi dali hrvatsku zastavu i s njom sam otrčala počasni krug. Ne znam ni sama koliko sam intervjuja podijelila. Ja više volim otrčati i maknuti se.“ – sramežljivo će Lisa po povratku u Zagreb, svako malo gledajući brončanu medalju.

„Nisam očekivala medalju. Otišla sam tamo s 11. prijavljenim vremenom, mislili smo mogla bi biti među 10, možda 8.“ – kaže Lisa. Ali, dogodila se bronca. Na mjestu na kojemu je prije no što se vratila u očevu zemlju trenirala svaki dan. Ipak ističe: „Ovo je najveći rezultat u mojoj karijeri. Na početku trke bila sam u drugoj grupi, bilo mi je važno dobro otrčati prvi krug oko Central Parka. Kasnije je sve ispričano“.

Lisa Christina Stublić je izdala knjigu poezije pod naslovom „Loose Ends. Weak Beginnings: A Collection of Poetry 2003. – 2005.“, nastalu u studentskim danima. U knjizi su objavljeni probrani tekstovi za koje je autorica smatrala da su vrijedni objavljivanja.

Doista Lisa je u svemu uspješna; trčanju, pisanju, sviranju...

GIMNASTIKA

Tanja Kober

Olimpijske igre London 1948., Helsinki 1952.

Jedna od prvih naših gimnastičarki na olimpijskim igrama.

Tanja Kober rođena je u Ptuj, u Sloveniji, 29. siječnja 1927. godine. Rođena je u hrvatsko-slovenskoj obitelji. Bila je udana za gimnastičara Žutića te je neko vrijeme nastupala pod tim prezimenom. Otac joj je bio inženjerski pu-kovnik Kraljevske vojske Jugoslavije, pa je zbog očeve službe često u djetinjstvu selila. U Ljubljani je započela osnovno školovanje, a gimnaziju je pohađala u Beogradu i Šabcu, jer joj je otac tamo bio premješten.

Nakon početka Drugoga svjetskog rata Tanja se doselila u Zagreb gdje je 1945. maturirala na gimnaziji u Zagrebu. Diplomirala je na Ekonomskom fakultetu u Zagrebu.

Tjelesnim se vježbanjem Tanja počela baviti još kao djevojčica u Ljubljani. Bila je članica *Sokola Matice* iz Naro-dnog doma, a uz gimnastiku je trenirala i skokove u vodu.

U Zagrebu se nastavila baviti sportom te je odmah nakon rata, zahvaljujući urođenom talentu, postala državna pr-vakinja u gimnastici i skokovima u vodu. Bila je članica *Gimnastičke sekcije Fiskulturnog društva Dinamo*, potom od 1948. *Gimnastičkog društva Zagreb – 1* koje je 1951. preimenovano u *Društvo za tjelesni odgoj Partizan Zagreb – 1*, a bila je i u sekciji za skokove u vodu *Plivačkog kluba Naprijed*. Paralelno se natjecala u dva sporta, što je zahtijevalo ve-like fizičke napore.

Gimnastikom se natjecateljski bavila od 1946. do 1956. Podjednako je dobro vježbala na svim spravama i bila je je-dna od najuspješnijih gimnastičarki u Jugoslaviji prvih 10 poslijeratnih godina.

Na prvom prvenstvu Jugoslavije održanom 1946. u Ljubljani osvojila je naslov pojedinačne prvakinje u višeboju, a taj je uspjeh ponovila još tri puta, 1947. i 1948. u Beogradu i 1951. u Splitu. Uz to se plasirala na drugo mjesto 1952. u Ljubljani i na treće 1954. u Zagrebu.

Kao članica *Gimnastičkog društva Zagreb – 1* osvojila je i ekipno prvenstvo Jugoslavije u višeboju održano 1949. u Zagrebu, te kao članica *Partizana Zagreb – 1* 1952. u Splitu. Prva je bila i 1954. u Zagrebu, kao i 1955. u Nišu.

Tanja Kober pobijedila je na drugom turniru gradova Hrvatske u sportskoj gimnastici održanom 1951. u Zagrebu, i u pojedinačnom i ekipnom višeboju, dok je iste godine na trećem turniru gradova Jugoslavije u sportskoj gimnastici, održanom također u Zagrebu, osvojila drugo mjesto pojedinačno i prvo mjesto ekipno. Na prvenstvu Hrvatske 1952. u Zagrebu osvojila je naslov prvakinje u obje konkurencije.

Za reprezentaciju je debitirala na prvom nastupu nakon rata, u svibnju 1947. u Beogradu, na dvoboju reprezenta-cija Jugoslavije i Mađarske.

Tanja se našla na stranicama ove knjige jer je nastupila 1948. godine na Olimpijskim igrama u Londonu kada je Jugoslavija u ekipnom višeboju zauzela sedmo i u kompozicijama četvrto mjesto. Potom je nastupila i na Olimpi-jskim igrama 1952. u Helsinkiju gdje je bila jedanaesta u ekipnom višeboju, a u kompozicijama je zauzela osmo mjesto.

Na Svjetskom prvenstvu u Rimu 1954. godine Tanja je bila članica sastava koji je u ekipnom višeboju bio na jedanaestom mjestu. U pojedinačnom višeboju na tim natjecanjima nije imala zapaženijih plasmana.

Nastupila je na Balkanskim igrama 1946. u Sofiji kada je s jugoslavenskom ekipom u ekipnom višeboju osvojila zla-tnu medalju, a u pojedinačnom višeboju podijelila je četvrto i peto mjesto. Dok je 1947. u Ljubljani Jugoslavija ekipno osvojila srebrnu medalju, Tanja se pojedinačno plasirala na osmo mjesto.

Nastupala je Tanja i na brojnim gimnastičkim festivalima sve do 1956. godine kada je završila natjecateljsku kari-jeru, a potom je bila član raznih gimnastičkih organizacija.

U skokovima u vodu s daske (3 metra) bila je prvakinja Jugoslavije 1948., 1949. i 1951. Skakačku je karijeru preki-nula jer su u doba njezina treniranja i nastupanja bili loši uvjeti za bavljenje tim sportom.

Tanja Kober-Kropivšek preminula je u Zagrebu 11. siječnja 2005. godine i sahranjena je na groblju Mirogoj.

GIMNASTIKA

Dragica Basletić

Olimpijske igre London 1948.

Jedna od najboljih hrvatskih gimnastičarki u povijesti. Dragica Basletić rođena je u Rijeci 30. kolovoza 1916. godine. Diplomirala je na Pedagoškoj akademiji u Zagrebu, smjer tjelesni odgoj.

Tijekom karijere Dragica je nastupala za *Fiskulturno društvo Dinamo* iz Zagreba, zatim za *Gimnastičku sekciju Prvog rajona Zagreb* i na koncu bila je vrlo aktivna u *Društvu za tjelesni odgoj Partizan* iz Zagreba.

Vrlo rano Dragica je završila gimnastiku i još zarana nastupala je na raznim domaćim natjecanjima.

Višegodišnja je prvakinja Hrvatske i Jugoslavije.

Prvi značajni uspjeh poslije Drugoga svjetskog rata Dragica je ostvarila već 1946. godine na natjecanju vrhunskih vježbačica Hrvatske, gdje je ovojila prvo mjesto s ocjenom 47,35.

Iste godine, u mjesecu srpnju u Sofiji, u Bugarskoj su održane Prve balkanske igre, a Dragica Basletić je osvojila prvo mjesto s ocjenom 46,90.

U studenom 1946. godine Dragica osvaja drugo mjesto iza Tanje Kober na prvom državnom prvenstvu Jugoslavije koje je održano u Ljubljani. Naredne godine Dragica Basletić ponovno ostvaruje odlične rezultate. Na Međunarodnom susretu između Mađarske i Jugoslavije koji je održan u Budimpešti u svibnju 1947. godine Dragica Basletić je osvojila drugo mjesto. U rujnu su u Ljubljani održane Druge balkanske igre na kojima je Dragica zauzela deveto mjesto.

Ipak, san svakog sportaša je nastup na olimpijskim igrama. Dragica Basletić, kao rijetka hrvatska gimnastičarka, nastupila je na olimpijskim igrama. Bila je dio jugoslavenske gimnastičke ženske reprezentacije na Olimpijskim igrama u Londonu održanim u ljeto 1948. godine, a nastupile su u disciplini višeboj. Reprezentaciju su sačinjavale: Vida Gerbec, Draga Đorđević, Ruža Vojsk, Draginja Đipalović, Nada Černe te Hrvatice Tanja Kober, Zlata Mijatović i Dragica Basletić. Na kraju su zauzele sedmo mjesto, a Dragica je za izvedbu ocijenjena s 42,70.

Odlazak naših sportaša na prve poslijeratne Olimpijske igre u London bio je pun problema. Čak je postojala mogućnost da Međunarodni olimpijski odbor suspendira sudjelovanje jugoslavenskih sportaša u Londonu. U izuzetno teškim okolnostima koje su prethodile odlasku na 14. Olimpijske igre u Londonu 1948. godine hrvatski sportaši u dresu Jugoslavije nastupili su u atletici, biciklizmu, gimnastici, nogometu, plivanju, vaterpolu i veslanju. S obzirom da se na igre išlo gotovo bez ikakvih priprema i da je selekcija sportaša zbog brzine bila loša, postignuti su izvanredni rezultati. Osvojene su dvije srebrne medalje, a u plivanju i atletici nekoliko sportaša nastupilo je u finalu.

Kako pišu mediji tog vremena, ženska gimnastička reprezentacija bila je jedna od najkvalitetnijih od svih naših sportaša u Londonu, ali na ovim igrama u ženskoj gimnastici dominirale su gimnastičarke Čehoslovačke.

Ipak, Dragica Basletić ostvarila je san gotovo svakog sportaša, a to je nastup na olimpijskim igrama. Važno je istaknuti da je ovom igrama Dragica Basletić nastupila kao već iskusna gimnastičarka sa 32 godine života. Bila je i kapetan momčadi jugoslavenske reprezentacije. Kao najstarija u momčadi, bila je autoritet koji su ostale natjecateljice izuzetno poštovale. Koliko zbog godina, toliko i zbog kvalitete izvedbi koje je, iako u poodmaklim gimnastičkim godinama, izvodila.

Kada se podvuče crta na njezinu sportsku karijeru, može se konstatirati s obzirom na vrijeme u kojem se natjecala, da je Dragica ostvarila respektabilnu karijeru. Sudjelovati na olimpijskim igrama ima poseban značaj za svakog sportaša, a poglavito na prvim poslijeratnim igrama održanima u posebnom teškim okolnostima.

Dragica Basletić preminula je u Zagrebu 27. kolovoza 1976. godine i sahranjena je na groblju Mirogoj.

GIMNASTIKA

Zlata Mijatović

Olimpijske igre London 1948.

Pripadala je prvoj poslijeratnoj generaciji gimnastičarki na prostoru Jugoslavije, a uz to je bila i jedna od najboljih, o čemu svjedoči i nastup na olimpijskim igrama.

Zlata Mijatović rođena je u Somboru 1. ožujka 1922. godine. U rodnom gradu započela je s gimnastikom u tamošnjoj sokolskoj organizaciji, gdje je nastupala sve do Drugoga svjetskog rata. Nakon završetka rata, 1946. godine Zlata Mijatović dolazi u Zagreb na školovanje i postaje članica *Fiskulturnog društva Dinamo* iz Zagreba.

Kao iskusna gimnastičarka odmah je počela nastupati za svoj klub, a i za reprezentaciju Jugoslavije. U Zagrebu je 15. lipnja 1946. godine održano prvo poslijeratno natjecanje u sportskoj gimnastici. U pojedinačnom natjecanju Zlata Mijatović je osvojila četvrto mjesto s rezultatom 46,00. Na temelju postignutih rezultata na ovom natjecanju sastavljena je reprezentacija Jugoslavije za nastup na prvim poslijeratnim Balkanskim igrama koje su održane u srpnju 1946. godine u Sofiji.

Na ovim igrama ženska gimnastička reprezentacija Jugoslavije u momčadskom poretku osvojila je prvo mjesto. Zlata je, naravno, bila član reprezentacije i u pojedinačnom natjecanju osvojila sedmo mjesto s rezultatom 45,75.

Prva poslijeratna godina bila je bogata gimnastičkim natjecanjima. To dokazuje i to da je 15. rujna 1946. godine u Ljubljani održano prvo prvenstvo Jugoslavije u sportskoj gimnastici. U pojedinačnom natjecanju Zlata je osvojila šesto mjesto s rezultatom 55,10.

I u 1947. godini povijest gimnastike na našim prostorima bilježi zapaženu aktivnost. Tako je 26. svibnja 1947. godine u Beogradu održan susret ženskih gimnastičkih reprezentacija Jugoslavije i Mađarske, gdje je u pojedinačnom natjecanju Zlata Mijatović osvojila četvrto mjesto.

Isto tako, u Beogradu je 15. lipnja 1947. godine održano drugo poslijeratno prvenstvo Jugoslavije u sportskoj gimnastici, a u kategoriji natjecateljica saveznog razreda Zlata je osvojila treće mjesto. Prva je bila Tanja Kober, druga Dragica Basletić. Sve tri spomenute nastupile su na Olimpijskim igrama naredne godine u Londonu.

U rujnu 1947. godine u Ljubljani su održane 2. Balkanske igre, gdje je u ekipnom natjecanju reprezentacija Jugoslavije zauzela drugo mjesto, a Zlata Mijatović pojedinačno je bila dvanaesta sa rezultatom 92,30.

U ljeto 1948. godine stigle su prve poslijeratne olimpijske igre. Održane su kao što je poznato u Londonu. Jugoslavija je na ovim olimpijskim igrama bila zastupljena s 90 sportaša, od toga 79 muškaraca i 11 žena koji su se natjecali u 7 sportova, 2 momčadska i 5 pojedinačnih. U ovom sastavu nalazila su se i četvorica sudionika, tzv. posebnog programa igara u kojem su se natjecali u pojedinim granama umjetnosti po uzoru na antičke olimpijske igre. Ova četiri člana su sudjelovala u dvije discipline arhitekture – urbanistički planovi i arhitektonski projekti. U ukupnom plasmanu sportaši Jugoslavije su zauzeli 24. mjesto od 59 država sudionica, odnosno 37. od onih država koje su osvajale olimpijske medalje. Osam gimnastičara i osam gimnastičarki predstavljalo je Jugoslaviju 1948. na Olimpijskim igrama u Londonu. Muškarci su se natjecali pojedinačno i ekipno, a žene samo ekipno. Jugoslavenske gimnastičarke na kraju su završile kao sedme, a Zlata Mijatović ostvarila je rezultat 40,35.

Za povijest gimnastike vrijedno je zabilježiti da je u travnju 1950. godine u Novom Sadu održan Drugi turnir gradova Jugoslavije u sportskoj gimnastici na kojemu je Zlata Mijatović osvojila 19. mjesto s rezultatom 62,04. Isto tako nastupila je u lipnju 1950. godine u Beogradu na petom prvenstvu Jugoslavije u sportskoj gimnastici, u kategoriji žena članica saveznog razreda, gdje je na kraju zauzela 11. mjesto rezultatom 66,95.

Zlata Mijatović nastupila je na natjecanjima međunarodnog značaja u reprezentaciji Grada Zagreba 2 puta, a u sastavu reprezentacije Jugoslavije ima 4 nastupa.

Nakon 1950. godine Zlata Mijatović se gubi svaki trag na našim prostorima. Navodno se skrasila u Kanadi gdje joj je živio i brat. U svakom slučaju obilježila je jednim dijelom poslijeratno razdoblje hrvatske gimnastike.

GIMNASTIKA

Erna Hawelka

Olimpijske igre München 1972.

Jedna od najboljih hrvatskih gimnastičarki u povijesti.

Erna Hawelka rođena je u Zagrebu 19. rujna 1944. godine. U rodnom gradu je pohađala osnovnu školu i gimnaziju. Godine 1963. upisala je Prirodoslovno-matematički fakultet Sveučilišta u Zagrebu, odsjek biologija, i 1968. stekla zvanje diplomiranog inženjera biologije.

Za vrijeme školovanja bavila se sportskom gimnastikom. Na razini škola bila je 1958. i 1959. prvakinja grada Zagreba, a 1961. godine postala je članicom *Gimnastičkog društva Zagreb*. Iste godine postala je prvakinja Hrvatske u višeboju za omladinke II. razreda.

Dana 24. studenog 1963. godine prvi put je nastupila za reprezentaciju Jugoslavije te je do 12. travnja 1974. godine bila stalni član državne izabrane momčadi s ukupno 48 nastupa.

Erna Hawelka sudionica je Svjetskih prvenstava u gimnastici 1966. u Dortmundu i 1970. u Ljubljani, sa 68. i 50. mjestom u sveukupnoj konkurenciji.

Sudionica je tri Europska prvenstva, 1965. godine u Sofiji gdje je bila 11. na tlu, 1967. godine u Amsterdamu kada je bila 12. na ručama, a sudjelovala je i u Minsku 1971. Također je sudionica Svjetskog predprvenstva 1970. godine.

Erna Hawelka godine 1971. nastupila je na Svjetskom kupu prvaka u Miami Beachu gdje je osvojila brončanu medalju na ručama. Iste 1971. godine Erna sudjeluje na Mediteranskim igrama u turskom Izmiru i osvaja dvije srebrne medalje, a bila je u finalima na sve četiri sprave.

Godine 1972. nastupila je na Olimpijskim igrama u Münchenu i osvojila 52. mjesto u sveukupnoj konkurenciji. Nastupala je Erna i na brojnim međunarodnim turnirima na kojima je osvojila mnoga zlatna odličja.

Od 1974. godine Erna radi sa ženskim pionirskim kategorijama u *Gimnastičkom društvu Zagreb* koje su već 1975. godine postigle značajan uspjeh. Pored toga Erna je bila i član Ženske tehničke komisije Hrvatskog gimnastičkog saveza. Obnašala je i dužnost nacionalnog gimnastičkog suca, a do 1994. bila je i međunarodna gimnastička sutkinja. Erna je bila i članica Izvršnog odbora Zagrebačkog gimnastičkog saveza i predsjednica od 2003. do 2007. godine. Od 2011. članica je Nadzornog odbora Hrvatskog gimnastičkog saveza.

Za vrijeme održavanja VIII. mediteranskih igara u Splitu 1979. godine Erna je bila članica Organizacijskog odbora te je na kraju igara za uspješno obavljen zadatak dobila priznanje Organizacijskog komiteta Mediteranskih igara.

Treba reći da je Erna sudjelovala i u radu Organizacijskog odbora Svjetskog kupa održanog 1982. godine u Zagrebu. Bila je u organizacijskom odboru Univerzijade održane u Zagrebu 1987. godine.

Za 25 godina aktivnog rada u gimnastičkom sportu 1989. godine dobila je Nagradu grada Zagreba.

Početak 1980. godine, zajedno sa dugogodišnjim prijateljem, trenerom i bliskim suradnikom Zvonimirom Gavranovićem-Gagom, te grupom bliskih prijatelja i gimnastičkih stručnjaka: Dubravkom Štajcer-Bognar, Mihaelom Bognarom, Franjom Jurjevićem, a potpomognuti iskustvom profesora Ivice Čakleca i prof. dr. sc. Tatjane Šadure, na Fakultetu za fizičku kulturu (danas Kineziološki fakultet), osnovala je *Gimnastički klub Novi Zagreb*, koji je godinama stvarao i odškolovala veliki broj sportaša koji su postizali uspjehe na gradskoj, republičkoj i državnoj razini.

U *Gimnastičkom klubu Novi Zagreb* Erna radi i danas s početnim i mlađim dobnim kategorijama, a ujedno od 2002. obnaša i dužnost predsjednice kluba. Od 2004. do 2008. godine bila je vanjski suradnik na Katedri za žensku sportsku gimnastiku pri Kineziološkom fakultetu u Zagrebu.

Erna Hawelka je 2009. godine dobila Državnu nagradu za sport Franjo Bučar, a 2013. je dobila istu nagradu za životno djelo.

Kultura i sport, zahvaljujući nekim negativnim trendovima, danas nažalost imaju sve manje dodirnih točaka, ali gospođa Erna uspjela je ujediniti ta dva područja društvenog života. Za operu Františka Smetane „Đavo u selu“, koja se u zagrebačkom HNK izvodila od 1982. do 1985. godine, izradila je jedan dio postave koreografije. Također je postavila koreografiju za predstavu „Kroatenlager“ u dramskom kazalištu Gavella. Jedno vrijeme radila je i kao dopisnica *Sportskih novosti*, a napisala je i nekoliko stručnih radova na temu koreografije vježbi na tlu i gredi.

GIMNASTIKA

Tina Erceg

Olimpijske igre Peking 2008., London 2012.

Što reći za gimnastičarku po kojoj službeni gimnastički element nosi ime. Tina Erceg rođena je u Splitu 3. svibnja 1988. godine. Gimnastiku je počela trenirati kao šestogodišnjakinja u *Gimnastičkom društvu Dalmacijacement* u Kaštel Sućurcu. Na taj korak nagovorio ju je tamošnji trener Marijan Sunara i njena majka Anđa. Kako je bila iznimno vrijedna, odgovorna i usredotočena, uskoro je krenula na natjecanja.

Za knjigu „Splitske sportske herione“ autorice Herci Ganza Čaljkusić i Roberta Kučića, prisjetila se Tina: „Od početka sam ozbiljno shvaćala treninge i natjecanja. Kao dijete bila sam samodisciplinirana i spremna odreći se brojnih djetinjih izazova jer sam bila fokusirana na kvalitetne izvedbe na sportskim nastupima. Od sebe sam zahtjevala puno i davala maksimum. Svakodnevno sam trenirala tri sata jer više nije bilo moguće s obzirom da smo dijelili dvoranu s učenicima škole. Važan iskorak, u za mene povoljnom trenutku, dogodio se osnutkom *GK Marjan* i prelaskom u dvoranu na Poljudu gdje smo imali bitno bolje uvjete za rad. Ovaj je klub od samog početka imao velike ambicije i sretna sam što sam doprinijela ostvarenju vizije brojnih vrijednih i požrtvovnih entuzijasta na čelu s mojom trenericom Magdom Milošević Ilić koja me vodila od samog početka. Vrhunski gimnastičar mora trenirati 6 – 7 sati dnevno, a s trenerima provodimo više nego s bilo kim drugim. Dok strani vrhunski gimnastičari imaju tim stručnjaka, naši su znate kao iz reklame „Calgonit – šest u jedan“ – oni su nam i treneri, i psiholozi, i nutricionisti, i liječnici, i koreografi... Sve! Magda je sa svojim iskustvom i kreativnošću, iskonskim poznavanjem gimnastike napravila od mene vrhunsku gimnastičarku.“

Tinino poglavlje sportske karijere ispisano je brojnim vrhunskim rezultatima među kojima ćemo spomenuti tek neke. Sve je započelo 12. mjestom u višeboju na Europskom juniorskom prvenstvu u Patrasu 2002. Iste godine na Alster – Pokal mitingu u Hamburgu osvojila je zlato u višeboju u seniorskoj konkurenciji. Najbolja je gimnastičarka Hrvatske od 2003. godine, a 2004. proglašena je za najperspektivniju sportašicu Dalmacije. Te je godine na Dutch Open osvojila zlato u preskoku te srebro na tlu.

Godinama je Tina postizala izuzetne rezultate na natjecanjima Svjetskog kupa, u Mariboru 2005. ušla je u četiri finala od kojih je na tlu osvojila srebro, u Dohi 2009. bila je srebrna na gredi i na tlu, a u Osijeku brončana u istim disciplinama, u Dohi 2010. ponovila je prošlogodišnji uspjeh, dok je u Osijeku te godine bila srebrna na tlu.

Na Svjetskom kupu u Mariboru 2011. srebrna je na tlu, da bi se uoči Olimpijade 2012. na istom natjecanju popela na pobjednički tron osvojivši zlatnu medalju na tlu.

Tijekom desetogodišnje međunarodne karijere sudjelovala je i postizala dobre rezultate na svjetskim i europskim prvenstvima, mediteranskim igrama, univerzijadi, a vrhunac sportskih uspjeha je sudjelovanje na Olimpijskim igrama 2008. u Pekingu i 2012. u Londonu.

Tina Erceg je nedvojbeno najuspješnija hrvatska gimnastičarka, ali biser u kruni ove hrvatske princeze je gimnastički element – twist salto naskok na gredi „Erceg“, kojeg je promovirala u gimnastičkom svijetu.

Tina, koja je ujesen 2012. na Kineziološkom fakultetu u Splitu magistrirala na temu ‘Razvoj trenda antropoloških obilježja i uspješnost izvedbe Erceg naskoka na gredi’, pojasnila je kako se rađao njen element: „Zahvaljući svojoj trenerici Magdi koja je idejna kreatorica ovog elementa, a koja je u meni prepoznala potencijal za njegovu realizaciju, nakon složenih priprema izvela sam ga prvi put na Svjetskom prvenstvu u Los Angelesu 2003. godine. Izvela sam ga, ali i pala. Ali uporno sam ga nastavila uvježbavati. Riječ je o iznimno teškom i opasnom elementu doskoka na gredu kojoj vježbač prilazi skokom s leđa... Smatra se da se automatiziranje složenog elementa postiže njegovim ponavljanjem barem 5000 puta kako bi postigla preciznost. Bila sam uporna pa sam ga na Europskom prvenstvu 2004. uspjela izvesti bez pada. Tek nakon što sam ga na SP 2005. i 2006. opet uspješno izvela, Svjetska gimnastička federacija uvrstila ga je u pravilnik kao jedan od najtežih elemenata koji se zbog rizičnosti vrlo rijetko izvodi te je tijekom proteklog olimpijskog ciklusa stekao status elementa najveće težine. Činjenica je da sam ja po tom elementu postala prepoznata na svjetskoj gimnastičkoj sceni.“

PLIVANJE

Vinka Jeričević

Olimpijske igre Melbourne 1956.

Dama iz bazena.

Vinka Jeričević rođena je u Korčuli 30. studenog 1936. godine. Cijelu sportsku karijeru bila je članica *KPK-a* (*Korčulanskog plivačkog kluba*). Sudionica je Olimpijskih igara 1956. u Melbourneu gdje je osvojila četvrto mjesto u disciplini 200 metara prsno.

Najboljom sportašicom Jugoslavije proglašena je 1956. Iste godine izborom *Narodnog sporta* Vinka je najbolja sportašica Hrvatske, kada je po izboru *Slobodne Dalmacije* bila najbolja sportašica Dalmacije.

Kao što je vidljivo, Vinka Jeričević vrhunac je svoje uspješne karijere doživjela na Igrama u Melbourneu 1956., na 200 metara prsno, u finalnoj utrci olimpijskog turnira. Rezultat je bio odličan – 2.55,8 – šesti. Sedmi put te godine da je Jeričevićeva rušila jugoslavenski rekord. Dva puta u danu, jer i u jutarnjim kvalifikacijama granica nije odoljela. U finalu, međutim, Njemica Tene Elsen bila je brža sedam desetinki sekunde u jurnjavi za brončanom medaljom. „Imala je duže nokte.“ – netko je rekao. Za vic, ne za utjehu. Nije ni trebalo.

„Željela sam dobar rezultat. Užasno sam željela opravdati let za Australiju. No nikad mi nije previše bilo žao što nisam stupila na postolje. Sport je to, valja znati da je bolji – bolji.“ – ističe Vinka.

A naša je junakinja bila počašćena već samom činjenicom da je jedina predstavljala jugoslavensko plivanje u Melbourneu. Od četvorice potencijalnih kandidata (Jager, Njeguš, Cambi) jedina je poslije priprema na Planici, zatim popularnoj Jadranovoj „kadi“ poviše splitske tržnice i u Bukureštu, isplivala normu. Na grudima je nosila „plavi“ grb, a duboko u srcu boje svoje rodne, plivačke Korčule.

„Prestala sam 1959. Udala se, posvetila se poslu i obitelji. Bilo je tuge, o da, ali digla sam ruku, rekla stop i povratka nije bilo. Otada se moje plivanje veže isključivo za bazen *KPK-a*. Ljeti sam redovita tamo. Tih šest, sedam stotina metara u rekreaciji drži me zdravom, ornom.“ – kaže Vinka.

Nikad više nije pružila ozbiljnije ruku plivanju. Ima i položeni ispit instruktore, trenera, ali nikad nije uzela učiteljsku palicu u ruke. A imala je čime podučiti mladost.

„Uvijek mi je teško kada razmišljam o našem plivanju. Imamo toliko talenata, a sva nam se povijest veže za tek rijetke zvijezde, rijetka imena. Dok su mladi plivaju kao dupini, kad dođe do dobi da se treba valjano dokazati, odjednom ih nestane. Naravno, čast iznimkama.“ – govori Vinka.

Rado se Vinka sjeti dana kada je imala 20 godina, kada je do Melbournea avionom putovala 47, a vraćala se 54 sata. Kad ni trenera, ni nikoga osim sebe, nije imala. Vaterski trener Božo Grkinić pomogao joj je da održi formu.

Povratak kući sa igara posebno je emotivno doživjela: „Takav doček nisam mogla ni sanjati. U Zagrebu, Splitu, Korčuli. Bilo je fantastično. Doživljavala sam kao pravu čast tolike čestitke, pohvale. Zamislite samo, gotovo je cijela Korčula bila na obali. A zatim najbolja sportašica Jugoslavije, Hrvatske i Dalmacije. Za to je valjalo živjeti...“

I na radnom mjestu bila je vezana za more. Pomorcima splitske *Jadroslobodne* obračunavala je plaće, za kruh sa sedam kora. Tome je bila malo vjernija nego plivanju. Gotovo da je za brodove i mornare radila otkad je prugama i štoperici rekla zbogom, sve do mirovine.

Godine 1948. slučajno se zatekla na bazenu *KPK*. Već četiri godine poslije, 1952., definitivno je postala „prva“ srušivši jugoslavenski rekord na 200 metara prsno što joj je omogućilo da postane juniorska i seniorska prvakinja države. Manje je poznato da je prestigavši Riječanku Aljošu Lovrenčić, bila prva naša vidra s vremenom ispod tri minute na istoj dionici. Povijest bilježi da je Vinka već 1950. godine bila pionirska prvakinja Jugoslavije.

Uvijek rado ističe pripreme za Melbourne kojih je veći dio provela u Splitu, jer na Korčuli nije bilo zatvorenog bazena. Trenirao ju je pokojni Ante Senjanović, popularni šjor Senja, kojemu tadašnji Jugoslavenski olimpijski odbor nije dopustio, iz tko zna kojih razloga, odlazak u Melbourne. Da je on bio uz nju veće bi bile šanse za medalju, za koju je ionako malo nedostajalo.

Ali sve je to povijest, koje se lijepo sjetiti, kao i rezultata naše junakinje iz bazena olimpijske 1956., Vinke Jeričević.

PLIVANJE

Đurđica Bjedov

Olimpijske igre Meksiko 1968. - Zlatna i srebrna medalja

Meksiko je nama Hrvatima posebno drag - donio nam je dvije olimpijske medalje 1968. godine koje je osvojila popularna Đuka.

Đurđica Bjedov rođena je u Splitu 5. travnja 1947. godine. Plivačku karijeru započela je u splitskom *POŠK-u* čija je članica bila do 1962. godine, zatim je plivala u *Plivačkom klubu Mornar* do 1971. godine. Reprezentativka Jugoslavije bila je od 1964. do 1971. „Đuka nacionala“ zapanjila je te 1968. godine svijet, ushitala brojna sportska srca. Izazvala je nezapamćeni val oduševljenja unutar ovih granica, pokrenula pravu sportsku svetkovinu slavlja i ponosa.

Zlato i srebro. Prva u disciplini 100 metara prsnim stilom u vremenu 1.15,8, a druga u disciplini 200 metara prsnim stilom u vremenu 2.46,4 i to u konkurenciji koja na prvi pogled nije obećavala „ništa dobro“, u kojoj su pobjedničko postolje i jugoslavenska trobojka na jarbolu nalikovali na ostvarenje ludog, smionog sna.

Slika koja je ljudima s ovih prostora ostala u srcu jest trenutak osvajanja zlatne kolajne na 100 metara. Dolazak na cilj, okretanje prema reporterskim tribinama, odmahivanje rukom na oduševljenje Mladena Delića: „Ko? Ja? Ne, ja nisam pobijedila...“

„Kad sad promislim - kaže Đurđica - ništa nije čudno ni bizarno bilo u toj gesti. Jednostavno, reagirala sam spontano, ljudski, ne vjerujući da sam ipak uspjela.“

Ipak, uspjela? Nekima će možda zvučati presmiono. Svima onima koji su je ispraćali bez razmišljanja o medalji.

„Oduvijek sam bila veliki sanjar, voljela sam živjeti u svom svijetu mašte i nadanja. A u njima je bila slika jedne male djevojke koja se penje na postolje. Valjda je to normalno za sportaša? Olimpijska medalja jest nešto najvrjednije što se može zbiti u karijeri...“ - kaže Đurđica.

S jedne strane nije bilo baš puno argumenta da se Đurđica vrati iz Meksika ovjenčana medaljom, s druge strane potajno se nadala pobjedničkom postolju. Što je to u njoj što je sagradilo taj sretni most želja, nadanja i mogućnosti?

„Velika ljubav prema plivanju, prema natjecanju. Borba koju sam uvijek osjećala prema sebi koja je bila presudna u svim mojim sportskim razmišljanjima. Nevjerojatno sam željela plivati, nadmetati se s boljim od sebe. To me ispunjavalo izazovom, nadahnjivalo. I inače u životu sam takva. Kad sam vidjela majmuna kako kliže i sama sam kupila klizaljke i pojurila na ledu. Kad sam vidjela djecu da se penju na najviše vrhunce planine i ja sam morala biti tamo. Nikad ne odustati, boriti se do kraja. To me naučio otac, to je uvijek ostalo u meni.“ - kaže Đurđica Bjedov.

To je bila iskrena ispovijest Đurđice Bjedov, jedne od najvećih hrvatskih sportašica u povijesti, Splitske koja je te 1968. godine zadivila svijet. Te godine dodjeljena joj je i Nagrada grada Splita, a u izboru više redakcija i saveza proglašena je i najboljom sportašicom u Jugoslaviji, Hrvatskoj i Dalmaciji. Doček na splitskoj Rivi bio je više nego fantastičan. Stotinu tisuća stanovnika „najsportskijeg grada na svitu“ došli su podijeliti radost sa svojom Đukom, iskazati emocije kakve samo ovaj grad zna iskazati.

Meksička sportska heroína Đurđica Bjedov tih je dana zadivila svijet, priredivši iznenađenje kakvom se nitko nije nadao. Tako je i za američke plivačke znanstvenike Đuka bila fenomen koji je srušio pravila jer nije bilo nikakvog znanstvenog pokrića za takvo iznenađenje s otvorenog bazena *Mornara* i splitskog Poljuda.

Reprezentativka Jugoslavije bila je 46 puta. Sudionica je prvenstva Europe 1966. u Utrechu i 1970. u Barceloni. Prvakinja Jugoslavije bila je 35 puta, a državna rekorderka 19 puta.

Godine 1987. primljena je u američkoj Floridi u plivački *Hall of Fame* (svjetsku Plivačku kuću slave), a od 2007. godine članica je Kuće slave splitskog športa. Godine 2003. dodijeljena joj je Medalja grada Splita. Dobila je 2009. godine Trofej Splitskog saveza športova Fabjan Kaliterna, a 2013. Državnu nagradu za sport Franjo Bučar.

PLIVANJE

Mirjana Šegrt

Olimpijske igre Meksiko 1968.

Proslavljena dubrovačka plivačica o kojoj najbolje govore rezultati.

Mirjana Šegrt rođena je u Dubrovniku 13. travnja 1950. godine. Prve plivačke korake napravila je u rodnom gradu u *Plivačkom klubu Jug*. Njezin trener bio je proslavljeni plivački znalac Blago Barbieri.

Natjecala se Mirjana u plivačkim disciplinama 100, 200 i 400 metara slobodno, te 100 i 200 metara leptir. Višestruka je prvakinja Jugoslavije i državna rekorderka u disciplinama slobodno i leptir.

Na prvenstvu Jugoslavije 1967. godine bila je pobjednica u disciplinama 100, 200 i 400 metara slobodno i 100 metara leptir. Naredne 1968. pobijedila je u disciplinama 100 i 400 metara slobodno.

Mirjana Šegrt bila je prva žena koja je plivala 100 metara leptir ispod 60 sekundi kada je oborila rekord na europskom prvenstvu. Uz to, oborila je europski rekord i na 200 metara slobodno u Bratislavi 1968.

Na Europskom prvenstvu održanom 1970. godine u Barceloni osvojila je tri srebrna odličja u disciplinama 100 i 200 metara slobodno i 200 metara leptir. U disciplini 100 metara leptir zauzela je četvrto mjesto.

Na šestoj Univerzijadi održanoj u Torinu 1970. osvojila je četiri medalje. Zlatnu je osvojila u disciplini 100 metara slobodno, dvije srebrne u disciplinama 100 metara leptir i u štafeti 4 x 100 metara slobodno te brončanu u disciplini 4 x 100 metara mješovito.

Nastupila je Mirjana na Olimpijskim igrama 1968. godine u Meksiku u disciplinama 200 metara slobodno, gdje je osvojila peto mjesto te na 100 metara slobodno gdje je bila sedma.

Na igrama u Meksiku Mirjana Šegrt je bila i članica štafete u disciplini 4 x 100 metara mješovito koju su pored nje još sačinjavale Đurđica Bjedov, Ana Boban i Zdenka Gašparac, međutim, diskvalificirane su u drugoj kvalifikacijskoj grupi. Pod vodstvom Blage Barbierija ženska plivačka reprezentacija Jugoslavije pripremala se za Olimpijske igre u Meksiku. Mnogo se očekivalo od navedene štafete, ali djelić sekunde bio je dovoljan da naše plivačice ne uspiju u onome zašto su se pripreme pet i pol mjeseci i za što su doslovce živjele. Zato je na navedenim igrama proslavljena Đurđica Bjedov sve nadoknadila osvojivši zlatnu i srebrnu medalju.

Drugi dio karijere Mirjana Šegrt provela je u *Plivačkom klubu Partizan*. I dalje je bila neprikosnovena u domaćim bazenima, ali nakon Meksika više nije sudjelovala na olimpijskim igrama.

O Mirjani su se mnogi plivački treneri onog vremena samo najljepše izražavali. Tako je Slavko Njegovan 1968. o Mirjani izjavio: „Ta plivačica obara rekorde kao kruške. Ona je plivačica izuzetnih sposobnosti. Nažalost, ona nema normalne uvjete za trening. Mali bazen i loše priliku u Dubrovniku sputavaju je da postigne još bolje. Mirjana je takav talent da se može uvrstiti u sam vrh, ne samo evropskog nego i svjetskog plivanja.“

Inače, oni koji poznaju Mirjanu iz plivačkih dana reći će da je uvijek bila nemirna, živa, temperamentna, kratke smeđe kose i plavih očiju ostavljala je dojam nemirna djeteta. Njoj je tada, kako je sama govorila, jedina razonoda bilo plivanje.

Mada je Mirjana dio karijere provela u Beogradu, uvijek se rado vraća rodnom Dubrovniku. U brojnim razgovorima rado se sjeća svog pokojnog trenera Blage Barbierija koji je svakako najzaslužniji za njezinu respektabilnu plivačku karijeru.

Biti prvak u bilo kojemu sportu je prestiž, a biti tri puta srebrni na europskom prvenstvu to mogu samo istinski sportski asovi, prave sportske zvijezde kakva je u svoje vrijeme bila i Mirjana Šegrt. U vrijeme njezine karijere bila su to neka druga sportska vremena. Bilo je to vrijeme samoprijedora, prestiža. Materijalistički pristup bio je u drugom planu.

Mirjani, ni njezinim kolegicama iz kluba i iz reprezentacije, nije teško bilo biti po cijeli dan na bazenu, bez ikakve naknade. One su živjele sport i za sport. Zato su i uspjele.

PLIVANJE

Ana Boban

Olimpijske igre Meksiko 1968.

Olimpijske igre u Meksiku bile su prava žetva medalja za splitski sport. Dva su srebra s košarkom donijeli Petar Skansi i Damir Šolman, dok je Đurđica Bjedov, popularna „Đuke“, zasjenila sve iznikavši iz nikakve favoritkinje u kraljicu prsnog plivanja. Uzela je zlato na 100, srebro na 200 metara te natjerala sve svjetske velikane još jednom pogledati na zemljopisnu kartu i pronaći taj „bizarni“ grad Split.

Međutim, ovaj tekst posvećujemo Ani Boban, također sudionici Olimpijskih igara u Meksiku. Rođena je u Splitu 12. prosinca 1947. godine. Na Mediteranskim igrama 1971. godine u turskom gradu Izmiru osvojila je zlatnu medalju na 100 m slobodno i srebrnu na 200 m mješovito. Prvakinja bivše države na 100 m slobodno bila je od 1963. do 1972. godine, na 200 m slobodno od 1969. do 1972. godine, na 400 m slobodno od 1969. do 1971. godine, na 800 metara slobodno također od 1969. do 1971. godine, na 100 i 200 m leptir 1969. godine, na 200 m mješovito 1969. godine, na 400 m mješovito državna je prvakinja od 1969. do 1971. godine. Članica je plivačke ekipe *Jadrana* koja je bila državni prvak na 4x100 m slobodno 1963. godine, kao i na 4x100 mješovito iste godine.

Treba istaći da je 1969. godine Ana Boban bila prvakinja države u osam plivačkih disciplina, kao i pobjednica na jakim međunarodnim mitinzima u Bonnu i Bremenu. Državni rekord na 100 i 200 metara slobodno držala je pune četiri godine.

Bile su to sve državne titule Ane Boban. Međutim, kruna njezine sportske karijere, kako smo već spomenuli, svakako je sudjelovanje na 19. Olimpijskim igrama 1968. godine u Meksiku.

Uz Anu Boban na taj daleki olimpijski put su iz Resnika poletjele Zdenka Gašparac i Đurđica Bjedov. Te tri plivačke perle, zajedno s Dubrovčankom Mirjanom Šegrt, činile su kvalitetnu mješovitu 4x100 štafetu od koje se očekivao ulazak u finale, a dalje – što bude. Nažalost, „peh“ Mirjane Šegrt koja je ranije skočila u bazen, koštao je diskvalifikacije iz daljnjeg natjecanja našu olimpijsku štafetu. Ali, kako to obično biva u sportu, nakon tuge zbog diskvalifikacije, ubrzo stiže radost zbog Đukine dvije olimpijske medalje.

Godinu dana prije Olimpijskih igara u Meksiku, na Univerzijadi u Tokiju 1967. godine Ana Boban je uoči same trke uganula gležanj, tako da je u finalu plivala „bez nogu“, bez „bucanja“, a ipak stigla četvrta. Ani je Tokio ostao u posebnoj uspomeni. Cijelu reprezentaciju činilo je samo troje natjecatelja. Zapravo, Univerzijada u Tokiju je za Anu bila generalka za Olimpijske igre u Meksiku. Od treninga, preko defilea do natjecanja, sve je jedno drugom bilo nalik, samo olimpijske igre su ipak olimpijske igre.

Olimpijske igre su san svakog sportaša, a nastup na njoj rezerviran je samo za odabrane. Taj san ispunio se Ani Boban, danas Vučetić, koju na daleki Meksiko iz 1968. godine podsjeća široki meksički šešir, olimpijska akreditacija i jedan ručnik.

Ana je daleke 1969. godine bila proglašena najboljom sportašicom Jugoslavije i Hrvatske u izboru *Sportskih novosti*, a iste godine u anketi čitatelja *Slobodne Dalmacije* proglašena je i najboljim sportašem u Dalmaciji.

Istaknimo jednu zanimljivost iz Anine karijere koja oslikava sport u tadašnje vrijeme. Kada je prvi put postala prvakinja države na međunarodnom mitingu u Mostaru 1963. godine, otac joj je kupio plavu Bianchi biciklu o kakvoj je sanjala. Novčane nagrade koje su dobivali sportaši za određene uspjehe također su bile simbolične. Ana je tako primjerice od novca dobivenog za dva državna rekorda kupila gramofon kojeg su priželjkivali svi ondašnji tinejdžeri.

Posebno voli istaknuti da joj je splitski *Jadran* uvijek bio i ostao na prvom mjestu.

Ana Boban je u Zagrebu diplomirala biologiju, a živi u Splitu kojemu je donijela bezbroj radosnih dana obarajući rekorde i osvajajući titule, od najkraćih do najdužih pruga. Njezino sportsko i plemenito srce (52 otkucaja u minuti), u Jadranovom plivačkom je duhu odgojilo još jednog olimpijca, sina Miroslava koji je obiteljski konkurirao mami sudjelovanjem na Olimpijskim igrama u Atlanti 1996.

PLIVANJE

Zdenka Gašparac

Olimpijske igre Meksiko 1968., München 1972.

Poznata dalmatinska sportašica i olimpijka.

Zdenka Gašparac rođena je Zadru 5. srpnja 1949. godina. Smatra se najboljom zadarskom plivačicom svih vremena. Godine 1964. zasjele je punim sjajem plivačka zvijezda Zdenka Gašparac. Kao plivačica zadarskog *Jedinstva* na prvenstvu države u Zagrebu postala je prvakinja na 100 i 200 metara leđno, pri čemu je na dužoj dionici srušila seniorski rekord isplivavši 2.49,0. Imala je tek 15 godina.

„Kasno sam došla u plivanje, a vrlo brzo sam napredovala. Vjerojatno sam bila predodređena za taj sport. U *Jedinstvo* me doveo ujak Viktor Šale 1962. godine da pokušam kao skakačica jer sam se isticala lijepim stilom. Skakačka sekcija nije imala dovoljno kvalitetnih natjecateljki, a po propisu su morali imati jer se ne bi mogli natjecati plivači i vaterpolisti. Odmah su me primili, ali ja nisam htjela s veće visine skakati na glavu pa je moja skakačka karijera već na početku propala“ – sjeća se Zdenka Gašparac svojih početaka.

Kako je Zdenka otišla u plivanje? Kad je već došla u klub, bio je red pokušati nešto drugo. Mlađi Zdenkin ujak Josip Šale htio je treneru plivača pokazati kako Zdenka pliva. Zaplivala je bazenom i trener Ivo Rendić odmah je zapazio njezin osobit rad nogu te joj rekao: „Od sutra ćeš redovito dolaziti na treninge.“

Zdenka Gašparac je stvorila svoj leđni stil plivanja kakav nitko u nas nije imao. Ona nije plivala, ona je lepršala. Bio je to balet na vodi.

„Ugledala sam se na svoju majku koja je imala izvrstan leđni rad nogu. Plivala je ne uzburkavajući more. Tako sam i ja, ali rad ruku bio mi je vrlo slab. Tu je Ivo Rendić napravio mnogo. Znao je kazati da sam ja dijamant kojega treba brusiti. Uspio mi je uskladiti rad ruku i nogu. Rendić je imao osjećaj za selekciju“ – pojašnjava Zdenka svoje plivačke početke. Završetkom sezone 1964. godine, plivačica Zdenka Gašparac je s trenerom Ivom Rendićem napustila Zadar i pristupila splitskom *Mornaru*. Tamo se dokazala kao najbolja plivačica bivše Jugoslavije leđnim stilom. Nastupila je i na Olimpijskim igrama u Meksiku 1968. godine gdje je na 200 metara leđno osvojila šesto mjesto. Bila je i na Olimpijskim igrama 1972. godine u Münchenu kao jedina hrvatska plivačica. Sudionica je Europskih prvenstava 1966. i 1970. godine. U Izmiru 1969. bila je prvakinja Balkana na 100 i 200 metara leđno te brončana u štafeti 4x100 metara mješovito. Na Balkanskim prvenstvima u Atini 1970. godine, te u Sofiji 1972. godine obranila je titule prvakinja u objema leđaškim disciplinama, ali je i u štafeti 4x100 metara mješovito osvojila zlato. Bezbroj je puta rušila državne rekorde i bila prvakinja države. Potom je jedno vrijeme plivala u Berlinu za klub *Schoneberg*.

Nakon završetka sportske karijere govorila je: „Nisam se „ubijala“ trenirajući, jer nisam bila radnik već tehničar. Plivala sam jer sam voljela putovati i upoznavati krajeve i ljude. Ivo Rendić mi je otvorio put u svijet i ja sam to znala iskoristiti. Iz sportske karijere ipak su mi najdraži počeci u zadarskom *Jedinstvu*. Bili smo nerazdvojna klapa, održavali smo klub i bazen kao da je naša kuća. Tu se učvrstilo veliko prijateljstvo koje traje i danas. Sport mi je dao vrlo mnogo te i danas kad dođem u Milano, Berlin, Veneciju ili drugdje nalazim stare prijatelje“ – ističe proslavljena hrvatska plivačica Zdenka Gašparac.

Zdenka Gašparac svakako je u svom vremenu obilježila hrvatsko i jugoslavensko plivanje, u šestom i sedmom desetljeću prošlog stoljeća postala je i do danas ostala istinska legenda našeg plivanja.

„Dani u Splitu – ističe Zdenka – nikada se ne zaboravljaju. Ono zajedništvo koje je krasilo splitskog *Mornara*. Cijeli kolektiv disao je zajedno.“

Cijeli klub bio je jedna „velika klapa“ iz koje je naprosto morao proizaći vrhunski rezultat, a to je spomenuto zlato i srebro u Meksiku, Zdenkine klupske kolegice i prijateljice Đurđice Bjedov.

PLIVANJE

Anamarija Petričević

Olimpijske igre Seoul 1988.

Velika plivačica još veće majke.

Anamarija Petričević rođena je u Splitu 23. kolovoza 1972. godine.

Nastupala je za *Plivački klub POŠK* koji je svom imenu u vrijeme njezina nastupanja bio pridodao naziv sponzora *Brodomerkur*. Kći je najveće hrvatske plivačice Đurđice Bjedov. Time je Anamarijin teret tijekom karijere bio veći. Nije lako u plivanju biti kćer „velike Đuke“, najveće među najvećima, plivačice kakva će se teško ikada više roditi na našim prostorima. Uz majku, koja joj je dugi niz godina bila i trenerica, počela je na poljudskim bazenima i vrlo rano se vinula u sami vrh tadašnjeg jugoslavenskog plivanja. A onda je otišla „preko bare“ i postala stanovnik Boca Ratona, plivačko-teniske oaze na Floridi.

Anamarija je s onu stranu Atlantika potegla u namjeri svog plivačkog usavršavanja. Najveći dragulj tadašnjeg (1988.) jugoslavenskog plivanja krenula je tamo gdje se stvaraju svjetski prvaci i rekorderi, gdje plivanje istinskim talentima pruža prave uvjete za promociju u velikane. U isto vrijeme u Americi je pohađala i koledž. Znala je da se diplomom mora osigurati za mirniju budućnost.

Anamarija je u svijet otišla s navršениh 16 godina. Ono u što su upućeni promatrači najviše sumnjali bila je mogućnost osamostaljivanja tadašnje jugoslavenske rekorderke, budući da se do odlaska u SAD gotovo nije odvajala od mame i trenerice Đurđice Bjedov. U Americi je Anamarija bila član plivačke družine *Mission Bay* iz istoimene četvrti u Boca Ratonu. Zadivila je Amerikance na svom prvom ozbiljnijem natjecanju. Jako je dobro plivala na Otvorenom prvenstvu SAD-a u Indianopolisu gdje je pobijedila na 200 i 400 metara mješovito. U prvoj disciplini postavila je jugoslavenski rekord, a u drugoj na dionici 100 metara leptir također državni rekord.

Radila je dobro, pripremala se pošteno, ali ovakve rezultate odmah po dolasku „u bijeli svijet“ ni u snu Anamarija nije očekivala.

Sudionica je Olimpijskih igara 1988. godine u Seoulu. Ispraćena je na olimpijske igre s lijepim željama i pretjerano velikim nadama. Međutim, neiskustvo i trema učinili su svoje tako da na svojim jedinim olimpijskim igrama nije postigla značajniji rezultat. Uvijek je tijekom svoje karijere isticala da joj je to bila velika škola koja ju je naučila kako se na tako velikim događajima treba ponašati.

Premda je Anamarija ispunila sve kriterije za nastup na Olimpijskim igrama 1992. godine u Barceloni, odlukom HOO-a nije sudjelovala na njima. Pretrpivši veliku sportsku nepravdu, u godinama i u formi kada je mogla dati najviše, Anamarija odustaje od plivačke karijere.

Anamarija Petričević višestruka je prvakinja države i rekorderka u više disciplina. U anketi *Slobodne Dalmacije* proglašena je sportašicom Dalmacije za 1987. godinu.

Uz njezine uspjehe u bazenu rijetko se spominje kako je na Prvom europskom prvenstvu u daljinskom plivanju u Starome Gradu, na Hvaru, 1989. godine na 5 kilometara osvojila europsko zlato.

Sportom se nastavila baviti i u Americi, a tamo je zasnovala i obitelj. Malo nakon toga vratila se istinskoj ljubavi – plivanju, ali kao trenerica u Švicarskoj gdje je godinama desna ruka svojoj majci. Uskoro će preuzeti vođenje škole plivanja.

U plivanju je kao relativno mlada postigla jako puno. Međutim, sportska javnost često ju je uspoređivala s mamom Đurđicom. Povezivajući njihova dva imena gotovo su kćeri vezali omčicu oko vrata, prisiljavajući je da živi i pliva za mamine olimpijske medalje. Znala je Anamarija reći: „To mi je nešto najgore što mi se u plivanju događalo. Užas, gdje god se okrenem: mama, mama i samo mama.“ Trebalo je dosta vremena da se Anamarija prihvati onakvom plivačicom kakva jest, od krvi i mesa, bez ikakva utjelovljenja velike Đuke.

Iako s teretom „velike majke“, Anamarija je napravila veliku karijeru, obarala rekorde, osvajala titule i sudjelovala na olimpijskim igrama.

PLIVANJE

Gabrijela Ujčić

Olimpijske igre Atlanta 1996.

Ekonomistica iz bazena.

Gabrijela Ujčić rođena je u Rijeci 2. listopada 1976. godine. Diplomirala je na Ekonomskom fakultetu. Bila je članica *Plivačkog kluba Primorje* u kojem je nastavila aktivan rad i nakon završetka karijere. U ožujku 1995. Gabrijela je zadivila hrvatsku plivačku javnost iako je i ranije bila vrlo uspješna. Znalo se da je talentirana i dobra plivačica, ali na državnom prvenstvu u Rijeci zasjala je punim sjajem.

Tada mlada Riječanka Gabrijela Ujčić okitila se čak sa šest zlatnih i jednom srebrnom kolajnom, što je tada bio više nego sjajan uspjeh. Bila je najbolja na 50 metara delfin i slobodno, 100 metara slobodno, štafetama 4 x 100 metara slobodno i mješovito, 4 x 200 metara slobodno, te na 100 metara delfin slobodno. Jedno vrijeme Gabrijela je držala rekorde Hrvatske na 50 metara delfin, 50 i 100 metara slobodno, te u štafetama.

Treba spomenuti da je čvrst temelj dugogodišnjih plivačkih uspjeha riječkog *Primorja* postavljen 1990. godine kada je u Rijeku došao vrsni stručnjak Dimitar Bobev, koji je četiri godine kasnije imenovan i trenerom hrvatske reprezentacije. Njegov ambiciozan program privukao je u Rijeku tada najbolje plivače, a Dorotea Bralić i Gabrijela Ujčić bile su nositeljice kvalitete u ženskom dijelu kluba.

Iskusni plivački strateg Dimitar Bobev je trener koji je znao stvoriti plivača ili plivačicu, a evo što je izjavio o Gabrijeli u ožujku 1995. nakon velikih uspjeha na prvenstvu Hrvatske: „Uvijek je bila potencijal, a sada je to i rezultatski počela potvrđivati. Sada ima više povjerenja u sebe, shvatila je da može i do najvećih dometa. Trenutno je na 50 metara delfin šesta na svjetskoj rang-listi, a na 50 metara slobodno među 25 najboljih. Ako nastavi ovako raditi, podjednako dobro plivati i u 50-metarskom bazenu i 25-metarskom, bit će to sjajni rezultati.“

Nije Gabrijela propustila komentirati mišljenja svog trenera: „Drago mi je da vjeruje u mene. Uz takvog stručnjaka kakav je Bobev, rezultati dođu kao nešto logično.“

Tko prati plivanje, zna da je potrebno puno truda i odricanja da bi se postigli dobri rezultati i ostalo u plivanju. Evo što je tada o tome izjavila Gabrijela: „Dnevno mi plivanje oduzima 4 – 5 sati, a njime se bavim već desetak godina. Stan – bazen – škola, i to već godinama. Dođu krize kada bi najradije ostala doma, prekinula taj lanac. Ali kako dođu, tako i prođu. I sve opet po starom. Bez obzira na sve teškoće i odricanja, plivanje mi je nešto više, ljubav, zadovoljstvo. I sve dok je tako odlaziti ću na bazen. Dobri rezultati su mi dodatni motiv, guraju me naprijed. I čine sretnom, jer se trud isplatio, znate da radite prave stvari.“

Tijekom školovanja Gabrijela Ujčić bila je vrlo dobar učenik. Kada ne bi bila na bazenu ni u školi, rado bi pročitala poneku knjigu. Kao djevojka slušala je raznu glazbu, uostalom kao i svi mladi. Intenzivno je skupljala razne figurice, maskote i postere delfina. I danas obožava delfine i kaže da bi voljela imati nekog živog... Znala je katkada izaći i s društvom u kafić. Društvo je uglavnom bilo plivačko, jer kaže, najbolje su se razumijeli. Uvijek je Gabrijela rado isticala da joj je uz školu plivanje glavna preokupacija.

Gabrijela Ujčić je takva osoba da je bi je svatko rado poželio u društvu. A na pitanje tko bi se tijekom karijere najviše obradovao dobrim rezultatima, kaže; „Prvo ja, onda sestra Tatjana koja je također bila dobra plivačica, zatim mama Ankica i tata Franjo. Onda moja najbolja prijateljica Tina Štimac...“

Kao djevojka jako je voljela talijansku kuhinju. Veli, nikada nije bila izbirljiva. Obožava sladoled.

O silnim peharima i medaljama koje je osvojila brinula se mama. Puni su ih zidovi. Kako njezinih tako i sestriinih. Sudjelovala je Gabrijela Ujčić na Olimpijskim igrama 1996. godine u Atlanti.

Na Mediteranskim igrama 1993. godine u Languedoc-Roussillonu osvojila je brončanu medalju u štafeti 4 x 100 metara mješovito.

Vrhunska plivačica koja je uvijek čvrsto stajala na zemlji.

A privatno? Jednostavna, skromna, kao da nije riječ o plivačici koja je nastupila na olimpijskim igrama.

PLIVANJE

Tinka Dančević

Olimpijske igre: Atlanta 1996., Sydney 2000.

Još jedan dokaz da sport i akademska naobrazba idu zajedno.

Tinka Dančević rođena je u Zagrebu 20. ožujka 1980. godine. Kako voli istaknuti, 10 je minuta mlađa od svoje sestre blizanke Tine. Plivanjem je započela kada je imala svega 5 godina. Bilo je to daleke 1985. godine. U ovaj vodeni sport došla je prativši starijeg brata i sestru. Danas voli reći da se od njih četvero djece iz obitelji, ona najviše zadržala u plivanju iako ju je sestra Tina pratila u stopu u treninzima sve do Tinkina odlaska na studij u Sjedinjene Američke Države.

Cijelu karijeru u Hrvatskoj provela je u *Hrvatskom akademskom klubu Mladost*.

Nakon završetka prvog razreda sportske gimnazije otišla je u Ameriku na studij u sklopu kojeg je nastavila s uspješnom plivačkom karijerom. Godine 1998. Tinka je završila srednju školu Mercersburg Academy nakon koje se upisala na Brown University, Ivy fakultet. Diplomirala je psihologiju 2002. godine.

Nakon završetka fakulteta Tinka se 2002. godine vratila u Hrvatsku i završila aktivno bavljenje plivanjem. Iako je sportska karijera iza nje, plivanje i općenito sport ostali su joj dosta bliski. Tinka trenutno radi u sportskoj firmi Nike i vjeruje da će uvijek ostati bliska sportu.

Tinka Dančević višestruka je državna prvakinja u više plivačkih disciplina, a tijekom karijere svakako je najbolje rezultate postizala u disciplini 200 metara leptir u kojoj je više puta oborila državni rekord.

Više puta nastupila je na velikim plivačkim natjecanjima gdje je postavljala odlične rezultate.

Na stranicama ove knjige Tinka se našla jer je dva puta sudjelovala na olimpijskim igrama. Malo se koja plivačica može pohvaliti da je dva puta sudjelovala na najvećem četverogodišnjem sportskom natjecanju koje je san svakog sportaša. Mnogi kažu: „Svaka čast svjetskim i europskim prvenstvima. Lijepo je zastupati vlastitu državu bilo gdje, ali nastupiti na olimpijskim igrama nešto je posebno. Tu su najbolji sportaši svijeta na jednom mjestu u olimpijskom selu. Svi su isti, jednako se odijevaju, hrane, druže. Na igrama se najbolje osjeti ono sportsko zajedništvo, što je jedan od ciljeva bavljenja sportom.“

Prve Igre na kojima je Tinka nastupila bile su one u Atlanti 1996. godine. Na ovim Igrama nastupila je u svojoj disciplini 200 metara leptir i u velikoj konkurenciji ostvarila je solidan rezultat.

Nastupila je Tinka i četiri godine kasnije 2000. u Sydneyju, ponovno na 200 metara leptirovim stilom i opet je rezultat bio respektabilan.

Tinka Dančević, sportaš i osoba je u pravom smislu riječi. Bila je vrhunska plivačica, višestruka prvakinja države, rekorderka, dvostruka olimpijka, a unatoč obvezama koje nosi vrhunski sport uspjela je diplomirati psihologiju u Americi, na jednom od najprestižnijih fakulteta. To je još jedan dokaz da sport i akademsko obrazovanje idu zajedno, može se reći – ruku pod ruku.

Sport velikim dijelom formira svakog sportaša. Bavljenje sportom usađuje radne navike. Tinka je, kako je već istaknuto, u petoj godini života kao djevojčica imala obveze redovito odlaziti na treninge. Kada nakon odlazaka na treninge počnu dolaziti i natjecanja koja daju draž sportu, onda je borba za prestiž i postizanjem što boljeg rezultata pravilo. To pravilo prenese se i na ostale sfere sportaša kao osobe. Kako se Tinka borila u bazenu za što bolji rezultat, tako se u gimnaziji i kasnije na fakultetu borila za što bolju ocjenu, zato je u redovnom roku završila jedan od najcjenjenijih američkih fakulteta.

Sve u svemu, kada se podvuče crta, može se konstatirati da je Tinka Dančević imala respektabilnu sportsku karijeru. Obarala je državne rekorde, redovito se penjala na pobjednička postolja. Nije mala stvar dva puta sudjelovati na olimpijskim igrama s respektabilnim rezultatom, a uz to redovno diplomirati na fakultetu. Sve je to ostvarila Tinka Dančević i zato se može reći da je uspjela. U svemu što je radila bila je vrhunska. Kako u bazenu, tako i na fakultetu.

PLIVANJE

Smiljana Marinović

Olimpijske igre Sydney 2000., Atena 2004., Peking 2008.

Još jedan biser splitskog plivanja.

Smiljana Marinović rođena je u Splitu 25. rujna 1977. godine. Diplomirala je na Kineziološkom fakultetu. Godinama je nastupala za splitski *POŠK* gdje je prošla mlađe klupske uzraste, dok je jedno vrijeme nastupala za *Primorje* iz Rijeke. Sudionica je Olimpijskih igara 2000. godine u Sydneyu, 2004. godine u Ateni, te kao članica riječkog *Primorja* 2008. u Pekingu.

Pojavom ove plivačice na sceni otvorena je nova stranica hrvatskog plivanja. Još relativno mlada plivačica 2000. godine postala je pobjednica Svjetskog kupa u Imperiji na 50 metara prsno rezultatom 33.55. Tu su i brojne medalje, kojih ima preko 400, sa svjetske, europske i domaće scene.

Godinama je bila prvakinja Hrvatske u više disciplina i višestruka državna rekorderka.

Smiljanini prvi kontakti s bazenom bili su 1985. godine kada je Smilja imala osam godina. Iskreno priznaje da u plivački sport nije ušla zato što ga je voljela, već su je liječnici uputili u plivanje radi kralježnice. S vremenom su počeli dolaziti i prvi rezultati, stoga je ostala u sportu. Njezin prvi trener od kojeg je najviše naučila je Jurica Topić, kojega uvijek rado ističe.

Naporni treninzi joj nikada nisu predstavljali problem. Kada su bile bazične pripreme plivala je 15 kilometara dnevno, plus teretana. Treninzi su bili vrlo naporni i ponekad ih je, kaže Smiljana, teže bilo izdržati psihički nego fizički, iz jednostavnih razloga što stalno mora gledati pločicu na dnu bazena. Kaže da je često pjevala dok je plivala, a dok je išla u školu za plivanje je ponavljala lekciju iz nastave. Smiljana ističe da nije lako biti vrhunska plivačica. Velika su, kaže, to odricanja. Svaki vrhunski sport, tako i plivanje, jako je zahtjevan i težak, a tu je i stalni problem financija. Problem koji, nažalost, redovito prati naš sport. Posljednjih godina situacija se nešto popravlja jer vrhunski rezultati lakše donose sponzora.

„Ali - kaže Smiljana - svi problemi padnu u zaborav kada se čuje 'Lijepa naša' za rezultat koji si postigao. To su trenuci za koje se doslovce živi. Tebi u čast svira se državna himna. To se nemože opisati, to se treba doživjeti.“

O Hrvatskom plivanju kaže da je u velikom usponu i da svaki dan sve veći broj mladih plivača ulazi u svjetski plivački vrh. Njezini uspjesi rezultat su velikog rada uz velika odricanja. Upravo rezultati Smiljane Marinović, zatim Sanje Jovanović, a od muškaraca Duje Draganje i Gordana Kožulja, donijeli su ovom sportu sve više poklonika pa je Smiljana uvjerena da Hrvatska ne treba strahovati za svoju plivačku budućnost. Osobno smatra da svaki sport, a posebno plivanje, prazni kafiće i drago joj je što je svakim danom sve više omladine na hrvatskim plivalištima.

Kao osoba koju sportski rezultati nisu promijenili, lako se nosila s teretom popularnosti i slave koja obvezno ide uz vrhunski rezultat. U svakom slučaju godile su joj čestitke i pohvale.

Od svih ljudi koji su joj pomogli u sportu, najviše voli istaknuti svoju majku. Kaže da je od nje naučila najljepše stvari u životu. Ona ju je uputila u činjenicu da se kroz sport može doći do novih spoznaja o životu i da je mladima mjesto na sportskim borilištima, a ne u zadimljenim prostorijama poput kafića.

Voli istaknuti da joj je pored plivanja najveća strast aerobik te kaže da nije počela trenirati plivanje, zasigurno bi se bavila aerobikom.

Smiljana Marinović ušla je u sport na mala vrata. To joj je bilo dovoljno da se vine u sam europski i svjetski plivački vrh. Tijekom tri desetljeća aktivnog plivanja osvojila je više od sto naslova državne prvakinja te je čak tri puta sudjelovala na olimpijskim igrama. Godine 1999. osvojila je zlato, dva srebra i bronzu na svjetskim kupovima u Italiji i Parizu. Do danas drži hrvatski juniorski rekord na 800 metara - kraul kojeg je isplivala 1991. godine. Odličan rezultat postigla je na Svjetskom prvenstvu u Moskvi 2002. Ništa slabija nije bila ni na Europskim prvenstvima 2004. u Beču i 2007. u Debrecenu. Tripot je na mediteranskim igrama bila četvrta.

Sve do prije nekoliko godina bila je aktivna. U 2012. godini osvojila je naslov državne prvakinja i na zimskom i na ljetnom prvenstvu države.

Posljednjih godina radi kao trenerica, a završila je i Višu trenersku školu na Kineziološkom fakultetu u Zagrebu. Sada je ipak više pokraj bazena, a manje u njemu.

PLIVANJE

Petra Banović

Olimpijske igre Sydney 2000., Atena 2004.

Ovo istaknutoj plivačici najbolje govore njezini rezultati, kako na sportskom, tako i na profesionalnom planu. Petra Banović rođena je u Zagrebu 19. studenog 1979. godine. S pet navršenih godina počela je 1985. godine s plivanjem u *Plivačkoj školi Zagreb* te je nakon par godina postala članica *Hrvatskog akademskog plivačkog kluba Mladost*, u kojemu je ostala do kraja plivačke karijere 2004. godine.

Petra je višestruka prvakinja Hrvatske u više plivačkih disciplina, a na državnim prvenstvima tijekom karijere osvojila je 186 zlatnih medalja, što dovoljno govori o njezinoj dominaciji u hrvatskom plivanju devedesetih godina prošlog stoljeća, kao i prvih godina ovog stoljeća.

Državna reprezentativka Petra Banović bila je od 1993. godine. Sudjelovala je na 5 europskih i 2 svjetska plivačka prvenstva. Plivala je na više svjetskih kupova i na Univerzijadi u Kobeu.

Osvojila je medalju na Svjetskom plivačkom kupu 1998. godine u Hong Kongu, a brončama se zaktila 1997. godine na Mediteranskim igrama u Bariju u daljinskom plivanju na 15 kilometara, kao i na Svjetskom vojnim igrama 1999. godine u Zagrebu.

U Razdoblju od 1992. do 1995. godine ova vrsna plivačica bila je dobitnica godišnjih nagrada za najuspješniju juniorsku *HAPK Mladost*, a od 1996. do 2006. istih nagrada za najbolju seniorku. Dobila je Petra i Trofej Mladosti za najuspješniju sportašicu cijelog *Hrvatskog akademskog sportskog društva*.

Treba istaknuti i to da je Petra dobitnica Plakete za dostignuće u sportu povodom sto godina sporta na Sveučilištu u Zagrebu i *Hrvatskim akademskim klubovima Mladost*.

Višestruka je Petra državna rekorderka na 100, 200 i 400 metara slobodno, kao i na 200 metara mješovito. Prva je plivačica u povijesti hrvatskog plivanja koja je dionicu od 200 metara isplivala ispod dvije minute. Isto tako Petra je višestruka državna prvakinja i rekorderka u daljinskom plivanju.

Sudjelovala je Petra Banović dva puta na olimpijskim igrama. Prvi put bilo je to u Sydneyju 2000. kada je plivala u disciplinama 200 metara slobodno i 200 metara leđno.

Na Olimpijskim igrama 2004. godine u Ateni Petra Banović nastupila je na 200 metara slobodno i 200 metara mješovito. U Ateni se oprostila od aktivnog natjecanja. Kako sama kaže, zadnji put je stala na startni blok u utrci na 200 metara mješovito.

Usporedno s odličnim sportskim rezultatima Petra Banović je „gurala“ fakultet. Godine 2000. otišla je na studij u Sjedinjene Američke Države gdje je 2004. godine i diplomirala Business – Marketing na sveučilištu Arizona State University. Tijekom studentskih godina ostvarila je najbolje rezultate u sportskoj karijeri te je završila studij s odličnim akademskim uspjehom, dobivši i nagradu dekana fakulteta. Godine 2004. Petra Banović dobila je nagradu za najuspješnijeg studenta – sportaša sveučilišta Arizona State University. O kakvom se uspjehu radi najbolje govori podatak da navedeno sveučilište broji oko 50 tisuća studenata.

Završetkom fakulteta i sportske karijere Petra Banović počela je potpuno novo razdoblje u životu koje je sa sobom donijelo neke nove ciljeve i prioritete, ali kako sama kaže – riječ sportašica će je zauvijek najbliže definirati kao osobu.

O Petri njezini uspjesi najbolje govore. Titula do titule, medalja do medalje, a uz to na fakultetu, daleko od kuće i obiteljske potpore, uvjerljivo najbolja. To mogu samo posebne osobe, one najjače koje čvrsto postavljaju ciljeve u životu i kojima u ostvarenju istih nema prepreka. Jednostavno idu k tom cilju. Uspjesi Petre Banović još jedan su, možda i najbolji primjer, kako fakultet i vrhunski sport idu jedno uz drugo. Može se reći da se jedno uz drugo nadopunjuju. Navike koje čovjeku usadi bavljenje vrhunskim sportom, a to su rad i odricanje, itekako dolaze do izražaja tijekom školovanja i kasnijeg života.

Uostalom, Petra Banović sama za sebe ističe da će je riječ sportašica definirati kao osobu do kraja života. S tim je sve rečeno.

PLIVANJE

Marijana Šurković

Olimpijske igre: Sydney 2000.

Dubrovkinja koja je u Splitu nastavila uspješnu plivačku karijeru. Marijana Šurković rođena je u Dubrovniku 14. veljače 1984. godine. Plivačku karijeru započela je u *Plivačkom klubu Jug* iz Dubrovnika iz kojega je isključivo radi plivanja preselila u Split. Pojačala je *POŠK* sa željom da će vježbajući pored Duje Draganje, Smiljane Marinović i ostalih tadašnjih perjanica kluba iz Zente, pod nadzorom trenera Jurice Topića i Petra Mijića, još snažnije zaplivati prema rezultatskim ostvarenjima.

Prema vlastitom priznanju po dolasku u Split živjela je negdje u sredini između Splita i Dubrovnika. U Splitu dva, tri tjedna kod rodbine kako bih normalno trenirala, a onda bi pošla u Dubrovnik da ispuni obveze prema Ekonomskoj školi. Priznaje da nije bilo lako, ali je u školi nailazila na razumijevanje što joj je bio dodatni poticaj.

Zavoljela je Marijana plivanje, a nastup na Olimpijskim igrama 2000. u Sydneyju dodatno ju je potaknuo u vježbanju pa je i to bio razlog više da prijeđe u *POŠK*. Tijekom povijesti Jugovi su vaterpolisti pojačavali splitske klubove. Marijana je, međutim, bila prva plivačka akvizicija pristigla iz Gruža u grad podno Marjana.

U Dubrovniku je priznaje bila sama pa je u društvu s Poškovcima znatno lakše podnosila teške treninge. Bilo joj je, veli, zabavnije. Osim toga uvjeti rada u poljudskom bazenu bili su puno bolji, sustav treninga bio joj je draži. Pored Sydneyja 2000. Šurkovićeva u toj godini pamti i sedmo mjesto na 50 metara slobodno na Europskom juniorskom prvenstvu u Dunkerqueu.

Marijana Šurković je u splitskom *POŠK-u* provela nepune tri sezone na svom sportskom putu prema Americi. Kao splitska plivačica osvojila je naslove državne prvakinje na 50 metara slobodno 2001. i 2003. godine, na 50 metara leđno 2000. godine te na 50 metara leptir 2001. godine.

Svoj život pronašla je u dalekoj Americi gdje je završila studij psihologije i ekologije.

Tijekom boravka u Splitu nad Marijanom i njezinom karijerom bdio je ponajviše Jurica Topić. S ruba bazena tijekom treninga, rukom vještog stratega, rukovodio je svakim njezinim plivačkim pokretom, svakim trzajem. Prema vlastitom Topićevom priznanju užitek je bio raditi s Marijanom.

Ona je bila sportašica koja je slušala, vježbala, odlično se snašla među Poškovcima, a oni su je svojski prihvatili. Predstavljala je po dolasku iz *Juga* u *POŠK* istinsko pojačanje.

Marijana Šurković je s plivanjem započela 1993. godine. Vrlo brzo vinula se u vrh domaćeg plivanja, a i rezultati na međunarodnim natjecanjima bili su više nego dobri. Uostalom, nije lako bilo kvalificirati se na Olimpijske igre u Sydneyju 2000. godine, na kojima je Marijana nastupila sa samo šesnaest godina. U Sydneyju je bila mlada i perspektivna plivačica koja mnogo obećava, a onda je u zenitu karijere odlučila okrenuti životnu i sportsku stranicu. Otišla je na studij u Sjedinjene Američke Države gdje je diplomirala i pronašla novi život.

Kao mlada sanjala je olimpijsko finale, ali svoje finale pronašla je u nauci kojoj se svesrdno posvetila. Marijana je još jedan dokaz da vrhunski sportaš koji od malena prolazi kroz trenažni proces, u životu je spreman na najveće životne izazove. Mnogi od njih uspiju u drugim sferama života, a nerijetki postanu i poznati znanstvenici, kao što je i Marijana Šurković.

Mada je u *POŠK-u* bila svega tri godine, u Splitu je ostavila veliki sportski trag. Nastupala je na velikim natjecanjima, a u pojedinim disciplinama dominirala je domaćim bazenima. Ona je još jedan dokaz da tko prođe kroz vještu trenersku školu Jurice Topića, taj se mnogo lakše snalazi u privatnom životu. Topić je trener koji sportaša ili sportašicu, pored plivačkih vještina, uči i životu. Priprema ga za vrijeme koje će doći nakon kraja karijere, s naglaskom na akademsku karijeru.

Marijana, slatka mala Marijana, kaže pjesma. Život na sredini, između Splita i Dubrovnika. Zbog plivanja i poticajnog društva u *POŠK-u*, nakon osam godina u matičnom *Jugu*, vrhunac karijere bio je u Splitu.

Marijana je bila talent od kojega je hrvatsko plivanje još mnogo očekivalo. Imala je sve predispozicije da bude u svjetskom i europskom vrhu. A onda se okrenula nauci i sigurnoj budućnosti. Marijana Šurković je, ponovimo, u Sjedinjenim Američkim Državama diplomirala psihologiju i ekologiju. Naša mala Marijana iz Gruža i Poljuda.

PLIVANJE

Sanja Jovanović

Olimpijske igre: Atena 2004., Peking 2008., London 2012.

Plivačica koja godinama pokorava plivački svijet.

Sanja Jovanović rođena je u Dubrovniku 15. rujna 1986. godine. S plivanjem je počela kao devetogodišnja djevojčica 1995. godine u starom gruškome bazenu kao članica dubrovačkog *Juga*. Već kao dijete Sanja je odskakala od svojih vršnjakinja i bilo je jasno da je plivački talent kakav se ne rađa svaki dan.

Dosada je postavila više od 170 plivačkih rekorda u raznim dobnim kategorijama. Tijekom karijere osvojila je doista impozantan broj medalja na velikim natjecanjima.

Početkom travnja 2011. Sanja je dobila ispisnicu iz dubrovačkog *Juga* i 6. travnja postala je članica riječkog plivačkog kluba *Primorje Croatia osiguranje*.

Na Svjetskom prvenstvu u malim bazenima u Manchesteru 2008. godine osvaja broncu na 100 metara leđno. Na istom Svjetskom prvenstvu u malim bazenima 13. travnja 2008. godine Sanja Jovanović je u disciplini 50 metara leđno osvojila zlatnu medalju i popravila svoj svjetski rekord na 26:37.

Na europskim prvenstvima u velikim bazenima Sanja je ostvarivala zavidne rezultate. U Madridu 2004. osvojila je broncu na 200 metara leđno, a istom medaljom zakitila se i 2008. u Eindhovenu na 50 metara leđno.

Na Europskom plivačkom prvenstvu 2012. u velikim bazenima u mađarskom gradu Debrecenu Sanja Jovanović je u disciplini 50 metara leđno s vremenom 28:31 sekundi osvojila srebrnu medalju. Ovo je bio njezin najbolji rezultat u karijeri u velikim 50-metarskim bazenima.

Njezini uspjesi na europskim prvenstvima u kratkim bazenima doista su zadivljujući. Gotovo sa svakog na kojemu se natjecala, vratila se kući s medaljom. Na Europskom prvenstvu u mađarskom Debrecenu 2007. osvojila je srebrnu medalju na 100 metara leđno uz novi hrvatski rekord, a 15. prosinca 2007. na istom natjecanju osvojila je zlatnu medalju i postavila novi svjetski rekord na 50 metara leđno u vremenu 26:50 sekundi. Proglašena je tada najboljom plivačicom prvenstva.

Na Europskom prvenstvu u plivanju u kratkim bazenima u Rijeci 12. prosinca 2008. godine osvojila je zlatnu medalju u disciplini 100 metara leđno, uz novi europski rekord 56:87 sekundi, a 13. prosinca osvojila je zlatnu medalju u disciplini 50 metara leđno te popravila svoj svjetski rekord na 26:23 sekundi.

Trofejni niz u kratkim bazenima Sanja Jovanović nastavila je i 2009. godine u Istanbulu. Dana 11. prosinca osvojila je srebrnu medalju u disciplini 100 metara leđno, a 12. prosinca zlatnu medalju u disciplini 50 metara leđno. Tom prigodom je oborila i svjetski rekord vremenom 25:70 sekundi.

Na 14. Europskom plivačkom prvenstvu 2010. u kratkim bazenima u nizozemskom gradu Eindhovenu 27. listopada Sanja Jovanović je u disciplini 50 metara leđno s vremenom 27:10 sekundi osvojila zlatnu medalju. Posljednji veliki uspjeh na europskim prvenstvima u kratkim bazenima postigla je u Chartresu u Francuskoj kada je 24. studenog 2012. osvojila srebrnu medalju u disciplini 50 metara leđno, vremenom 26:84 sekunde, 6 stotinki iza pobjednice Laure Manadou iz Francuske, a 13 stotinki ispred češke predstavnice Simone Baumrtove.

Ostvarila je Sanja Jovanović vrhunske rezultate i na mediteranskim igrama. U Tunisu 2001. godine osvojila je srebro na 100 metara leđno i broncu na 100 metara slobodno. Četiri godine kasnije, u Alemeriji 2005. Sanja osvaja srebro na 50 metara leđno i broncu na 100 metara leđno. U Pescari 2009. brončana je na 50 metara leđno, a u Mersinu 2013. osvojila je zlatnu medalju u disciplini 50 metara leđno.

Nastupila je Sanja na Olimpijskim igrama 2004. u Ateni, 2008. u Pekingu i 2012. u Londonu.

Godine 2001. odlukom Hrvatskog olimpijskog odbora proglašena je najvećom nadom hrvatskog sporta. Više puta proglašavana je za najbolju sportašicu Dalmacije, Kvarnera, Dubrovnika i Rijeke.

PLIVANJE

Anita Galić

Olimpijske igre Atena 2004.

Još jedan dokaz da se i u malom klubu može ostvariti odličan rezultat.

Anita Galić rođena je u Splitu 11. ožujka 1985. godine. Plivačku karijeru započela je u splitskom *Mornaru*, zatim je nastavila u splitskom *Grdelinu*, pa se potom vratila u matični *Mornar*. Višestruka je državna prvakinja u disciplini 400 i 800 metara slobodno.

U plivačku orbitu vinula se 2003. godine kada je na državnom prvenstvu u Zagrebu u disciplini 800 metara slobodno oborila punih petnaest godina star rekord Anamarije Petričević. Isplivala je ovu izuzetno zahtjevnu dionicu ispod devet minuta kao prva u povijesti Hrvatske i postavila neke nove granice u hrvatskom plivanju.

Već sa sedam godina života, doslovce kao dijete, Anita Galić stupila je 1992. godine na bazen *Mornara*, gdje je plivala punih osam godina, do 2000. godine kada postaje plivačica najmlađeg splitskog plivačkog kluba *Grdelin*. Na prethodno navedenom državnom prvenstvu doživjela je posebnu satisfakciju kada je oborila državni rekord koji je dugi niz godina držala kćerka najveće od najvećih Đurđice Bjedov, Anamarija Petričević.

Ova skromna djevojka tada je bez velike euforije i zanosa izjavila: „Ma presretna sam, nisam očekivala, ali tako sam se dobro osjećala u bazenu, baš lijepo klizila stazom. Sve se poklopilo i konačno je naplaćen jedan dug i naporan rad. Svakako bi željela zahvaliti svojim trenerima Slavenu Šitiću i Tonki Čović koji su mi puno pomogli, mojoj obitelji na podršci, a oni koji su trpili moju nervozu neka budu spremni za ponavljanje situacije.“

Anita Galić nastupila je na Svjetskom prvenstvu u vaterpolu, plivanju i skokovima u vodu u Barceloni 2003. godine, ali u daljinskom, a ne bazenskom plivanju. Sudionica je Olimpijskih igara 2004. godine u Ateni. Višestruka je državna prvakinja i rekorderka u više disciplina.

Kao jednoj od najmlađih plivačica na hrvatskoj, a potom i svjetskoj sceni, Aniti Galić nije bilo lako probijati se. Sve što je postigla, postigla je samo svojim upornim radom, preplivavši svaki dan stotine kilometara, jureći u prugu bazena između ispita na kineziološkom fakultetu. Posebno nije bilo lako probijati se iz „malog“, a u sportskoj javnosti i anonimnog plivačkog kolektiva kao što je splitski *Grdelin* osnovan tek 1995. godine. Tom klubu Anita Galić dala je svojevrсни pečat, onaj šampionski, rekorderski i na koncu olimpijski. Prva je dosada plivačica tog kluba koja je nastupala na olimpijskim igrama.

Plivački Split je kroz *Jadrana*, *Mornara* i *POŠK* dao hrvatskom, europskom, svjetskom i olimpijskom plivanju brojne rekorde, titule i medalje. *Grdelin* je, kroz Anitu Galić, zasada sve dao na međunarodnoj i olimpijskoj sceni. Nije mala stvar biti prva olimpijka iz nekog kluba, ma koliko taj klub bio male tradicije.

I sam nastup na olimpijskim igrama san je svakog sportaša. Taj san je na Olimpijskim igrama u Ateni dvostruko ostvaren. Osobno ga je ostvarila Anita Galić, a kroz nju i najmlađi splitski plivački kolektiv *Grdelin*. *Grdelin* je kroz Anitu zapjevao najljepšu pjesmu Olimpi i olimpijskom pokretu, a grad Split još jednom pokazao da i iz najmanjih i najmlađih sportskih kolektiva daje podjednaki doprinos olimpijskom pokretu kao i iz veteranskih klubova.

Anita o sebi voli istaknuti: „Ja nisam samo sportašica, ja sam zaljubljena, infišana u sport! Primjetila sam da sportaši rijetko prate zbivanja u drugim sportovima, a ja sam uvijek s jednakim zanimanjem pratila sva sportska događanja. Volim gledati umjetničko klizanje, košarku, tenis, baš sve... Tako sam se osjećala i na olimpijskim igrama kao dijete koje je došlo na nagradno putovanje među vlastite idole, kao Alisa u zemlji čudesa. Uživala sam u svakom trenutku! Ipak najsretnija sam bila pri susretu s Francescom Piccini, talijanskom odbojkaškom reprezentativkom koja mi je godinama bila pojam sportašice. U redu za ručak u menzi sam upoznala i Rogera Federera s kojim sam se fotografirala, a onda me danima pri svakom susretu pozdravljao. Divan, jednostavan, pristupačan... Takvog ga se sjećam. S olimpijskim igrama, tim duhom zajedništva, ništa se ne može usporediti.“

Nakon završetka karijere Anita se posvetila učenju stranih jezika te karijeri voditeljice turističke agencije oduševljene radom u turizmu.

PLIVANJE

Monika Babok

Olimpijske igre Peking 2008.

Sišćanka koja je kao juniorka zadivila plivački svijet.

Monika Babok rođena je u Zagrebu 30. studenog 1991. godine. Višegodišnja je članica *Plivačkog kluba Sisak Janaf* iz Siska. Četiri godine zaredom proglašavana je za najbolju sportašicu Siska.

Plivala je tijekom karijere Monika u više disciplina, a najbolje rezultate postigla je u disciplinama 50 i 100 metara slobodno i 50 metara leptir. Više puta obarala je državne rekorde u navedenim disciplinama.

Najveći uspjeh Monika Babok postigla je još kao juniorka kada je u srpnju 2007. godine na juniorskom Europskom prvenstvu u Antwerpenu osvojila srebrnu medalju u disciplini 50 metara leptir. Po povratku u Hrvatsku ispričala je dojmove s prvenstva: „Nekako se sve poklopilo, prvi nastup na međunarodnoj sceni i odmah srebrna medalja. Nisam očekivala takav rasplet u belgijskom bazenu. A kad sam saznala da sam srušila i državni rekord (27,48) koji je držala Sanja Jovanović (27,61), mislila sam da sanjam. Ovo mi je definitivno najdraže prvenstvo. Oduševljena sam i gradom. Iako smo imali malo vremena, uspjeli smo ga jedan dan, trener, Lidija Franić i ja razgledati. Sve je čisto. Ima puno znamenitosti.“

Sišćanka je posljednjih deset mjeseci pred nastup u Antwerpenu, otkako je u njezin klub u svibnju 2006. ušao Miro Žeravica, napredovala i čak je poboljšala vrijeme za 4,5 sekundi.

Što je to za njezin uspjeh značilo, Monika je tada izjavila: „Prezadovoljna sam trenerom. Od kada je preuzeo klub, radimo puno na tehnici. Ali unatoč kvalitetnim treninzima, imala sam malu tremu prije europskog prvenstva. Na zagrebački miting sam došla opušteno jer je za mene glavno natjecanje završeno.“

Monika Babok potječe iz sportske obitelji. Tata joj se bavio hrvanjem, a mama odbojkom, košarkom i rukometom, dok se mlađi brat pronašao u gimnastici i nogometu. No, maloj Moniki nisu bili zanimljivi sportovi koji su je okruživali, već je krenula u druge vode i to sasvim slučajno.

„Plivam od osme godine. Tog ljeta sam s roditeljima otišla ranije na more za razliku od mojih prijatelja. Kad sam se vratila, grad je bio pust. Nisam se imala s kim igrati, a oduševljena morem rekla sam mami da me upiše u školu plivanja. Od prvog dana, čim sam stavila kapicu na glavu, nisam se odvajala od bazena. Strast prema plivanju još nije ishlapila“ – ispričala je Monika vraćajući se u prošlost.

U vrijeme svog najvećeg uspjeha obveza je imala na pretek, uostalom kao što ih ima i danas.

„Kad se sportom baviš profesionalno, moraš se nekih stvari odreći ukoliko želiš uspjeti. Netko iza sebe ima brojne izlaske, a netko medalje. Ja sam izabrala medalje“ – kaže Monika.

Miro Žeravica, koji je po Moniki najzaslužniji za njezin uspjeh u Belgiji, bio je prvak Europe na 50 metara leđno u Lisabonu 1999. u malim bazenima. Nije krio oduševljenje poslije Monikina velikog uspjeha: „Vjerovao sam u Moniku jer sam vidio da ima potencijala. U početku sam pomislio da će se uplašiti zbog veličine i ozbiljnosti natjecanja, ali dra- go mi je što nisam bio u pravu.“

Nastupila je Monika Babok na Olimpijskim igrama 2008. godine u Pekingu i to kao najmlađa hrvatska plivačica.

Godine 2010. Monika je otišla na studij na Sveučilište u Dallasu gdje je diplomirala sportski menadžment. U Dallasu je nastavila i sportsko usavršavanje.

Po riječima same Monike, 2007. i 2008. godina su posebne u njezinoj uspješnoj karijeri. Viceprvakinja Europe postala je 2007., a nastupom na Olimpijskim igrama 2008. u Pekingu ostvarila je san svakog sportaša.

PLIVANJE

Anja Trišić

Olimpijske igre Peking 2008.

Specijalistica slobodnog stila.

Anja Trišić rođena je u Puli 28. travnja 1987. godine. Sa sedam godina započela je s plivanjem u *Plivačkom klubu Pula* kada su je usmjeravali Dino Makovac i Andrija Jergović.

„Slučajno su me upisali. Prije toga išla sam na ritmičku gimnastiku i onda su me upisali na plivanje i ostala sam na tome.“ – govori Anja.

U Zagreb se Anja preselila još za vrijeme srednje škole da bi mogla studirati na Filozofskom fakultetu. Od tada pliva u *Zagrebačkom plivačkom klubu* gdje joj je trener Pero Kuterovac.

„Plivam cijelo vrijeme. Meni je plivanje život i način života. Sve mi se vrti oko plivanja. Nije da živim samo radi plivanja, ali ga obožavam.“ – ističe Anja.

Već kod svog prvog natjecanja u prvom razredu osnovne škole Anja je osvojila zlato čime je dobila dobar poticaj za nastavak treniranja. Slijedilo je njezino prvo inozemno natjecanje – Europsko juniorsko prvenstvo u Glasgowu nakon kojeg se preselila u Zagreb. Kaže da je tu odluku bilo teško donijeti, ostati u Puli sa svojom plivačkom ekipom s kojom se mogla rekreativno baviti plivanjem ili otići u Zagreb i započeti ozbiljan trening.

Odluka je pala i Zagreb je postao njezino stanište za treniranje. Od onda broji petstotinjak medalja osvojenih na raznim natjecanjima u plivanju, a najdraže su joj Olimpijske igre u Peking 2008. gdje nije osvojila medalju, ali biti tamo – to je za Anju bilo više nego dovoljno.

Lice joj se ozari kada se spomene Peking 2008: „To treba doživjeti, to se ne da opisati. Svi mi sportaši smo skupa u istom selu. Skupa se hranimo. U hodu pozdravljamo. Imala sam privilegiju biti s najvećim sportašima tog vremena, ne samo u mom sportu. To se doista ne da opisati, olimpijske igre se trebaju doživjeti. Doista sam se uvjerila što su prije mene govorili stariji olimpijci – da se igre ne mogu opisati, da se njih treba doživjeti. To je doista tako.“

O sebi i svojoj karijeri Anja nastavlja: „Kriza nikad nisam imala. Stalno sam u vodi. Gušt mi je raditi s djecom u vodi. Meni je to normalan život. Stignem izaći i raditi sve stvari kao i moji vršnjaci. Nikad nisam propustila kakvo naturalno putovanje. Jedino što ne izlazim nekih mjesec dana radi priprema. Stvarno volim što radim. Daleko od mora ne bi mogla živjeti, a svaki put kad nađem nešto slobodnog vremena dođem u Pulu.“

Anja Trišić višestruka je prvakinja Hrvatske u disciplinama 100, 200, 400 i 800 metara slobodno te rekorderka u štafetama 4 x 100, 4 x 200 slobodno i 4 x 100 metara mješovito.

Nastupila je više puta na europskim prvenstvima. Bila je i na mediteranskim igrama. I u akademskom životu je ostvarila zacrtano. Godine 2012. diplomirala je na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, smjer pedagogija.

Okušala se Anja i u daljinskom plivanju kao članica *Kluba daljinskog plivanja Poreč*. Postala je državna prvakinja na 16 000 metara, pobjedivši na maratonu Faros na Hvaru 2012. godine. Ostvarila je Anja još niz odličnih rezultata na brojnim maratonima. To ne čudi kada se pogleda prethodno napisano. Gdje je plivanje, tu je i Anja.

Ova mlada sportašica i intelektualka je još jedan dokaz da sport i akademsko obrazovanje idu ruku pod ruku. Radne navike koje mladoj osobi usadi neprestano treniranje, odricanje, prenese se i na ostale životne sfere. U sportu mlada osoba očvrsne, bude spremna za životne izazove.

Anja Trišić je znala da sportska karijera neće trajati vječno i da se treba pripremiti za ono što će doći po završetku karijere. Uvijek ju je privlačila pedagogija, taj rad s djecom. Ako se Anja odluči na rad s djecom i kao trener imat će ih doista što naučiti. U plivanju je postigla mnogo. Postavlja se pitanje je li mogla više. Uz talent koji ima sigurno je mogla, ali onda bih patila škola i fakultet.

Okako izuzetna plivačka karijera je ipak ostvarena. Priznajmo, nije malo biti višestruka državna prvakinja. Biti sudionikom olimpijskih igara ipak nemože biti svatko. To mogu samo izuzetni sportaši. A jedna od njih je Anja Trišić.

PLIVANJE

Kim Daniela Pavlin

Olimpijske igre London 2012.

Bila je uz Sanju Jovanović jedina predstavica Hrvatske u plivanju na Olimpijskim igrama u Londonu 2012. godine.

Kim Daniela Pavlin rođena je 25. travnja 1992. godine u Hartfordu, glavnom gradu američke države Connecticut. Bilo je teško povjerovati da će uz Sanju biti jedina naša predstavica u plivanju u Londonu. Jednostavna, pričljiva, izuzetno simpatična je Kim. I odlična plivačica. Široj hrvatskoj javnosti postala je poznata kada se uspjela kvalificirati za Igre u Londonu. Mnogi su tada pitali: "Ma koja Kim?"

Iako je rođena u SAD-a i cijeli život živi u Americi, oduvijek se smatrala jedino Hrvaticom. Glavni „krivac“ zašto je Kim rođena u Americi je njezin otac Dubravko. On je, naime, otišao na specijalizaciju iz ortodoncije i tri su se godine pretvorile u cijeli život. Otac joj je ostao kao predavač na Sveučilištu u Connecticutu. Zbog posla su se preselili u San Antonio gdje Dubravko i danas predaje te je direktor istraživačkog odjela na sveučilištu. Iako je u znanosti i stomatologiji, sve tri kćeri usmjerene su na sport. Kim je najmlađa, Kim je najuspješnija i Kim je jedina u plivanju.

S plivanjem je počela kao djevojčica od pet godina zajedno sa sestrama Lanom i Dinom, koje su tada plivale. S osam godina Kim je počela ozbiljno trenirati, a sestre su se odlučile za tenis. Kod Kim nije bilo dvojbe. Za nju je plivanje bio definitivni odabir. Priznaje da ga je voljela više od ijednog drugog sporta.

Kim uz plivanje "gura" i fakultet. Sociologija je njezin izbor, a želja joj je da jednog dana bude logoped. Iako potpuno razumije i može pričati hrvatski, engleski joj nekako više „leži“. Nije čudno s obzirom da u Hrvatsku dođe u prosjeku 2–3 puta godišnje.

Unatoč svemu, nije joj teško nastupati za hrvatski klub. Njezin odabir je *Zagrebački plivački klub* i trener Pero Kuterovac. „Kad sam dolazila k baki i djedu, trenirala sam u *Mladosti* i onda su mi prijatelji preporučili *ZPK* kao klub i trenera Kuterovca. Javila sam mu se, odradili smo nekoliko treninga, a onda me pitao bi li željela službeno nastupati za njih.“ – kaže Kim.

Nije imala dvojbe. Priznaje, iako je rijetko u Hrvatskoj, Pero Kuterovac ima veliki udio u njezinom plivačkom razvoju i uspjesima. „Da, jednako kao i moj trener u SAD-u. Stalno se 'čujemo' mailovima, stalno smo u kontaktu, a na natjecanjima da i ne govorim. Pero mi je stvarno puno pomogao i još pomaže.“

U proljeće 2012. Kim Daniela Pavlin je na europskom prvenstvu srušila 24 godine star rekord Anamarije Petričević na jednoj od „svojih“ disciplina, 200 metara mješovito.

„Rekao mi je Pero da sam svojim rezultatima blizu rušenja, tako da sam baš ciljano išla na to. Kad je završila utrka, nisam znala jesam li uspjela ili ne, ali poslije, kad sam shvatila da jesam, bila sam stvarno presretna što mi je uspjelo.“ – presretna je Kim.

Kim Pavlin namjeravala je 2012. nastupiti na američkim plivačkim *trialsima*. Međutim, u posljednji tren sve je propalo. „Kriv“ je plasman u Londonu, neposredno prije početka *trials*a. Bilo mi je žao jer sam željela nastupiti, ponajviše zbog iskustva, međutim, ipak mi je draže da sam osigurala London.“ – reći će uz smijeh.

Na Olimpijskim igrama 2012. u Londonu Kim se natjecala u disciplini 200 metara leđno i na kraju je završila na 33. mjestu.

Kim Pavlin u SAD-u ima priliku plivati s najboljima. Tako se nekoliko puta susrela i s Missy Franklin, američkim čudom od djeteta koja pliva i „njezine“ discipline. „Missy je super, toliko je normalna i jednostavna“ – reći će o njoj osobno.

I za kraj ono što smo od Kim i očekivali: „Silno volim Teksas, ali osobit mi je gušt doći ovdje, plivati u Hrvatskoj i za Hrvatsku.“

A što drugo očekivati od sportašice koja je odgajana u domoljubnom duhu. Po svojim kvalitetama mogla je plivati i za SAD, ali kako je istaknula u jednom razgovoru: „Samo je jedna Hrvatska.“

Kim, za kraj su riječi suviše.

KOŠARKA

Mira Bjedov

Olimpijske igre Moskva 1980. - Brončana medalja

Pripada obitelji koja je ostavila veliki, rekli bi ogromni trag u košarci.

Mira Bjedov rođena je u Mokrom Polju 7. rujna 1955. godine. Košarku je počela igrati 1974. godine u ženskom košarkaškom klubu *Industromontaža* iz Zagreba (kasnije *Monting*) zahvaljujući, kako kaže, velikom i najboljem treneru Marijanu Pasariću.

Iako je rođena u Mokrom Polju u Dalmaciji, roditelji i brat, tadašnji košarkaš *Zadra* Žarko Bjedov, nisu joj dali podršku i mogućnost da košarku igra u *Zadru*. Međutim, Mirina volja i ljubav prema košarci bili su jači od svih odgovora da ne igra košarku i da ne odlazi u Zagreb. Najuporniji u naumu da Mira dođe u Zagreb igrati košarku bio je upravo spomenuti Marijan Pasarić. Kao čovjek od struke prepoznao je Mirine kvalitete, a ona mu se dobrim igrama na najbolji način odužila.

Dres *Montinga* Mira je nosila od 1974. do 1985. godine. U to vrijeme ovaj košarkaški klub ispisao je najljepše stranice u povijesti hrvatske ženske košarke u sklopu Jugoslavije. Krajem sedamdesetih i početkom osamdesetih godina prošlog stoljeća bila je to odlična momčad u kojoj su između ostalih igrale Mira Bjedov, Marijana Bušljeta, Jasna Pepeunik, Sanja Ožegović... Sve legenda do legende hrvatske ženske košarke.

U dresu *Montinga* osvojila je titulu prvaka Jugoslavije 1982. i 1983. godine. Bila je i vrlo značajan dio momčadi kada je osvojen kup Jugoslavije 1975., 1978., 1980. i 1982. godine. S *Montingom* Mira je osvojila i europski kup. Bila je jedna od najboljih igračica kluba kada je 1980. godine osvojen Kup Lilliane Ronchetti. U posljednjoj utakmici 18. ožujka 1980. godine košarkašice *Montinga* svladale su momčad *Marice* iz Plovdive s rezultatom 86:82. Utakmica je odigrana u bugarskom gradu Perniku.

Za reprezentaciju Jugoslavije igrala je od 1974. do 1981. godine. Vrlo rano, već s 19 godina počela je igrati za najbolju momčad bivše države.

U dresu reprezentacije Jugoslavije, na Europskom prvenstvu u poljskom gradu Poznanju 1978. godine Mira je osvojila srebrnu medalju, a sudjelovala je i na Europskom prvenstvu u Francuskoj 1976. godine.

Ipak, uvažavajući sve ono što je Mira Bjedov-Nikolić osvojila tijekom karijere, najveći uspjeh postigla je na Olimpijskim igrama 1980. godine u Moskvi. Naime, na tim igrama bila je jedna od naših najboljih igračica kada je osvojena brončana medalja.

Pored Mire, na ovim igrama bila je i njezina klupska kolegica Sanja Ožegović, a jedna od najboljih igračica bila je i košarkašica *Crvene Zvezde* Zorica Đurković koja je rođena u Dubrovniku.

Olimpijski turnir za jugoslavenske košarkašice nije započeo dobro. U prve dvije utakmice pretrpljeni su porazi. Prvu utakmicu pobijedio nas je domaćin SSSR s 97:62, dok su u drugoj utakmici za dva koša bolje bile reprezentativke Bugarske koje su pobijedile Jugoslaviju s 81:79.

Ovi porazi kao da su bili impuls našim reprezentativkama koje do kraja turnira nisu izgubile niti jednu utakmicu. Pobijeđene su redom reprezentacije Mađarske sa 61:48, Kube s 85:81 i Italije sa 69:57. U utakmici za treće mjesto ponovno je pobijeđena Mađarska, ovog puta tijesnim rezultatom 68:65.

Mira Bjedov je kao odlična košarkašica nastupala i za reprezentaciju Europe.

Godine 1985. Mira je otišla igrati u inozemstvo. Košarkaški put vodi je zajedno s obitelji u Švicarsku gdje je od 1985. do kraja karijere početkom devedesetih godina prošlog stoljeća igrala za momčad *City Fribourg*. S ovim klubom osvojila je kup Švicarske 1989. godine.

Mira Bjedov-Nikolić danas s obitelji živi u Švicarskoj.

Ova proslavljena sportašica diplomirala je 1977. godine za Fakultetu za fizičku kulturu u Zagrebu, a pored hrvatskog govori još francuski, engleski i talijanski jezik.

Za kraj Mira želi istaknuti da je za sve što je u uspješnoj karijeri postigla zaslužan najviše njezin trener Marijan Pasarić. Neizmjerno je vjerovao u nju. Dao joj mogućnost da uspije i u najtežim trenucima bio je uvijek uz nju.

KOŠARKA

Sanja Ožegović

Olimpijske igre Moskva 1980. - Brončana medalja, Los Angeles 1984.

Pripada izuzetno sportskoj obitelji.

Sanja Ožegović rođena je u Zagrebu 15. lipnja 1959. godine. Gledajući Ivi Daneua kako svoje suigrače vodi do zlata na Svjetskom prvenstvu u Ljubljani 1970. godine, jedna se živahna djevojčica s Trešnjevke, kojoj je lopta bila najmilija igračka, zaljubila u košarku. Tata joj je poznao Marijana Pasarića i odveo ju k njemu u Montmontažinu košarkašku školu. Tako je počela blistava karijera jedne od najboljih hrvatskih košarkašica, Sanje Ožegović. Klub je kasnije mijenjao imena, ali Sanja nije odlazila s Trešnjevke. Zvali su je mnogi, najuporniji su bili Talijani koji su uz sjajnu plaću nudili i kuću, automobil, trenerski posao suprugu Zoranu Gobcu, ali Sanja nije mogla zamisliti život bez Zagreba.

Sa svojim matičnim i jedinim klubom u karijeri *Montmontažom* (kasnije *Industromontaža* i *Monting*) Sanja Ožegović osvojila je naslove prvaka Jugoslavije 1982. i 1983. godine, kao i četiri državna kupa 1975., 1978., 1980. i 1982. te Kup Liliane Ronchetti 1980. godine. Za klub je odigrala 348 prvoligaških utakmica i postigla 2311 koševa, 105 kup utakmica te 110 međunarodnih, u kojima je postigla 561 koš.

Nastupila je na Olimpijskim igrama 1980. godine u Moskvi kada je osvojila brončanu medalju, a igrala je i četiri godine kasnije 1984. u Los Angelesu.

Godine 1980. na Europskom prvenstvu u Banja Luci osvojila je također brončanu medalju, a sudjelovala je i na Europskom prvenstvu 1981. godine u Italiji.

Za juniorsku reprezentaciju odigrala je 27 utakmica i igrala na dva europska prvenstva, a za kadetsku je odigrala 12 utakmica i igrala na jednom europskom prvenstvu.

Deset godina nakon što je završila košarku, Sanja je te 1980. u vitrinu spremila čak četiri trofeja: olimpijsku broncu s turnira u Moskvi, broncu s Europskog prvenstva u Banja Luci, pehar za osvojeni Kup Liliane Ronchetti i državni kup. Ta godina joj je bila najuspješnija u karijeri.

„Olimpijsku broncu proslavila sam votkom zajedno sa svojom cimericom Verom Đurašković. Srele smo u šetnji čelnike Saveza i istresla im u lice sve što sam mislila da u našoj ženskoj košarci ne valja. Da nije bilo votke, ne bih to učinila“ - prisjeća se uz smijeh Sanja tih dana.

Prisjetila se kako je uoči svakog nastupa imala veliku tremu: „Igra ekipe ovisila je o mojoj igri, bila sam razigravačica. Premda sam najčešće proglašavana najboljom, premda je ekipa nizala pobjede i uspjehe, uvijek sam imala veliku tremu, znala bi povraćati prije utakmice, ruke su bile u znoju. Rješavala sam to zadajući si zadaće u obrani, da učinim nešto dobro, na koš nisam ni mislila. I kad bi uspjela učiniti taj zadani dobar obrambeni potez, trema bi nestala. Tako je bilo do kraja karijere, čak i na nevažnim utakmicama.“

Kada priča o eurobronci, Sanja se prisjeća i trenera u reprezentaciji Milana Vasojevića: „Sjajno smo surađivali, znali smo dogovoriti i taktiku. Kao Hrvaticu postavio me za kapetanicu i imao je problema zbog toga. Odlično je poznao košarku, bio je sjajan taktičar, a odlično je poznao i psihologiju žena.“

Reći će Sanja da joj je Marijan Pasarić tijekom karijere bio najdraži trener. Bio joj je poput drugog oca. Dobro se u igri slagala s Jasnom Pepeunikom, bile su i prijateljice, a s Marijanom Bušljedom kao centrom – fantastično. Po Sanji je Marijana bila najbolji centar od svih koje je poznavala. Sjajna igračica koja je i danas Sanjina najbolja prijateljica.

Kako je na početku teksta navedeno, Sanja Ožegović, danas Gobac, pripada izuzetno sportskoj obitelji. Otac Ivan Ožegović bio je nogometaš zagrebačke *Lokomotive* iz njenih prvoligaških dana i državni reprezentativac, majka Dragica igrala je hazenu. Ujak Vladimir Čonč bio je proslavljeni nogometaš Dinama, reprezentativac i nositelj srebrne olimpijske medalje. Brat Željko joj je također igrao nogomet. Suprug Zoran Gobac dopredsjednik je Hrvatskog rukometnog saveza i glavni menadžer *RK Zagreb Croatia osiguranje*, a u temelju je svih uspjeha hrvatskog rukometa.

KOŠARKA

Marija Uzelac

Olimpijske igre Los Angeles 1984.

Pripadala je najtrofejnijoj generaciji zagrebačkog *Montinga*.

Marija Uzelac rođena je u Širokoj Kuli kod Ličkog Osika 22. veljače 1958. godine. Košarkašku karijeru započela je u *Ženskom košarkaškom klubu Krivaja* iz Bačke Topole. Iako je relativno kasno, u 18. godini započela s aktivnim bavljenjem sportom, kao izraziti košarkaški talent Marija je vrlo brzo postala najbolja igračica u klubu i bilo je pitanje vremena kada će otići u daleko jaču košarkašku sredinu nego što je *Krivaja*.

Krajem sedamdesetih godina prošlog stoljeća *Košarkaški klub Monting* iz Zagreba slagao je momčad koja će pola desetljeća dominirati ženskom jugoslavenskom košarkaškom scenom i stoga je bilo logično da pozove Mariju Uzelac u svoje redove. To se ostvarilo 1979. godine i Marija je sve do 1991. godine jedna od najboljih klupskih igračica kao i jedna od najzaslužnijih za brojne trofeje koje je *Monting* osvojio na domaćoj i međunarodnoj sceni u vremenu kada je s brojem 15 na dresu briljirala upravo ona - Marija Uzelac.

U dresu *Montinga* osvojila je titule prvakinja Jugoslavije 1982. i 1983. godine, kao i jugoslavenski košarkaški kup 1980. i 1982. godine.

Posebno treba istaknuti da je Marija u dresu *Montinga* 1980. godine osvojila međunarodno klupsko natjecanje Kup Lilliane Ronchetti koji se igrao kao Kup pobjednika europskih kupova. Zagrebčanke su u finalu pobijedile momčad *Marice* iz Plovidva, a utakmica je igrana u bugarskom gradu Perniku.

Treba reći i da je naredne 1981. godine Marija s *Montingom* igrala finale Kupa Lilliane Ronchetti, ali je u finalu bila bolja momčad *Spartaka* iz Moskve.

Nakon što je napustila *Monting* 1991. godine, Marija Uzelac tri godine pauzirala je s aktivnim igranjem. Onda je u sezoni 1994./95. igrala za momčad *Topika* iz Bačke Topole, a potom od 1995. do 1997. godine za *Bačku Palanku*, kada je u 39. godini života prestala s aktivnim igranjem.

U dresu reprezentacije Jugoslavije Marija Uzelac je od debija 1981. godine više godina bila standardna igračica. Ukupno je 107 puta nastupila za reprezentaciju Jugoslavije.

Na Balkanskom prvenstvu 1982. godine u Vršcu bila je dio reprezentacije Jugoslavije koja je osvojila zlatnu medalju, a iduće 1983. godina na Balkanskom prvenstvu, ovog puta u bugarskoj Sofiji, zakitila se Marija srebrom.

Recimo i to da je 1983. godine na Univerzijadi u Kanadi osvojila brončanu medalju.

Iste, 1983. godine, Marija nastupa za reprezentaciju na Svjetskom prvenstvu u Brazilu gdje Jugoslavija osvaja visoko četvrto mjesto. Malo je nadostajalo za medalju.

Marija Uzelac našla se na stranicama ove knjige jer je sudjelovala na Olimpijskim igrama 1984. godine u Los Angelesu kada su reprezentativke Jugoslavije osvojile visoko šesto mjesto.

U toj momčadi bila je i Marijina suigračica iz *Montinga* Sanja Ožegović. Konkurencija je zaista bila vrlo jaka i šesto mjesto nikako nije bio neuspjeh.

Iz prebogate Marijine karijere rado ističe svoje suigračice iz reprezentacije i *Montinga*, gotovo sve trenere koji su je vodili i koji su na svoj način ostavili trag na njezinoj karijeri. Ipak, zamolila me da spomenem trenera Većeslava Kavedžiju, kojemu je prema vlastitom priznanju najviše dužna na velikoj košarkaškoj karijeri koju je ostvarila. Uostalom Marija je olimpijka.

Radeći na knjizi što je imate u svojim rukama i tragajući za Marijom Uzelac, kada sam je konačno dobio, nisam mogao vjerovati da će netko s toliko emocija surađivati na ovom projektu. Suze su gotovo pri kraju naših razgovora bile nezaobilazne, pogotovo na spomen suigračica i prijateljica Mire Bjedov-Nikolić i Marijane Bušljeta, danas Suknaić, koje su se nakon toliko godina razdvojenosti ponovno povezale. Život je takav, svakoga odvede na svoju stranu, a onda ih sport, u ovom slučaju sportska publicistika, ponovno nađe i poveže bivše suigračice.

Marija Uzelac, proslavljena košarkašica i olimpijka, a prija svega žena s velikim, velikim srcem.

KOŠARKA

Kornelija Kvesić

Olimpijske igre Seoul 1988. - Srebrna medalja

Jedna od najboljih ženskih košarkašica u povijesti jugoslavenske košarke. Kornelija Kvesić rođena je u Slavonskom Brodu 25. kolovoza 1963. godine. Karijeru košarkašice započela je u *Košarkaškom klubu Rade Končar* iz Slavanskog Broda gdje je prošla kroz mlađe uzrasne kategorije kluba. Već je kao juniorka igrala za prvu momčad te je u dobroj mjeri odskakala od suigračica iz svoje generacije. Bilo je odmah jasno da je Kornelija igračica za mnogo jače ženske košarkaške sredine nego što je Slavonski Brod.

Afirmacija u matičnom klubu donijela joj je poziv *Bosne* iz Sarajeva i Kornelija odlazi u Bosnu i Hercegovinu. Međutim, tu se nije dugo zadržala jer je vrlo brzo stigao poziv šibenskog *Elemesa* koji je stvarao momčad za napad na košarkaški vrh. Stoga se Kornelija vrlo brzo vraća u Hrvatsku i pristupa *Elemesu*. U ovom klubu raskošno igračko znanje i potencijal, a nadasve ljudska i sportska kolegijalnost Kornelije Kvesić, dolaze do izražaja. Zajedno s Danilom Nakić, bila je glavna igračica kluba krajem osamdesetih i početkom devedesetih godina prošlog stoljeća kada su ispisane najljepše stranice u povijesti ovog trofejnog šibenskog kluba.

S *Elemesom* je osvojila posljednju titulu prvaka Jugoslavije u košarci 1991. godine, a kup bivše države je osvojen 1985. i 1990. godine. Nije potrebno naglašavati koliki je bio Kornelijin udio u osvajanju navedenih trofeja.

Iz Šibenika je otišla u Francusku igrati za momčad *Roueu-brune Cap*, odakle je put vodi u Grčku gdje nastupa za momčad *Panathinaikos* iz Atene. Potom je Kornelija u Makedoniji i igra za *Tikveš Florida* iz Kavadaraca. Igrala je još pred kraj karijere u Izraelu, Belgiji i Turskoj.

Kornelija je u svim klubovima bila jedna od glavnih igračica i ostavila trajan pečat u tim sredinama. Kako navode mediji, gdje god je igrala, bila je glavna igračica, vođa momčadi. Kada bi momčad zbog slabog rezultata padala u krizu, Kornelija je bila taj motor pokretač momčadi koji bi snagom volje vukao naprijed.

Ova hrvatska reprezentativka, koja je za reprezentaciju Jugoslavije odigrala 170 utakmica, osvojila je veliki broj medalja na velikim natjecanjima.

Osvojila je brončanu medalju na Univerzijadi u japanskom Kobeu 1985. godine. Tu je i srebrna medalja s Europskog košarkaškog prvenstva odigranog 1987. godine u Španjolskoj, a nastupila je i na Europskom prvenstvu u Bugarskoj 1989. godine kada je Jugoslavija zauzela četvrto mjesto.

Najveći uspjeh ostvarila je na Olimpijskim igrama 1988. u Seoulu u Južnoj Koreji gdje je bila jedna od najboljih igračica reprezentacije Jugoslavije kada je osvojena srebrna medalja. Uz Žanu Lelas i Daniru Nakić, bila je jedina Hrvatica koja se zakitila tom ženskom olimpijskom košarkaškom medaljom.

Na Svjetskom prvenstvu u Maleziji 1990. godine ponovno je osvojila srebrnu medalju.

Nakon završetka igračke karijere, Kornelija Kvesić se vratila u rodni Slavonski Brod, u kojem trenira članice *Ženskog košarkaškog kluba Brod*. Mladim košarkašicama koje dolaze, Kornelija ima doista što pokazati, a ukoliko ijedna bude imala volju i talent koji je posjedovala njihova trenerica, velika karijera joj je zagwarantirana.

Članica je Nadzornog odbora Kluba hrvatskih olimpijaca.

Kada govori o karijeri, posebno ističe Olimpijske igre 1988. godine u Seoulu: „Svaki sportaš sanja olimpijsko selo i nadmetanja. Nije to kao europsko prvenstvo pa da si opterećen samo rezultatom, da pričaš samo o košarci. To je jedinstven doživljaj. Olimpijske igre su mjesto druženja, upoznavanja. Osjećaš se građaninom svijeta, ambasadorom svoje zemlje i natjecateljski je izazov. Znaš da su stigli najjači, da pripadaš njima, da si sportska elita.“

Kornelija Kvesić doista je bila i ostala košarkaška elita. Jedna od najboljih u povijesti hrvatske ženske košarke.

KOŠARKA

Žana Lelas

Olimpijske igre Seoul 1988. - Srebrna medalja

Jednina Splitska s olimpijskom medaljom u košarci. Žana Lelas rođena je u Splitu 28. svibnja 1970. godine. Igračku karijeru započela je u *Ženskom košarkaškom klubu Jugoplastika* kada joj je bilo 13 godina. Prije nego li je svratila pod koševu, intenzivno se bavila odbojkom. Na svoj 18. rođendan, 28. svibnja 1988. odlazi u Šibenik i potpisuje ugovor na tri godine za *Košarkaški klub Elemes*. S ovim klubom osvojila je kup Jugoslavije 1990. i posljednju titulu prvaka Jugoslavije 1991. godine. Nakon toga je igrala u *Cenexu* iz Sarajeva 1991., pa od 1992. do 1994. u *Cepsi* na Tenerifu u Španjolskoj. Potom u zagrebačkoj *Centar banci* gdje je od 1994. do 1996. osvojila dvije godine za redom kup i prvenstvo Hrvatske. Zatim je od 1996. do 1998. u Sloveniji u ljubljanskim *Ježicama*, gdje je osvojila kup i prvenstvo. Nakon toga odlazi na istok Francuske, u Strasbourg, gdje igra od 1998. do 2000. Tri naredne sezone do 2003. igra u Italiji u momčadi *Messine* te se vraća u Hrvatsku u šibenski *Jo-ly*, gdje igra do 2004. Krajem te godine seli u španjolsku *Zaragosu* na dvije godine, pa potom u *Burgos*, odakle se 2006. vraća u Zagreb i pristupa *ŽKK Croatia* u kojem se 2008. oprostila od aktivnog igranja.

Reprezentativka Jugoslavije bila je od 1986. do 1991. godine, a za Hrvatsku je igrala od 1991. do 2000. godine.

U svojoj uspješnoj karijeri osvojila je priličan broj medalja: brončanu medalju na kadetskom Europskom prvenstvu 1985. godine u Tuzli, brončanu medalju na juniorskom svjetskom prvenstvu u Bilbaou 1987. godine, a na Europskom prvenstvu u Tel Avivu 1991. osvojila je srebrnu medalju u seniorskoj konkurenciji.

Žana Lelas sudionica je Olimpijskih igara 1988. godine u Seoulu i osvajačica je srebrne medalje.

Prije Olimpijskih igara u Seoulu prešla je iz Splita u Šibenik. Vrlo rano, odmah na početku igranja košarke Žana je pokazala rezultate pravog talenta i zvijezde pa je ubrzo našla angažman izvan Splita. U svom gradu dijelila je sudbinu ženske košarke koja, osim u počecima, nije nikad imala najbolje moguće uvjete.

Sudjelovala je na europskim prvenstvima u košarci 1995. u Češkoj i 1999. u Poljskoj. Kao reprezentativka Hrvatke Žana je na prvenstvu Europe u Brnu osvojila šesto mjesto. Na Olimpijskim igrama u Seoulu bila je u reprezentaciji s 18 godina i kao najmlađa je igrala vrlo malo, ali dragocjeno za uspomenu sa svog jedinog olimpijskog nastupa.

Najmlađoj reprezentativki najbliža joj je po godinama bila Vesna Bajkuša, košarkašica iz Sarajeva. „Nas dvije smo bile ponosne i zadovoljne već i zato što smo sjedile na klupi jedne tako jake reprezentacije, druge na olimpijskim igrama.“ – kaže Žana. „Mi smo igrale manje, ja nekoliko minuta, obično bi ušla kada bi imali sigurno vodstvo. Prava zvijezda bila je Šibenčanka Danira Nakić. Teško smo Vesna i ja mogle dobiti priliku kao klinke. Bila su to velika uzbuđenja kojih se rado sjećamo, ipak, san svakog sportaša je biti sudionikom olimpijskih igara, a ja sam imala čast da se pored toga i zakitim olimpijskom medaljom.“ – iskreno će Žana.

Kao vrlo talentirana igračica jedno je vrijeme za Jugoplastiku igrala u sve tri konkurencije: kadetskoj, juniorskoj i seniorskoj.

Već sa 16 godina počela je igrati za prvu momčad *Jugoplastike*. Po kvaliteti je odskakala i od mnogo starijih suigračica.

Od prvih dana hrvatske ženske košarkaške reprezentacije bila je članica reprezentacije i jedna od najboljih igračica. Godine 1996. bilo je pregovora i oko odlaska u SAD. Ali onda je došla ozljeda koja je sve poremetila.

Svatko u sportu ima svog uzora. Žana kaže da u početku ni jednu košarkašicu nije shvaćala kao uzora. Kasnije je to možda bila Razija Mujanović, no priznat će da joj je jedini pravi idol bio Dražen Petrović. Kada je njega gledala, nije ni disala. On je, po Žani, bio sportaš bez mane.

Nastupajući za *ŽKK Croatia* 1995. godine je bila treći strijelac sezone u Kupu Lilliane Ronchetti s prosjekom od 20,9 koševa po utakmici. Najviše koševa na jednoj utakmici postigla je u Splitu, u finalu juniorskog državnog prvenstva na utakmici između *Jugoplastike* i *Čelika* kada je dala 43 koša. Kao najdražu utakmicu u karijeri ističe onu u dresu *Elemesa*, u Šibeniku 1991. godine, kada su pobjedom nad *Crvenom Zvezdom* postale državne prvakinja. Ogromna je, ističe, tada bila euforija. Bila je to zadnja jugoliga i teško predratno vrijeme.

Žana radi u Splitu kao trenerica u školi košarke u klubu *Adriatic* koji vodi njezin prvi trener profesor Ivo Jurčević.

KOŠARKA

Danira Nakić

Olimpijske igre Seoul 1988. - Srebrna medalja

Zenski Michael Jordan.

Danira Nakić rođena je u Šibeniku 22. srpnja 1969. godine. Košarku je počela igrati 1981. godine u Krešimirovu gradu kao 12-godišnja djevojčica. Odmah je po kvaliteti i upornosti odskakala od svojih vršnjakinja te je bila predodređena za veliku igračku karijeru. Igrala je na poziciji beka. Već sa 16 godina, 1985., postala je prvotimka ženskog košarkaškog kluba *Elmes* iz Šibenika, a s 18, 1987., reprezentativka Jugoslavije za koju je odigrala 83 utakmice.

Proslavila se u Šibeniku u kojem je igrala do 1991. godine. Jednu sezonu igrala je u talijanskoj *Pescari*. Nakon toga je od 1992. do 1994. godine Danira pokazivala svoje košarkaško znanje na španjolskim Tenerifama, u momčadi *Cepca*. Kasnije se vraća u Hrvatsku, dolazi u Zagreb i igra u *Centar banci*, klubu koji kasnije mijenja ime u *Adriatic osiguranje*. Tu je 1999. završila igračku karijeru.

S *Elmesom* je osvojila dva kupa, 1985. i 1990. te prvenstvo Jugoslavije 1991. godine. Danira ističe da joj je upravo prvi osvojeni kup s *Elmesom*, 1985. godine, najdraži klupski trofej osvojen u karijeri. Bio je to njezin prvi veliki trofej. Kaže da joj je ta 1985. ostala u posebnom pamćenju jer je startala u kadetskoj reprezentaciji i bila najbolja igračica i najbolji strijelac. Tada je prvi put osjetila „pipke slave“. Kaže da takvi trenuci sportaša tjeraju na daljni rad, daju volju za nastavak karijere. Te 1985. godine Danira je proglašena najboljom sportašicom Dalmacije u izboru čitatelja *Slobodne Dalmacije*.

Nakon povratka u Hrvatsku, Danira je s momčadi *Centar banke* osvojila kup i dva prvenstva Hrvatske. Nastupajući za *ŽKK Centar banku* 1995. godine je bila prvi strijelac sezone u Kupu Lilliane Ronchetti s prosjekom od 25,7 koševa po utakmici.

Kao članica kadetske reprezentacije Jugoslavije Danira Nakić osvojila je broncu na prvenstvu Europe, a kao juniorka se zakitila europskim srebrom i svjetskom bronom.

S 18 godina nastupila je kao članica A reprezentacije Jugoslavije na Europskom prvenstvu u Cadizu 1987. godine gdje je osvojila srebrnu medalju. Osvojila je srebro i na Europskom prvenstvu 1991. godine u Tel Avivu, a nastupila je i na Europskom prvenstvu u Bugarskoj 1989. godine.

Danira Nakić sudionica je Olimpijskih igara 1988. u Seoulu gdje se zakitila srebrnom medaljom. Istu medalju osvojila je i 1990. godine na Svjetskom prvenstvu u Kuala Lumpuru.

Na Univerzijadi u Zagrebu 1987. godine osvojila je zlatnu medalju. Kao članica reprezentacije Hrvatske sudjelovala je na Europskom prvenstvu u Češkoj 1995. godine.

Danira Nakić je tri puta, 1988., 1989. i 1990., proglašavana najboljom košarkašicom Europe.

Godine 1991. dobila je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar, a iste je godine proglašena najboljom sportašicom Hrvatske u izboru *Sportskih novosti*.

Nakon završetka igračke karijere, od 1997. do 1998. godine sportski je direktor *Ženskog košarkaškog kluba Croatia* iz Zagreba, a potom je od 1999. do 2002. godine trenerica juniorki *Košarkaškog kluba Valencia* u Španjolskoj.

U Hrvatskom olimpijskom odboru Danira je voditeljica projekta promocije olimpizma i olimpijskog obrazovanja, a 2008. godine dobila je visoko priznanje Međunarodnog olimpijskog odbora *Žene i sport* za promociju žena u sportu - u konkurenciji europskih kandidatkinja. Jedina je hrvatska sportašica koja je primila tu prestižnu nagradu. Od 2009. godine članica je Komisije za kulturu i obrazovanje Europskih olimpijskih odbora, a od 2010. godine predsjednica je Nacionalnog vijeća za sport.

U političkom životu grada Zagreba obnašala je dužnost potpredsjednice Skupštine. Bila je i ravnateljica Hrvatske matice iseljenika, a od 2004. do 2005. godine zastupnica u Hrvatskom Saboru. Bila je zamjenica člana u parlamentarnoj Skupštini vijeća Europe. Suprug joj je proslavljeni hrvatski rukometaš reprezentativac Zvonimir Bilić.

Danira Nakić Bilić, istaknuta sportašica i društvena radnica, a prije svega istinska legenda hrvatskog i europskog sporta.

KOŠARKA

Sandra Mandir

Olimpijske igre London 2012.

Jedna od najboljih hrvatskih košarkašica novije generacije. Sandra Mandir rođena je u Zagrebu 4. kolovoza 1977. godine. Dijete je zagrebačke Peščenice. Košarkom se počela baviti u *Ženskom košarkaškom klubu Medveščak*. Igrala je najviše na poziciji beka šutera, organizatora igre.

U hrvatsku košarkašku reprezentaciju uveo ju je trener Nenad Amanović 1999. godine. O njemu Sandra kaže: „Kod mene je za puno toga ‘kriv’ Nenad Amanović. Nakon što me pozvao u reprezentaciju, dvije godine me drilao skok – šutom za koji su govorili da je kasnije bio super. Govorio je ‘mala, samo sa skok–šutom ćeš moći ozbiljno igrati košarku’. Amanović je mene i Emiliju Podrug uveo u reprezentaciju, tu je na neki način sve i počelo.“

Sandra je profesionalnu karijeru započela 1995. godine u *Centar Banki* iz Zagreba s kojim osvaja prvenstvo i kup Hrvatske. Godine 1997. prelazi u *Adriatic Osiguranje* s kojim osvaja prvenstvo i tri kupa Hrvatske. U ovom klubu ostaje do 2000. godine kada prelazi u *Croatia Zagreb*, u kojoj u jednoj sezoni osvaja prvenstvo i kup Hrvatske.

Košarkašku sezonu 2001./02. Sandra igra u Turskoj gdje je članica *Galatasaray*a s kojim ulazi u Final Eight Premier Lige. Narednu sezonu 2002./03 Sandra provodi u Mađarskoj gdje igra za momčad *MiZO-Pesci VSK* s kojim osvaja prvenstvo i kup Mađarske.

Pred početak košarkaške sezone 2003./04. Sandra Mandir vraća se u Hrvatsku i pojačava *Gospić* s kojim osvaja prvenstvo Hrvatske i Trocal ligu. Narednu sezonu 2004./05. Sandra provodi u svom matičnom klubu *Medveščak*. Potom se spušta prema Dalmaciji i od 2005. do 2007. godine jedna je od najboljih košarkašica *Jolly Šibenika* s kojim osvaja prvenstvo i kup Hrvatske te dva puta Trocal ligu.

Godine 2007. vraća se u *Gospić* i ostaje do 2009. godine, ali zbog trudnoće i rođenja sina ne sudjeluje aktivno unutar kluba. Prvenstvenu sezonu 2009./10. Sandra ponovno provodi u Turskoj gdje nastupa za *Besiktas*, u čijem sastavu ulazi u Final Fight turske ženske košarkaške lige.

U ljeto 2010. godine Sandra po treći put dolazi u *Gospić* u kojem igra do 2012. i u čijim redovima dva puta osvaja prvenstvo i kup Hrvatske. Nakon dvije uspješno provedene godine u *Gospiću* 2012. godine Sandra se vraća u rodni grad i postaje članica *Novog Zagreba* u kojem igra jednu sezonu.

Pretposljednji klub u kojem je Sandra igrala u svojoj vrlo uspješnoj karijeri bio je turski *Istanbul Universitesi BGD* sezoni 2013./14. i s kojim igra polufinale turskog prvenstva. Igračku karijeru završila je 2014. godine u poljskom klubu *Wilki Morski*.

Kao što je navedeno, u dresu hrvatske košarkaške reprezentacije Sandra je debitirala 1999. godine, a kapetaničica je bila od 2006. Sudjelovala je na završnom turniru Europskog prvenstva 1999. u Poljskoj i 2007. godine u Italiji, gdje je bila druga po asistencijama. Na Europskom prvenstvu u Poljskoj 2011. godine izabrana je u najbolju petorku prvenstva. FIBA ju je dva puta nominirala za najbolju košarkašicu Europe.

Posljednju utakmicu u reprezentativnom dresu odigrala je na Olimpijskim igrama u Londonu 2012. i bila najbolji strijelac hrvatske reprezentacije te osmi strijelac igara.

Na Mediteranskim igrama u Tunisu 2001. osvojila je zlatnu, a 2005. u Almeriji srebrnu medalju.

Više puta bila je najbolji strijelac i birana je u najbolju petorku domaćih i međunarodnih klupskih i reprezentativnih natjecanja. U izboru portala *košarka.hr* 2011. proglašena je za najbolju košarkašicu Hrvatske.

Sandra Mandir izabrana je u Komisiju sportaša HOO-a za mandatno razdoblje 2012. – 2016., a u travnju 2014. godine izabrana je za predsjednicu Komisije sportaša HOO-a, člana Vijeća i Skupštine Hrvatskog olimpijskog odbora.

Jedina je igračica koja je odigrala stotinjak utakmica u Euroligi.

KOŠARKA

Anda Jelavić

Olimpijske igre London 2012.

Ovo je košarkašica najbolje govore rezultati i uspjesi koje je ostvarila tijekom karijere. Anda Jelavić rođena je u Tomislavgradu 21. rujna 1980. godine. Počeci njezine uspješne karijere vežu se za ŽKK *Dubrava* iz Zagreba. Dalje su stizali trofej za trofejom. Svugdje nositelj igre, svugdje srce na parketu i one brze noge koje su legendarnog Marijana Pasarića navele da je opiše kao „malog poskoka iz Vlačke“.

Nakon što je početne korake napravila u *Dubravi* bilo je jasno da je Anda košarkašica za mnogo jače sredine. Stoga je 1996. godine prihvatila ponudu zagrebačke *Croatie* čija je igračica do 2002. godine. U tom razdoblju sa košarkašicama *Croatie* osvojila je titule prvaka Hrvatske 1996., 1998. i 2001. godine, kao i Kup Ružice Meglaj Rimac 1998., 1999., 2000. i 2001. godine.

Sljedeća košarkaška destinacija Ande Jelavić nakon odlaska iz Zagreba bio je Šibenik gdje je od 2002. do 2008. vrlo uspješno nastupala za *Šibenik Jolly JBS* i osvojila titule prvaka Hrvatske 2003. i 2008., godine, Kup Ružice Meglaj Rimac 2002., 2004. 2006. i 2008., hrvatski superkup 2008., međunarodnu regionalnu ligu 2005., 2006. i 2008. godine, regionalni kup 2007. i 2008. godine.

Nakon odlaska iz Šibenika Anda Jelavić košarkašku sezonu 2008./09. provodi u Rusiji gdje igra za *Dinamo* iz Moskve. Potom se vraća u Hrvatsku i sezonu 2009./10. igra za tada vrlo dobru momčad *Gospića*. U ovom klubu osvojila je titulu prvaka Hrvatske 2010., kao i Kup Ružice Meglaj 2009. i 2010. godine. Iste 2010. bila je jedna od najboljih igračica kada je osvojena regionalna liga.

Nakon ostvarenih uspjeha u Gospiću odlučila se na ponovni odlazak iz Hrvatske. Za sljedeću destinaciju izabrala je Poljsku gdje je u sezoni 2010./11. igračica *Wisła* iz Krakova i sa kojom u navedenoj sezoni osvaja titulu prvakinja Poljske.

Potom se vraća u Hrvatsku gdje kratko vrijeme igra za *Novi Zagreb*, a zatim odlazi u Tursku gdje u sezoni 2011./12. igra za momčad *Kayseri Kaski* i osvaja Runner kup. Od kraja navedene sezone i dalje je u Turskoj, ovaj put u dresu ekipe *Kolejliler* iz Ankare. Potom igra za *Samsun* i *Konak*. Posljednji klub za koji je igrala tijekom bogate karijere bila je turska momčad *IUBGC*.

Na individualnom planu Anda Jelavić također se naosvajala trofeja. Godine 2001. po izboru trenera proglašena je za najbolju mladu igračicu u Hrvatskoj. Najboljom igračicom regionalne lige proglašena je 2005. godine. U izboru portala *Košarka.hr* 4 puta proglašena je za najbolju košarkašicu Hrvatske 2007., 2008., 2009. i 2010. godine. Bila je i MVP Superkupa 2007.

U sezoni 2007./08. Anda je proglašena najboljom obrambenom igračicom regionalne lige. U istoj sezoni najbolji je strijelac i igrač Kupa Ružica Meglaj Rimac.

U narednoj sezoni 2008./09. Anda Jelavić proglašena je najboljom obrambenom igračicom i asistenticom regionalne lige. U istoj sezoni najbolji je asistent, strijelac i MVP Kupa Hrvatske, a u sezoni 2009./10. najbolja je asistentica regionalne lige.

Anda Jelavić sudjelovala je na Olimpijskim igrama 2012. u Londonu.

Bila je nezamjenjivi dio momčadi na Europskim prvenstvima 2007. u Italiji, 2013. u Francuskoj, a sudjelovala je i na Europskom prvenstvu do 20 godina 2000. u Slovačkoj.

Na mediteranskim igrama Anda Jelavić se također zakitila medaljama. Tako je 2001. u Tunisu osvojila zlato, 2005. u Almeriji srebro, a četiri godine kasnije 2009. u Pescari brončanu medalju.

O Andi Jelavić moglo bi se još dugo pričati. Međutim, i ovo koliko je prethodno spomenuto, više je nego dovoljno da se zaključi kako je riječ o jednoj od najuspješnijih košarkašica u povijesti hrvatske košarke. Priznanja do priznanja, bilo klupska, reprezentativna, individualna. Sve je rečeno.

Završavajući ovaj tekst još jednom ću istaknuti riječi velikog košarkaškog maga, poglavito za žensku košarku, Marijana Pasarića, koji je Andu Jelavić davno, na početku karijere nazvao 'poskokom iz Vlačke': „Ona je doista poskok koji vješto grize koševu.“ U svibnju 2015. godine oprostila se od aktivnog igranja.

KOŠARKA

Antonija Mišura

Olimpijske igre London 2012.

Iz nje naprosto zrači ljepota.

Antonija Mišura rođena je u Šibeniku 19. svibnja 1988. godine. Igračku karijeru započela je u *Ženskom košarkaškom klubu Vidici Dalmostan* gdje je od 2005. do 2007. godine nastupala za prvu momčad. Nakon napuštanja matičnog kluba ostala je u rodnom gradu i od 2007. do 2013. godine nosila dres *Jolly Šibenika*. U ovom klubu tijekom šest godina Antonija se naosvajala trofeja. Bila je dio momčadi kada je 2008. godine osvojeno prvenstvo i kup Hrvatske pod nazivom Kup Ružice Meglaj-Rimac. U dresu *Jolly* osvojila je međunarodnu regionalnu ligu 2008., 2009. i 2011. kao i regionalni kup 2008., 2009. i 2010. godine.

U ljeto 2013. otisnula se u Francusku gdje nastupa za momčad *Toulouse Metropole Basket*.

Antonija je igračica koje pored ljepote plijeni i igrom pod koševima. Igra na poziciji organizatorice igre. Suvereno vlada loptom kada je to najpotrebnije. Nastupala je za mlađe dobne skupine hrvatske košarkaške reprezentacije, a i na nekoliko velikih natjecanja s A reprezentacijom.

Hrvatski dres nosila je na Olimpijskim igrama 2012. u Londonu. Američki portal Bleacher Report izabrao ju je za najljepšu sportašicu na Olimpijskim igrama. Uvrštena je među 100 najljepših žena svijeta.

Nastupila je Antonija i na Europskim prvenstvima 2011. u Poljskoj i 2013. u Francuskoj.

Na Mediteranskim igrama u Pescari 2009. osvojila je brončanu medalju, a na istim igrama izabrana je za najljepšu sportašicu igara.

Godine 2006. Antonija Mišura bila je tek tamo neka mala košarkašica iz Šibenika koja se probijala da bude barem na klupi šibenskog *Jolly*. Te godine došla je na *casting* za Miss sporta Hrvatske i odmah izgledom oduševila organizatore. No, nakon dva mjeseca otkazala je sudjelovanje.

Poziv joj je upućen i sljedeće godine, ali je opet došao negativan odgovor.

„Nisam ja za to“ – govorila je tada, ali i danas, prekrasna Šibenčanka koja je u međuvremenu postala poznata sportašica.

Iskreno priznaje da joj je 2012. godina bila godina ispunjenja želja te nastavlja: „Sve što sam zamislila, to mi se i ostvarilo u toj godini. Vrhunac je bio nastup na Olimpijskim igrama u Londonu. Zadovoljna sam svime što se događalo na Igrama, pa i samim plasmanom, premda se zna da smo mogle više i bolje. Ali hvala Bogu, što je tu je, ipak smo barem otišle na olimpijske igre.“ – iskrena je Antonija.

„U olimpijskom selu bilo je predobro, to se jednostavno treba doživjeti da bi se opisalo, ta obiteljska atmosfera i sve to skupa. Vidjela sam dosta poznatih sportaša pa sam se i slikala s Tonyjem Parkerom, košarkašem San Antonio Spursa.“ – ističe Antonija.

Bilo je u Londonu i nešto slobodnog vremena, o čemu govori: „Slobodne dane koristila bih za odlazak u grad. London je predivan za razgledavanje, ljudi su jako srdačni i ljubazni. Znali smo otići i podržati naše druge sportaše poput rukometaša, tenisača, vaterpolista.“

Koliko su joj se olimpijske igre urezale u sjećanje govori i ovaj tekst. Iskreno priznaje da je prošla mnogo velikih natjecanja s klubom ili reprezentacijom, ali nastupiti na olimpijskim igrama je ipak nešto posebno. To se, kaže, naprosto nemože opisati, to se treba doživjeti.

Osvrćući se na brojne izbore raznih internetskih portala za jednu od najljepših sportašica današnjice, veli da je to puno ne opterećuje: „Što se tiče te galame oko mene, ne obazirem se puno na to. Laska mi sve to, ali da se hvatam puno oko toga... baš i ne! Sa svim tim nosim se odlično i ništa me nije uspjelo promijeniti. Ipak sam ja sportašica i nisam manekenka. Za mene je svaka žena lijepa na svoj način i ima neke svoje predispozicije. Voljela bi da me ljudi znaju i pamte kao dobru sportašicu, a ne samo po izgledu“ – ističe Antonija.

Antonija Mišura vrhunska košarkašica i reprezentativka, olimpijska ali i istinska ljepotica, osoba je koja čvrsto stoji na zemlji i kojoj ni sportska slava ni ljepota nisu udarili u glavu. Poznavajući njezine stavove, niti će.

KOŠARKA

Lisa Ann Karčić

Olimpijske igre London 2012.

Za košarku se zainteresirala gledajući stariju sestru Tanyu. Tanya je kasnije igrala na Sveučilištu Cornell.

Lisa Ann Karčić rođena je 11. studenog 1986. godine u New Yorku, u Sjedinjenim Američkim Državama. Igra na poziciji niskog krila. Lisini su roditelji podrijetlom iz Lošinja, a već duže vrijeme žive u Americi. Poziv za hrvatsku reprezentaciju prihvatila je s radošću.

Lisa Ann Karčić je košarkašku karijeru započela u klubu *New Hyde Park High School* gdje je igrala do 2004. godine i u kojem je prošla kroz mlađe uzraste. Ondje je tijekom karijere postigla 1897 koševa. Dvaput je Lisa bila Nassauska igračica godine, triput u izabranom sastavu Long Islanda, a triput u svedržavnom sastavu države New York. Uz to Lisa je bila i najkorisnija igračica državnog turnira 2003.

Godine 2004. Lisa je svojim odličnim igrama odvela momčad srednje škole *New Hyde Park* na državno prvenstvo razreda AAA. Proglašena je najkorisnijom igračicom državnog turnira kada je djevojke *Gladiators* odvela do naslova prvakinja. Niti jedna mlada momčad iz Nassaua nije od generacije Lise Karčić uspjela osvojiti državni naslov.

Lisa Karčić je školsku stipendiju dobila u sveučilištu Villanova Wildcats, članici prve košarkaške divizije NCAA. Na tom sveučilištu studirala je financije i marketing. Na Villanovi je Lisa napredovala iz godinu u godinu, a prosjek postignutih koševa po utakmici skočio joj je s 4 na 12. Igrala je na poziciji krila i bila jedna od najboljih igračica. Završnu godinu studija je igrala nešto lošije jer je ozlijedila koljeno, a dotada je na Villanovi dvije godine zaredom bila najbolja košarkašica u gađanju trica. Klub je došao do poluzavršnice konferencije Big East. U ovom sveučilišnom klubu Lisa je igrala od 2005. do 2009. godine.

Nakon završetka studija, Lisa Ann Karčić je potpisala za ciparski *AEL Limassol* čija je igračica u sezoni 2009./10. i s kojim u jednoj sezoni osvaja prvenstvo i kup Cipra. Tu se posebno istakla u gađanju trica gdje joj je učinkovitost bila veća od 40 posto.

Ljeti 2010. Lisa igra za portorikanski *Leones de Ponce* uz učinak preko 14 postignutih koševa i preko 14 skokova po utakmici.

Narednu košarkašku sezonu 2010./11. Lisa je igrala u finskom prvoligašu *Keravanu* i prosječno postizala preko 18 koševa i imala preko 12 asistencija. Bila je najbolja u ligi po osvojenim loptama, treća u asistencijama, četvrta u skokovima i peti najbolji strijelac lige. Kada je završila finska liga, 2011. potpisala je za islandski *Keflavik* u kojem je igrala u doigravanju. Postizala je skoro 11 koševa po utakmici i imala je skoro 13 skokova prosječno, dovodeći svoj klub do naslova prvaka.

Od 2011. do 2013. Lisa igra u Španjolskoj. U sezoni 2011./12. košarkašica je *Zamarata*, a potom narednu sezonu 2012./13. Lisa igra za momčad *Hondarriola – Irun*. U ovom klubu Lisa je bila najbolja obrambena košarkašica Španjolske.

Godine 2013. odlučila je Lisa konačno doći igrati košarku u Hrvatsku. Postala je igračica *ŽKK Novi Zagreb* s kojim je osvojila hrvatski kup 2014.

Iako rođena na drugom kraju svijeta, Lisa je vrlo rado prihvatila poziv da nastupa za hrvatsku košarkašku reprezentaciju. Tada je izkavila da je bila najsretnija na svijetu kada joj je stigao poziv izbornika Stipe Bralića. Roditelji su joj uvijek isticali hrvatsko podrijetlo, tako da je ljubav prema domovini svojih predaka stekla još u dječjim danima. Iako je rođena na drugom kraju svijeta, kada čuje Lijepu našu, nerijetko se pojavi suza u oku.

Nastupila je na Olimpijskim igrama 2012. u Londonu, a igrala je i na Europskom prvenstvu 2011. godine u Poljskoj.

Lisa je djevojka koja je u pravom smislu riječi završila košarkašku školu. Na prestižnim američkim sveučilištima učila je prve životne i košarkaške korake, a poznato je – tko završi američku košarkašku školu, njemu se smiješi re-spektabilna karijera. Uostalom, kao što je i Lisina.

KOŠARKA

Emanuela Salopek

Olimpijske igre London 2012.

Relativno mlada košarkašica sa respektabilnom dosadašnjom karijerom.

Emanuela Salopek rođena je u Nišu 18. travnja 1987. godine, ali je vrlo brzo s roditeljima došla u Zagreb. Njezin prvi susret s košarkom dogodio se kada je imala deset godina. Tada je već dvije godine trenirala plivanje i jednog dana otac je došao kući i rekao joj: „Samo da znaš, ja sam te upisao na košarku i sutra imaš prvi trening.“ Tako je krenulo Emanuelino putovanje s narančastom loptom po Hrvatskoj.

Za mlađe uzraste igrala je za ŽKK *Montmontaža*, a potom je profesionalno igrala u ovom klubu od 2005. do 2007. godine. Tada, kao jednu od najboljih hrvatskih mladih košarkašica, u svoje redove 2007. godine doveo je tada vrlo jaki *Gospić* za koji je igrala do 2010. godine.

U trogodišnjem razdoblju, igrajući u srcu Like, Emanuela je bila dio momčadi koja je osvojila prvenstvo i kup Hrvatske 2009. i 2010. godine, kao i titulu prvaka regionalne lige 2009. godine.

Nakon napuštanja *Gospića*, sezonu 2010./11. Emanuela provodi u Šibeniku gdje igra za momčad *Šibenik Jollys* kojim 2011. osvaja regionalnu ligu.

Nakon sezone provedene u Krešimirovu gradu, sezonu 2011./12. Emanuela provodi u Zagrebu gdje igra za *Novi Zagreb*. Potom je košarkaški put ponovno vodi u *Gospić* čija je igračica u sezoni 2012./13. Potom se ponovno vraća u Zagreb gdje je u dijelu sezone 2013./14. košarkašica *Trešnjevke*.

U veljači 2014. Emanuela Salopek je prihvatila ponudu turskog prvoligaša *Kayseri KASKI* s kojim u istoj sezoni igra četvrtfinale Europske lige. Nakon Turske otišla je u Francusku gdje u sezoni 2014./15. igra za momčad *Arras Pays d'Artois* iz istoimenog grada Arrasa.

Emanuela igra na poziciji braniča s respektabilnim brojem poena, skokova i asistencija na utakmicama.

Još dok je nastupala u mlađim uzrastima Emanuela je nosila dres hrvatske košarkaške reprezentacije. Nastupila je na Olimpijskim igrama 2012. godine u London, kao i na Europskom prvenstvu 2013. u Francuskoj.

Na pitanje koji joj je najljepši dosadašnji trenutak u karijeri Emanuela odgovara: „Definitivno je dosada to plasman i odlazak na Olimpijske igre 2012. u London. Vjerujem da će tako i ostati. Sigurno da su posebno lijepi trenutci osvajanja trofeja i naslova i da ih pamtim, ali isto tako ima puno toga što kroz bavljenje košarkom mogu nazvati lijepim trenutcima. To je upoznavanje sebe, različitih i posebnih osoba, igrača, razumijevanje i funkcioniranje sporta i određeno iskustvo u životu te mijenjanje navika. To izgrađuje osobu.“

A o najtežem trenutku dosadašnje karijere odgovara: „To su zasigurno dva slučaja, prelazak u *Gospić* iz *Montmontaže* i sezona u *Jollyu*. Kada sam prešla u *Gospić*, prvi put imala sam devetnaest godina i bilo mi je jako teško što nisam igrala niti malo. Mislim da je za mladog igrača to najgore, jer ne igra, a vidi da može. Što se tiče *Jollya*, ta mi je sezona baš nekako ostala u gorkom sjećanju jer mi se u Šibeniku ništa nije poklopilo.“

Na pitanje o uzorima Emanuela smjelo odgovara: „Nemam uzore u životu pa tako ni u košarci. Ima puno kvalitetnih igrača te od svakog pokupiš nešto. U zadnje vrijeme pratim NBA pa pogledam i kopiram.“

Na pitanje koji dio svoje košarkaške igre smatra dobrom, a koji lošom stranom, Emanuela kaže: „Teško mi je govoriti za sebe jer sam dosta samokritična. Na svemu trebam još raditi. Ako se upustim u vaganje dobre i loše strane, mogla bi napisati esej.“

Za Emanuelu Salopek suigračice govore da je jako pozitivna osoba. Djevojka s pozitivnom energijom, s vječitim osmjehom od uha do uha i s velikom željom da na terenu pruža najviše što može i da osvoji što je moguće više trofeja na bilo kojem natjecanju. Vrlo je ambiciozna igračica koja priznaje samo najviše i najbolje.

Veliki je borac. Za nje ne postoji izgubljena lopta ili bolji protivnik. Ona riječ nemoguće nema u svom vokabularu. I zato uspijeva i nadamo se da će i u buduću uspijevati u igri pod obručima.

KOŠARKA

Marija Vrsaljko

Olimpijske igre London 2012.

Iako mnogi hrvatsku žensku košarkašku reprezentaciju zbog ljepote poistovjećuju uglavnom sa Šibenčankom Antonijom Mišura, oni koji prate sport znaju da je naša ženska vrsta, ne zato što je naša, jedna od najljepših na svijetu. Prosjek curama, ne samo visinom od gotovo dva metra, podiže vitka i tamnoputa Zadranka Marija Vrsaljko. Ova bi ljepotica bez problema mogla proći i u manekenskom svijetu, ali ona je od malena bila više sportski tip.

Marija Vrsaljko rođena je u Zadru 8. kolovoza 1989. godine. Uz veliko odricanje roditelja Marija je započela s košarkom od svoje sedme godine. Priznaje da sigurno ne bi u košarci ništa postigla da nije bilo njih. Kaže kako je jako povezana s njima i da će cijeli život cijeniti žrtvu koju su činili da uspije u životu. Ističe da su joj roditelji najveći uzori i da želi svojoj djeci biti isti roditelj jednog dana.

Prije Marije u obitelji su košarku trenirali brat i sestra tako da je to bio logičan slijed. Na jednoj fešti za Veliku Gospu u Škabrnji vidjela je Mariju trenerica Gordana Ivković i rekla: „Ova mala mora doći kod mene.“ U to vrijeme ona je vodila školu košarke. Marija je pristala i u košarci ostala do današnjih dana.

Djetinjstvo tijekom Domovinskog rata nije bilo lagano. S dvije godine, dok joj je otac bio na prvoj crti obrane, Marija, majka, braća i sestra bili su zarobljeni, potom prognani iz Škabrnje. To je bilo izuzetno mučno razdoblje za obitelj. Nakon dolaska u Zadar, krenulo je ljepše vrijeme, vrtić, škola i idilično djetinjstvo koje su joj se trudili pružiti roditelji. Rado ističe prekrasne uspomene iz tog vremena, pogotovo smiješne. Kaže da se zbog svoje crne puti uvijek šalila da je ciganka, a i tako su je od milja zvali.

Priznaje da se kao i velika većina žena voli lijepo odjenuti. Međutim, ističe da je najopuštenija kada se cijela obitelj skupi na selu. To je kaže njezin *wellness* i najbolji način da napuni baterije.

Nakon što je od 2006. do 2008. godine prošla kroz sve mlađe uzraste *Ženskog košarkaškog kluba Zadar*, Marija je nastupala za prvu momčad. Već tada, na početku karijere, bilo je jasno da je izvanserijski talent pred kojim je velika karijera. Stoga nije ni čudno da je 2008. godine prihvatila poziv godinama najboljeg hrvatskog ženskog košarkaškog kluba *Gospić* te je rodni Zadar zamijenila središtem Like.

Dres *Gospića* nosila je pune četiri godine, do 2012. godine i bila jedna od stožernih igračica kluba. U *Gospiću* je osvojila Marija titulu i kup Hrvatske 2009., 2010., 2011. i 2012., kao i regionalnu ligu 2010. godine.

Ova generacija košarkašica iz *Gospića* s Marijom u momčadi bila je u izboru *Sportskih novosti* proglašena za najbolju hrvatsku žensku momčad 2010. godine. Godine 2007. i 2008. Marija je proglašena za najbolju zadarsku sportašicu.

U ljeto 2012. godine Marija je napustila Hrvatsku i otisnula se u Španjolsku gdje je postala igračica *Perfumerías Avenida Salamanca*. U tri godine, koliko se nalazi u ovom trofejnom klubu, Marija se dosada zakitila titulom prvaka Španjolske 2013. Iste godine osvojila je i Superkup Španjolske, a 2014. i 2015. bila je dio momčadi kada je osvojen Kraljičin kup. U svibnju 2015. otišla je u Tursku i postala igračica *Istanbul Gelisirenleri*.

Napravila je Marija do sada i u dresu hrvatske košarkaške reprezentacije respektabilnu karijeru. Nastupala je u kadetskoj i juniorskoj reprezentaciji, a dres hrvatske A reprezentacije dosada je nosila na Olimpijskim igrama 2012. u Londonu i na Europskom prvenstvu u Francuskoj 2013. godine. Na Mediteranskim igrama u Pescari 2009. osvojila je brončanu medalju.

Marija ističe da joj je košarka donijela velika prijateljstva i brojna putovanja. Također, kaže da je zbog košarke postala zrelija i odgovornija od svojih vršnjakinja. Najteže joj, uostalom kao i svim sportašima, padaju ozljede, ali je uvijek spremna na to.

Priznaje da se u Španjolskoj odlično snašla. Tamo joj je, veli, super. Voli španjolski način života,. Snašla se kao da je domaća. Kaže da je Salamanca prekrasna, pogotovo dio oko glavnog trga. Grad je vrlo ugodan za život, ljudi topli, srdačni, pristupačni. Ipak, nakon tri godine došlo je vrijeme za promjene. Nakon Španjolske skrasila se u Turskoj.

Marija Vrsaljko, vrsna košarkašica koja je kao dijete prošla trnovit put, jedna je od stožernih igračica hrvatske košarkaške reprezentacije. Mlada žena koja čvrsto stoji na zemlji i koja zna što hoće.

KOŠARKA

Iva Ciglar

Olimpijske igre London 2012.

Ona je još jedan dokaz istinitosti one narodne poslovice koja kaže da jabuka ne pada daleko od stabla. Naime, ona je kćerka košarkaškog trenera Željka Ciglara.

Iva Ciglar rođena je u Slavanskom Brodu 12. prosinca 1985. godine. Igra na poziciji organizatora igre. Nakon igranja u mlađim uzrastima, Iva je profesionalnu karijeru započela 2001. godine u *ŽKK Medveščak* iz Zagreba gdje je igrala do 2004. godine.

Iako još relativno mlada košarkašica, nakon što je igrački stasala i stekla neophodno iskustvo, Iva se 2005. godine odlučila za odlazak „preko bare“. Otišla je u Sjedinjene Američke Države gdje je do 2008. godine igrala za *Florida International*. Prema vlastitom priznanju, trogodišnji boravak u postojbini košarke u mnogome joj je doprinio u daljnjem košarkaškom razvoju.

Nakon trogodišnje odisaje u Americi, sezonu 2008./09. Iva Ciglar provodi u susjednoj Sloveniji kao igračica *Merkur Celja* s kojim osvaja duplu krunu, odnosno prvenstvo i kup Slovenije.

Nakon sezone u Sloveniji, sljedeća košarkaška destinacija Ive Ciglar je mađarski klub *Szevlep Szeged* za koji igra u sezoni 2009./10.

Nakon sezone u Mađarskoj Iva odlazi u Rusiju gdje u sezoni 2010./11. igra za momčad *Spartaka* iz St. Petersburga. U ovom klubu je nastavila s dobrim igrima, ali se već na kraju sezone vratila u Mađarsku. U prvenstvenoj sezoni 2011./12. igračica je *Uni Gyora* s kojim osvaja titulu prvakinja Mađarske.

Nakon izvanrednog uspjeha u Mađarskoj okrunjenog titulom prvaka, Iva Ciglar ponovno se odlučila za promjenu kluba. Otišla je u Francusku i u sezoni 2012./13. igrala za momčad *Perpignan*. Tu je Iva također nastavila sa odličnim igrima, ali se na kraju sezone odlučila za povratak u Hrvatsku. Pojačala je *Novi Zagreb* i dala svoj doprinos u osvajanju kupa Hrvatske. Nakon odlaska iz Hrvatske Iva se skrasila u Mađarskoj. U prosincu 2013. postala je igračica *UNIQA Soprona* s kojim je 2015. osvojila prvenstvo i kup Mađarske.

U dresu hrvatske košarkaške reprezentacije Ive Ciglar ostvarila je dosada zavidnu karijeru.

Sudjelovala je na Olimpijskim igrama 2012. godine u Londonu. Nastupala je i na Europskim prvenstvima 2011. u Poljskoj i 2015. u Mađarskoj. Na Mediteranskim igrama u Pescari 2009. godine Iva se zakitila brončanom medaljom.

Iva Ciglar je igračica koja nije u centru pažnje na utakmicama, ali ona je radilica, borac za svaku loptu. Gotovo redovito je jedan od najbitnijih kogačića u odlučujućim utakmicama. Vrlo često u odlučujućim trenucima pogađa koš, ali i asistira suigračicama za postizanje.

U sjećanju ljubitelja ženske košarke posebno je ostala presudna utakmica za odlazak na Olimpijske igre u London protiv Kanade, kada je naša reprezentacija, kako je rekla Ana Lelas, ostala paralizirana u trećoj četvrtini. U četvrtoj se ukazala, po tko zna koji put – Iva Ciglar. Prvo je sama probila obranu Kanadanki i otišla na polaganje pa je zabila i tri-cu. Onda je zabila i slobodnjake, „probudila“ Hrvatsku i povukla je do Londona.

„Ma ne bih ja to ništa mogla da nema mojih suigračica. Da nema kraj mene Mandir, Ivezić ili Lelas koje jako dobro čuvaju protivnici pa onda ja imam priliku – reći će Ciglar koja će, kao i svaka druga od 12 djevojaka, uvijek u prvi plan staviti ekipu te nastavlja – ali, to je istina. Zahvaljujući njima smo uspjele. One su mi dale snage. One su me u *time-out* bodrile na klupi i govorile: ‘Iva, ti to možeš.’ I to je bilo ono što mi je trebalo. Jer znala sam da to imam u sebi, to sam i htjela, ali nekad te jednostavno zakoči i u tom cijelom htijenju to ne možeš napraviti. Da nije bilo njih, ne znam kako bih to napravila. Zbog toga sam im neizmjereno zahvalna.“

Vidljivo je da je Iva Ciglar najbolja kada je najpotrebnije. Kada treba postići presudne koševe, ona se naprosto izdvoji od kolektiva u najpozitivnijem smislu te riječi.

Za kraj potrebno je još jednom konstatirati da je Iva Ciglar bila glavna igračica u utakmici koja je hrvatske reprezentativke odvela na Olimpijske igre u Londonu 2012.

KOŠARKA

Ana Lelas

Olimpijske igre London 2012.

Ona je istinski vođa na terenu.

Ana Lelas rođena je u Splitu 2. travnja 1983. godine. Mlađa sestra velike Žane potvrđuje da su obje sestre iz obitelji Lelas uistinu vrhunske košarkašice. Ana je 13 godina mlađa od Žane i zapravo je začuđujuće koliko su im sportske sudbine slične i koliko su bliske, osobito kada pomislimo da je Ana bila „klinka“ od pet godina kada je Žana krenula u svijet. Žanu i Anu dodatno je vezala iznimna ljubav prema košarci, premda o tome najmanje pričaju. Žana prati sve njene utakmice, strepi i nervira se kada ih gleda, ponosi kad uspije, ali ih ne komentiraju.

Anini počeci u Splitu vezani su za košarkaški klub *Splićanka* gdje je učinila prve korake, a zatim od 1999. do 2000. nastupala za prvu momčad.

Budući da je ženska košarka u Splitu u krizi već dugi niz godina, bilo je jasno da će Ana vrlo brzo napustiti rodni grad. Tako je već 2000. postala igračica zagrebačke *Montmontaže* za koju nastupa do 2002. godine. Potom se vraća u Dalmaciju i u prvenstvenoj sezoni 2002./03. postaje košarkašica *Jolly Šibenika* s kojim osvaja titulu prvaka Hrvatske.

Godine 2004. Ana odlazi u Francusku i postaje igračica *Tarbesa*, a ubrzo nakon toga sezonu 2004./05. igra u momčadi *Aix En Provence*.

Nakon Francuske igračka karijera Anu Lelas odvodi u Španjolsku. U sezoni 2005./06. košarkašica je *Real Cluba Celta Vigo*.

Nakon godine dana provedene u Španjolskoj Ana se vraća u Francusku i od 2006. do 2008. godine igra za momčad *Mourenx Basket*. Potom je i dalje u Francuskoj, ali sada od 2008. do 2010. Ana igra za *Bourges Basket*. U ovom klubu Ana osvaja 2009. prvenstvo Francuske, a naredne 2010. godine francuski kup.

Od 2010. do 2013. igra za momčad *Lattes Montpellie*. U ovom klubu Ana 2011. godine osvaja kup Francuske.

Nakon napuštanja Francuske Ana Lelas 2013. skrasila se u Turskoj i igra za momčad *Mersin*, da bi u sezoni 2014./15. bila košarkašica također turskog kluba *Osmaniya*. U kolovozu 2015. potpisala je za španjolskog doprvaka *Perfumerias Avenidu*.

U dresu hrvatske reprezentacije Ana je već duže vrijeme jedna od glavnih igračica. Prije toga nastupala je i za mlađe dobne skupine.

Nastupila je Ana na Olimpijskim igrama 2012. godine u Londonu. Ima o tome i jedna zanimljivost. Ana je igrala u Londonu 24 godine nakon Žaninog olimpijskog srebra iz Seoula 1988.

U dresu hrvatske reprezentacije nastupila je i na Europskim prvenstvima 2007. u Italiji, 2011. u Poljskoj i 2013. u Francuskoj.

Na Mediteranskim igrama u Tunisu 2001. godine osvojila je Ana zlatnu medalju.

Više puta proglašavana je za najbolju hrvatsku košarkašicu.

Evo što o Aninoj karijeri, a i svojoj, kaže starija sestra, proslavljena košarkašica Žana: „Mi ne spadamo u djecu koju su roditelji vodili na treninge i bodrili s tribina. Mi smo to izabrale, to je bio naš put, naše odricanje. Objе smo radnici i borci. Kao što poštujem tihu podršku roditelja bez ‘upiranja’ i prevelikih ambicija i očekivanja, takva podrška želim biti i ja svojoj sestri.“

Ana Lelas je na terenu doista istinski vođa hrvatskih reprezentativki. Njezina prisutnost ulijeva samopouzdanje suigračicama. Ona se na terenu pretvara u pravu ratnicu koja ne priznaje nikome da je bolji od nje. Njezino je geslo – pobjedom mi pokaži da si bolji.

Polivalentna je igračica koja igra krilo ili centar, ali je podjednako uspješna na obje pozicije.

Ona je igračica koja je u sportskom smislu nastavila put koji joj je trasirala starija sestra Žana, ali ipak dovoljno svoja da se može bez razmišljanja konstatirati da se u životu i sportu za sve sama izborila. Postigla je to ogromnom voljom, željom, talentom, snagom, ljubavlju prema košarci, a na dobrobit hrvatske košarke i svih klubova u kojima je nastupala diljem Europe.

KOŠARKA

Iva Slišković

Olimpijske igre London 2012.

Jedna od najboljih centara europske ženske košarke.

Iva Slišković rođena je u Zagrebu 4. rujna 1984. godine. Košarkašku karijeru započela je slučajno i neočekivano u rodnom zagrebačkom predgrađu Dubrava. O tome govori: „U košarkaške vode sam krenula s trinaest godina. Kako sam bila visoka za svoje godine, susjed, inače zaljubljenik u košarku, je utjecao na moju odluku. Počela sam trenirati s dečkima u kvartu i tako je sve krenulo. Na moj košarkaški razvoj utjecaj su imali treneri Jokić, Nemec i Korlosovac.“

U ŽKK Dubrava Iva je vrlo rano počela igrati za prvu momčad, a prve profesionalne košarkaške korake napravila je u ŽKK Croatia iz Zagreba u koji je stigla 2000. godine. Godine 2003. otišla je na studij na Sveučilište South Carolina u SAD. Tamo je paralelno igrala za vrlo jaku momčad *South Carolina* u NCAA ligi i završila studij filozofije i međunarodnih odnosa.

Po povratku iz Amerike, 2007. godine, Iva pronalazi angažman u mađarskom *MKB EuroLeasing Sopronu* u kojem igra jednu sezonu i 2008. osvaja naslov prvaka Mađarske.

Nakon *Soprona* pronalazi trogodišnji angažman u španjolskom klubu *Real Club Celta Vigo*, gdje igra do 2011. Iz Viga je prešla u *Rivas Ecompolis* za koji igra u sezoni 2011./12. Tu je upisala prve euroligaške nastupe. Zatim se do novog angažmana kratko vraća u Hrvatsku u ŽKK *Trešnjavka* (nekadašnja *Montmontaža*). Nakon toga ponovno odlazi u Španjolsku, ovaj put u *Perfumerias Avenida* čija je članica u sezoni 2012./13. Nažalost, ozljeda križnih ligamenata joj nije dopustila da ostavi dublji trag u ovom španjolskom klubu iz Salamance.

Svoj veliki košarkaški talent Iva je nakon ozljede nadoknadila 2013. odličnim igrama u Slovačkoj igrajući za *SKBD Rucon Spisska Nova Ves*. S novim klubom je završila na drugom mjestu, odmah iza neprikosnovene euroligaške momčadi *Good Angels Košice*. Njezine igre nisu ostale nezapažene pa iste 2013. prelazi u novog francuskog prvoligaša *UF Angers Basket*.

„Prelazak u *Angers* je bio motiv više u mojoj karijeri jer sam se željela dokazati u najjačoj europskoj ligi. Klub je odlično organiziran, tribine su uvijek pune i gušt je igrati u takvoj atmosferi. Iako su nam predviđali ispadanje iz lige, mi smo svojim igrama sve iznenadile i zamalo se domogle *play offa*“ – kazuje Iva.

Iva se u *Angersu* prometnula u glavnu kariku svoje momčadi. U *Angersu* je u prosjeku imala 14 koševa i 6,6 skokova. To je bio i više nego dovoljan razlog da je u ljeto 2014. angažirana talijanski *Familia Schio* s kojim osvaja titulu prvakinje Italije 2015. U sezoni 2015./16. nastupat će za francusku momčad *Landes Basket*.

Od 2008. godine Iva Slišković standardna je reprezentativka Hrvatske. Igrala je Iva u dresu hrvatske reprezentacije na Europskim prvenstvima 2011. u Poljskoj, 2013. u Francuskoj i 2015. u Mađarskoj.

Nastupila je na Olimpijskim igrama 2012. u Londonu.

Na Mediteranskim igrama u Pescari 2009. Iva se zakitila brončanom medaljom.

Iako igra na poziciji centra, u igri je vrlo agresivna. Svojim pristupom igri od velike je koristi za cijelu momčad. Vrlo je živa i odlična u skoku, pouzdana i čvrsta.

Rođena i odrasla u Zagrebu, Iva je od djetinjstva vezana za Hercegovinu. Još od malih nogu svoj ljetni odmor je provodila u kraju svojih roditelja, u krugu rodbine i prijatelja u Mokrom ili Krehin Gracu. Tako je i danas. Svoj odmor od klupskih i reprezentativnih obveza Iva najčešće provodi u Hercegovini, gdje, kaže, najbolje puni energiju za napore koji je čekaju.

„Većinu ljeta sam u Širokom Brijegu i tu imam dosta prijatelja, isto kao i u Krehin Gracu, rodnom kraju moje majke. Tu imam prijatelje s kojima je uvijek odlična atmosfera. Oni mi omogućuju nadoknaditi sve one lijepe trenutke koji su mi onemogućeni tijekom naporne sezone. Volim sjesti na bicikl i voziti se kroz selo, otići s društvom na svježi planinski zrak, ili više od toga pojesti domaće uštipke i zameziti hercegovačke specijalitete. To mi je najveći gušt. I upravo zbog toga je Široki Brijeg moje idealno mjesto za odmor. Mjesto je malo, nema velikih gužvi i može se slobodno uživati. Tako najbolje napunim energiju za nove pobjede.“ – kaže Iva.

Iva Slišković, vrsna košarkašica pred kojoj je, vjerujemo, još mnogo lijepih košarkaških dana.

KOŠARKA

Mirna Mazić

Olimpijske igre London 2012.

Gdje god je igrala, bila je jedna od stožernih igračica. Mirna Mazić rođena je u Zagrebu 24. prosinca 1985. godine. Košarkašku karijeru započela je u zagrebačkoj Četvrtoj gimnaziji gdje je nastupala za gimnazijsku momčad. Već tada je bilo vidljivo da je pred Mirnom respektabilna karijera.

Nastupala je za mlađe uzraste ženskog košarkaškog kluba *Medveščak* iz Zagreba, a potom je 2003. godine otišla profesionalno igrati košarku u Sjedinjene Američke Države, u NCAA ligu, klub *Richmond*. U ovom klubu Mirna se zadržala sve do 2006. godine kada se odlučila na povratak u Europu. Otišla je u Italiju gdje je postala košarkašica *Umana* iz Venecije iz prve talijanske lige. Na Apeninskom poluotoku zadržala se kratko jer se već iste godine vratila u svoj matični klub *Medveščak* iz Zagreba.

Odmah po povratku u *Medveščak*, Mirna koja je već sada prošla američku košarkašku školu, postala je jedna od najboljih igračica. Na poziciji centra dominirala je pod svojim i protivničkim košem.

U *Medveščaku* se zadržala do 2009. godine. Nakon tri godine provedene u rodnom gradu, Mirna se u prosincu 2009. godine otisnula u Grčku i postala košarkašica *Ravenna Esperies* za koji igra do kraja natjecateljske sezone 2009./10. Nakon završetka sezone Mirna se ponovno odlučila za promjenu sredine. Otišla je u Poljsku i u sezoni 2010./11. igra za momčad *Energa Torun*.

Godine 2011. Mirna Mazić se odlučila vratiti na Pirinejski poluotok. Otišla je u Grčku i postala igračica *Panionios BC*. U ovom klubu nije se dugo zadržala jer je *Novi Zagreb* formirao momčad koja će krenuti ka vrhu hrvatske ženske košarke. Stoga je bilo logično da klub pozove i Mirnu da im se priključi. Odmah po povratku u rodni grad, postala je najbolja igračica kluba. Cijelo vrijeme igra *ŽKK Novi Zagreb* bazirala se upravo na Mirni. Godine 2012. bila je daleko najbolja košarkašica cijele Prve hrvatske lige, a u košarkaškoj sezoni 2012./13. Mirna se u *ŽKK Novi Zagreb* zakitila titulom prvakinja Hrvatske i osvajačica Kupa Ružica Rimac – Meglaj. U navedene klupske uspjehe puno je njezina truda i znoja ugrađeno. U dresu *Novog Zagreba* Mirna je u studenom 2012. bila proglašena najboljom igračicom kola Eurolige.

Nakon odlaska iz Zagreba, kratko je igrala u Francuskoj gdje bila košarkašica *Tarbesa*, a potom je u studenom 2013. pronašla novi angažman. Otišla je u Tursku i postala košarkašica *Kayseri Kaskija*, jednog od najjačih europskih klubova s kojim igra četvrtfinale Europske lige.

U rujnu 2014. Mirna je otišla u Španjolsku i postala igračica *Gernike*. Nije se dugo zadržala već se vratila u Tursku gdje je ponovno postala igračica *Kayseri Kaskija*, ali sada pod imenom *Abdullah Gul*.

Nastupi u dresu hrvatske košarkaške reprezentacije predstavljaju gotovo najznačajniji dio Mirnine dosadašnje karijere. Nastupala je na vlikim natjecanjima i za mlađe dobne skupine hrvatske reprezentacije.

Igrala je Mirna na Europskim prvenstvima 2011. u Poljskoj i 2015. u Mađarskoj.

Na Mediteranskim igrama u Pescari 2009. godine osvojila je brončanu medalju.

Ipak, Mirna je posebno ponosna što je imala čast nastupiti na Olimpijskim igrama 2012. godine u Londonu. Posebno je bila sretna nakon prve povijesne pobjede protiv reprezentacija Angole. Nakon pobjede blistajući od sreće je izjavila: „Mogu reći da je predivan osjećaj pobijediti kada si na olimpijskim igrama, pogotovo pred punom dvoranom te kada ti hrvatski sportaši čestitaju pri povratku u selo. To je stvarno poseban osjećaj u kojem do izražaja dolazi pravo olimpijsko ozračje. Mogu samo reći da sam jako ponosna i sretna što mi se pružila prilika da budem dio ove olimpijske priče.“

Mirna Mazić, tada košarkašica *Novog Zagreba*, posebno je priznanje doživjela krajem 2011. godine kada se našla na kalendaru Svjetske košarkaške federacije (FIBA) za 2012. godinu.

Skromno je tada izjavila: „Nisam imala pojma. Javili su mi iz kluba. Odmah sam na internetu pregledala FIBA-ine stranice, ali nisam ništa našla. Samo znam da je fotografija s Europskog prvenstva u Poljskoj kada smo zauzele peto mjesto. Naravno, velika mi je čast što sam se našla u odabranom društvu. Moja fotografija nalazi se uz mjesec studeni.“

Uz Marinu su od europskih košarkašica mjesto na kalendaru dobile još samo Britanka Azania Stewart i Francuskinja Sandrine Gruda. Zar ovo sve ne govori o Mirni Mazić?

KOŠARKA

Luca Ivanković

Olimpijske igre London 2012.

Vrlo mlada i vrlo uspješna. S ove dvije konstatacije za početak je o Luci sve rečeno.

Luca Ivanković rođena je u Splitu 22. rujna 1987. godine. Iako je rođena u „najsportskijem gradu na svitu“, Luca je košarkašku karijeru započela u mladim uzrastima *ŽKK Montmontaža* iz Zagreba, gdje je postala reprezentativka Hrvatske u mladim dobnim skupinama i redovito najbolja u svim uzrastima u kojima je nastupala. Nastupala je i na europskim prvenstvima svojih dobnih skupina.

U *Montmontaži* je 2005. Luca započela profesionalnu karijeru, ali se u matičnom klubu zadržala samo jednu sezonu i potom se u ljeto 2006. spustila u rodnu Dalmaciju. Postala je igračica odlične momčadi *Šibenik Jolly*, gdje se zadržala do 2013. godine.

U dvorani na Baldekinu Luca se doista naosvajala trofeja. Bila je standardna i jedna od najboljih igračica kada je osvojeno prvenstvo Hrvatske 2009., 2010. 2011. i 2012., hrvatski kup pod nazivom Kup Ružice Rimac - Meglaj 2008.

Na međunarodnoj sceni Luca je u dresu *Šibenik Jollya* osvojila regionalnu ligu 2008., 2009. i 2011. godine, kao i regionalni kup 2007., 2008., 2009. i 2010. godine.

U ljeto 2013. vratila se u Zagreb i postala košarkašica *Novog Zagreba*. Ostala je samo jednu sezonu, ali i to je bilo dovoljno da u sezoni 2013./14. Luca Ivanković da veliki doprinos u osvajanju kupa Hrvatske.

U ljeto 2014. Luca Ivanković se prvi put otisnula u inozemstvo. Otišla je u Tursku gdje je postala igračica novog prvoligaša *Edirne Spor*. U sezoni 2014./15. bila je najbolja blokerica u sezoni, da bi u lipnju 2015. postala igračica *Besiktasa* iz Istanbula.

U dresu hrvatske reprezentacije Luca Ivanković godinama je jedna od najboljih igračica i zasigurno trenutno jedna od najboljih centara u Europi.

Nastupila je na Olimpijskim igrama 2012. godine u Londonu.

Igrala je Luca u dresu hrvatske reprezentacije i na Europskim prvenstvima 2007. u Italiji, 2011. u Poljskoj, 2013. u Francuskoj i 2015. u Mađarskoj.

Osvajala je u nacionalnom dresu Luca i medalje. Bila je dio nacionalne momčadi kada je na Mediteranskim igrama u Pescari 2009. godine osvojena brončana medalja.

Luca Ivanković već godinama svojim igrama pokazuje da joj u Hrvatskoj nema premca pod koševima. Ova visoka i kršna Hercegovka znalački rješava situacije pod košem, ali se nerijetko zna izvući i na vrh reketa i pogađati trice kao kakav bek šuter.

Godinama je u našoj ligi bila najbolja po valorizaciji, postizala je najviše koševa, najpreciznija u šutu za dva poena, prva po skokovima u obrani... Jednom riječju – najbolja.

Posebno je Luca ponosna na nastupe u dresu hrvatske reprezentacije, gdje je godinama jedna od najboljih igračica, pa ističe: „Kako za svakog sportaša tako i za mene nastupati za reprezentaciju predstavlja veliku čast prije svega. Treba reći, da je u Hrvatskoj, ženska košarka dugo bila u zapečku. Međutim, zahvaljujući raznim portalima, konkretno portalu *ženska košarka*, nakon odličnog nastupa i rezultata na Europskom prvenstvu u Poljskoj, a potom povijesnog plasmana na olimpijske igre, interes za žensku košarku u Hrvatskoj je porastao iako mislim da još uvijek nije na razini na kojoj bi trebao biti.“

Luca Ivanković, bilo u klubovima ili hrvatskoj reprezentaciji, godinama je najvažnija igračica pod košem. Ima i odlične tjelesne predispozicije, tako da ju je vrlo teško zadržati. Uz to je velika radnica na parketu koja izgara za svoju momčad. Gdje god je igrala, bila je jedna od najboljih. U Šibeniku je imala doslovce status košarkaške zvijezde s prosjekom od 21,5 postignutih koševa po utakmici i uz to 10,2 skokova.

Nije potrebno ni isticati da je i na Olimpijskim igrama u Londonu bila jedna od najboljih naših košarkašica. U svom olimpijskom debiju protiv reprezentacije SAD-a, kasnije olimpijskih pobjednika, Luca je postigla sedam poena i imala sedam skokova.

Pred njom je još zasigurno velika karijera, ali i ovo što je dosada postigla, postignu samo najveći, a Luca Ivanković je zasigurno danas jedna od najboljih košarkašica na starom kontinentu.

KOŠARKA

Jelena Ivezić

Olimpijske igre London 2012.

Jedna od glavnih uzdanica hrvatske ženske košarke.

Jelena Ivezić rođena je u Slavonskom Brodu 17. ožujka 1984. godine. U rodnom gradu je i započela košarkašku karijeru, ali je vrlo brzo postalo jasno da je Jelena igračica za najveće hrvatske, pa i europske ženske košarkaške klubove.

Profesionalnu karijeru započela je 2000. godine u *Croatia Zagrebu*, čiji je dres nosila do 2006. godine. U tom razdoblju s *Croatom* osvojila je prvenstvo Hrvatske 2001. i 2005. godine, a kup Hrvatske 2001. godine.

Od 2006. do 2007. godine Jelena igra u turskom *Merinu* s kojim se plasirala u polufinale kupa, a izabrana je u „All Bosman team“ turskog prvenstva. Potom jedno vrijeme nastupa u Španjolskoj za momčad *EBE Promociones*.

Košarkašku sezonu 2007./08. Jelena provodi u Mađarskoj gdje je članica kluba *MiZo Peacs* s kojim je igrala finale mađarskog prvenstva.

Godine 2008. vraća se u Hrvatsku i postaje jedna od najboljih igračica vrlo jake momčadi *Gospića*. Dolaskom Jelene u centar Like, *Gospić* je nastavio započetu žetvu trofeja. S Jelenom u momčadi *Gospić* 2009. godine osvaja treće mjesto u regionalnoj ligi te titulu prvaka i kup Hrvatske.

Naredna 2010. godine još je bolja nego prethodna jer košarkašice *Gospića* osvajaju regionalnu ligu te ponovno prvenstvo i kup Hrvatske, a Jelena Ivezić proglašena je igračem godine u regionalnoj ligi.

Iduća 2011. također je za Jelenu Ivezić i košarkašice *Gospića* trofejna. Ponovno osvajaju prvenstvo i kup Hrvatske i prvo mjesto u regularnom dijelu regionalne lige.

Sezonu 2012./13. Jelena je provela u Turskoj u *Ceyhanu*. U prvoj polovici ove sezone nastupala je za tursku momčad *Homed Antakyja Belediyespor*, ali samo u Eurokupu.

Nakon provedene sezone u Turskoj 2013. godine Jelena se vratila u Hrvatsku i postala članica *Novog Zagreba*. Dočekana je Jelena kao istinska košarkaška zvijezda, uostalom kao što i je. Naglašavali su tada mediji da je Jelena jedna od najboljih hrvatskih igračica, trofejno krilo, igračica s bogatim inozemnim iskustvom.

Vrlo brzo Jelena se dokazala kao istinsko pojačanje, a košarkašice *Novog Zagreba* su s Jelenom u momčadi u sezoni 2013./14. osvojile titulu prvaka Hrvatske ligaškog dijela i hrvatski kup.

Ivezić je trofejnu sezonu u *Novom Zagrebu* završila u sjajnoj formi. Po susretu je ostvarila učinak od 16,8 koševa, 5 skokova i 3,7 asistencija u regionalnoj MŽRKL ligi te 16,7 koševa, 5,8 skokova i 4,9 dodavanja u hrvatskom prvenstvu.

U srpnju 2014. Jelena Ivezić se ponovno odlučila na inozemnu karijeru. Ovog puta za destinaciju je izabrala Italiju, te karijeru nastavila na Siciliji, točnije u dresu talijanskih viceprvakinja *Passalacqua Raguse*. Tom prigodom je izjavila: „Drago mi je što idem u Italiju, u klub s kojim ću se boriti za trofeje. To u Turskoj nije bio slučaj jer klubovi u kojima sam igrala, nisu imali kvalitetu boriti se za prvaka i nisam bila u mogućnosti nešto osvojiti. Osjećam se dobro, puna sam samopouzdanja i za koji dan vraćam se individualnim treninzima.“

U dresu hrvatske košarkaške reprezentacije Jelena je više godina jedna od glavnih igračica. Na Mediteranskim igrama u Almeriji 2005. godine osvojila je srebrnu medalju, a četiri godine kasnije 2009. u Pescari Jelena je dio hrvatske ženske košarkaške reprezentacije koja je osvojila brončanu medalju.

Nastupila je Jelena čak četiri puta u dresu hrvatske košarkaške reprezentacije na europskim prvenstvima. Prvi put 2007. u Italiji, potom 2011. u Poljskoj gdje su naše cure osvojile peto mjesto, te 2013. godine u Francuskoj i 2015. u Mađarskoj. Međutim, na stranicama ove knjige Jelena Ivezić se našla jer je bila članica hrvatske košarkaške reprezentacije na Olimpijskim igrama 2012. godine u Londonu.

Jelena je svakako košarkašica hrvatske prošlosti, sadašnjosti, ali i budućnosti. U najboljim je igračkim godinama, a toliko iskustva ima u najjačim klubovima i ligama diljem Europe.

RUKOMET

Katica Ileš

Olimpijske igre Moskva 1980. - Srebrna medalja

Osječka rukometna heroína.

Katica Ileš rodila se u Osijeku 30. ožujka 1946. godine. Rukomet je počela igrati u juniorskoj momčadi *Grafičara* gdje igra od 1959. do 1962. godine. Potom je igračku karijeru nastavila u *Rukometnom klubu Osijek* za koji je igrala punih dvadeset godina, od 1962. do 1982. godine. Nakon toga je godinu i pol dana igrala za japansku momčad *Omron* iz Jamage.

Od prvog do posljednjeg dana bogate karijere igrala je na poziciji kružne napadačice. S *Osijekom* je osvojila tri kupa Jugoslavije - 1966., 1978. i 1981. godine, kao i Kup pobjednika kupova 1982. godine.

Za reprezentaciju Jugoslavije igrala je od 1973. do 1980. godine, a gotovo cijelo vrijeme reprezentativne karijere bila je kapetanica momčadi. Odigrala je 203 utakmice i postigla 348 zgoditaka.

Katica Ileš bila je član momčadi reprezentacije Jugoslavije koja je osvojila zlatnu medalju na Svjetskom prvenstvu 1973. godine u Jugoslaviji te srebrne medalje na Svjetskom prvenstvu 1971. u Nizozemskoj i 1980. godine na Olimpijskim igrama u Moskvi. Prva je Osječanka s osvojenim olimpijskim odličjem. Na Mediteranskim igrama u Splitu 1979. godine osvojila je zlatnu medalju. Nastupila je i na svjetskim prvenstvima 1975. u SSSR-u i 1978. u Čehoslovačkoj.

Svakom je sportašu nastup na olimpijskim igrama najveća želja. Kada se to dogodi sreća je velika, a kada nastup bude popraćen medaljom, sreći nema kraja. U Moskvi je konkurencija bila velika: istočne Njemice, Čehinje, Mađarice, Rumunjke, rukometašice Sovjetskog Saveza.

„Težak nam je bio put do postolja, a srebrna medalja bila je nagrada jednoj odličnoj generaciji rukometašica“ – prisjeća se Katica Ileš srebra s Olimpijskih igara 1980. godine u Moskvi.

Reći će da joj je to natjecanje posebno ostalo u sjećanju jer je na njemu proslavila 200. nastup za reprezentaciju. Malo se rukometašica njene generacije u svijetu može pohvaliti takvom brojkom. Malo ih se može pohvaliti i da su bile igračice tako dobre kao što je Kaja bila. Igrala je kružnu napadačicu i po sudu mnogih u svojoj je ulozi bila najbolja na svijetu.

Prisjećajući se svojih prvih rukometnih dana, Kaja kaže: „Stanislav Šuperina otkrio me kao djevojčicu, gledao me kako igram i pozvao me u klub, u *Grafičar*. Tako je počelo. Nisam odmah smjela nastupiti, morala sam čekati do 15. godine. Šuperina me odmah stavio na crtu od šest metara, na to teško mjesto kružne napadačice. Teško, jer su kružne napadačice izložene batinama. O, kako se tuče na crti! No, nisam ni ja ostajala dužna!“

U Osijeku je igrala deset godina, kaže da su bile fenomenalna klapa. Za generaciju s kojom je osvojila olimpijsko srebro reći će da je bila – neponovljiva, a na pitanje o suigračicama koje bi izdvojila nabrojiti će sve s kojima je igrala i u klubu i u reprezentaciji.

Iz igračke karijere Katica posebno pamti dvije utakmice. Najljepša joj je uspomena finalna utakmica sa svjetskog prvenstva na kojemu smo osvojili zlatnu medalju 1973. godine. S tugom se pak sjeti utakmice koja je odlučivala o odlasku na Olimpijske igre u Montrealu. Bilo je dovoljno neodlučeno 12:12 s Rumunjka i u našem posljednjem napadu Lukić je pogodila vratnicu. Lopta se odbila suparnicama u ruke, iskoristile su to i slavile pobjedom od 13:12. Naše rukometašice ostale su kod kuće, a momčad je bila zbilja sjajna. „Ali, sve je to sport“ – kaže Katica.

Katica Ileš diplomirala je na Fakultetu za fizičku kulturu i nakon završetka igračke karijere 1985. godine radila je kao trenerica s mlađim dobnim kategorijama rukometašica *Osijeka*. Tijekom boravka u Japanu bila je pomoćna trenerica reprezentacije.

Bila je članica Vijeća Hrvatskog olimpijskog odbora, članica Izvršnog odbora Kluba olimpijaca i predsjednica Odbora za sport grada Osijeka.

Dobitnica je brojnih sportskih nagrada. Nagrađena je Državnom nagradom za sport Franjo Bučar za životno djelo 1999. godine. Trofej Hrvatskog olimpijskog odbora Matija Ljubek za životno djelo dobila je 2007. godine. Nagrada za životno djelo Osječko – baranjske županije dodijeljena joj je 2000. godine, a 2009. godine dobila je i Nagradu za životno djelo grada Osijeka.

RUKOMET

Mirjana Ognjenović

Olimpijske igre Los Angeles 1984. - Zlatna medalja

Olimpijske igre Moskva 1980. - Srebrna medalja

Jedna od najboljih lijevih krila svijeta.

Mirjana Ognjenović rođena je u Zagrebu 17. rujna 1953. godine. Igračku karijeru započela je s 15 godina u zagrebačkoj *Lokomotivi*. Dvapat je s reprezentacijom grada Zagreba, tada još s djevojačkim prezimenom Cecchini, osvajala naslov srednjoškolskih europskih prvakinja.

Iz *Lokomotive* je prešla u *Trešnjevku*, s kojom je 1982. godine osvojila kup IHF. U Italiji je igrala u Rimu za momčad *Casamo Magnanu*, s kojim je tri puta bila prvakinja države. Potom je igrala za talijanske momčadi *Borgho San Lorenzu* i *Umbriju*. Igračku karijeru završila je u *Trešnjevci* kao 41-godišnjakinja.

Igrala je za reprezentacije Jugoslavije i Italije. S Jugoslavijom je nastupala na Olimpijskim igrama 1980. godine u Moskvi osvojivši srebrnu medalju te na Olimpijskim igrama 1984. godine u Los Angelesu, gdje je bila dio momčadi koja je postala olimpijski pobjednik.

Na Olimpijskim igrama u Moskvi odigrala je pet utakmica i postigla 11 golova, a na sljedećim je igrama odigrala 4 utakmice, uključujući i finale, te zabila 10 golova.

Dres reprezentacije Jugoslavije nosila je i na svjetskim prvenstvima 1975. u SSSR – u kada su bile pete, 1978. u Čehoslovačkoj kada su bile također pete, 1982. godine u Mađarskoj je osvojena brončana medalja i bila je kapetanica reprezentacije, a 1986. u Nizozemskoj su naše rukometašice bile šeste.

Na Mediteranskim igrama u Splitu 1979. godine osvojila je zlatnu medalju. Za reprezentaciju Jugoslavije Mirjana Ognjenović je odigrala 150 utakmica i postigla oko 400 zgoditaka.

Nakon reprezentacije Jugoslavije, obukla je dres reprezentacije Italije s kojom je na Mediteranskim igrama u Siriji 1988. godine osvojila zlatnu medalju, a s ovom reprezentacijom sudjelovala je i na Svjetskom prvenstvu 1990. godine u Norveškoj. Za reprezentaciju Italije odigrala je 30 utakmica i postigla oko 150 zgoditaka.

Nakon igračke karijere ostala je u *Trešnjevci* gdje je nakratko bila sportska direktorica, a zatim godinama glavna tajnica kluba. Položila je trenerski ispit, ali se tim poslom nikada nije bavila.

Rukomet, to je život Mirjane Ognjenović. Lijepa rukometna priča počela je zagrebačkoj osnovnoj školi u Voltinom gdje su tjelovježbu predavali bivši rukometaši Brkljačić i Dasović, a nastavila se u Prvoj gimnaziji u *Školskom sportskom društvu Vihor* gdje je trener bio bivši glavni urednik *Slobodne Dalmacije* Mladen Pleše, a tehnički referent danas poznati odvjetnik Čedomir Prodanović.

Mirjanu je kao 15-godišnju djevojčicu na gradskom srednjoškolskom prvenstvu jednog vikenda zapazio tadašnji Lokomotivin trener, profesor Krešo Pavlin, i već idućeg utorka bila je na Lokomotivinim zimskim pripremama u Temišvaru.

Igrala je i košarku za *Montmontažu*, no premda su mnogi govorili da je sjajna košarkašica, njeno je srce kucalo samo za rukomet.

Sama će Mirjana reći da je imala sreću što je radila s najboljim trenerima poput prof. Pavlina, prof. Vilima Tičića i prof. Josipa Samaržije. S Tičićem je osvojila u *Trešnjevci* kup IHF-a, a s Josipom Samaržijom olimpijsko srebro i zlato te svjetsku broncu. Krov svijeta dotakla je na Olimpijskim igrama u Los Angelesu 1984. zlatnom medaljom.

„Osvojiti olimpijsko zlato prekrasan je osjećaj, tom medaljom vraćeno je sve godinama ulagano u rukomet. Naravno, ne financijski gledano, tada u rukometu nije bio veliki novac. Ta je reprezentacija bila skup ne samo sjajnih igračica nego i sjajnih osoba. Igrački nismo teško stigle do zlata jer na igrama nije bilo Ruskinja i istočnih Njemica s kojima smo inače vodile najveću borbu. No, nikoga nismo podcijenile na tom putu do trona, ali bile smo najbolje“ – prisjeća se dana olimpijskog slavlja Mirjana Ognjenović.

Pošto joj je otac Talijan, otuda joj i talijanska putovnica, pa je zaigrala i na talijanskim parketima. I odmah je u prvom nastupu očarala poklonike rukometa. Njen rimski klub igrao je s prvakinjama iz Milana, a Mirjana je u neočekivanu pobjedu Rimljanki od 18:16 ugradila ni manje ni više nego čak 16 zgoditaka.

RUKOMET

Ana Titlić

Olimpijske igre Moskva 1980. - Srebrna medalja

Jedna od najboljih svjetskih vratarki svog vremena.

Ana Titlić rođena je 13. lipnja 1952. godine u Gornjoj Vrbi nedaleko od Slavonskog Broda. Rukomet je počela igrati u šestom razredu osnovne škole u *Radničkom* iz Slavonskog Broda, a dolaskom na fakultet u Zagreb prešla je u *Lokomotivu* čija je vrata čuvala na više od 500 utakmica. Nakon samo četiri utakmice u dresu *Lokosica*, pozvana je u reprezentaciju koja je na Svjetskom prvenstvu u Jugoslaviji 1973. godine osvojila zlatnu medalju. Zanimljivo, tek nakon nastupa u A vrsti pozvana je u mladu reprezentaciju, a zatim i u republičku. Zlatnu je medalju osvojila i na Mediteranskim igrama u Splitu 1979. godine. Od reprezentacije se oprostila na Olimpijskim igrama 1980. godine u Moskvi sa srebrnom medaljom, a ukupno je u reprezentaciji Jugoslavije skupila 126 nastupa. Nastupila je i na svjetskim prvenstvima 1975. u SSSR-u i 1978. u Čehoslovačkoj.

S *Lokomotivom* je osvojila titulu prvaka Jugoslavije 1974. i igrala je finale Kupa prvakinja 1975. i finale Kupa pobjednica kupova 1979. godine.

Ana ističe da je njezina rukometna karijera započela slučajno. U osnovnoj školi koju je pohađala organizirano je rukometno prvenstvo, a učenica šestog razreda Ana Titlić, zaključila je da će njezin razred pobijediti stane li ona pred mrežu da „zaključa vrata“. Tako je i bilo, a njene je obrane uočio trener slavonskobrodskog *Radničkog* Brezić koji je nadarenu djevojčicu odveo u klub. Priča je završila zlatnom medaljom na Svjetskom prvenstvu 1973. u Jugoslaviji i srebrnim odličjem s Olimpijskih igara u Moskvi 1980. godine.

„Da sam izabrala neki drugi sport, a ne rukomet, mislim da bih bila uspješna. U svjedodžbi iz osnovne škole pisalo je da volim igre s loptom, voljela sam i odbojku, to je za mene najljepši sport. Ali, nitko me nije odveo u odbojkaški klub pa sam ostala u rukometu premda sam neko vrijeme bacala i kuglu. Čak me profesor Puhanić na fakultetu nagovarao da se ostavim rukometa i prihvatim kugle, toliko mi je to dobro išlo.“ – prisjeća se Ana Titlić kako je došla u rukometne vode.

Otkrila je i kako je njena ljubav prema sportu i lopti pretočena u medalje pa kaže: „Kad čovjek nešto voli, tada daje sve od sebe. A rezultat mu to vraća. Nisam bila najbolja, ali sam se trudila da budem najbolja. I kad sam već odlučila izaći na teren, izašla sam da bih pobijedila. Nisam se štedjela“

Od reprezentativne majice Ana se oprostila srebrnom u Moskvi 1980. godine te nastavlja: „Skoro nisam otišla, ozlijedila sam koljeno i morala sam na operaciju. No stigla sam se ipak oporaviti do početka priprema. Na igrama je bilo odlično, bile smo primjer kako se treba ponašati i boriti. Imale smo glave skupa, čak smo se i jednako odijevale, bile smo ekipa koja je išla na jedna vrata, što je i rezultat pokazao.“

Od suigračica će posebno izdvojiti Maru Torti: „Ona je velika sportašica. Kad biste je vidjeli kako se baca da lopta ne ode u aut, niste mogli ostati ravnodušni, morali ste krenuti njezinim stopama i boriti se do daske. Mi smo i danas ostale takve, zna biti oštro na našim veteranskim druženjima.“

Ana će od trenera izdvojiti četvoricu: „Vilim Tičić me pozvao u reprezentaciju, kasnije su izbornici bili Vinko Kandija i Josip Samaržija. U Lokomotivi me najduže trenirao Krešo Pavlin, ostali su treneri bili u prolazu. Krešo je ostavio najveći pečat, naša ekipa i danas kaže Krešo – naš trener.“

Tada nije bilo posebnih trenera za vratare. Anu je u jednom razdoblju vježbala Ruška Miladinović. Dolazila je kao volonterka i radila s vratarkama, a branila je za *Beograd*. Zgodno je bilo jednom prigodom na gostovanju kod njezine ekipe, kada je Ana u posljednjoj minuti utakmice obranila sedmerac i tako očuvala pobjedu *Lokomotive*.

Među golmanicama Zdenka Ištvanović je za Anu Titlić broj jedan: „Bila je po svemu najbolja, prava golmanica, pouzdana. Kod nje nije bilo sad mi ide, sad mi ne ide. Uvijek joj je išlo. A mogla je i zabijati iz sedmerca.“

Ana Titlić diplomirala je na Fakultetu za fizičku kulturu i predaje tjelesni odgoj učenicama Prve tehničke škole u Zagrebu. Aktivna je u *Lokomotivinoj* veteranskoj momčadi, a sa suigračicama ponekad ode na utakmice svojih nasljednica.

Istinska legenda hrvatskog ženskog rukometa koja posebno ističe: „Voljela bih da ženski rukomet dođe na stare grane.“

RUKOMET

Biserka Višnjić

Olimpijske igre Los Angeles 1984. - Zlatna medalja
Olimpijske igre Moskva 1980. - Srebrna medalja

Najtrofejnija hrvatska rukometašica.

Biserka Višnjić, djevojački Rožić, rođena je u Trogiru 10. listopada 1953. godine. Igračku karijeru započela je u trogirskom rukometnom klubu *Ekonomist*. Igrala je za zagrebačku *Trešnjevku* s kojom je 1982. godine osvojila kup IHF-a, zatim japanski *Omron*, talijanski *Palermo* i sisačku *Inu* u kojoj je kao četrdesetogodišnjakinja zbog ozljede koljena završila karijeru.

Ostvarila je impozantnu reprezentativnu karijeru. Za jugoslavensku reprezentaciju odigrala je 124 utakmice i postigla 399 zgoditaka. Osvojila je srebrnu medalju na Olimpijskim igrama 1980. godine u Moskvi, a četiri godine kasnije na Olimpijskim igrama 1984. godine u Los Angelesu bila je dio reprezentacije Jugoslavije koja je postala olimpijski pobjednik.

Biserka Višnjić osvojila je zlatnu medalju i na Svjetskom prvenstvu 1973. godine u Beogradu, kao i svjetsku broncu u Budimpešti 1982. Nastupila je i na Svjetskom prvenstvu 1986. u Nizozemskoj. Bila je prvakinja na Mediteranskim igrama 1979. godine u Splitu. Na olimpijskom rukometnom turniru u Moskvi postigla je najviše golova. Godine 1981. proglašena je najboljom rukometašicom u Jugoslaviji.

Najljepše uspomene vežu je uz prvu olimpijsku medalju, srebrnu, koju je osvojila 1980. godine u Moskvi, a o kojoj će reći: „Nitko tada nije računao na nas, nitko nije ni pomislio da možemo do zapaženog rezultata, jer nakon zlatne medalje na svjetskom prvenstvu 1973. godine nije osvojeno ništa. I naša je srebrna medalja tada bila pravi bum. Teško smo došle do nje, nakon prave, velike borbe. Konkurencija je bila jaka. A ja sam bila najbolji strijelac turnira. Četiri godine kasnije u Americi bilo je deset puta lakše doći do zlata. Bile smo favoritkinje, igračice Sovjetskog Saveza nisu nastupile zbog političkih razloga.“

Bisa, kako je nadimkom zovu mnogi, otkriva u čemu je bila snaga trofejne ekipe u kojoj je igrala: „Nije bilo ljubomore među nama, bile smo prava ekipa. Sve do našeg zadnjeg velikog natjecanja, do Svjetskog prvenstva 1985. kada smo bile pete.“

Biserka ne dvojiti odgovarajući na pitanje s kim je najviše voljela igrati: „Najviše sam voljela igrati kada je uz mene bila Mirjana Čipa Ognjenović. I Kaja Ilaš. Riječi nam u igri nisu bile potrebne, nikakav dogovor. Toliko smo se dobro znale i razumjele da je i pogled bio dovoljan. Svetlana Ceca Kitić je bila simpatična, prava sportašica, pravi vođa.“

A kada je riječ o trenerima, Bisa kaže: „Vilim Tičić je moj vjenčani kum, prvi me pozvao u reprezentaciju, bila sam u ekipi koja je osvojila svjetsko zlato, ali nisam igrala. To sam zlato osvojila s prezimenom Rožić, a kasnije medalje kao Višnjić. Tičić me trenirao i u Trešnjevci, inzistirao je da se lopta ne izgubi i to je nosilo grč u igri. Najviše sam zato u igri uživala kod Josipa Bepa Samaržije. On nam je dopustio da igramo. Tražio je da u igri razmišljamo svojom glavom. Zanimljivo je, nikad nisam igrala pod vodstvom Vinka Kandije, koji mi je inače rođak. Kad je on bio izbornik, bila sam na porodiljskom dopustu.“

Sjajnu je karijeru imala Biserka Višnjić, a da bi je započela, morala se poslužiti i malom prijevarom: „Želja mi je bila doći u Zagreb, a jedini je put bio – sport. U Trogiru se igrao rukomet, no otac mi nije dopustio treninge u klubu. Pa sam rekla da mogu upisati ekonomsku školu u Trogiru samo ako ću igrati rukomet u *Ekonomistu*, inače ću morati u školu u Split. Otac je pristao uz uvjet da nakon prve ozljede moram prekinuti. Ja sam već na prvoj utakmici zaradila potres mozga. Slijedila je nova prijevara, rekli smo mu da moram biti u krevetu zbog prehlade. Kasnije je bio ponosan na moje igre, ali nikada nije došao na utakmicu. Nije mogao podnijeti da vidi kako me netko faulira.“

Klub u kojem je ostavila najdublji trag je zagrebačka *Trešnjevka*. No, svaki je njezin dolazak, odnosno povratak među zelene, vukao repove. Prvi put joj *Ekonomist* nije dao ispisnicu pa je morala pauzirati. Drugi put, kad se vratila iz Japana, spasila je *Trešnjevku* od ispadanja iz prvoligaškog društva, ali je za zelenim stolom odlučeno da nije smjela biti registrirana pa su Zagrepčanke prebačene u drugoligašice, u ligi je ostao *Beograd*.

Kada se na kraju podvuče crta, Biserka kaže: „Bilo je lijepo, stalno smo pobjeđivale. To je bilo to.“

RUKOMET

Jasna Ptujec

Olimpijske igre Los Angeles 1984. - Zlatna medalja

Dovoljno je reći da je u svoju vrijeme bila najbolja vratarka na svijetu. Jasna Ptujec rođena je u Zagrebu 19. siječnja 1959. godine. Rukometnu karijeru započela je na vratima *Lokomotive* gdje je bila jedna od najboljih igračica u svojoj generaciji. Vrlo rano priključena je prvoj momčadi tada vrlo jake *Lokomotive*, a od 1977. do 1985. godine bila je uvjerljivo najbolja igračica kluba i, jasno, prva vratarka. Od 1985. do kraja karijere 1988. godine čuvala je vrata *Trešnjevke*.

Povijest pamti da je Jasna Ptujec na Svjetskom prvenstvu za juniorke u Rumunjskoj 1977. godine osvojila zlatnu medalju. Pored nje iz Hrvatske su još bile Lorena Beučić, Biserka Emer, Ema Gabrić, Željka Maras, Ornela Paliska i Snježana Perić.

Vrata rukometne reprezentacije Jugoslavije Jasna Ptujec čuvala je 79 puta u razdoblju od 1979. do 1984. godine.

Zasigurno najbolja godina u karijeri bila joj je 1982. Naime, te godine na Svjetskom prvenstvu u Mađarskoj Jugoslavija je osvojila brončanu medalju.

Na navedenom prvenstvu Jasna Ptujec bila je uvjerljivo naša najbolja igračica. Uvrštena je u najbolju sedmorku svjetskog prvenstva, a proglašena je i najboljom vratarkom na svijetu. Sjećajući se tih dana, Jasna Ptujec kaže: „Na tom prvenstvu bila sam vrhunski pripremljena, fizički i psihički. Nisam uopće razmišljala o suparnicama već one o meni. Mislim da je to prvenstvo bilo vrhunac moje sportske karijere.“

Ostat će u povijesti zapisano da je Jasna Ptujec na utakmici s Mađarskom kao vratarka iz svog golmanskog prostora postigla gol Mađaricama. Koliko je poznato, do tada je samo jednom na takav način postignut zgoditak, a postigao ga je vratar reprezentacije Jugoslavije Abas Arslanagić.

Ipak, uvažavajući sve prethodne rezultate, Jasna Ptujec je najveći uspjeh tijekom bogate karijere ostvarila na Olimpijskim igrama 1984. godine u Los Angelesu gdje se zakitila najznačajnijim sportskim odličjem, zlatnom olimpijskom medaljom.

Na olimpijskom turniru sudjelovalo je šest rukometnih reprezentacija. Jugoslavija je do finala pobijedila sve protivnike. Redom su padale reprezentacije SR Njemačke, Austrije, SAD-a, Južne Koreje, a u finalu je s 31:25 deklasirana Kina, tako da su se rukometašice Jugoslavije okitile zlatom bez izgubljenog boda, a vrijedno je reći da je na ovom olimpijskom turniru igrao svatko sa svakim. Pored Jasne Ptujec iz Hrvatske su se medaljom još okitile Mirjana Ognjenović i Biserka Višnjić, a izbornik je bio naš Josip Samaržija.

Jasna Ptujec je kao igračica, a i privatnom životu, vrlo omiljena osoba. Pred kraj karijere rado je upućivala mlade kolegice u tajne čuvanja rukometnog gola. Kaže da je najvažnije za svaku mladu vratarku da je trenira upravo vratarka koja je prošla „sve“ na голу. Ona priznaje da je najviše naučila od Ane Titlić i Ruške Stefanović, čijim se kvalitetama klanjao rukometni svijet.

Ova proslavljena hrvatska vratarka, prema vlastitom priznanju voljela je braniti u punim dvoranama, protiv dostojnih protivnika. Kaže da se pred takve utakmice ozbiljnije pripremala, a i koncentracija joj je bila veća.

Rad joj je bio najveća odlika. Konkurencija je u njezino vrijeme bila velika, ali ona je Jasni u najboljim danima bila samo dodatni motiv. Recimo pošteno, u prvoj polovici osamdesetih godina prošlog stoljeća niti jedna vratarka u jugoslavenskom ženskom rukometu nije joj mogla doći niti blizu.

Kada se podvuče crta, može se samo konstatirati da je igračka karijera Jasne Ptujec bila zaista velika. Zlatna olimpijska medalja, najbolja vratarka svijeta, brončana na svjetskom prvenstvu, zlatna na juniorskom prvenstvu.

Jasna Ptujec svoje je najljepše godine posvetila sportu i kaže da joj to nikada nije bilo krivo. Mnogo se tijekom karijere žrtvovala, a sport joj je vratio na najljepši način. Biti osvajač zlatne olimpijske medalje sportski je san koji mnogi sportaši ne dosanjaju. Taj se san ispunio Jasni Ptujec. Zato je ona drukčija od drugih, jer Jasna je olimpijska pobjednica.

RUKOMET

Nataša Kolega

Olimpijske igre Seoul 1988.

Jedna od najboljih hrvatskih rukometašica u povijesti.

Nataša Kolega rođena je u Podgorici 6. lipnja 1966. godine. U rukomet je zakoračila kao dijete od deset godina kada je 1976. godine prvi put registrirana za splitsku *Nadu*. Nakon prolaska kroz klupske mlađe uzraste Nataša je prvi put za seniore nastupila 1983. godine. Kaže da nikada neće zaboraviti te dane kada je kao klinka trenirala na dva betonska igrališta gdje je danas velika dvorana na Gripama. Sudbina je htjela da klub uskoro promijenio ime u *Dalmanada*. Dolaskom sponzora, poduzeća Dalma u splitski ženski rukomet, počinje se ostvarivati najsvjetlije razdoblje u povijesti splitskog klupskog rukometa. Godine 1984. Nataša s *Dalmanadom* osvaja europski Kup pobjednika kupova, a prije toga Kolega je bila predvodnica velike generacije klupskih juniorki koje su postale državne prvakinja.

U Splitu je Nataša Kolega ostala do 1989. godine. U tom je razdoblju, i dugi niz godina kasnije, bila standardna reprezentativka Jugoslavije s kojom osvaja srebrnu medalju na Svjetskom prvenstvu 1990. godine. Potom je u reprezentaciji Hrvatske. Kao kapetan izabrane vrste predvodila reprezentaciju na Svjetskom prvenstvu odigranom 2003. u Hrvatskoj, da bi se potom oprostila od državne reprezentacije. Treba reći da je bila sudionica Olimpijskih igara 1988. godine u Seoulu gdje je s reprezentacijom osvojila četvrto mjesto. Iste godine proglašena je najboljom sportašicom Splita, a 1989. treća je rukometašica svijeta. Nastupila je i na Europskim prvenstvima 1994. u Njemačkoj i 1996. u Danskoj, kao i na Svjetskim prvenstvima 1995. u Mađarskoj i Austriji i 1997. u Njemačkoj.

Nakon odlaska iz Splita 1989. godine Kolega se skrasila u zagrebačkoj *Lokomotivi*. Zvao ju je tada i vrlo jaki *Radnički* iz Beograda. U Zagrebu joj se – ističe Kolega – sve poklopilo. Osvojile su *Lokosice* posljednje prvenstvo Jugoslavije i to baš velikom pobjedom nad *Radničkim* u Beogradu, kao i Kup kupova. Nakon odličnih igara u dresu Lokomotive i dalje su pljuštale ponude sa svih strana. Kolega odlazi u Koprivnicu i pristupa tada, a i danas, vrlo jakoj momčadi *Podravke*. Voli istaknuti da joj je kruna igračke karijere ipak bila u Koprivnici. Bila je vodeći klupski igrač u strašnoj konkurenciji. Provela je tamo tri i pol godine te osvojila dva državna prvenstva, Kup kupova i europski Superkup.

Nakon boravka u Koprivnici, Kolega na iznenađenje rukometne javnosti odlazi u Makedoniju i pristupa klubu *Kometal* s kojim je dogurala do finala Lige prvakinja. Kaže kako joj tada baš nije bilo lako „otić doli“. Međutim, ističe da danas vidi da joj je i to bio odličan potez. Bilo joj je prekrasno. Ljudi su je rado prihvatili. Gdje je god igrala, ostavljala je vrlo duboki trag. Dobar radnik, u ovom slučaju sportaš, svugdje je cijenjen. Godine 2002., kada je *Kometal* postao prvak Europe, na proslavu su zvali i Natašu Kolegu. Predstavili su je kao počasnu gošću, pet tisuća ljudi joj je skandiralo. Doživjela je, ističe, trenutke koje ne može svatko doživjeti. Iskreno žali što nije više napravila na reprezentativnom planu. Počeo je rat, ona je bila u najboljim igračkim godinama, a bila je odlična generacija rukometašica, jugoslavenskih i hrvatskih.

Iz Makedonije je otišla u Italiju i u Veroni igrala dvije godine, a jedno vrijeme bila je i trener. Iz Italije se 2002. godine konačno se vraća kući, ali ne u svoj matični klub. Odlazi u susjedni Vranjic čije rukometašice pod imenom *Piaggio* (potom *Brodosplit Inženjering, Lipovac*) u to vrijeme igraju odličan rukomet. Redovito su u samom vrhu, a nastupaju i u europskim kupovima. Iz Vranjica 2006. godine ponovno odlazi u zagrebačku *Lokomotivu* gdje se nakon pola godine igranja, a nakon punih 30 godina aktivnog rukometa, pozdravila s publikom koja ju je vjerno bodrila i preuzela ulogu trenera.

Posebno se sjeća igranja u Vranjicu. Grad Solin joj je tada dodijelio posebno priznanje uz tople riječi zahvale za sve što je kao jedna od najvećih legendi rukometa učinila za hrvatski rukomet.

Recimo i to da je Nataša na Mediteranskim igrama 1997. godine u Bariju osvojila srebrnu medalju.

Nataša Kolega, istinska rukometna, a kažu oni koji je poznaju i ljudska zvijezda, uz Dragicu Palaversu, obilježila je splitski ženski rukomet. Njih dvije su zasigurno ono najbolje što je on dosada dao hrvatskom ženskom rukometu.

RUKOMET

Jelena Grubišić

Olimpijske igre London 2012.

Najbolja kada je najpotrebnije. Jelena Grubišić rođena je u Zagrebu 20. siječnja 1987. godine. S rukometom je počela 1997. godine u petom razredu osnovne škole. Njezin profesor bio je Rudi Carek koji je Jelenu i nekoliko njenih prijateljica pogurao u sve to. Tako je došla u Lokomotivu te uvijek ponosno ističe da je dijete *Lokomotive*. A na pitanje kako je baš ona postala vratar, Jelena kaže: „U početku smo učili neke osnove: vođenje lopte, dodavanje, nije bilo klasičnih pozicija da smo se odredili. Kada je došao prvi trener Čaklec, on nas je preusmjerio i pitao tko će na gol. Ja sam se malo ohrabrila, rekla da ću probati i eto tu sam do danas. Ipak, priznajem u početku je postojao mali strah jer nisam bila navikla da me netko napucava loptom. No, s vremenom je krenulo na bolje i već odavno ne postoji nikakav strah. Navikneš na sve te udarce. Ako se bojiš, nemaš što tražiti na голу.“

Vrlo rano stala je na vrata prve momčadi *Lokomotive*. Bilo je to sada davne 2002. godine i do 2009. superiorno je čuvala vrata Lokosica. U navedenom razdoblju bila je dio momčadi koja je 2004. godine osvojila titulu prvaka Hrvatske te hrvatski kup 2005. i 2007.

Nakon što je napustila rodni grad, od 2009. do 2014. Jelena Grubišić superiorno je čuvala vrata *Krim Merkatora* iz Ljubljane. I tu je bila jedna od važnijih igračica kluba kada su osvajani trofeji. Tako je čuvala gol kada je osvojeno prvenstvo i kup Slovenije 2010., 2011., 2012., 2013. i 2014. godine.

U ljeto 2014. odlučila je napustiti Sloveniju. Otišla je u susjednu nam Mađarsku gdje uspješno čuva vrata ekipe *Gyori Audi ETO KC* i s kojom osvaja mađarski kup 2015. godine.

Već dugi niz godina Jelena Grubišić standardna je vratarica hrvatske rukometne reprezentacije. Čuvala je vrata „repke“ na Svjetskim prvenstvima 2005. u Rusiji, 2007. u Francuskoj, 2011. u Brazilu te na Europskim prvenstvima 2006. u Švedskoj, 2008. u Makedoniji, 2010. u Danskoj i Norveškoj i 2014. u Hrvatskoj i Mađarskoj.

Na stranicama ove knjige Jelena je našla mjesto jer je čuvala gol hrvatske reprezentacije na Olimpijskim igrama 2012. u Londonu.

Da bi reprezentativna karijera bila u cijelosti ispričana potrebno je reći da je Jelena Grubišić na Mediteranskim igrama 2005. godine u Almeriji osvojila brončanu medalju.

Ostvarila je Jelena lijepe uspjehe i na vratima hrvatske rukometne reprezentacije na pijesku. Na Europskom prvenstvu 2007. u Italiji osvojila je zlato, a godinu ranije 2006. u Njemačkoj zakitila se brončanom medaljom.

Kako je muški rukomet ipak popularniji od ženskog i Jelenini uzori dolaze iz muškog svijeta, o čemu kaže: „Kad sam bila mala, Tomas Svensson mi je bio na prvom mjestu. Oduševljavao me taj skandinavski stil, te špage i sve ostalo. Od naših golmana mi se nekako najviše sviđa Venio Losert, a i njegov otac je puno radio sa mnom kada sam bila juniorska reprezentativka. No, sviđao mi se i Šola, a i ostali naši golmani jer stvarno imamo jako puno dobrih. Tijekom karijere od svakog sam mogla ponešto naučiti. Od trenera bi posebno istaknula Antu Bojića. On me naučio svemu, bez njega sigurno ne bih bila tu gdje jesam i zato mu posebno zahvaljujem.“

Na pitanje što najviše voli i što joj je najbitnije u životu, Jelena spremno odgovara: „Obitelj i vjera prije svega. Zatim rukomet, to je odlična stvar. I da, prijatelji. To je isto jako bitno jer ako nemaš prijatelje, sve ostalo je nizašto.“

Jedna je od rijetkih rukometašica koja je istovremeno igrala dvoranski i rukomet na pijesku. O poveznici dvaju rukometa govori: „Nisu baš previše povezani. Rukomet na pijesku se igra dosta kraće i sve se svodi ne ekshibicije, piruete, cepeline i na tog markera čiji gol vrijedi dva. Vratar ne stoji na голу tijekom cijele utakmice, već samo dok se igra njegova obrana. Meni je dosta zanimljivo. Kraće se igra, ali malo je naporno. Dosta te iscrpi i to sunce, trčanje po pijesku... No, meni je to super i gušt mi je bio rukomet na pijesku.“

Na Europskom prvenstvu u rukometu na pijesku 2006. u Njemačkoj osvojila je brončanu medalju, 2007. u Italiji zlatnu medalju i bila proglašena za najbolju vrataricu prvenstva.

Jelena Grubišić je vratarica koja je dosada ostvarila respektabilnu karijeru. U najboljim je godinama i nema razloga da ne nastavi uspješno kao što je bilo i dosada.

RUKOMET

Nikica Pušić-Koroljević

Olimpijske igre London 2012.

Još jedna iz plejade istaknutih hrvatskih rukometašica.

Nikica Pušić-Koroljević rođena je u Požegi 19. ožujka 1983. godine. Bila je jedna od najboljih lijevih krila u povijesti hrvatskog ženskog rukometa. Nakon prolaska kroz mlade uzraste, gdje je bila jedna od najboljih u svojoj generaciji i standardni član reprezentacije u mlađim uzrastima, vrlo rano počinje nastupati za prvu momčad zagrebačke *Lokomotive* koja te 1999. godine nastupa pod imenom *Kraš*.

Od tada pa do 2010. Nikica je standardna igračica i jedna od najboljih rukometašica *Lokomotive*. U ovom klubu 2005. i 2007. godine osvojila je hrvatski rukometni kup te prvenstvo Hrvatske 2004. godine.

Stoga nije ni čudno da je 2010. godine *Podravka Vegeta* iz Koprivnice uspjela u nakani da Nikicu dovedu u svoje redove iako su čelnici kluba iz Koprivnice i ranije nekoliko puta željele dovesti Nikicu u *Podravku*.

Po dolasku u Podravinu, Nikica je u svom novom klubu nastavila s odličnim igrama i do 2013. godine i prekida igranja zbog poroda, dala je veliki doprinos u svim klupskim uspjesima. Jedna je od najzaslužnijih igračica što je *Podravka* 2011., 2012. i 2013. godine osvojila duplu krunu, odnosno prvenstvo i kup Hrvatske.

I u dresu hrvatske rukometne reprezentacije Nikica po odličnim igrama nije zaostajala od igara u *Podravci*. Kao standardna igračica sudjelovala je na Olimpijskim igrama 2012. godine u Londonu. Isto tako Nikica je nastupala na Svjetskim rukometnim prvenstvima 2003. u Hrvatskoj, 2005. u Rusiji, 2007. u Francuskoj i 2011. u Brazilu. Igrala je Nikica i na Europskim prvenstvima 2004. u Mađarskoj, 2006. u Švedskoj, 2008. u Makedoniji i 2010. u Danskoj i Norveškoj.

Na Mediteranskim igrama u Almeriji 2005. godine osvojila je brončanu medalju.

Na europskom juniorskom prvenstvu u Francuskoj 2000. godine osvojila je brončanu medalju.

Nikica Pušić uvijek je bila igračica koja je pokazivala sigurnost i imala je veliko samopouzdanje. Bila je igračica zadatka, u koju se svaki trener mogao pouzdati, bilo u klubu, bilo u reprezentaciji.

Kao osoba koja je uvijek znala što hoće, Nikica je pored rukometa uspješno „gurala“ i Kineziološki fakultet na kojemu je diplomirala 2013. godine. Nakon diplomiranja profesorica Nikica izavila je za *Sportske novosti*: „Hvala Bogu, postala sam profesorica, napokon, sad ćemo uhvatiti neke đake u mlin, ha,ha! Uz rukomet uvijek mi je važno bilo gurati i faks, sad sam ga i završila. Stvarno sam sretna da sam to privela kraju, nadam se da ću u budućnosti naći i posao.“

Još za vrijeme studiranja Nikica je jasno davala do znanja da se u rukometu vidi i nakon završetka igračke karijere: „Zanima me rad s djecom, voljela bih raditi s mlađim dobnim skupinama, barem tu početi s tim poslom. No vidjet ćemo, život nosi svašta, ništa ne možemo znati unaprijed.“

I doista nakon poroda Nikica je odlučila prekinuti s aktivnim igranjem i krenuti u trenerske vode. Vratila se u *Lokomotivu* i preuzela brigu o kadetkinjama. Ako igračice koje dolaze budu imale iti malo volje koju je tijekom igranja imala Nikica, zasigurno im je zagaranirana respektabilna karijera.

Nikica Pušić-Koroljević bila je igračica za koje nije bilo izgubljene lopte. Nikada protivniku nije priznavala da je bolji. Imala je lijevu ruku koja se samo poželjeti može. Bila je od onih igračica koja je uz odlične igre u obrani, redovito bila i jedan od najboljih strijelaca na utakmici. Njezina mjera obično bi bila između 5 i 8 golova po utakmici. Ona je doista posjedovala rukometnu kvalitetu. Imala je odlučnost, hrabrost i agresivnost.

Sve u svemu, kada se podvuče crta na Nikičinu karijeru, može se konstatirati da je ona bila više nego respektabilna. Da je s reprezentacijom pored mediteranske bronce stigla još koja medalja s velikih natjecanja, priča bi bila još ljepše zaokružena. Ali i ovako možemo govoriti o jednoj od najboljih lijevokrilih igračica u Hrvatskoj koja je svojim skok – šutem s krila mnogo puta rješavala i najdramatičnije utakmice.

RUKOMET

Ivana Jelčić

Olimpijske igre London 2012.

Ova proslavljena rukometna vratarka pojam je sigurnosti i uspješnosti na vratima hrvatske ženske rukometne reprezentacije.

Ivana Jelčić rođena je u Mostaru 16. ožujka 1980. godine, ali je vrlo brzo rodnu Hercegovinu zamijenila Dalmacijom. Kao dijete se doselila u Ploče koje će u pravom smislu postati njezin grad.

Poznato je da je dolina Neretve dala veliki broj proslavljenih rukometaša i rukometašica od kojih su mnogi dosegli svjetske visine i olimpijska odličja. Kao da je to kraj stvoren za rukometne zvijezde. Jedna od njih je zasigurno i Ivana Jelčić. Prve rukometne korake Ivana je napravila u pločanskom Domu sportova u *Ženskom rukometnom klubu Dalmatinka* iz Ploča. Vrlo rano bilo je jasno da je pred Ivanom respektabilna karijera koju je u konačnici i ostvarila.

Dobrim obranama Ivana je rano zapela za oko rukometnim stručnjacima iz Splita. Tako je 1996. godine Ploče zamijenila gradom pod Marjanom. Postala je, iako djevojka sa samo 16 godina, prva vratarka *ŽRK Split Kaltenberga* čiji gol čuva do 1998.

Poznato je da Split nije rukometna sredina kao što je to Zagreb. Stoga nije čudno da je cijelo vrijeme dok je čuvala vrata *Split Kaltenberga* Ivana Jelčić bila pod povećalom zagrebačkih rukometnih stručnjaka. Ivana je 1998. godine odlučila glavni grad Dalmacije zamijeniti glavnim gradom Hrvatske. Postala je vratarkom *Lokomotive* koja se u tom razdoblju do 2000. zvala *ŽRK Kraš*.

Vrlo brzo postala je prvom vratarkom kluba. Sigurna u obrani iz daljine, sa crte, u obrani sedmeraca, skidanja zicera. Kratko rečeno, redovito sigurna i pouzdana, bez posebnih oscilacija. Vrata *Lokomotive* Ivana je čuvala do 2006. godine. U tom razdoblju bila je dio momčadi Lokosica koje su osvojile prvenstvo Hrvatske 2004. godine te hrvatski kup 2005. godine.

Poznato je da je *ŽRK Podravka* iz Koprivnice najtrofejniji hrvatski ženski rukometni klub od uspostave samostalnosti. U ovom klubu već više od dva desetljeća igraju najbolje hrvatske igralice. Stoga nije ni čudno što su reprezentativnu vratarku Ivanu Jelčić privoljeli da 2006. godine postane igračica *Podravke*. Vrata *Podravke* Ivana je vrlo uspješno čuvala sve do 2013. godine.

U sedmogodišnjem razdoblju na vratima *Podravke* Ivana Jelčić se doista naosvajala trofeja. Bila je dio ekipe kada je osvojena titula prvaka Hrvatske 2007., 2008., 2009., 2010., 2011., 2012. i 2013. Suvereno je čuvala vrata *Podravke* kada je osvajao hrvatski rukometni kup 2008., 2009., 2010., 2011., 2012. i 2013. U ovom klubu Ivana Jelčić osvojila je i titulu prvaka regionalne lige 2009. godine.

Posebno poglavlje u Ivaninoj bogatoj karijeri predstavlja nastup u dresu hrvatske rukometne reprezentacije. Dugi niz godina suvereni je gospodar vratareva prostora na brojnim velikim natjecanjima, ali i na svim turnirima i kvalifikacijama što im prethode. Osvajala je Ivana i medalje u dresu hrvatske reprezentacije. Na Mediteranskim igrama u Almeriji 2005. godine osvojila je brončanu medalju.

Nastupala je Ivana na europskim rukometnim prvenstvima za žene: 2004. u Mađarskoj, 2006. u Švedskoj, 2008. u Makedoniji, 2010. u Danskoj i Norveškoj, 2012. u Srbiji i 2014. u Hrvatskoj i Mađarskoj.

Ivana Jelčić čuvala je gol hrvatske reprezentacije i na svjetskim prvenstvima. Tako je branila 2003. u Hrvatskoj, 2005. u Rusiji, 2007. u Francuskoj i 2011. u Brazilu.

Posebno je Ivana Jelčić ponosna što je 2012. na Olimpijskim igrama u Londonu čuvala gol hrvatske rukometne reprezentacije. Priznaje da uvažava svako veliko natjecanje na kojemu je čuvala vrata Hrvatske, ali olimpijske igre su nešto posebno pa ističe: „To se treba doživjeti, to se ne da opisati. Najbolji sportaši svijeta na jednom mjestu. A svi živimo kao jedna obitelj.“

Posebno je Ivana Jelčić ponosna na priznanje koje joj je dodjeljeno 2013. godine povodom Dana grada Ploča. Odlukom gradskih vijećnika Posebno priznanje za promociju Ploča dodijeljeno je proslavljenim nogometašima Miši Krstičeviću i Hrvoju Vejiću te rukometašicama Ivani Jelčić i Marti Žderić, njezinoj nasljednici na голу hrvatske reprezentacije. Lijepo je kada te uvažavaju u vlastitoj sredini, kao što Ivanu Jelčić doživljavaju u njezinim Pločama. Znači da si uspio, jer kako narodna poslovice kaže: „Najteže je biti prorok u svom selu.“

U svibnju 2015. prestala je s aktivnim igranjem.

RUKOMET

Miranda Tatari

Olimpijske igre London 2012.

Ova proslavljena rukometašica je doslovce postala zaštitni znak *Ženskog rukometnog kluba Podravka* i hrvatske rukometne reprezentacije. Uostalom, kapetanica je momčadi kod oba sastava.

Miranda Tatari rođena je u Koprivnici 20. rujna 1983. godine. Prve rukometne korake napravila je u *Podravci* sada već davne 1993. godine. Osim što je dvije godine na početku seniorske karijere bila na posudbi u klubu *TVIN Trgo-centar*, sve do 2013. bila je igračica *Podravke*. Miranda Tatari samo je sezonu 2013./14. provela u Rusiji u momčadi *Astrakhanochka*, nakon čega se u ljeto 2014. vratila kući i tako opet pokazala da ne može bez *Podravke* i rodne Koprivnice.

Za prvu momčad *Podravke* debitirala je 2000. godine i do odlaska iz kluba 2013. doista se naosvajala trofeja. Bila je nezaobilazni i više godina glavni igrač kluba kada je osvojeno prvenstvo Hrvatske: 2000., 2001., 2002., 2003., 2005., 2006., 2007., 2008., 2009., 2010., 2011., 2012., 2013. i 2014. Dala je Miranda veliki doprinos kada je osvajanje hrvatski kup 2000., 2001., 2002., 2003., 2004., 2006., 2008., 2009., 2010., 2011., 2012., 2013. i 2014. godine te regionalna liga 2009. godine.

Veliki trag Miranda je ostavila i u svim dobnim skupinama hrvatske reprezentacije. Nastupala je za mlađu kadetsku, kadetsku i juniorsku reprezentaciju Hrvatske. Bila je članica mlađe kadetske reprezentacije od osnivanja 1996. godine. S kadetkinjama *Podravke* osvojila je srebro na državnom natjecanju u Đurđevcu gdje je proglašena najboljom igračicom prvenstva. Osvojila je broncu na državnom natjecanju 2000. godine i bila u najboljoj sedmorici prvenstva.

Impresivna je njezina karijera u hrvatskoj A reprezentaciji. Sva velika natjecanja Mirandi su novi izazov na kojima posljednjih godina kao kapetanica momčadi suvereno predvodi hrvatski rukometni brod.

U dresu hrvatske rukometne reprezentacije Miranda Tatari nastupila je na Svjetskim prvenstvima 2005. u Rusiji, 2007. u Francuskoj, 2011. u Brazilu te na Europskim prvenstvima 2004. u Mađarskoj, 2008. u Makedoniji, 2010. u Danskoj i Norveškoj i 2014. u Hrvatskoj i Mađarskoj.

Predvodila je Miranda Tatari hrvatsku rukometnu reprezentaciju na Olimpijskim igrama 2012. u Londonu.

Recimo i to da je Miranda na Mediteranskim igrama u Almeriji 2005. osvojila brončanu medalju.

Malo je tko nostalgичno vezan za svoj matični klub kao što je to Miranda za *Podravku*. Samo jednu sezonu uspjela je izdržati u Rusiji, osvojila je peto mjesto u prvenstvu i igrala polufinale Kupa EHF. Rusi su joj nudili "brda i doline" ne bi li je privoljeli na opstanak, ali je srce vuklo rodnom kraju pa se kapetanica vratila na Podravkin brod.

Nakon povratka kući izjavila je: „Željela sam probati vani, vidjeti kako je to, a i financijska ponuda bila je jako dobra. I prije sam govorila i obećavala da ću se vratiti kući i ovdje završiti karijeru. Stalno sam bila u kontaktu s ljudima iz kluba, s djevojkama. Financijske ponude *Astrakhanochka* i *Podravke* su neusporedive, ali presudile su emocije. U Astrahanu sam bila velika profesionalka kao što sam i ovdje. Ne mogu reći da i tamo nisam igrala s emocijama. Ja sam tip koji nakon svakog poraza žali, plače, razbija glavu što je moglo bolje i drukčije. Međutim, cijeli sam život bila ovdje, to je moj dom, to je moj klub, to je moja publika. Ovdje sam se rodila i odrasla, tu ću i završiti karijeru. To je nešto što se ne može mjeriti ni s čim i to ni jedna svota novca ne može zamijeniti. Nije sve u novcu, veći je gušt igrati s emocijama.“

Kada se čitaju Mirandine izjave iz njih naprosto izviru emocije prema *Podravci* i rodnoj Koprivnici. Ona je doista simbol vjernosti prema svom matičnom klubu, ali i hrvatskom rukometu.

Stoga nije slučajno da je upravo ona, vođa, kapetanica, ukratko predvodnik svoje *Podravke* i hrvatske rukometne reprezentacije na terenu, ali i izvan njega. To mogu samo istinski vođe, a Miranda Tatari je zasigurno jedna od njih.

RUKOMET

Vesna Milanović Litre

Olimpijske igre London 2012.

Dijete Cetinske krajine, igra borbeno i viteški kao što je i kraj iz kojeg dolazi. Vesna Milanović Litre rođena je u Splitu 30. svibnja 1986. godine. Imala je 12 godina kada je 1998. počela igrati za mlađe uzraste *Ženskog rukometnog kluba Sinj*. Tu je bila bolja od ostalih i bilo je jasno da će Vesna vrlo brzo otići u jaču rukometnu sredinu od Sinja.

Odlučila se za rodni Split i postala rukometašica *Split Kaltenberga*. Bilo je to 2001. godine. Odmah po dolasku u grad pod Marjanom, Vesna je počela igrati za prvu momčad *Splita* iako je tada imala tek 15 godina. Zanimljivo je istaknuti da je u toj sezoni 2001./02. Split Kaltenberg nastupa u Kupu EHF, a petnaestogodišnja Vesna bila je igračica koja je često nastupala.

Poznato je da Split nije toliko slavna rukometna sredina, stoga je Vesna 2003. godine otišla u Zagreb i postala igračica *Lokomotive* gdje se zadržala punih sedam godina, odnosno do 2010. godine.

U ovom klubu osvojila je i prve nacionalne trofeje. S Vesnom Milanović Litre u ekipi rukometašice *Lokomotive* bile su prvakinje Hrvatske 2004. godine, a hrvatski kup Lokosice su osvojile 2005. i 2007.

Polako stasajući i stječući iskustvo u Lokomotivi, Vesna je uskoro postala glavna igračica kluba i njezin je značajan udio u trofejima koje je osvojila. Stoga nije ni čudno da su odličnu Vesninu igru zamijetili čelni ljudi i treneri *Podravke Vegete* iz Koprivnice, najtrofejnijeg hrvatskog kluba od uspostave samostalnosti. Stigao je poziv za odlazak u Koprivnicu. Tako je Vesna Milanović Litre 2010. glavni grad svih Hrvata, zamijenila sjedištem Koprivničko-križevačke županije.

Vesna je u *Podravci* nastavila s odličnim igrama. Vrlo brzo postala je jedna od glavnih igračica. Tu je ostala četiri godine i dala veliki doprinos u osvojenim titulama i kupovima. Kao igračica *Podravke* Vesna Milanović Litre bila je dio ekipe koja je osvojila duplu krunu, prvenstvo i kup Hrvatske 2011., 2012. i 2013. godine.

U dresu *Podravke* Vesna je sve sezone odigrala na najvećem nivou. Konstantno je bila jedna od najboljih igračica. Ipak, sezona 2010./11. bila je posebna, kako na domaćem tako i na međunarodnom planu. Odlično jer igrala i na 10. međunarodnom rukometnom spomen turniru u Metkoviću na kojem je *Podravka* osvojila prvo mjesto igrajući s najboljim ekipama Europe kao što su: *Budućnost* iz Podgorice, slovenski *Krim* iz Ljubljane, mađarski *DVSC Forum*, makedonski *Metalurg* i srpski *Zaječar*. Na navedenom turniru Vesna je izabrana u najbolju sedmorku natjecanja i za najboljeg kružnog napadača.

U ljeto 2014. godine Vesna se odlučila na promjenu sredine. Otišla je u susjednu Mađarsku gdje je postala igračica *Gyora*, jednog od najboljih mađarskih klubova s kojim 2015. osvaja kup.

I u dresu hrvatske rukometne reprezentacije Vesna Milanović Litre godinama je standardna i jedna od naših najboljih igračica.

Nastupila je Vesna na Olimpijskim igrama 2012. godine u Londonu.

Na Svjetskim rukometnim prvenstvima nastupila je 2007. u Francuskoj i 2011. u Brazilu. Od europskih prvenstava tu je prvenstvo 2006. u Švedskoj, 2010. u Danskoj i Norveškoj, 2012. u Srbiji i 2014. u Hrvatskoj i Mađarskoj.

Vesna je igračica koja je trenutno u najboljim godinama. Stekla je prijeko potrebno iskustvo, a dolazak u mađarski *Gyor*, aktualnog prvaka Europe, dovoljno govori o kvaliteti koju posjeduje ova kružna napadačica. U ovom klubu suigračice su joj bile najbolje rukometašice svijeta: Heidi Loke, Orsolya Herr, Ivett Szepesi, Agnes Hornyak. Biti u takvom rukometnom društvu – to mogu samo najbolje rukometašice, a Vesna Milanović Litre je zasigurno jedna od njih.

U svibnju 2015. Vesna se ponovno odlučila za promjenu sredine. Iz Mađarske je otišla u Sloveniju i postala igračica ljubljanskog *Krima*.

Treba reći i da je Vesnina mlađa sestra Iva poznata rukometašica i hrvatska reprezentativka. Rukometna obitelj podrijetlom iz Otoka kod Sinja.

RUKOMET

Lidija Horvat

Olimpijske igre London 2012.

Više godina stožerna je igračica hrvatske reprezentacije i klubova u kojima nastupa. Lidija Horvat rođena je u Zagrebu 5. svibnja 1982. godine. Rukometnu karijeru započela je u *Rukometnom klubu Kraš* kako se jedno vrijeme zvala *Lokomotiva*. U tom je klubu prošla kroz sve mlađe dobne skupine i kao petnaestogodišnja djevojčica, 1997. godine, počela nastupati za prvu momčad. Od navedene 1997. do 2005. godine Lidija je standardna prvotimka matičnog kluba. U osam godina koliko je nosila dres Lokosica bila je standardni dio ekipe koja je osvojila prvenstvo Hrvatske 2004. i nacionalni kup 2005. godine.

Nakon što je napustila rodni grad, ostala je u Hrvatskoj. Otišla je u Koprivnicu i pristupila *Podravci* čiji dres nosi od 2005. do 2008. godine. U trogodišnjem igranju za *Podravku* Lidija je osvojila titule prvaka Hrvatske 2006., 2007. i 2008. godine te hrvatski kup 2006. i 2008. godine.

Nakon Koprivnice za slijedeću rukometnu destinaciju izabrala je *CS Rulmentul- Urban Brasnov* iz Rumunjske u kojem je igrala u sezoni 2008./09. Potom se Lidija skrasila u Crnoj Gori gdje u sezoni 2009./10. igra za *Budućnost T-Mobile*. U jednoj sezoni koliko je provela u Podgorici, Lidija je s ovim klubom osvojila prvenstvo i kup Crne Gore, regionalnu ligu i Kup pobjednika kupova. Doslovce svako natjecanje u kojem su tu sezonu nastupale, igračice *Budućnosti* su zajedno sa standardnom igračicom u ekipi Lidijom Horvat dobile.

Nakon odlaska iz Podgorice sezonu 2010./11. Lidija igra u Francuskoj. Nastupa za *Metz* i osvaja titulu prvaka Francuske. Završetkom navedene sezone Lidija je odlučila vratiti se u Hrvatsku. Ponovno dolazi u *Podravku* čiji dres nosi od 2011. do 2013. godine. U dvije sezone koliko je igrala po povratku u *Podravku*, Lidija je osvojila dva puta duplu krunu, odnosno prvenstvo i kup Hrvatske 2012. i 2013. godine.

Nakon uspjeha s *Podravkom* Lidija se odlučila vratiti u svoj matični klub te je 2013. ponovno postala igračica *Lokomotive* s kojom je 2014. osvojila prvenstvo i kup Hrvatske. Od kolovoza 2015. igračica je turskog *Trabzona*.

Dres hrvatske rukometne reprezentacije Lidija Horvat nosila je na mnogobrojnim velikim natjecanjima. Svakako najvažniji nastup imala je na Olimpijskim igrama 2012. godine u Londonu. Igrala je Lidija i na Svjetskim prvenstvima 2005. u Rusiji, 2007. u Francuskoj i 2011. u Brazilu. Treba reći da je Lidija Horvat igrala i na Europskim rukometnim prvenstvima 2004. u Mađarskoj, 2006. u Švedskoj, 2008. u Makedoniji, 2010. u Danskoj i Norveškoj i 2014. u Hrvatskoj i Mađarskoj.

Na Mediteranskim igrama u Almeriji 2005. godine osvojila je brončanu medalju.

Lidija je izrazita ljevakinja kakvih u rukometu nema baš veliki broj. Priznaje da je svašta prošla u karijeri. Koljeno je uvijek bilo najveći problem, još dok je bila talentirana klinka. Ističe da ozljedu kada prođe treba je što prije zaboraviti i ići dalje. Tek toliko voditi računa da se nešto ne ponovi, zbog preventive.

Kod nje je rukomet, kaže, nekako obiteljski sport. Bratić joj Zlatko igra u Zagrebu, a i poznati je reprezentativac i olimpijac.

Lidija Horvat ostvarila je više nego uspješnu karijeru, poglavito na klupskom planu. Iskreno žali što nije osvojila koju europsku ili svjetsku medalju s reprezentacijom. Kaže da su imale su kvalitetu za popeti se na postolje, ali uvijek je nešto na kraju nedostajalo...

Priznaje da su joj od svih velikih natjecanja na kojima je nastupala najviše u sjećanju ostale Olimpijske igre u Londonu 2012. godine. „Ta atmosfera u olimpijskom selu, to zajedništvo, to prijateljstvo. Svi smo isti. Zajedno se hranimo. Zajedno živimo. To se doista ne može opisati, to se treba doživjeti.“ – kaže Lidija.

Lidija Horvat, vrsna igračica koja je u klupskom rukometu gotovo sve osvojila, kaže da bi toga bilo još i više, pogotovo na individualnom planu, da je nekoliko puta ozljede nisu spriječile. Nažalost, ozljede su dio sporta.

RUKOMET

Ivana Lovrić

Olimpijske igre London 2012.

Uvijek pouzdana i sigurna.

Ivana Lovrić rođena je u Zagrebu 1. rujna 1984. godine. Igračku karijeru započela je u *ŽRK Hrvatski drago-voljac* iz Zagreba iz kojega je vrlo brzo prešla u *Lokomotivu*. Vrlo brzo njezina kvaliteta došla je do izražaja. Rano je počela igrati za prvu momčad, već početkom 2000. godine, a za prvu momčad Lokosica igrala je do 2008. U tom razdoblju bila je dio ekipe koja je 2004. osvojila prvenstvo Hrvatske te 2005. i 2007. hrvatski rukometni kup.

Nakon odlaska iz rodnog grada Ivanu sportski put vodi u Francusku. U sezoni 2008./09. igra za ekipu *Metza* s kojom osvaja titulu prvaka Francuske i Liga kup.

Nakon sezone provedene u Francuskoj Ivana prvenstvenu sezonu 2009./10. provodi u Mađarskoj gdje igra za momčad *Debrecena*.

Potom se odlučila za povratak u Hrvatsku. Pristupa *Trogiru* čiji dres nosi od 2010. do 2011. godine. Nakon sezone provedene u gradu Svetog Ivana Trogirskog 2011. godine Ivana postaje igračica *Samobora*. Za *Samobor* nastupa tri sezone.

Od početka prvenstvene sezone 2014./15. Ivana Lovrić je ponovno igračica *Lokomotive*. Zadržala se kratko jer je već u studenom 2014. otišla u Francusku i postala igračica *Nantesa*.

Ivana Lovrić nastupila je na Olimpijskim igrama 2012. godine u Londonu. Igrala je i na Svjetskim prvenstvima 2007. u Francuskoj i 2011. u Brazilu, kao i na Europskim prvenstvima 2006. u Švedskoj, 2008. u Makedoniji i 2012. u Srbiji.

Posebno u karijeri pamti 2011. godinu. Ostati će joj, kaže, u trajnom sjećanju. Naime, kao članica hrvatske reprezentacije rukometa na pijesku osvojila je zlatnu medalju na Europskom prvenstvu u Umagu te je proglašena najboljom igračicom turnira. Nastupila je s reprezentacijom na Svjetskom prvenstvu u Brazilu, a osigurana je „viza“ za Olimpijske igre u Londonu. Bila je najbolja igračica *ŽRK Samobor* kada je klub ostvario značajan rezultat osvajanjem trećeg mjesta u prvoj hrvatskoj rukometnoj ligi, odmah iza *Podravke* i *Lokomotive*. Sve to je rezultiralo izborom za najbolju sportašicu Samobora, a potom i Zagrebačke županije, dok je njezin *Samobor* proglašen najboljom ekipom u gradskom i županijskom izboru 2011.

Priznaje da su doista takvi pokazatelji o 2011. kao njezinoj najuspješnijoj godini točni iako joj navedena godina nije započela dobro zbog puknuća ruke, zbog čega je morala na operaciju. No, sve je dobro prošlo, dobro se rehabilitirala. Preko ljeta je s reprezentacijom igrala rukomet na pijesku. Zatim su stigli veliki uspjesi. Priznaje da je svakako zadovoljstvo kada ti ljudi iz struke daju nagradu i podršku jer to znači da prepoznaju to što radiš. Ivana, skromna kakva je, uvijek voli istaknuti da priznanje koje dobije nije samo njoj pojedinačno, jer se pojedinac ne može istaknuti u kolektivu bez podrške cijele momčadi. Kaže da ni ona ne bi uspjela bez svojih cura koje su je podržavale i zbog toga su stigli rezultati.

Na Svjetskom prvenstvu u rukometu na pijesku 2008. u Španjolskoj osvojila je zlatnu medalju. Medalje je osvajala i na Europskim prvenstvima 2006. u Njemačkoj broncu, 2007. u Italiji zlato, gdje je proglašena za najboljeg *markera*.

Na prvenstvu Europe 2009. u Norveškoj ponovno je brončana, a 2011. u Hrvatskoj zlatna. Na Svjetskim igrama 2009. u Tajvanu osvojila je srebrnu medalju.

Poslije završetka karijere, naglašava, vidi sebe u sportskom novinarstvu budući da joj je to i životni poziv s obzirom da je diplomirala novinarstvo. Kaže da je to ipak stil života koji živi. Posebno je, kaže, zanima istraživačko novinarstvo pa bi se voljela baš iskušati u tome. Od medija, kaže, najviše voli radio, a mogla bi se orijentirati i na PR. Uglavnom, Ivana je takav tip. Ne voli biti zatvorena u četiri zida, voli pokret i dinamiku.

Pokret i dinamika doveli su je do trofeja u nekoliko klubova u kojima je igrala i nastupala na velikim natjecanjima. Naglasak je, naravno, na olimpijskim igrama.

RUKOMET

Andrea Penezić

Olimpijske igre London 2012.

Ono što je Ivano Balić u muškom, ona je u ženskom rukometu. Andrea Penezić rođena je u Zagrebu 13. studenog 1985. godine. Rukomet je počela igrati s deset godina 1995. godine u školskom klubu u Kustošiji. Poslije je od školskog nastao *Rukometni klub Kustošija*, a Andrea je u drugom razredu srednje škole prešla u *Lokomotivu*.

Još dok je bila u *Kustošiji* Andrea je svakodnevno trenirala pod vodstvom svog prvog trenera i profesora Antuna Smiljanića. Već s jedanaest godina pokazala je izuzetnu darovitost i uz praćenje i podršku matičnog kluba *Kustošija* na najvišoj razini postiže uspjehe u svim mlađim dobnim skupinama, kako u Hrvatskoj tako i na međunarodnim rukometnim turnirima. Već na početku karijere bilo je jasno da je Andrei „samo nebo granica“, da će to biti jedna od najboljih igračica u povijesti ovog sporta.

Po dolasku u *Lokomotivu* vrlo rano je priključena prvoj momčadi, tako da je već 2000. godine Andrea zabilježila prve prvoligaške nastupe kao petnaestogodišnja djevojka. U *Lokomotivi* je Andrea igrala do 2008. godine. Tu je rukometno sazrela i njezine velike rukometne kvalitete u pravom smislu riječi došle su do izražaja. U dresu *Lokomotive* Andrea je osvojila prvenstvo Hrvatske 2004. i hrvatski rukometni kup 2005. i 2007. godine.

Kada je godinama najbolji hrvatski ženski rukometni klub *Podravka* iz Koprivnice poželio Andreu dovesti u svoje redove, bilo je jasno da je to još jedan napredak u karijeri, budući da *Podravka* već više godina, uz pokoji izuzetak, suvereno vlada hrvatskim ženskim rukometom.

Od 2008. do 2010. godine Andrea Penezić igra za *Podravku* iz Koprivnice s kojom osvaja prvenstvo i kup Hrvatske 2009. i 2010. godine, kao i regionalnu ligu 2009. godine.

A onda se javio *Krim Merkator* iz Ljubljane i Andrea Penezić od 2010. do 2014. godine igra u susjednoj Sloveniji. Za četverogodišnjeg boravka u *Krimu* Andrea je osvojila prvenstvo i kup Slovenije 2011., 2012., 2013. i 2014. Andrea, dakle, u sve četiri sezone u *Krimu* osvojila duplu krunu, što je doista rijetkost.

Pred početak prvenstvene sezone 2014./15. odlučila se na promjenu sredine, otišla je u Makedoniju i postala igračica *Vardara* iz Skopja. U toj sezoni bila najbolji strijelac Lige prvaka, a s klubom osvaja prvenstvo i kup Makedonije.

Sedam godina za redom od 2008. do 2014. Andrea Penezić proglašavana je za na najbolju hrvatsku rukometašicu.

Što se tiče nastupa u dresu hrvatske reprezentacije i tu je Andrea Penezić godinama glavna igračica. Među igračicama vrijedi nepisano pravilo - kada neznaš gdje ćeš s loptom dodaj je Andrei, a ona će onda s njom u protivnički gol.

Nastupila je Andrea na Olimpijskim igrama 2012. godine u Londonu, ali se nažalost ozlijedila. Stručnjaci kažu da bi se naše rukometašice umješale u borbu za medalju da nije bilo Andreine ozljede.

Nastupila je Andrea na Svjetskim prvenstvima 2007. u Francuskoj i 2011. u Brazilu. Na prvenstvu svijeta u Brazilu Andrea je bila treći strijelac prvenstva, najbolja lijeva vanjska igračica i članica idealne momčadi prvenstva.

Igrala je Andrea i na Europskim prvenstvima 2006. u Švedskoj, 2008. u Makedoniji, 2010. u Danskoj i Švedskoj i 2014. u Hrvatskoj i Mađarskoj.

Na Mediteranskim igrama u Almeriji 2005. Andrea je osvojila brončanu medalju.

Već dugi niz godina Andrea Penezić je dragulj hrvatskog rukometa. Ona je od onih igračica na terenu koja preuzima odgovornost kada je najpotrebnije, povuče ekipu kada treba.

Što istaknuti za kraj? Što reći nova, a da to nije rečeno i napisano stotine puta? Sama činjenica da je sedam godina službeno najbolja hrvatska rukometašica sve govori. Klubovi u kojima ona igra suvereno vladaju svojim natjecanjima. A kada je najpotrebnije uvijek na scenu stupa najbolja, jedinstvena - Andrea Penezić, jedna od najboljih svjetskih rukometašica u povijesti ove igre.

RUKOMET

Kristina Elez

Olimpijske igre London 2012.

Kika je pravo solinsko dite.

Kristina Elez, djevojački Franić, rođena je u Splitu 22. svibnja 1987. godine. Rukomet je počela igrati u *Vranjicu* kod trenerice, nažalost danas pokojne, Branke Tukić. Iz tih dana Kristina rado spominje Antu Božića, Radomira Mikelića, Ljiljanu Borozan i ostale vranjičke rukometne entuzijaste. Njena pojava, još kao djevojčice, na rukometnom igralištu ubrzo je izazvala zanimanje šire rukometne javnosti. Nazivana je rukometnim čudom iz Solina. Kiku se smatra, zajedno sa Dragicom Palaversom i Natašom Kolegom, najvećim ženskim rukometnim talentom kojega je Dalmacija ikada imala.

Inače, „mala sa Širine“ je kao djevojčica jako voljela atletiku. No, budući da su sve cure iz zgrade išle igrati rukomet, zaputila se i ona. Tko je onda mogao slutiti da će Kristina u rukometu doseći one visine koje su ipak rezervirane samo za odabrane?

Svojim igrama u mlađim uzrastima u *Vranjicu* vrlo brzo je skrenula pozornost rukometnih stručnjaka. Stoga nije ni čudno što je već sa 14 godina, 2001. godine, Kristina otišla u *Podravku* iz Koprivnice, gdje je igrala sve do 2009. U tom razdoblju s ekipom je osvojila prvenstvo Hrvatske 2002., 2003., 2004., 2005., 2006., 2007., 2008. i 2009. godine, hrvatski kup 2002., 2003., 2004., 2006., 2008. i 2009. te regionalnu ligu 2009. godine.

Kristina je u *Podravci* već sa 15 godina postala standardna prvotimka. Iz *Podravke* je 2009. godine otišla u francuski *Metz* gdje je igrala pola sezone, i dala svoj doprinos osvajanju kupa. Drugi dio sezone 2009./10. proveo je u *Krimu* iz Ljubljane i osvaja duplu krunu. Potom je do ljeta 2011. ponovno rukometašica francuskog *Metza* s kojim također osvaja duplu krunu, odnosno prvenstvo i kup Francuske. Sezonu 2011./12. provela je u slovenskom *Krimu*. Opet je osvojila duplu krunu, prvenstvo i kup Slovenije. Od lipnja 2012. godine rukometašica je mađarskog prvoligaša *Erda*, da bi 2013. karijeru nastavila u ruskoj momčadi *Rostov Don*. U lipnju 2014. godine vratila se u Koprivnicu i ponovno postala članica najtrofejnijeg hrvatskog ženskog rukometnog kluba *Podravke* s kojim 2015. osvaja prvenstvo i kup Hrvatske.

Kristina Elez višegodišnja je reprezentativka Hrvatske. Kao članica reprezentacije sudjelovala je na Europskim prvenstvima 2008. u Makedoniji, 2010. godine u Danskoj i Norveškoj, 2012. u Srbiji i 2014. u Hrvatskoj i Mađarskoj, kao i na Svjetskim prvenstvima 2005. u Rusiji, 2007. u Francuskoj i 2011. godine u Brazilu.

Kruna njezine dosadašnje vrlo uspješne karijere je nastup na Olimpijskim igrama 2012. godine u Londonu.

No, vratimo se na početke rukometne karijere ovog solinskog diteta. Još 2002. kada je Kiki bilo samo 15 godina rukometni trener Ante Brčić izjavljivao je da je Kristina dragulj hrvatskog rukometa te nastavio: „Takvog talenta u ovim godinama još nisam vidio.“

I doista, Brčić je bio u pravu. Tijekom kasnije karijere epitet dragulja Kristina je itekako opravdala daleko od kuće i matičnog kluba *RK Vranjic*. Već po dolasku u Koprivnicu kao četrnaestogodišnja djevojčica ustalila se u najboljem sastavu *Podravke*. U prvenstvu je igrala u prosjeku dvadesetak minuta po utakmici, zabijala tri do četiri gola.

Kikin talent, ponašanje, odnos prema igri i suigračicama, redovito su hvaljeni. Kikin *fan club* svakog dana bio je sve brojniji i brojniji. Osim što su je hvalili treneri, suigračice, komplimenti nisu izostali ni od strane protivnica.

Kika, mudrica ili dijete, kako su je već tada zvali, nije padala na hvalospjeve. Bila je svjesna svojeg talenta i karijere koju joj mnogi stručnjaci predviđaju. Ostala je čvrsto na zemlji i znala da do visina i uspjeha može samo radom.

Da su rukometni stručnjaci bili u pravu, dokazuju rezultati koja je Kristina ostvarila. Titule, kupovi, uspješna domaća i inozemna karijera. Godinama je jedna od ključnih igračica hrvatske rukometne reprezentacije s kojom je nastupila na nekoliko velikih natjecanja, a kruna dosadašnje karijere svakako je nastup na Olimpijskim igrama u Londonu 2012. godine.

RUKOMET

Sonja Bašić

Olimpijske igre London 2012.

Izuzetni rukometni potencijal.

Sonja Bašić rođena je u Zagrebu 26. studenog 1987. godine. Kćerka je Mirka Bašića, jednog od najboljih vratara u povijesti rukometa. Branio je u bjelovarskom *Partizanu*, *Metaloplastici* iz Šapca, *Zagrebu*, jugoslavenskoj i hrvatskoj reprezentaciji... No, kći Sonja nije ga htjela na голу naslijediti.

Kao beba s godinu dana otišla je s roditeljima živjeti u Francusku. U Zagreb se vratila sa šest godina. Prvo je živjela u Španjskom gdje se uglavnom igrala s dečkima iz kvarta. Kada su se u šestom razredu osnovne škole preselili na Trešnjevku, pod svoje ju je uzeo profesor tjelesnog Rudolf Carek. Kako je poznavao njezina oca Mirka, htio ju je odmah staviti među vratnice. Kroz smijeh Sonja kaže da to nikako nije htjela jer se bojala da će dobiti loptom u glavu. Na kraju je Carek odustao od te ideje pa je Sonja počela igrati u vanjskoj liniji. S njom su u generaciji bile Renata Knežević i Jelena Grubišić. Onda su one tri otišle u *Lokomotivu*. No tamo je konkurencija bila dosta jaka pa su Sonju s 18 godina 2005. posudili *Trešnjevci*. Dvije godine kasnije otišla je u Španjolsku, u klub *Alcobendas*. To je klub iz predgrađa Madrida. U Španjolskoj je ostala tri godine, a 2011. se vratila u *Lokomotivu*, sada već kao formirana igračica.

Ističe da joj je bilo lijepo u Španjolskoj. Prije toga imala je operaciju štitnjače. U Španjolskoj je stekla veliki broj prijatelja. Klub u kojemu je igrala uvijek je bio četvrti ili peti, ali je upao u financijske probleme. Skoro se raspao pa se Sonja odlučila vratiti kući.

Prvenstvenu sezonu 2011./12. Sonja je provela u *Lokomotivi*, a onda je ljeto 2012. potpisala za *Metalurg* iz Skopja. Zvali su je u trenutku kada je to bila dobra priča. Klub je igrao Ligu prvakinja. Nakon godinu dana i tamo je došlo do krize pa se Sonja ponovno odlučila vratiti kući. Ipak, u dresu *Metalurga* osvojila je kup Makedonije.

Po povratku u Hrvatsku i rodni grad, logičan Sonjin izbor bio je njezin matični klub *Lokomotiva*. Priznaje da je to bio pun pogodak. Nakon dugo vremena *Lokomotiva* je postala klub u kojemu se točno zna red. Imaju i odličnog trenera. Osvojili su prvenstvo i kup Hrvatske 2014.

Krajem 2014. otišla je u Francusku i postala igračica *Metza* s kojim 2015. osvaja kup. Na kraju sezone otišla je u Mađarsku i postala igračica *Vaci Nkse*.

Treba reći da je Sonja uz rukomet jedno vrijeme igrala i rukomet na pijesku. Ima osvojeno europsko zlato ali ga, kaže, više ne igra jer joj je nekad potreban i odmor.

U dresu hrvatske rukometne reprezentacije Sonja je dosada imala zapažene nastupe. Nastupila je na Olimpijskim igrama u Londonu 2012. Igrala je i na Europskim prvenstvima 2012. u Srbiji i 2014. u Hrvatskoj i Mađarskoj. Na Mediteranskim igrama u Mersinu 2013. osvojila je brončanu medalju.

Na Europskom prvenstvu u rukometu na pijesku 2007. u Italiji osvojila je zlatnu medalju.

Već nekoliko godina Sonja Bašić jedna je od glavnih igračica u našoj reprezentaciji. U obrani ključna, u napadu organizirana. I u tome je prilično dobra.

„Da se mene pitalo, ne bi se Sonja uopće bavila rukometom. Ali eto, nije me se pitalo – kaže tata Mirko i dodaje – Ne gledam Sonju samo kao igračicu, već kao svoje dijete. A rukomet zna biti i grub sport...”

Uvažavajući sve što je dosada tijekom karijere postigla, Sonja je posebno ponosna na nastup na Olimpijskim igrama u Londonu 2012: „Nisam se nadala pozivu, ali sam svojim igrama zaslužila priliku. Rekao mi je izbornik Canjuga da na mene računa isključivo u obrani i nadam se da sam opravdala povjerenje, što dokazuje i činjenica da sam nakon Londona igrala na europskom prvenstvu.”

Sonja Bašić još je relativno mlada rukometašica, ali i dovoljno iskusna. Prošla je mnogo toga na rukometnim terenima. Okusila je što znači surovi profesionalizam koji priznaje rad i samo rad. A ona se rada nikada nije ni bojala i zato je uspjela. Od malena roditelji su joj usadili radne navike, stoga joj je profesionalan i odgovoran pristup rukometu došao već u ranoj mladosti kao nešto normalno. Uostalom, Sonja Bašić je kćerka olimpijskog pobjednika. Ona će zasigurno i u budućnosti biti jedna od uzdanica hrvatske reprezentacije.

RUKOMET

Andrea Šerić

Olimpijske igre London 2012.

Ova sportašica je još jedan dokaz da i u sportu vrijedi uzrečica „ne pada jabuka daleko od stabla“. Andrea Šerić rođena je 3. kolovoza 1985. godine u Splitu. Pripada izuzetno sportskoj solinskoj obitelji. Naime, njezin otac Ivan višegodišnji je košarkaš i kapetan momčadi *Košarkaškog kluba Solin*. Stoga nije ni čudno da se Andrea još kao dijete opredijelila za sport. Rukomet je počela igrati u *Vranjicu*, kod trenerice Branke Tukić. I danas kaže da joj je jako zahvalna za rukometne temelje, koje joj je ova, danas nažalost pokojna, vrsna trenerica podarila. Iz svojih vranjičkih dana i ona rado ističe Čonija, Coju, Lilu i ostale.

Andrea pripada najtalentiranijoj generaciji vranjičkih rukometašica, generaciji 1985., koje su dva puta bile druge na državnom prvenstvu. Bila je to generacija Kristine Franić (ona je 1987.), Irene Džeko, Kristine Šitum, Magdalene Ljubičić, Sonje Nuhanović...

Andrea Šerić je u Vranjicu prošla kroz sve klupske mlade uzraste, a potom je dvije sezone od 2002. do 2004. igrala za *RK Split Kaltenberg*, zatim se u sezoni 2004./05. vraća u *Vranjic*, gdje nastavlja sa odličnim igrama. Te sezone Vranjic je imao odličnu momčad koju su pored Andree, sačinjavali: Nataša Kolega, Nina Jukopila, Marija Hrgović. Stoga nije ni čudo što je vrlo brzo stigao poziv *Rukometnog kluba Podravka* iz Koprivnice, za koji Andrea Šerić igra od 2005. do 2010. godine.

U ovom klubu Andrea je osvojila titulu prvaka Hrvatske 2006., 2007., 2008., 2009. i 2010. godine, kao i Hrvatski rukometni kup 2006., 2008., 2009. i 2010., i regionalnu ligu 2009. Nakon pete sezone u Koprivnici, Andrea Šerić u sezoni 2010./11. igra za *Lokomotivu* iz Zagreba, a u sezoni 2011./12. rukometašica je ljubljanskog *Krima* s kojim u navednoj sezoni osvaja duplu krunu, odnosno prvenstvo i kup Slovenije.

Prvenstvenu sezonu 2012./13., Andrea provodi u Mađarskoj gdje igra za momčad *Sifoka*, da bi se u ljeto 2013. vratila u Hrvatsku i postala igračica *Rukometnog kluba Zelina*.

Andrea Šerić višegodišnja je reprezentativka Hrvatske. Sudjelovala je na Europskom prvenstvu 2010. godine koje je igrano u Danskoj i Norveškoj, kao i na Svjetskom prvenstvu 2011. godine u Brazilu.

Međutim, treba posebno istaknuti da je Andrea ostvarila san svih sportaša i u dresu hrvatske rukometne reprezentacije nastupila je na Olimpijskim igrama 2012. godine u Londonu.

Posebno je začudio rukometnu javnost povratak Andree Šerić u Hrvatsku, u ljeto 2013., a još više što je za nastavak karijere odabrala Zelinu. Međutim, jednostavna i iskrena, svima koje je zatekla njezina odluka, kratko je odgovorila: „Čula sam da imaju mladu i kvalitetnu ekipu, da su ambiciozni te da na koncu imaju i potencijal. Dvorana u Zelini uvijek je puna, znači da ljudi u tom kraju cijene rukomet. Zar to nije dovoljan razlog?“

Ipak kada se priča sa Andreom, poseban pečat u njezinoj dosadašnjoj uspješnoj karijeri, ostavio je boravak u Londonu na Olimpijskim igrama 2012.

O tome kaže: „Olimpijske igre se ne mogu opisati riječima. One se trebaju doživjeti. U olimpijskom selu susrećeš najveće sportaše današnjice u svim sportovima. Svi smo isti. Jednako se ponašamo, odjevamo, hranimo. Ali opet trnci te prožmu, kada se nađeš u društvu pojedinaca, a znaš da su oni po svojim rezultatima doista planetarne zvijezde.“

Andrea Šerić posebno ističe da je u karijeri dosta toga prošla, naosvajala se doista titula i kupova, igrala na najvećim klupskim i reprezentativnim natjecanjima, ali kaže, najteže joj je od svega pala prerana smrt njezine prve trenerice Branke Tukić, žene kaže kojoj je trajno zahvalna i koja joj je dala rukometne temelje.

Ova vrhunska sportašica je u najboljim godinama. Rukometnom sportu dala je dosada mnogo, ali priznaje da joj je sport dosta toga i vratio. Proputovala je svijet, koji zasigurno da nije sportašica, nikada nebi vidjela. Naosvajala se raznih priznanja, kako klupskih tako i pojedinačnih, a hrvatski rukomet još dosta od Andree očekuje. Ona to doista i može, jer ima sve predispozicije vrhunske igračice.

Od ljeta 2014. članica je *Rukometnog kluba Osijek*, gdje je igrala šest mjeseci. Od kolovoza 2015. godine rukometašica je turskog *Trabzona*.

RUKOMET

Dijana Jovetić

Olimpijske igre London 2012.

Dugi niz godina bila je najbolje desno krilo Hrvatske. Dijana Jovetić rođena je u Zagrebu 21. svibnja 1984. godine. Rukometnom karijeru započela je u *Rukometnom klubu Lokomotiva*, gdje je nastupala u mladim uzrastima, a već sa 15 godina debitirala je za prvu momčad 1999. u vrijeme kada je klub nosio ime *Kraš*. Dres *Lokomotive* nosila je do 2003. godine. Iako jedna od najmlađih igračica kluba, bila je jedna od najboljih i gotovo redovito u samom vrhu klupske ljestvice postignutih zgoditaka.

Godine 2003. stigao je poziv iz Koprivnice i Dijana, tada jedna od najperspektivnijih mladih hrvatskih rukometašica, postala je igračica *Podravke*. U ovom trofejnom klubu ostala je do 2006. godine i doista se naosvajala trofeja.

Bila je dio momčadi koja je osvojila prvenstvo Hrvatske 2005. i 2006. godine, kao i hrvatski kup 2004. i 2006. godine. Bilo je to vrijeme kada je slovenski *Krim* formirao momčad za novi uzlet u europskom rukometu. U ljeto 2006. doveo je nekoliko najboljih europskih rukometašica, a među njima i tada Dijanu Golubić.

U ljubljanskom *Krimu* Dijana je ostala do 2009. godine i može se reći da je nastavila trofejnu niz koji je započela u *Podravci*. Bila je jedna od najboljih igračica kluba kada je osvojeno prvenstvo i kup Slovenije, odnosno dupla kruna 2007., 2008. i 2009. godine. Tri sezone u *Krimu*, tri duple krune osvojila je Dijana. I u europskim natjecanjima *Krim* je ostvarivao respektabilne rezultate.

Nakon odličnih igara diljem Europe, u ljeto 2010. Dijana je dobila poziv i prihvatila odlazak u Dansku, gdje je u sezoni 2010./11. bila igračica *Esbjerga*. U ovom klubu zadržala se jednu sezonu i u ljeto 2011. otišla je u Crnu Goru i postala igračica *Budućnosti* iz Podgorice. U ovom klubu može se reći, rukometna zvijezda Dijane Jovetić zasjala je pravim sjajem. Ostala je jednu sezonu i to onu 2011./12., ali se doista naosvajala trofeja. Godine 2012. *Budućnost* je postala prvak Europe, osvojili su regionalnu ligu, te prvenstvo i kup Crne Gore.

U svim ovim velikim uspjesima *Budućnosti*, Dijana je dala veliki obol i cijelu sezonu bila jedna od najboljih igračica.

A onda se posvetila obitelji, postala majka i izbivala iz rukometa sve do početka 2015. godine. Otišla je u Mađarsku, gdje je potpisala ugovor sa mađarskim *Vacom*, koji slaže momčad kako ističu; „za velike domete“. Stoga nije ni čudno da su i Dijanu nakon pauze privoljeli na dolazak u klub.

I vrlo brzo, nakon samo tjedan dana treninga punim intenzitetom, pokazala je da nije zaboravila igrati rukomet i da je poziv Dijane Jovetić u klub bio pravi izbor kluba.

Utakmice u dresu hrvatske reprezentacije, posebno su poglavlje u karijeri ove proslavljene hrvatske rukometašice. Nastupila je Dijana na Olimpijskim igrama 2012. godine u Londonu, prvim Igrama na kojima su nastupile hrvatske rukometašice od uspostave neovisnosti.

Nastupala je Dijana na Svjetskim rukometnim prvenstvima i to: 2003. u Hrvatskoj, sa samo 19 godina. Jasno je, kada se na najveću svjetsku rukometnu smotru pozove igračica sa samo 19 godina, o kakvom se talentu radi. Igrala je još na Svjetskim prvenstvima 2005. u Rusiji, 2007. u Francuskoj i 2011. u Brazilu.

Igrala je Dijana i na Europskim prvenstvima. Kockasti dres nosila je 2004. u Mađarskoj, 2008. u Makedoniji i 2010. u Danskoj i Švedskoj.

Posebno je odlično igrala na Europskom prvenstvu u Makedoniji, gdje je bila među deset najboljih strijelaca na turniru.

Osvajala je Dijana i medalje u dresu hrvatske rukometne reprezentacije. Na Mediteranskim igrama 2005. godine u Almeriji zakitila se brončanom medaljom.

Na europskom juniorskom prvenstvu u Francuskoj 2000. godine osvojila je brončanu medalju.

Kada se podvuče crta na dosadašnju rukometnu karijeru Dijane Jovetić, može se bez razmišljanja zaključiti da je ona bila sjajna. Brojni osvojeni trofeji, prvenstva, kupovi, europska titula. Vrlo dobre igre u reprezentaciji, nastupi na velikim natjecanjima, koje su finale imale u Londonu 2012.

A onda je došlo majčinstvo, najdraži trofej svake žene.

RUKOMET

Anita Gaće

Olimpijske igre London 2012.

Dijete podbiokovlja koja je rukometnu karijeru izgradila na sjeveru Hrvatske.

Anita Gaće rođena je u Splitu 14. travnja 1983. godine. Prve rukometne korake naučila je u svojoj Makarskoj. S 11 godina je 1994. kročila na asfaltni teren. Kako je napisao njezin prvi trener Mladen Bagić, imao je sreću što ima na terenu djevojčicu za koju nije bilo teško pogoditi gdje će vrlo brzo stići. Već 1997. godine postala je standardna prvotimka *ŽRK Makarska* i iako najmlađa, gotovo redovito najbolja na terenu. Anita je u *Makarskoj* odigrala 85 službenih utakmica i postigla 365 golova. U Prvoj B ligi igrala je sa samo 15 godina, u talentiranoj generaciji iz koje su mnoge okusile prvu ligu.

Godine 2000. napustila je Makarsku i kao kadetska reprezentativka skrasila se u Osijeku, gdje je igrala do 2004. godine za *Osijek – Sonic*. U gradu na Dravi Anitin talent došao je u pravom smislu riječi do izražaja. Tu se formirala kao igračica, od talenta je postala nositeljica igre i najbolja rukometašica kluba.

Za Osijek je veže i još nešto vrlo važno u životu svake osobe. Naime, po dolasku u Osijek 2000. godine upisala je Ekonomski fakultet, na kojemu je 2007. godine diplomirala na temu „Analiza financijskog izvješća na primjeru Belupa“, stekavši zvanje diplomirane ekonomistice.

Kada je po svojim kvalitetama prerasla *Osijek*, bilo je jasno da će odlazak u jači klub biti normalan rukometni put Anite Gaće. Godine 2004. otišla je u Koprivnicu i postala igračica *Podravke*, čiji je dres nosila sve do 2013. godine. U ovom klubu Anita se doista naosvajala trofeja. U svim prvenstvenim sezonama osvojila je titulu prvakinja Hrvatske, a gotovo svake godine osvajanje i kup.

Tako je duplu krunu, odnosno prvenstvo i kup u Podravci osvojila: 2006., 2008., 2009., 2010., 2011., 2012. i 2013. godine. Prvenstvo Hrvatske još je osvojeno 2005. i 2007. godine.

U *Podravci* je osvojila i regionalnu ligu 2009. godine.

Kada se odlučila da je došlo vrijeme za promjenu sredine, Anita je ostala u Hrvatskoj, ali je u sezoni 2013./14. postala igračica *Lokomotive* iz Zagreba. Jedna sezona među *Lokosicama* i odmah dupla kruna. Naime, u navedenoj sezoni *Lokomotiva* je osvojila prvenstvo i kup Hrvatske, a Anita je, jasno, jedna od najboljih igračica.

U prvenstvenoj sezoni 2014./15. Anita je igračica ruske momčadi *Dinamo – Sinara*. U kolovozu 2015. postala je igračica turske momčadi *Yenimahalle*.

Anita Gaće i u dresu hrvatske rukometne reprezentacije ostvarila je respektabilnu karijeru. Sudjelovala je na Olimpijskim igrama 2012. godine u Londonu. Igrala je Anita i na Svjetskim rukometnim prvenstvima 2007. u Francuskoj i 2011. godine u Brazilu.

Treba reći i to da je bila i standardna reprezentativka na Europskim prvenstvima 2004. u Mađarskoj, 2006. u Švedskoj, 2008. u Makedoniji, 2010. u Danskoj i Norveškoj, 2012. u Srbiji i 2014. u Hrvatskoj i Mađarskoj.

Anita Gaće je krilna igračica, koja često zna biti prevaga. Uvijek je bila od onih igračica koja će pošteno odigrati minute koje joj se ukažu. Ima jako dobar odraz s krila. Možda joj je jedino mana što ostavlja dojam samozatajnosti, ali ona je naprosto takva, samozatajna, vrijedna, radišna, ali na terenu se, kada je potrebno, pretvara u pravu lavicu.

Pošto smo pri kraju teksta, potrebno je istaknuti još jednu zanimljivost. Još prije odlaska iz Makarske Anita je proglašena najperspektivnijom sportašicom Splitsko – dalmatinske županije. Ona i Duje Draganja od mladih sportaša. Nisu pogriješili, zar ne?

Doista onaj tko je tada birao nije mogao bolje izabrati. O Duji je mnogo puta sve rečeno, ispisano. Za njega su riječi suviše. A Anita koja je ipak, za razliku od Duje, u kolektivnom sportu, najosvajala se trofeja u domaćem natjecanju. Godinama je glavno krilo hrvatske rukometne reprezentacije, ali prije svega skromna osoba, koja čvrsto stoji na zemlji, i koja zna što hoće. Svjesna je da sportskoj karijeri mora doći kraj, zato se osigurala stekavši akademsko obrazovanje. Jer kako kaže: „Treba misliti na budućnost.“

RUKOMET

Maja Zebić

Olimpijske igre London 2012.

Njezina igra je viteška, što nije čudno, kada se znade iz kojega kraja dolazi.

Maja Zebić rođena je u Splitu 31. svibnja 1982. godine. Igračku karijeru započela je u *ŽRK Sinj*, gdje je igrala za mlade uzraste i još kao djevojčica počela je nastupati za prvu momčad. U svemu je odskakala od ostalih suigračica, stoga nije ni čudno što su vrlo brzo stigli pozivi za prelazak u jače rukometne sredine od Sinja. Kako je praktički još bila dijete opredijelila se za obližnji Split i 1996. godine preselila se u rodni grad te postala igračica *Split Kaltenberga*. U ovom klubu bogate tradicije, ali bez značajnijih rezultata, Maja Zebić vrlo brzo postala je jedna od glavnih igračica igrajući do 2004. godine. Tada je postalo jasno da je Maja po svojim kvalitetama prerasla i ovaj klub bilo je pitanje vremena kada će promijeniti sredinu.

Po odlasku iz Splita kratko je 2004. godine igrala za zagrebačku *Lokomotivu*, ali je ipak dala obol osvojanju kupa Hrvatske u sezoni 2004./05.

Iz Zagreba je vrlo brzo otišla u Koprivnicu i od 2004. pa do 2011. Maja Zebić je standardna igračica i jedna od najboljih igračica *Podravke*.

U Koprivnici se Maja doista naosvajala trofeja. Tako je bila dio momčadi kada je osvojeno prvenstvo Hrvatske: 2005., 2006., 2007., 2008., 2009., 2010. i 2011. godine. Sudjelovala je i u osvojanju kupa Hrvatske 2006., 2008., 2009., 2010. i 2011. godine.

Bila je Maja i jedna od najboljih igračica kada je 2009. godine osvojena regionalna liga.

Nakon odlaska iz Koprivnice u kojoj je Maja, treba pošteno reći, stekla punu rukometnu afirmaciju, karijeru je nastavila u Španjolskoj, gdje je u sezoni 2011./12. igračica momčadi *Grupo Asfi Itxako Navarra*. U ovom klubu u navednoj sezoni osvojila je Maja duplu krunu, odnosno prvenstvo Španjolske i Kraljičin kup.

Nakon vrlo uspješne sezone u Španjolskoj, Maja Zebić prvenstvenu sezonu 2012./13. provodi u Srbiji, gdje je igračica *Zaječara*. I u ovom klubu u navedenoj sezoni Maja ponovno osvaja duplu krunu, odnosno prvenstvo i Kup Srbije.

Nakon vrlo uspješne sezone u Zaječaru Maja se spušta put juga, odlazi u Makedoniju, gdje u sezoni 2013./14. postaje igračica *Vardara* iz Skopja. I odmah u prvoj sezoni na obalama rijeke Vardar, u istoimenom klubu, Maja ponovno osvaja duplu krunu prvenstvo i Kup Makedonije. Isti uspjeh ponovila je i u narednoj sezoni 2014./15.

Za Maju Zebić može se bez razmišljanja konstatirati da je jedna od igračica koje je u Europi osvojila najviše duplih kruna, prvenstava i kupova u jednoj sezoni. Tako je u *Podravci* 5 puta osvojila duplu krunu, dva puta u *Vardaru*, te po jednom u Španjolskoj i Zaječaru.

Sportska karijera Maje Zebić na reprezentativnom planu nije ništa manje uspješna od one na klupskom.

Sudjelovala je na Olimpijskim igrama 2012. godine u Londonu. Dres hrvatske reprezentacije nosila je i na Svjetskim rukometnim prvenstvima 2007. u Francuskoj i 2011. u Brazilu.

Igrala je Maja i na Europskim prvenstvima 2004. u Mađarskoj, 2006. u Švedskoj, 2008. u Makedoniji, 2010. u Danskoj i Norveškoj, 2012. u Srbiji i 2014. u Hrvatskoj i Mađarskoj.

Na Mediteranskim igrama u Almeriji 2005. godine osvojila je brončanu medalju.

Na europskom juniorskom prvenstvu u Francuskoj 2000. godine osvojila je brončanu medalju.

Maja Zebić godinama je uz Anitu Gaće standardno krilo hrvatske rukometne reprezentacije, ali po potrebi može zaigrati i na drugim pozicijama. Inače, ona je vrlo draga osoba. Puna je optimizma i dobre volje. Oči su joj pune smijeha.

Maja Zebić rodom je iz Dicma, mjesta između Sinja i Splita, koje je dalo mnoge poznate hrvatske sportaše. To je 20 minuta od mora, pa joj se bilo veli teško naviknuti na život u Podravini. Ipak, priznaje da je Koprivnica grad koji joj je prirastao srcu i u kojemu se afirmirala, a rekli bi, i stekla sportsku slavu.

Maja Zebić dosada je puno dala hrvatskom rukometu, a i ovom sportu u cijelosti. Ona je od onih djevojaka koja je uvijek znala što hoće i zato je uspjela u ovom sportu koji je pun neizvjesnosti. Do uspjeha je došla upornošću i radom, jer je to ponijela iz obiteljske kuće kao ključ uspjeha, i nije pogriješila.

RUKOMET

Maida Arslanagić

Olimpijske igre London 2012.

Iako nije nastupila na Olimpijskim igrama, jer je bila pričuva ipak je bila dio rukometne momčadi u Londonu i stoga je i Maida našla mjesto na stranicama ove knjige.

Maida Arslanagić, rođena je u Banja Luci, 20. travnja 1984. godine. Kći je proslavljenog rukometnog vratara zlatnog olimpijca, te izbornika rukometnih reprezentacija Jugoslavije i Hrvatske, Abasa Arslanagića.

Malo je poznato u javnosti da su Maidini sportski početci vezani za odbojku, koju je igrala u Portugalu gdje joj je otac bio trener, a nakon povratka u Zagreb pobijedila je ljubav prema rukometu.

O svom odnosu s ocem i svom rukometnom razvoju kaže: „Tata me nikad nije tjerao ni na što i uvijek sam sama donosila odluke, čak kad sam bila mala klinka. Vjerojatno je to što je tata u rukometu presudilo da i ja nastavim njegovim putem, ali ne mogu reći da me forsirao. Puno mi je pomagao savjetima i danas puno pričamo o rukometu, ali smatram da je važnije da imamo kvalitetan ljudski odnos i da je to naše najveće bogatstvo.

A sam otac o kćeri kaže: „Moram reći da mi je od Maidinih rukometnih uspjeha puno važnije to što je završila fakultet, jer je dokazala da je kompletna osoba i da je ostvarila svoje ciljeve.“

Igračku karijeru Maida je započela u mlađim uzrastima zagrebačkog Kraša, kako se devedesetih godina prošlog stoljeća zvala Lokomotiva.

Kako je Maida bila nesvakidašnji rukometni talent, već 1999. godine, sa 15. godina počela je nastupati za prvu momčad Lokomotive čije dres nosi do 2007. godine.

U tom razdoblju bila je jedna od najboljih igračica Lokomotive kada su 2004. godine osvojile titulu prvakinja Hrvatske, te 2005. i 2007. hrvatski rukometni kup.

Treba posebno istaknuti da je Maida Arslanagić u izboru Hrvatskog rukometnog saveza i Sportskih novosti 2004. godine proglašena najboljom rukometašicom u Hrvatskoj.

Nakon odlaska iz Lokomotive Maida sezonu 2007./08., provodi u Španjolskoj gdje je igračica momčadi Cem La – Union Ribarroja.

Potom odlazi u Dansku gdje je od 2008. do 2012. godine jedna od najboljih igračica momčadi KIF Vejen. U tom periodu s Vejenom, Maida 2010. igra finale europskog Kupa pobjednika kupova.

Nakon odlaska iz Danske, sportski put Maidu Arslanagić 2012. vodi u Francusku gdje postaje igračica Nice, gdje je u ljeto 2014. završila igračku karijeru.

I u dresu Hrvatske rukometne reprezentacija Maida je imala impresivnu karijeru. Počelo je s brončanom medaljom na Europskom juniorskom prvenstvu u Francuskoj 2000. godine.

Nakon toga godina standardna je članica hrvatske ženske rukometne reprezentacije. Nastupila je Maida na Svjetskim prvenstvima 2003. u Hrvatskoj i 2005. u Rusiji. Igrala je i na Europskim prvenstvima 2004. u Mađarskoj, 2006. u Švedskoj i 2008. u Makedoniji.

Na Mediteranskim igrama u Almeriji 2005. godine Maida se zakitila brončanom medaljom.

Kao što je na početku rečeno bila je dio momčadi i na Olimpijskim igrama 2012. u Londonu iako nije nastupila.

Nakon 15 godina aktivnog bavljenja profesionalnim rukometom u ljeto 2014. odlučila je Maida okrenuta novu životnu stranicu: „Već sam dugo u profesionalnom rukometu i vrijeme je da se počne raditi. U Monacu sam završila sportski menadžment i marketing i dalje sam u sportu ali samo s druge strane. Sada mogu prenijeti svoje znanje s terena“ – kaže Maida.

Kada se sagleda u cijelosti rukometna karijera Maide Arslanagić može se konstatirati da je ona bila više nego uspješna. Titula, kupovi, medalje s reprezentacijom na velikim natjecanjima. Ostaje žal za nastupom na Olimpijskim igrama u Londonu, međutim i ona je tamo bila dio momčadi sa akreditacijom, i tako je postala dio olimpijskog pokreta za vječnost. A, to doista nije malo. To je ipak rezervirano samo za odabrane.

STRELJAŠTVO

Biserka Vrbek

Olimpijske igre Los Angeles 1984.

Jedna od najistaknutih predstavnica streljačkog sporta u Hrvatskoj.

Biserka Vrbek rođena je u Zagrebu 17. lipnja 1959. godine. Streljaštvom se počela baviti 1974. godine u *Streljačkom klubu Srđan Vranicki* u Zagrebu, zatim je bila članica *Streljačkog društva Končar – Zagreb 1786*.

Od 1976. do 1998. godine bila je članica najprije reprezentacije Jugoslavije, a nakon uspostave neovisnosti – Hrvatske.

Nastupila je Biserka na Olimpijskim igrama 1984. godine u Los Angelesu, gdje je u disciplini malokalibarska puška 3x20 hitaca osvojila sedmo mjesto sa 569 krugova.

Najveći uspjeh u karijeri Biserka je postigla 1986. godine, na Svjetskom prvenstvu u Suhlu, u tadašnjoj DR Njemačkoj, gdje je u ekipi zajedno sa Vesnom Domazet i Mirjanom Jovović osvojila zlatnu medalju. Sve se zbilo 10. rujna navedene 1986. U disciplini standardna puška 60 metaka naša reprezentacija pogodila je 1777 krugova i postigla izuzetan sportski uspjeh. Nakon tri serije naše su reprezentativke bile 16., nakon četvrte 6., potom 3. i na koncu – svjetski vrh.

Evo što nam je o kovanju navedenog zlata, ispričala Vesna Domazet, koje je bila dio momčadi u kojoj je ipak dominirala i kao vođa, a i po rezultatima Biserka Vrbek: „Priželjkivale smo plasman oko petog mjesta. Do zadnjeg trenutka nismo znale na kojoj smo poziciji. Tek oni što su se okupili oko semafora gdje se ispisuju rezultati, nešto su se uzvrpoljili. Natjecanje smo završili u 15.45 sati tog nezaboravnog dana. Slijedi pola sata neizvjesnosti, a potom vidimo da nas Mirjana Jovović, sva usplahirena traži pogledom. Kada je ugledala Biserku Vrbek i mene, Mirjana je uzviknula: ‘Cure, prve smo!’“

Te 1986. povijesne godine za hrvatsko streljaštvo, zlatna ekipa iz Suhla bila je proglašena najboljom ženskom ekipom u Jugoslaviji i Hrvatskoj, a Biserka najboljom sportašicom Grada Zagreba. Osvojila je Biserka zlatnu medalju i na Europskom prvenstvu, u istoj disciplini kao i sedam godina ranije u Suhlu. Zbilo se to 3. kolovoza 1993. godine na Europskom prvenstvu u Brnu u Češkoj. Biserka Vrbek, Vesna Vitez i Jasminka Francki, su za nešto više od sat vremena otpucale olimpijski meč, a onda je 135 minuta čekanja bilo prava vječnost. No isplatilo se. Na najvišem jarbolu zavijorila je hrvatska zastava, autodrom Kivalka u Brnu ispunila je naša himna, zlatnom prašinom posut je prvi hrvatski nastup na sumitu Starog kontinenta koji je okupio tada rekordan broj strijelaca iz 43 države.

Pored navedenih zlatnih medalja na svjetskom i europskom prvenstvu osvajala je Biserka i one medalje manjeg sjaja na velikim natjecanjima. Na Mediteranskim igrama u Splitu 1979. osvojila je srebrnu medalju.

Inače, treba reći da je Biserka Vrbek diplomirala na Pravnom fakultetu u Zagrebu, gdje je stekla zvanje diplomirane pravnice. Radila je u Savezima za fizičku kulturu Grada Zagreba i Republike Hrvatske, kao i u Zagrebačkom sportskom savezu, a od 1993. do 2000. godine bila je glavni tajnik Streljačkog saveza Zagreba. Od 2000. godine je pomoćnica glavnog tajnika Hrvatskog olimpijskog odbora za pravne i zajedničke poslove.

Ostala je nakon završetka karijere Biserka vrlo aktivna u streljaštvu i to kao istaknuta dužnosnica. Sudac je streljačkog sporta najviše A licence, bila je i članica Izvršnog odbora Hrvatskog streljačkog saveza. Od 2001. do 2009. bila je predsjednica Komisije za promociju Europske streljačke konfederacije. Od 2007. članica je Hrvatskog fair play odbora i EFPM. Od navedene godine je upravitelj i od 2014. članica Upravnog vijeća Zaklade hrvatskih sportaša. Suradnik je u provedbi Projekta Sportaši u sustavu obrazovanja. Od 2009. Biserka je članica Prezidijuma Europske streljačke federacije. Od 2010. do 2013. bila je članica Savjeta za razvoj civilnog društva Vlade RH. Od 2012. godine Biserka je članica Izvršnog odbora Europskog fair play pokreta, a od 2014. je članica Odbora za Statut i pravna pitanja Svjetske streljačke federacije. Predsjednica je sudačkog žirija u streljaštvu na prvim Europskim olimpijskim igrama u Bakuu 2015.

Kao vrsna pravnica, Biserka Vrbek više godina sudjeluje u izradi zakonskih propisa u sportu, a koautorica je knjige „Novi zakon o športu i aktualna praksa iz područja športa i športskih djelatnosti“, izišle 2007. godine. Uz to dobitnica je i brojnih sportskih i društvenih nagrada, i priznanja.

Kratko rečeno, osoba koja je cijelog života vrhunska. Kako za vrijeme aktivne sportske karijere, tako i u svom profesionalnom pozivu.

STRELJAŠTVO

Jasna Šekarić

Olimpijske igre Seoul 1988. - Zlatna i brončana medalja

Jedna od najtrofejnijih europskih sportašica koja je dvije olimpijske medalje osvojila i iz hrvatskog kluba. Jasna Šekarić rođena je u Beogradu 17. prosinca 1965. godine. Odrasla je i djetinjstvo provela u Osijeku, gdje se počela baviti streljaštvom kao članica tamošnjeg *Streljačkog kluba Građansko SD Osijek 1784*. U školskoj se selekciji najprije natjecala u disciplini zračna puška i imali su vrlo dobre rezultate na regionalnim učeničkim natjecanjima. Nešto kasnije, prešla je na pištolj.

Kao članica osječkog streljačkog kluba, sudjelovala je na Olimpijskim igrama 1988. godine u Seoulu i osvojila zlatnu i brončanu medalju. Zlato je osvojila u disciplini zračni pištolj, a broncu u disciplini malokalibarski pištolj.

Godine 1990. vraća se u rodni Beograd i pristupa *Streljačkom društvu Crvena Zvezda*. Dolaskom u glavni grad Srbije, Jasna Šekarić nastavlja svoj trofejni niz, ali ovog puta pod kapom njihova olimpijskom odbora. Na Olimpijskim igrama u Barceloni 1992. godine sa zračnim pištoljem osvojila je srebrnu medalju. U Atlanti 1996. godine u istoj disciplini osvaja četvrto mjesto. Na Igrama u Sydneyju 2000. godine ponavlja uspjeh iz Barcelone, osvojivši srebrnu medalju ponovno sa zračnim pištoljem. Isti uspjeh i istu medalju osvaja i na narednim Igrama 2004. godine u Ateni. Na svojim šestim Olimpijskim igrama koje su 2008. godine održane u Pekingu, Jasna Šekarić osvojila je šesto mjesto.

Ukupno je na Olimpijskim igrama osvojila je pet medalja - jedno zlato, tri srebra i broncu, što je impozantan broj s kojim se malo koji sportaš može pohvaliti. Jedini je strijelac koji se na svakom nastupu na olimpijskim igrama uspio plasirati u finale. Dva joj je puta olimpijsko zlato zamalo izmaknulo. U Barceloni 1992. je izgubila zlatnu olimpijsku medalju unatoč činjenici da je imala identičan rezultat kao pobjednica, Marina Logvinenko. Situacija se ponovila i na Olimpijskim igrama u Ateni 2004. godine, kada je Jasna nakon osnovog dijela i kvalifikacija imala isti rezultat kao i pobjednica, Ukrajinka Olena Kostevič. Ukrajinka je bila bolja od Šekarićke u raspucavanju. Na Olimpijskim igrama 2008. u Pekingu je nosila srpsku zastavu na ceremoniji otvaranja, a na natjecanju je osvojila šesto mjesto.

Jasna Šekarić više je puta proglašavana najboljom sportašicom Jugoslavije, Hrvatske, Srbije i Crne Gore i Srbije. U izboru *Sportskih novosti* 1986., 1987., 1988. i 1989. godine proglašavana je najboljom sportašicom Hrvatske, a 1988. u istom je izboru najbolja sportašica Jugoslavije. Godine 1988. i 1994. dobila je Zlatnu značku beogradskog Sporta za najboljeg sportaša u Jugoslaviji. Tri puta, 1990., 1995. i 2005., Jasna Šekarić je proglašavana najboljim strijelcem svijeta. Godine 2000. Međunarodna streljačka federacija (ISSF) ju je proglasila najboljim strijelcem 20. stoljeća. U karijeri je osvojila preko 90 medalja na velikim natjecanjima (olimpijske igre, svjetska i europska prvenstva, svjetski kupovi, mediteranske i balkanske igre).

Jasna Šekarić je tri puta osvojila titulu svjetske prvakinja u streljaštvu i to: 1987. u Budimpešti, 1989. u Sarajevu i 1994. u Milanu. Četiri puta bila je europska prvakinja.

Treba reći da je ova vrhunska sportašica čak pet puta bila pobjednica svjetskog kupa u streljaštvu i to: 1988. godine u disciplini malokalibarski pištolj te u zračnom pištolju 1990., 1996., 1997. i 2005. godine.

Iako nije mijenjala državljanstvo, sudjelovala je pod četiri različite zastave na njenih šest Olimpijskih igara. Godine 1988. u Seulu, kada je bila članica Građansko streljačkog društva Osijek 1784, nastupala je za SFR Jugoslaviju, 1992. godine je nastupala kao nezavisni sudionik jer je SR Jugoslavija bila pod sankcijama. Naredna tri puta je nastupala za SR Jugoslaviju, odnosno Srbiju i Crnu Goru, a konačno 2008. za Srbiju. Samo je još jugoslavenko - američki stolnotenisač Ilija Lupulesku nastupao pod četiri različite zastave, ali je on mijenjao državljanstvo.

Mada je veliki dio karijere provela izvan Hrvatske, kao članica osječkog kluba osvojila je dvije olimpijske medalje koje su Jasnu Šekarić svrstale i među hrvatske olimpijske legende.

STRELJAŠTVO

Mladenka Malenica

Olimpijske igre Seoul 1988., Atlanta 1996., Sydney 2000.

U sportu je rezultat glavno mjerilo. A kada se o njemu govori, onda je Mladenki Malenici u dalmatinskom sportu malo tko ravan. Samo sudjelovanje na trima olimpijskim igrama san je koji može dosanjati rijetko koji sportaš. Mladenka Malenica rođena je u Splitu 26. svibnja 1972. godine. Natjecala se na Olimpijskim igrama 1988. u Seoulu, 1996. u Atlanti i 2000. godine u Sydneyju.

Na svjetskim prvenstvima Mladenka je bila članica juniorske ekipe svjetskih prvaka reprezentacije Jugoslavije 1989. godine na Svjetskom prvenstvu u Sarajevu, u disciplini zračna puška - 40 hitaca, a bila je i članica juniorske reprezentacije Jugoslavije u istoj disciplini, koja je osvojila srebrnu medalju na Svjetskom prvenstvu 1991. godine, u norveškom gradu Stavangeru.

U svjetskom kupu Mladenka Malenica osvojila je čak pet odličja. Kao članica reprezentacije Hrvatske bila je pojedinačna pobjednica Svjetskog kupa 1994. u disciplini zračna puška 40 hitaca održanom u talijanskom gradu Milanu. Na istom natjecanju bila je članica hrvatske reprezentacije koja je osvojila brončanu medalju u disciplini malokalibarska puška - 3x20 hitaca.

Iste godine na Svjetskom kupu održanom u dalekom Fort Benningu, u Atlanti, osvojila je srebrnu medalju pojedinačno u disciplini zračna puška - 40 hitaca. Na istom natjecanju osvojila je i brončanu medalju u disciplini pojedinačno, malokalibarska puška - 3x20 hitaca.

Kada smo kod svjetskih kupova recimo i to da je Mladenka Malenica 2001. godine u Münchenu osvojila brončanu medalju također u disciplini malokalibarska puška pojedinačno.

Mladenka je osvojila čak šest medalja na europskim prvenstvima. Počelo je sa dva srebra ekipno i pojedinačno na Europskom prvenstvu 1989. godine u Zagrebu. Zatim je članica momčadi koja osvaja srebro na Europskom prvenstvu 1990. godine u nizozemskom gradu Arnheemu. Potom je naredne, 1991. godine članica momčadi koja osvaja brončanu medalju u engleskom gradu Manchesteru. Na Europskom prvenstvu u Brnu 1993. godine Mladenka Malenica osvaja dvije medalje, srebrnu i brončanu, kao reprezentativka Hrvatske.

Na Mediteranskim igrama Mladenka je osvojila dvije medalje, i to obje brončane 1997. godine, u talijanskom gradu Bariju. Tu su još i brojne medalje sa balkanskih prvenstava.

Svi znamo da je olimpijada vrhunac, san svih sportaša, a nastup Mladenke Malenice na čak trima najvećim svjetskim sportskim smotrama dovoljno govori, kako o Mladenki, tako i o kolektivu iz kojeg dolazi.

"Cementašica" na Olimpijskim igrama u Seoulu. Prvi put u povijesti dalmatinskog streljaštva da netko kao natjecatelj sudjeluje na olimpijskim igrama. Mjesto u olimpijskom avionu za Seoul nije izboreno slučajno, već na osnovi postignutih rezultata. Brojna priznanja na međunarodnim mitinzima, peto mjesto u olimpijskom meču na prvenstvu Europe u Finskoj, te osmo u istom natjecanju u trostavu, jedanaesta na svijetu u gađanju zračnom puškom, rekorderka Balkana, brojna odličja s prvenstva Jugoslavije, sve je to bila viza za put u olimpijski Seoul ovoj mladoj Solinjanki, koja je tada imala svega šesnaest godina.

„Vjerujte mi čini mi se da sam najsretnija na svijetu“ - govorila je tada Mladenka Malenica, ondašnja učenica trećeg razreda Upravne škole u Splitu. Oduševljenju nema kraja.

„Ta zamislite, samo sa šesnaest godina opravdala sam kriterije vrlo strogih ljudi iz UIT-a, svjetske streljačke organizacije, jer su me na osnovi dosadašnjih rezultata ubacili među četrdeset strijelaca u ženskoj konkurenciji koji će izići na vatrenu liniju u Seulu. Taman sam se trebala malo odmoriti od brojnih ovogodišnjih natjecanja, a onda je stigla vijest da putujem na olimpijske igre“ - voli reći Mladenka.

S puškom je Mladenka počela prijateljevati pet godina ranije, dakle 1983. godine, kada je kao učenica osnovne škole u Solinu, na nagovor nastavnice tjelesnog odgoja Srećne Đonlije, prvi put otišla u streljanu i ostala.

"Streljaštvo traži mnogo odricanja. Svakodnevno sam na trim-stazi, radim s utezima. Kad sam u mogućnosti plivam i skijam. Malokalibarska puška teška je osam kilograma, a zračna pet. Po treningu ispalim oko 300 metaka, što znači da podignem oko 2400 kilograma, a kada imam i dva treninga dnevno onda se nakupi i četiri tone" - objašnjavala je tada svoje napore Mladenka Malenica.

Za svoju veliku sportsku karijeru Mladenka je dobila brojna priznanja, od kojih izdvajamo; 1995. godine, odlukom Predsjednika Republike Hrvatske, odlikovana je Redom Danice hrvatske s likom Franje Bučara, a 1999. godine dobila je osobnu Nagradu grada Solina. Više puta proglašavana je najboljom sportašicom Solina i Splitsko - dalmatinske županije.

STRELJAŠTVO

Jasminka Francki

Olimpijske igre Barcelona 1992.

Kao sportašica, ali i kao osoba vrijedna, marljiva, ozbiljna...

Jasminka Francki rođena je u Zagrebu 15. veljače 1969. godine. Diplomirala je i magistrirala na Geodetskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Sportsku karijeru započela je i završila u *Streljačkom društvu Končar – Zagreb 1786*.

Sa puškom se Jasminka počela baviti 1980. godine, a 1990. godine postala je državna reprezentativka. Samo godinu dana kasnije 1991. Jasminka je postala prva žena u Hrvatskoj koja je osvojila dvije pojedinačne medalje na prvenstvu Europe. Godine 1993. Jasminka je bila prvi hrvatski sportaš koji je osvojilo zlatnu medalju pod zastavom Republike Hrvatske na Mediteranskim igrama u Languedoc-Roussillonu, kada je bila zlatna u malokalibarskoj i zračnoj pušci.

Nastupila je Jasminka i na prvim Olimpijskim igrama nakon uspostave samostalnosti 1992. godine u Barceloni.

Za ispisati njezine sportske rezultate trebalo bi mnogo više od predviđenog prostora, stoga ćemo se zadržati samo na najznačajnijima.

Godine 1991. na prvenstvu Europe, osvojila je srebrnu i brončanu medalju, a na natjecanju svjetskog kupa bila je također brončana.

Naredne 1992. Jasminka je peta na natjecanju svjetskog kupa, a na Olimpijskim igrama u Barceloni osvaja 12. mjesto u malokalibarskoj pušci, a 15. u zračnoj pušci.

Iduće 1993. Jasminka također postiže odlične rezultate. Na prvenstvu svijeta u samostrelu brončana je pojedinačno i ekipno, a na prvenstvu Europe osvojila je zlatnu, srebru i brončanu medalju. Te godine osvojila je četvrto mjesto u svjetskom kupu.

I godina 1994. za Jasminku je vrlo uspješna. U samostrelu osvaja prvo mjesto na prvenstvu Europe ekipno, a šesto pojedinačno. Šesta je i na natjecanju Svjetskog kupa.

Godine 1995. Jasminka je treća na Svjetskom kupu, a 1997. na Svjetskom prvenstvu u samostrelu ekipno osvaja srebrnu medalju. Nakon kratke pauze 2001. Jasminka ponovno ostvaruje odličan rezultat osvajanjem srebrne medalje ekipno na prvenstvu Europe, a 2002. deseta je na svjetskom prvenstvu, a 14. na natjecanju Svjetskog kupa.

Sve u svemu kada se podvuče crta na Jasminkinu karijeru, može se bez razmišljanja konstatirati da je ona bila više nego uspješna. Tome ide u prilog i 11 medalja sa svjetskih i europskih prvenstava, kao i dvije medalje sa natjecanja svjetskog kupa. Čak devet puta bila je u finalima svjetskog kupa. Višestruka je prvakinja Hrvatske. Više puta obarala je državne rekorde.

Jasminka Francki dva puta je proglašena najboljom sportašicom Grada Zagreba, a tri puta najboljim strijelcem u Hrvatskoj. Predsjednik Republike Hrvatske odlikovao ju je odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara. Godine 1991. dobila je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar.

Pored navedenog fakulteta i magisterija na Geodetskom fakultetu Jasminka Francki, godine 2004. postale je trener streljaštva prema programu Hrvatskog olimpijskog odbora. Od 2004. do 2006. godine bila je amaterski trener junior-skih kategorija u svom matičnom klubu *SD Končar – Zagreb 1786*. U svom klubu obnašale je i dužnost članice Nadzornog odbora.

Također od 2004. do 2006. Jasminka je bila članica organizacijskog odbora prvenstva svijeta u streljaštvu koje je održano 2006. u Zagrebu. U rodnom gradu Jasminka je obnašala i dužnost članice Izvršnog odbora Streljačkog saveza Zagreba. Od 2006. do 2010. Jasminka Francki, bila je vrlo aktivna u Hrvatskom streljačkom savezu gdje je obnašala dužnosti: člana republičkog vijeća, člana Izvršnog odbora, članice i predsjednice Strukovnog vijeća.

Jasminka Francki od 1997. godine zaposlena je u Gradskom uredu za katastar i geodetske poslove grada Zagreba, gdje je do 2002. bila stručni suradnik, potom do 2013. viši stručni suradnik, a nakon toga stručni savjetnik što je i danas.

Kada se pogleda cjelokupni sportski i profesionalni opus Jasminke Francki, danas još i Bijonda, može se bez razmišljanja konstatirati da je uvijek bila vrlo uspješna kako u sportu, tako i u profesionalnom pozivu.

Oni koji je poznaju reći će sve kao što je navedeno na početku.

STRELJAŠTVO

Suzana Skoko

Olimpijske igre Barcelona 1992., Atlanta 1996.

Bila je jedna od najboljih hrvatskih strijelkinja u povijesti.

Suzana Skoko rođena je 21. lipnja 1971. godine u Zagrebu. Karijeru je započela u zagrebačkoj *Mladosti*, kod trenera Miroslava Pavlakovića. O njoj i njezinim rezultatima i uspjesima se može film snimiti, knjiga napisati. Toliko je toga dala hrvatskom streljaštvu i općenito našem sportu i to kada je promidžba bila najpotrebnija, u danima stvaranja samostalne Hrvatske. Prvi značajniji Suzanin uspjeh bila je juniorska titula prvakinje Europe 1990. godine. Iste godine bila je prvakinja svijeta i postavila je svjetski rekord.

Naredne, 1991. godine Suzana nastavlja trofejni niz. Osvaja drugo i treće mjesto na prvenstvu Europe, također u kategoriji juniorki. U konkurenciji seniorki dva puta na Europskim prvenstvima Suzana je osvajala srebrne medalje. Bilo je to 1993. i 1997. godine. Pored prvih hitaca ispucanih u *Mladosti*, karijeru je nastavila u streljačkom društvu *Končar – Zagreb 1786* iz Zagreba.

Njezino oružje bila je malokalibarska puška, a osvajala je brojne medalje na više međunarodnih natjecanja, svjetskih kupova i brojnih turnira. Nije potrebno ni naglašavati da je Suzana više desetaka puta bila prvakinja Hrvatske. Osvajala je medalje i na Mediteranskim igrama. U Ateni 1991. osvojila je zlatnu medalju, a 1993. godine u Languedoc – Rousillonu u malokalibarskoj pušci srebrnu medalju. Četiri godine kasnije u Bariju 1997. godine, osvojila je zlatnu medalju, u disciplini sportska puška, 3x20 na 50 metara.

Suzana Skoko nastupila je na olimpijskim igrama dva puta. Prvi puta bilo je to 1992. godine u Barceloni, gdje je u disciplini zračna puška na deset metara osvojila 23. mjesto, te peto mjesto u disciplini malokalibarska puška 3x20 na 50 metara. Četiri godine kasnije, u Atlanti 1996., Suzana Skoko u disciplini malokalibarska puška 3x20 hitaca na 50 metara osvaja visoko 12. mjesto, a u zračnoj pušci bila je na 25. mjestu. Pored malokalibarske puške Suzana je odlične rezultate postizala i u samostrelu.

Samostrelom match prvi je put nastupila 1993. godine, a najveće uspjehe samostrelom match ostvarila je na prvenstvu svijeta u Zagrebu, kada je bila dio ekipe koje je osvojila srebrnu medalju. Bila je i u momčadi koja je 1993. godine na Svjetskom prvenstvu u Bully Les Minesu, u Francuskoj, osvojila broncu. Pojedinačno je u samostrelu bila najuspješnija na Svjetskom prvenstvu 1997. godine kada je osvojila osmo mjesto, i na Europskom prvenstvu 2000. kada je bila peta. Za hrvatsku reprezentaciju u samostrelu nastupila je 5 puta uz preko 150 nastupa za reprezentaciju u disciplini puške.

Ima titulu Međunarodnog majstora strijelca. Nije potrebno niti spominjati da je Suzana više puta postavljala državne rekorde. U izboru *Sportskih novosti* najbolja sportašica Hrvatske bila je 1993. godine. Iste godine dobila je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar, a navedene godine i predsjednik Republike Hrvatske dr. Franjo Tuđman, odlikovao ju je odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara.

Kada se oprostila mnogi su govorili da još nije vrijeme za odlazak, o čemu Suzana kaže: „Možda sam mogla još pucati, ali kada sam jednom odlučila zatvoriti tu knjigu nema više povratka. No, ostala sam uz streljaštvo, obnašam dužnost predsjednice *Streljačkog društva Končar*.“

Uz streljaštvo završila je i veleučilište VERN. Posljednjih godina živi u inozemstvu. Radila je prvo u modi i nekretninama, a onda se prijavila za posao regionalnog voditelja jedne medijske agencije u Belgiji koja se specijalizirala za praćenje ekonomskih investicija zemalja u razvoju. Prvi posao bio joj je u Mongoliji, a potom je radila u Armeniji, Bocvani, Zambiji, Ruandi, Emiratima. Stalno je na putu. Priznaje da voli putovati. Vidjela je puno zemalja, upoznala razne kulture. Kaže, kada se bavila sportom, obično bi vidjela samo hotel i streljanu, a uz ovaj posao koji sada radi ima dosta vremena za puno toga vidjeti.

Tko je uspješan, uspješan je, ma sa čime se bavio. Kako je Suzana bila više nego uspješna u sportu, isto se tako snalazi i u poslu kojim se bavi.

STRELJAŠTVO

Mirela Skoko

Olimpijske igre Barcelona 1992., Atlanta 1996., Atena 2004.

Kada sportašica tri puta sudjeluje na olimpijskim igrama, to najbolje govori o kome se radi. Mirela Skoko rođena je u malom mjestu Bapska, u najistočnijem djelu Hrvatske, kod Iloka 24. lipnja 1964. godine. Streljaštvom se počela baviti kao djevojčica od jedanaest godina, pokraj svog oca Ivana koji je bio strijelac i vodio streljački klub u Bapskoj. Otac je Mirelu naučio osnovama streljačkog sporta, kako bi se reklo dao joj je „streljačke temelje“. Osam je godina trenirala na malokalibarskoj pušci, ali sve je to bilo (od 1975. do 1983. godine) na razini rekreacije.

Vrlo rano je Mirela iskazivala talent za streljački sport, ali u malom klubu i malom mjestu nije mogla iskazati svu raskoš talenta koji je posjedovala.

Međutim, 1983. godine Mirela je krenula na studij u Osijek, gdje se učlanjuje u *Građansko streljačko društvo Osijek 1784*. Te godine, kada je Mirela došla u glavni grad Slavonije, u klubu je oformljena ženska momčad u disciplini zračni pištolj, pa se Mirela odlučuje prebaciti na novo oružje, na kojemu intenzivno trenira.

Godine 1985. Mirela postaje članicom reprezentacije Jugoslavije i ostvaruje svoj prvi nastup u državnom dresu na Europskom prvenstvu u streljaštvu koje je navedene godine održano upravo u Osijeku, na streljani Pampas. Od tada Mirelin život i rad počinju upravo na navedenoj streljani koji traje sve do danas.

U svojoj bogatoj karijeri Mirela je tri puta sudjelovala na olimpijskim igrama. Prvi puta bilo je to 1992. godine u Barceloni, prvim Ljetnim igrama na kojima je Hrvatska nastupila nakon uspostave neovisnosti. U disciplini sportski pištolj, osvojila je više nego odlično četvrto mjesto, sa 677 krugova. Malo je nedostajalo da se Mirela na svojim prvim igrama nađe na pobjedničkom postolju, dok je u disciplini zračni pištolj osvojila također solidno deseto mjesto.

U Atlanti 1996. Mirela je osvojila deseto mjesto u disciplini zračni pištolj - 4 x 10 hitaca. Na svojim trećim i posljednjim Olimpijskim igrama Mirela je nastupila 2004. godine u Ateni, gdje je u disciplini zračni pištolj, osvojila visoko petnaesto mjesto.

Čak 7 puta Mirela Skoko, danas još i Ćelić, nastupila je na svjetskim prvenstvima. Najbolje rezultate postigla je 1991. godine u Stavangeru gdje je bila dio momčadi koja je osvojila treće mjesto, a u Lahtiju 2002. bila je peta pojedinačno.

Važno je istaknuti da je Mirela čak 21 put nastupila na europskim prvenstvima, na kojima je postizala odlične rezultate. Godine 1988. u Stavangeru osvojila je ekipno treće mjesto. Iduće 1989. u Kopenhagenu bila je dio momčadi koja je osvojila srebrnu medalju. Naredne, 1990. u Arnhemu, ponovno je u srebrnoj momčadi, zatim 1991. u Manchesteru ponovno je dio brončane momčadi, a srebrnu medalju u pojedinačnoj konkurenciji osvojila je na Europskom prvenstvu 2002. u Solunu.

Nastupila je Mirela i na više natjecanja svjetskog kupa, na kojima je pet puta osvojila medalje u pojedinačnoj konkurenciji. Tako je u Bukureštu 1988. bila brončana. Medalju istog sjaja osvojila je i u Zagrebu 1991., Milanu 1993., a iste godine u finalu Svjetskog kupa u Munchenu je srebrna. Godine 1992. u Barceloni postala je pobjednica Svjetskog kupa.

I na svjetskim vojnim igrama postizala je Mirela solidne rezultate. Na Mediteranskim igrama 1993. godine u Languedoc – Ruossillonu u disciplini zračni pištolj osvojila je brončanu medalju.

Na prvenstvima države od 1983. do 2005. godine Mirela je 16 puta osvajala prvo mjesto, 18 puta bila je druga, 5 puta treća. Od 1994. zaposlena je pri Zajednici sportskih udruga grada Osijeka na mjestu stručnog tajnika Streljačkog saveza Osijek u uredu koji se nalazi na streljani Pampas. Od 2010. radi kao trener volonter sa mlađim uzrastima. Za početak, gdje drugo nego na streljani Pampas u Osijeku. Posjeduje i zvanje trenera streljaštva koje je stekla na Hrvatskoj olimpijskoj akademiji, a posjeduje i ISSF „D“ trenersku licencu izdanu od Svjetske streljačke organizacije.

Za kraj doista nema potreba ništa naglašavati, jer je sve rečeno. Uspjeh do uspjeha, medalja do medalje...

STRELJAŠTVO

Snježana Pejčić

Olimpijske igre Peking 2008. - Brončana medalja, London 2012.

Prva Hrvatica koja je na Olimpijskim igrama u Pekingu osvojila medalju.

Snježana Pejčić rođena je u Rijeci 13. srpnja 1982. godine. Karijeru streljačice započela je još kao osnovnoškolka. Kada je imala 13 godina, profesor tjelesnog odgoja je umjesto klasičnog sata u sportskoj dvorani poveo razred u streljanu i tako Snježanu i ostale učenike upoznao s tim sportom. Na nagovor prijateljice počela se baviti streljaštvom. Prijateljica je nakon tri mjeseca odustala, a u Snježani se javila ljubav prema streljaštvu. Članica je *Streljačkog kluba Lokomotiva* iz Rijeke.

Na Olimpijskim igrama u Pekingu 2008. godine Snježana je osvojila brončanu medalju u disciplini zračna puška na 10 metara.

Nastup na svojim prvim olimpijskim igrama osigurala je 2006. godine na četvrtom Svjetskom kupu u streljaštvu u Milanu. Na putu do finala na samim igrama, u kvalifikacijama je Pejčić imala 399 pogodnih krugova iz 40 hitaca. Samo je u prvoj seriji imala jedan pogodak u devetku, dok je u sljedeće tri serije imala po 100 bodova. U finalu je krenulo dobro te je bila druga i zaostajala je za vodećom Čehinjom Katerinom Emmons 0.3 kruga. Držala je drugo mjesto sve do osmog hitca, kada joj je popustila koncentracija. Za Ruskinjom je na kraju zaostala 0.2 kruga.

Ipak, olimpijska bronca je uspjeh nad uspjesima. Olimpijska medalja, ma koja ona bila, san je svakog sportaša.

Nekoliko sati nakon osvajanja olimpijske bronce, Snježana je izjavila: „To kako se sada osjećam zaista vam ne mogu opisati. To je bio moj san i san mi se ostvario. Trenutačno sam u euforiji i vjerojatno još jako dugo neću biti svjesna uspjeha. Drago mi jer sam uspjela do ove medalje doći isključivo svojim napornim radom i naravno uz podršku obitelji i trenera. Ova medalja mi je posebno draga i zbog mojih roditelja, koji su željno čekali ovaj trenutak. Bila sam jako nervozna prije i za vrijeme natjecanja, ali kad je sve završilo osjetila sam olakšanje i mir. Osim brončane medalje, najviše mi se dojmilo to što sam ja, mala sportašica potpuno zapostavljenog sporta u Hrvatskoj, bila prva na Olimpijskim igrama u Pekingu od hrvatskih predstavnika koja je osvojila medalju.“

Godinu dana prije Olimpijade posvetila se pripremama tako da je živjela isključivo od stipendije. Iako je dobila novu pušku, na Olimpijskim igrama pucala je iz stare. Na cijelom natjecanju imala je laganu tremu, no kaže da je to nije omelo. „Na treningu dan uoči natjecanja počela me tresti velika trema, inače tako ne proživljavan natjecanja“ – kaže Snježana.

Na dan natjecanja probudila se u šest sati ujutro, a već nešto iza sedam sati bila je u streljani i vježbala. Bilo je mnogo kandidatkinja za osvajanje medalje. Jedna od glavnih favoritkinja ovog natjecanja, Kineskinja Du Li koja je osvojila zlato na Olimpijskim igrama četiri godine ranije u Ateni, nije izdržala pritisak te je osvojila peto mjesto. Njemica Sonja Pfeilschifter, koja je te sezone pobijedila na svim svjetskim kupovima, nije ušla u finale.

Iznenadila se Snježana kada je saznala koliko je ljudi gledalo njezin nastup u finalu.

„To je nevjerojatno ako se uzme u obzir da je natjecanje počelo u 3.30 sati po hrvatskom vremenu. Nakon osvajanja medalje, odmah su je nazvali od kuće. Prvo mi je čestitala mama, a potom tata i braća“ – kaže Snježana.

Prvi značajniji uspjeh na međunarodnom planu Snježana Pejčić je postigla 2002. godine kada je na juniorskom europskom prvenstvu 2002. godine u Solunu osvojila srebrnu medalju. Osvojila je i drugo mjesto u disciplini mali kalibar na Svjetskom kupu u svibnju 2008. godine, koji je održan u Njemačkoj. Na Europskom prvenstvu u Pragu 2009. godine osvojila je dvije zlatne medalje u disciplinama zračna puška na 10 metara i pištolj na deset metara, dok je ekipno osvojila srebrnu medalju. Na Svjetskom kupu u Sydneyju 2010. osvojila je treće mjesto u disciplini trostav 10 metara. Na Svjetskom kupu u Beogradu 2010. osvojila je drugo mjesto u disciplini zračna puška 10 metara i treće u disciplini trostav 10 metara. Na Europskom prvenstvu u Besciji osvojila je drugo mjesto u disciplini zračna puška 10 metara. Na Svjetskom kupu u Sydneyju 2011. osvojila je prvo mjesto. Na Svjetskom kupu u Wroclavu, također 2011., osvojila je Snježana treće mjesto u disciplini zračna puška 10 metara, dok je 2015. u Münchenu osvojila brončanu medalju u trostavu. Na Mediteranskim igrama u Pescari 2009. osvojila je zlatnu medalju, a na Svjetskom prvenstvu u Španjolskoj 2014. osvojila je srebro, a 2015. u južnokorejskom gradu Crahgwonu zlato u trostavu. Na Europskom prvenstvu u Osijeku 2013. osvojila je srebrnu medalju, kao i u Arnhemu i Ljubljani 2015. Snježana Pejčić sudjelovala je i na Olimpijskim igrama 2012. godine u Londonu, a treba reći da je 2008. godine dobila Državnu nagradu za sport Franjo Bučar. Odlikovana je državnim odličjem Red hrvatskog pletera. Bila je i na prvim Europskim igrama 2015. u Bakuu, gdje je na otvorenju igara nosila hrvatsku zastavu.

STRELJAŠTVO

Suzana Cimbalo Špirelja

Olimpijske igre Peking 2008.

Sportašica koja je bila podjednako uspješno u svim disciplinama u kojima se natjecala. Suzana Cimbalo Špirelja rođena je u Zagrebu 18. studenog 1975. godine. Streljaštvom se počela baviti vrlo rano, još u petom razredu osnovne škole. Najprije u *Streljačkom klubu Ljudevit Gaj*, da bi nastavila u *Hrvatskom akademskom streljačkom klubu Mladost*.

Vrlo rano Suzana je počela nastupati za državnu reprezentaciju, čija je članica postala još u juniorskim uzrastima i potom do kraja karijere redovito je predstavljala našu državu na velikim natjecanjima, na kojima je uglavnom postizala respektabilne rezultate.

Da istaknemo, pored što je Suzana bila članica reprezentacije u disciplinama zračna i malokalibarska puška, isto tako bila je i dio nacionalne momčadi u samostrelu.

Kada smo kod samostrela, treba reći da je Suzana bila dio naše momčadi koja je nešto manje od jednog desetljeća na svjetskoj i europskoj sceni postizala odlične rezultate.

Prvi značajniji uspjeh koji je ostvarila bilo je četvrto mjesto pojedinačno 1991. godine na Svjetskom prvenstvu u Švicarskoj. Dvije godine kasnije, 1993. također na Svjetskom prvenstvu koje je održano u Francuskoj, Suzana je bila dio momčadi koja je osvojila brončanu medalju.

Može se reći da je uspjeh karijere u ovoj streljačkoj disciplini Suzana postigla 1994. godine, kada je bila dio hrvatske reprezentacije koja je na Europskom prvenstvu u Austriji postala europski prvak.

Da uspjeh hrvatskih streljačica u Austriji nije bio slučaj, dokazale su 1997. godine na Svjetskom prvenstvu u Zagrebu, kada su osvojile srebrnu medalju, a Suzana je jasno, bila dio momčadi.

Dvije godine kasnije, 1999. ponovno na Svjetskom prvenstvu, ovog puta Austriji, hrvatska streljačka reprezentacija u samostrelu, ponovno je viceprvak svijeta, a dio reprezentacije je i Suzana.

Pored samostrela, Suzana je odlične rezultate postizala i u natjecanju zračnom i malokalibarskom puškom, od kojih je potrebno izdvojiti; na Svjetskom kupu u Milanu 2001. godine Suzana osvaja osmo mjesto pojedinačno u malokalibarskoj pušci. Veliki uspjeh u malom kalibru Suzana je ostvarila 2005. godine na Mediteranskim igrama u Alemeriji, gdje je osvojila srebrnu medalju pojedinačno u disciplinu 3x20 hitaca na 50 metara.

U 2007. godini Suzana Cimbalo Špirelja na Svjetskom kupu u Sydneyju, u disciplini zračna puška osvaja četvrto mjesto u pojedinačnom natjecanju i time ostvaruje svoj sportski san, ali i san svakog sportaša. Na ovom svjetskom kupu i s odličnim rezultatom, uspjela je ispuniti kvalifikacijsku kvotu i izboriti nastup na Olimpijskim igrama u Pekingu 2008.

Boravak u olimpijskom selu i sam nastup na Olimpijskim igrama u Pekingu, priča je za sebe. To se treba doživjeti, na licu mjesta to je ipak nešto posebno. A kakva je tek radost bila u našoj streljačkoj reprezentaciji, kada je Snježana Pejčić osvojila brončanu medalju.

Suzana Cimbalo Špirelja u Pekingu je u malokalibarskoj pušci osvojila 12. mjesto, a u zračnoj pušci trideseto. Ipak, ostvarila je san o kojemu sniva svaki sportaš.

Nakon povratka sa igara, Suzana je i dalje nastavila sa ozbiljnim radom i rezultat jasno nije mogao izostati. Na Europskom prvenstvu koje je 2009. godine održano u Pragu, bila je dio hrvatske reprezentacije koja je osvojila srebrnu medalju u zračnoj pušci, dok je ona pojedinačno bila na 11. mjestu.

Isti uspjeh hrvatska ženska reprezentacija u streljaštvu ostvarila je 2011. godine na Europskom prvenstvu u Bresciji u Italiji, kada je ponovno srebrna. Hrvatske srebrne streljačice Suzana Cimbalo Špirelja, Snježana Pejčić i Sandra Vitez te godine su u izboru Hrvatskog olimpijskog odbora proglašene za najbolju žensku momčad.

Suprug Suzane Cimbalo je hrvatski olimpijac Roman Špirelja.

Kada se podvuče crta na karijeru ove proslavljene hrvatske sportašice, može se bez razmišljanja konstatirati da su gotovo svi uspjesi hrvatske streljačke reprezentacije vezani za ime Suzane Cimbalo Špirelja, koja je godinama bila njezin standardni član i koja je svojim pogocima „kovala“ hrvatska odličja. Priznajmo, to nemože ipak svatko. To mogu ljudi posebna kova. A jedna od njih zasigurno je i Suzana.

TENIS

Sabrina Goleš

Olimpijske igre Los Angeles 1984. - Srebrna medalja, Seoul 1988.

Jedina hrvatska olimpijska medalja u ženskom tenisu.

Sabrina Goleš rođena je u Starim Mikanovcima 3. lipnja 1965. godine. Jedna je od najboljih tenisačica na prostoru bivše države. Bila je članica teniskih klubova *Medveščak* i *Trešnjevka* iz Zagreba.

Vrlo rano, još kao juniorka probila se u vrh svjetskog tenisa. Tako je Sabrina 1982. godine bila osma juniorka svijeta do 18 godina, samo godinu dana kasnije, 1983., treća je juniorska svijeta tog godišta.

Iste godine Sabrina Goleš pobjeđuje na otvorenom prvenstvu Italije u Rimu, u juniorskoj konkurenciji. Te je godine debitirala i na FED CUPU.

Treba reći da je Sabrina osvojila četvrto mjesto 1982. godine na ekipnom prvenstvu do 21 godinu. Višestruka je državna prvakinja pojedinačno i u igri parova.

Na Univerzijadi u Zagrebu 1987. godine Sabrina Goleš je osvojila dvije medalje i to zlatnu u igri miješanih parova zajedno s Brunom Orešarom i brončanu u pojedinačnoj konkurenciji.

Sabrina Goleš osvajačica je WTA turnira 1983. u Bariju i 1987. u Parizu, u pojedinačnoj konkurenciji. U igri parova tri puta je pobjeđivala na prestižnim turnirima: prvi put 1986. godine u paru s Talijankom Sandrom Cecchini u gradu Charlestonu u Južnoj Karolini u Sjedinjenim Američkim Državama, zatim 1988. godine u Ateni u paru s Judith Wiesner iz Austrije i 1989. godine u talijanskom gradu Tarantu u paru s Mercedes Paz iz Italije.

Od 1981. godine nastupala je za reprezentaciju Jugoslavije i dva je puta igrala u polufinalu Svjetske skupine te nekoliko godina bila kapetan reprezentacije.

Godine 1984. na Federation kupu svjetskom ekipnom prvenstvu osvojila je treće mjesto, a godinu dana ranije Sabrina igra četvrtfinale Federation kupa.

Godine 1987. bila je najbolje rangirana u karijeri – bila je 27. igračica svijeta pojedinačno na WTA ljestvici.

Ipak, s obzirom da je ovo knjiga o hrvatskim olimpijskim olimpijkama, naglašavamo da je Sabrina Goleš prvi put nastupila na Olimpijskim igrama 1984. godine u Los Angelesu i odmah osvojila srebrnu medalju. Treba reći da je tenis na ovim igrama bio pokazni sport.

Do finala je Sabrina pobijedila S. Lee iz Koreje sa 6:0 i 6:2, zatim P.Hy iz Hong Konga sa 6:4, 4:6 i 9:7, potom Amerikanku K. Horvat sa 6:2. i 7:6., Francuskinju C. Tanvier sa 6:2 i 6:2, a u finalu je Njemica Steffi Graf bila od nje bolja s 1:6, 6:3 i 6:4.

Na ovim igrama nastupila je sa samo 19 godina i da u finalu nije bila slavna Njemica Steffi Graf, vrlo lako se moglo dogoditi da se Sabrina popne na pobjedničko postolje na svojim prvim igrama, iako je i srebrna medalja u tako velikoj konkurenciji tada devetnaestogodišnje Sabine više nego veliki uspjeh, tim više što se tenis u Los Angelesu nakon dugo godina vratio na Olimpijske igre i bio je, kao što je navedeno, pokazni sport.

Na idućim Igrama 1988. godine u Los Angelesu, Sabrina je ispala u drugom kolu. U prvom kolu pobijedila je proslavljenu Španjolku Arancu Sanchez Vicario sa 6:4 i 6:2, a u drugom ju je savladala proslavljena Argentinka Gabriela Sabatini, tada sigurno najbolja tenisačica svijeta, sa 6:1 i 6:0.

Početkom devedesetih godina prošlog stoljeća jedno je vrijeme igrala tenis u Sjedinjenim Američkim Državama i bila je 1991. godine jedna od prvih poklisara Hrvatskog olimpijskog odbora.

Po povratku kući, Sabrina Goleš je od 1992. do 1994. godine bila izbornica hrvatske teniske reprezentacije.

Osamdesetih godina prošlog stoljeća Sabina Goleš bila je u samom vrhu svjetskog tenisa, što dokazuju prestižni turniri koje je osvajala u pojedinačnoj konkurenciji i u paru. Iako je 1984. godine na Igrama u Los Angelesu tenis bio demonstracijski sport, to nipošto ne umanjuje vrijednost njezine medalje niti umanjuje uspjeh koji je postigla, tim više kada se zna da su na tim igrama nastupale tada uvjerljivo najbolje igračice svijeta.

I u tako velikoj, rekli bi i ogromnoj konkurenciji, Sabrina je uspjela osvojiti srebrnu medalju.

TENIS

Renata Šašak

Olimpijske igre Los Angeles 1984.

Ovo proslavljenoj tenisačici najbolje govore njezini rezultati.

Renata Šašak rođena je u Zagrebu 14. lipnja 1964. godine. Vrlo rano, još kao dijete, Renata je došla na teniske terene na kojima je ostala do današnjih dana, nekada kao aktivna sportašica, a do današnjih dana kao rekreativka. U najranijoj dobi Renata je po kvaliteti odskakala od svojih suigračica i bilo je jasno da je pred njom velika karijera, koju je u konačnici i ostvarila.

Prvu titulu prvakinja Jugoslavije Renata je osvojila u kategoriji do 12. godina starosti 1977. godine. Naredne 1978. Renata igra u finalu teniskog prvenstva Jugoslavije, da bi već 1979. godine postala prvakinja Jugoslavije u juniorskom uzrastu od 14 do 16 godina, zatim 18 godina, te je osvojila i seniorski naslov. Sveukupno, titule seniorskog prvaka države Renata je osvojila šest puta; 1979., 1980., 1991., 1982., 1983. i 1984. godine. Na državnom teniskom prvenstvu 1986. godine osvojila je drugo mjesto.

Renata Šašak nastupila je na Olimpijskim igrama u Los Angelesu 1984. godine, kada tenis još nije bio olimpijski sport, nego je bio prisutan tek na prezentacijskoj razini.

Treba reći i to da je Renata godinama nastupala kao članica FED CUP reprezentacije Jugoslavije. Iz tih mečeva, održanih širom svijeta, pamte se njezini pojedinačni nastupi, kao i igre u parovima. Kao članica FED CUP reprezentacije Jugoslavije nastupala je u Madridu 1979., Tokiju 1980., Berlinu 1981., Sao Paulu 1983., Zurichu 1984., Vancouveru 1987. i San Paulu gdje je reprezentacija igrala polufinale. Pobjednica je Masters turnira u Heidelbergu.

U njezine najveće teniske uspjehe svakako se ubrajaju pojedinačno treće mjesto na Europskom prvenstvu u Atini 1981. godine te prvo mjesto u mješovitom paru sa Slobodanom Živojinovićem na istom natjecanju.

U paru s Mirjanom Mimom Jaušovec osvojila je prvo mjesto na Mediteranskim igrama 1979. godine u Splitu, a četiri godine kasnije na istim Igrama 1983. u Casablanci, u pojedinačnom nastupu osvojila je zlatnu medalju.

Vrlo značajno je istaknuti da se Renata Šašak vrlo uspješno natjecala na brojnim prestižnim svjetskim i europskim turnirima. Na najprestižnijem od njih, Wimbledonu je prvi put nastupila u juniorskoj konkurenciji 1979. godine, kada se probila do trećeg kola, a sličan uspjeh na tom legendarnom turniru ostvarila je i u seniorskom natjecanju 1983. godine.

Renata je vrlo uspješno igrala na međunarodnom juniorskom prvenstvu Francuske 1980. godine, gdje se probila do polufinala.

Godinama je Renata slovila za jednu od najtrofejnijih i najuspješnijih sportskih zvijezda u Hrvatskoj. Nacija je vrlo pozorno pratila njezine međunarodne uspjehe. Proglašena je najboljom sportašicom Grada Zagreba 1979., 1980., 1981., 1982., 1983. i 1984. godine. Uz to, u izboru Sportskih novosti Renata Šašak 1983. godine proglašena je za najbolju sportašicu Hrvatske.

Svakako, kada se podvuče crta, na ovu veliku i značajnu sportsku karijeru, može se zaključiti da je Renata Šašak jedna od najboljih hrvatskih tenisačica u povijesti.

Povijest teniskog sporta, naročito kada se govori o osamdesetim godinama dvadesetog stoljeća, ne može se pisati bez proslavljene zagrebačke tenisačice i reprezentativke Renate Šašak.

Da Renata ne može ni danas bez tenisa svjedoči i to da se dodatno obrazovala za teniskog trenera, a i zaposlena je u Hrvatskom olimpijskom odboru.

Proslavljena sportašica, a toliko jednostavna, skromna, pristupačna, na raspolaganju kada treba pomoći. Poglavito je osjetljiva na mlade tenisače i tenisačice, jer zna što je ona kao dijete prolazila, kada se u sportskom smislu penjala u visine, koje su rezervirane samo za odabrane, a Renata je svakako jedna od njih.

Na Igrama u Los Angelesu, kada je Renata nastupila, tenis je bio na prezentacijskoj razini, ali to nikako ne umanjuje njezin nastup na Igrama.

Renata Šašak - jedna od najvećih hrvatskih tenisačica u povijesti.

TENIS

Iva Majoli

Olimpijske igre Atlanta 1996., Sydney 2000.

Dovoljno je istaknuti – najbolja hrvatska tenisačica svih vremena.

Iva Majoli rođena je u Zagrebu 12. kolovoza 1977. godine. Kao trinaestogodišnja djevojčica Iva je debitirala na ITF turniru u Malom Lošinj. Postala je profesionalna tenisačica vrlo rano, ratne 1991. godine. Godine 1993. se sa 16 godina probila u 4. kolo Roland Garrosa, u kojemu je izgubila od tada neprikosnovene Steffi Graf sa 6:4, 7:6., iako je vodila 4:2 u prvom i 6:5 u drugom setu.

Prvo finale Majoli je ostvarila 1994. godine u Osaki, kada je izgubila od Magdalene Maleeve. Godinu poslije osvojila je i svoj prvi turnir. Bilo je to u Zurichu, gdje je na putu do naslova porazila Janu Novotnu i Mary Pierce. Iste godine osvaja i Filderstadt i nakon toga ulazi u Top 10 na WTA listi.

Godine 1996. osvojila je još dva turnira. Prvi joj je bio u Tokiju, gdje je svladala prvu nositeljicu Moniku Seleš (bila je to prva pobjeda nad nekom „broj jedan“ igranicom), Martinu Hingis i Arantxu Sanchez Vicario. Iste godine osvojila je i Essen. Te godine nastupala je i na Olimpijskim igrama u Atlanti, gdje je eliminirana u četvrtfinalu.

Sljedeće 1997. godine Majoli je imala najbolju sezonu karijere. Osvojila je turnire u Hannoveru i Hamburgu, te Roland Garros u Parizu. Imala je tada nepunih 20 godina i uspjelo joj je to kao devetoj, dotad najniže postavljenoj nositeljici. Najupečatljivije je bilo četvrtfinale u kojemu je pobijedila predstavnicu SAD-a i 5. nositeljicu Lindsay Davenport. Naime, Iva je gubila 7:5 i 4:0 i uspjela je preokrenuti meč. Finale protiv Švicarke Martine Hingis dobila je vrlo uvjerljivo sa 6:4 i 6:2, ne ponudivši Martini ni jednu break-loptu. Hingis je do tada držala omjer sezone 37:0.

Godine 1998. Majoli igra polufinala Tokija i Linza. Tijekom sezone, ozljede i bolest su je udaljili od tenisa, tako da je te godine, u kolovozu, ispala iz Top 20.

Onda se 2000. godine, nakon što je operirala desno rame, u Miami vratila tenisu. S poretkom 459., čak je 8 turnira zaredom izgubila u prvom kolu, da bi prvu pobjedu ostvarila nakon 11 mjeseci protiv Meghan Shaughnessy. Potvrdu povratka najavila je prolaskom u polufinale Madrida, prvog u dvije godine i finala Kuala Lumpura. Na tom je turniru pobijedila drugu nositeljicu Jelenu Dokić, a u finalu je izgubila od Nagyove. Sezonu je završila kao 73. na svijetu, iako je u travnju iste godine bila 466. U ovoj godini u dresu Hrvatske reprezentacije nastupila je na Olimpijskim igrama u Sydneyju, gdje je uslijed premorenosti tijekom sezone ispala u prvom kolu.

Naredne 2001. godine po prvi puta nakon 1998. igra sva četiri Grand Slama. Osvojila je i svoj prvi turnir u igri parova (s Razzano). Bila je na korak prolaska u 4. kolo US Opena, gdje su je dva boda dijelila od pobjede nad prvom igranicom svijeta Martinom Hingis. Do kraja godine igrala je finale Quebeca i Linza. Sezonu je završila kao 32. igranica na WTA listi, što joj je bio najbolji plasman nakon 1999.

Iduću sezonu 2002. Majoli je počela ispadanjem u prvom kolu, no kao 58. igranica svijeta uspijeva osvojiti turnir u Charlestonu, što joj je bio prvi pojedinačni naslov od Roland Garrosa 1997. godine. Tim naslovom postala je najniže plasirana tenisačica koja je osvojila jedan od Top Tier turnira, otkada su Tier turniri počeli 1980. godine. Osim Bola, do kraja godine nije zabilježila značajnije rezultate. To se nastavilo i u narednim sezonama, da bi se u studenom 2004. prestala baviti tenisom.

Iva Majoli ostvarila je u karijeri omjer pobjeda i poraza 316:225. U karijeri je osvojila 9 WTA turnira, 8 pojedinačno i jedan u paru. Najbolji plasman pojedinačno na WTA ljestvici imala je 5. veljače 1996. kada je bila četvrta.

Godine 1995. Majoli je dobila Državnu nagradu za sport Franjo Bučar. Najboljom sportašicom Hrvatske u izboru *Sportskih novosti* bila je 1994., 1995., 1996. i 1997. godine, a u izboru Hrvatskog olimpijskog odbora 1996. i 1997. godine.

Nakon što je nekoliko godina bila izvan tenisa, početkom 2012. vratila se „bijelom sportu“ i postala izbornica hrvatske ženske teniske reprezentacije.

Uvod s početka sve govori. Velika, najveća hrvatska tenisačica za sva vremena.

TENIS

Maja Murić

Olimpijske igre Atlanta 1996.

1staknuta hrvatska tenisačica.

Maja Murić rođena je u Zagrebu 27. veljače 1974. godine. Tijekom karijere nastupala je za zagrebačke teniske klubove *Mladost*, *Medveščak* i *Maksimir*.

Njezina teniska zvijezda vrlo rano počela je sjati. Bila je djevojka koja obećava i ostvarila je, unatoč ozljedama koje su je pratile, respektabilnu karijeru.

Zaslugom Lee Habunek startala je 1984. godine Jadranska rivijera, ženski satelitski turnir na kojemu su iz godine u godinu nastupale gotovo sve kasnije velike igralice, a Maja Murić je kao i mnoge naše tenisačice upravo na ovom turniru osvajala prve bodove za svjetsku rang-listu.

Hrvatska ženska teniska reprezentacija u FED kupu sudjeluje od 1992. godine. Naša se reprezentacija 1996. plasirala za kvalifikacijski susret koji je omogućavao ulazak u drugi jakosni razred FED cupa. Uvjerljivom pobjedom u Vina Del Maru 13. i 14. srpnja 1996. nad reprezentacijom Čilea sa 5:0., Iva Majoli, Mirjana Lučić, Silvija Talaja i Maja Murić plasirale su se u drugu grupu Svjetske skupine.

U jednom razdoblju od uspostave samostalnosti Maja Murić je sa 18 odigranih mečeva u FED cupu, od kojih je pobijedila 13 puta, bila najuspješnija hrvatska tenisačica u igri parova.

Ukupno je Maja Murić, noseći dres hrvatske reprezentacije u FED kupu imala 20 nastupa. Ostvarila je 14 pobjeda i 6 poraza, pojedinačno je imala jednu pobjedu i jedan poraz, a u igri parova 13 pobjeda i 5 poraza.

Nastupila je Maja Murić na Olimpijskim igrama 1996. u Atlanti. U igri parova zajedno s Ivom Majoli, dosegla je drugo kolo, gdje su poražene od španjolskog para Arantxa Sanchez Vicario i Conchite Martinez sa 2:0.

Maja Murić se tijekom karijere, može se nekako reći, specijalizirala za igru parova. Tu je imala jako puno uspjeha, a u parovima je igrala i četvrtfinale Wimbledona 1994.

U paru je ostvarila i najbolji rezultat karijere. Bilo je to 1993. godine, kada je igrala finale u Kitzbuhelu 1993. godine, u paru sa čehinjom Pavlinom Rajzlovom.

Tijekom karijere Maja Murić, postizala je relativno dobre rezultate, iako treba reći da joj je zenit karijere bio u prvoj polovici devedesetih godina, kada je uz rat sport ipak bio u drugom planu.

U pojedinačnim natjecanjima Maja Murić ima 106 pobjeda i 104 poraza, a najbolji pojedinačni plasman bio joj je 20. veljače 1995., kada je bila 204. na pojedinačnoj rang-listi svjetskih tenisača.

Kao što je navedeno, Maja Murić mnogo je bila bolja u igri parova. U igri parova ostvarila je 104 pobjede i 97 poraza, a najbolji plasman na rang-listi svjetskih tenisača u paru bio joj je 60. mjesto, 4. srpnja 1994. godine.

Treba reći i to da je Maja Murić, nastupala pored Wimbledona i ostalim svjetskim prestižnim turnirima, gdje je postizala solidne rezultate. Iako je Maja Murić bila izvrsna tenisačica, koja je ostvarila respektabilnu karijeru, najbolje igranje godine nekako je provela u sjeni velike Ive Majoli, koja je zaigurno najbolja hrvatska tenisačica u povijesti.

Kada je kao djevojčica iz zagrebačke *Mladosti* krenula u svijet tenisa, malo je tko mogao predvidjeti da će Maja imati ovakvu solidnu karijeru, iako je i u to vrijeme kao djevojčica po kvaliteti odskakala od drugih suigračica.

Imala je Maja Murić, pored Ive Majoli, još jednu čast. Pod hrvatskom zastavom naše tenisačice su prvi put nastupile na Olimpijskim igrama 1996. u Atlanti, a Iva i Maja upravo su bile prve tenisačice sa hrvatskim grbom na grudima na olimpijskim igrama.

Maja Murić na Mediteranskim igrama 1993. godine u Languedoc-Roussillonu, osvojila je dvije zlatne medalje u paru sa Silvijom Talajom i pojedinačno.

Tijekom karijere Maja Murić dobila je brojna sportska i društvena priznanja. Od igralice koja obećava postala je jedna od naših najboljih tenisačica.

Sa teniskim reketom proputovala je svijet, igrala na najvećim svjetskim turnirima, a i Hrvatsku je predstavljala na olimpijskim igrama.

TENIS

Silvija Talaja

Olimpijske igre Sydney 2000.

Sazrijevala je u doba najvećih velikana hrvatskog tenisa.

Silvija Talaja rođena je u Imotskom 14. siječnja 1978. godine, ali je djetinjstvo provela u Makarskoj, gdje je bila članica teniskih klubova *Makarska* i *Tučepi*. Nastupila je na Olimpijskim igrama u Sydneyju 2000. godine, gdje je ispala u drugom kolu.

Silvija je debitirala na 1991. godine na ITF turniru u Beogradu. Ova popularna Makarka imala je „peh“ da je teniski sazrijevala u vrijeme Gorana Ivaniševića i Ive Majoli. Hrvatski osvajači Grand Slam turnira u vrijeme kada je u profesionalni tenis krenula Talaja punili su naslovnice, a Talaja je nekako ostala u njihovoj sjeni. No kada se danas osvrnemo unatrag, ostvarila je doista velike rezultate. Krajem svibnja 2000. godine bila je 18. tenisačica svijeta, a osvojila je dva WTA turnira, te slavne 2000. uzela je Gold Coast i Strasbourg.

Prvi je put bljesnula u Bolu još tamo 1996. godine, kada je stigla u svoj prvi WTA finale. Izgubila ga je od Talijanke Glorie Pizzichini, ali je već plasman u finale bio istinska senzacija i dobra najava za ono što je slijedilo. No trebalo je još malo pričekati za neke veće rezultate. Tako je 1998. opet ostvarila dobar rezultat u Bolu stigavši do polufinala. Malo po malo, Talajina je forma rasla sve do Australian Opena 1999. godine i prvog kola. S druge strane mreže stajala je Amerikanka Venus Williams, bio je to odličan meč, a Talaja je u nekoliko navrata bila na dva poena do velike pobjede. No, nije uspjela. Venus je pobijedila sa 3:6, 6:3, 9:7! Bilo je to psihički veliko prажnjenje za makarsku tenisačicu. Uspjela se ipak vratiti u igru te je u lipnju iste godine igrala finale Hertogenboscha, a u srpnju finale Poertschacha.

Njezin uzlet na WTA listi bio je strelovit, dolazila je sve bliže vrhu, nakon Poertschacha bila je 37. i bio je to odličan залог za fantastičnu iduću 2000. godinu. A ona je počela kao u bajci, Gold Coast, Australija. Na putu do finala Talaja je savladala Ruskinju Anu Kurnjikovu, tada 12. igračicu svijeta, pa 17. Španjolku Arantxu Sanchez-Vicario te na poslijetku u finalu i 15. na WTA listi, Španjolku Conchitu Martinez. Nakon tog trijumfa bila je već 23.! No uslijedio je loš niz od pet uzastopnih poraza. Ipak, pred Roland Garros eto nove titule, ovog puta u Strasbourgu. U četvrtfinalu je pala prva nositeljica i sedma igračica svijeta, Francuskinja Nathalie Tauziat, potom 21. Francuskinja Nathalie Dechy, a u finalu Mađarica Rita Kutikis. Bila je u velikoj formi, no ždrijeb Roland Garrosa donio joj je već na startu Moniku Seleš i brzi poraz. Šteta, nešto lakši ulaz u taj parički turnir mogao je donijeti novi iskorak.

„Uvijek tako, kad sam bila u formi ždrijeb me nije mazio.“ – znala je reći Talaja.

Uvijek je mrzila igrati protiv ljevorukih igračica, pa tako primjerice protiv Splićanke Jelene Kostanić Tošić u pet njihovih obračuna ima samo jednu pobjedu.

Recimo i to da je Silvija na Mediteranskim igrama 1993. u Languedoc – Roussillonu, osvojila zlatnu medalju.

Za Fed Cup reprezentaciju Talaja je igrala 24 meča, ima 12 pobjeda i 12 poraza. Posebno se istakla kad nas je uvela u Svjetsku skupinu u Bolu 1998. godine, pobjedama nad Miriam Oremans i Amandom Hopmans.

Nakon završetka igračke karijere Silvija Talaja okrenula se trenerskom poslu u koji je ugazila već 2006. godine. Zadnja prava, puna sezona bila joj je 2005., u 2006. je odigrala još tri turnira, u 2007. samo jedan, u njemačkom Ismaningu. Od tada do danas angažirana je na prenošenju znanja mlađim generacijama. Radila je tako primjerice s Anom Savić, koja se nakon trogodišnje pauze aktivirala u 2012. godini, radila je i sa solinskom uzdanicom Marijom Curnić te s velikim brojem mlađe djece od pet do 12 godina.

Kao trenerica radi u *Horsholm Rungstead* klubu u Kopenhagenu, u Danskoj.

Silvija Talaja, proslavljena i vrhunska tenisačica, olimpijka, imala je respektabilnu karijeru o kojoj mnoge tenisačice mogu samo sanjati. Svjetla pozornice su nekada prevažna u sportskoj karijeri. Silvija nažalost u tom dijelu nije imala sreće, jer su ona bila usmjerena prema velikom Goranu Ivaniševiću i Ivi Majoli.

TENIS

Jelena Kostanić

Olimpijske igre Atena 2004.

Još jedan teniski biser, sa splitskih Firula, odnosno iz *Teniskog kluba Split*.

Jelena Kostanić, danas Kostanić Tošić, rođena je u Splitu 6. srpnja 1981. godine. Poput meteora projurila je svjetskim juniorskim tenisom. Dok si udario dlanom o dlan, osvojila je prva četiri turnira na kojima je sudjelovala, a sve vrlo kratko nakon što je s Danirom Penić, postala europska ekipna prvakinja do 16 godina u ožujku 1997. godine. Izbornik joj je bio Splićanin Mislav Kačić. Iste je godine u kolovozu, dobila priliku sudjelovati na Challengeru u Makarskoj, boriti se za prve bodove na rang-listama. Malo je reći da je oduševila sve one koji su o njoj samo slušali, a nikada je nisu vidjeli. Tada je u modi bio Gustavo Kuerten, senzacionalni osvajač Roland Garrosa. Neki su u Jeleninu ponašanju na terenu prepoznali upravo njega. Bio je to Jeleni sjajan kompliment.

U Melbourneu na Australian Openu 1998. je otišla bez nekih pretjeranih očekivanja, iako su svi znali da može uraditi puno. U Split se vratila s naslovom, u finalu je bila bolja od Wynne Prakusyje. Jelena Kostanić prva je djevojka koja je u teniski hram na Firulama donijela pojedinačnu Grand Slam titulu. Kratku juniorsku karijeru obilježila je još polufinalom Roland Garrosa, a njezino ime stoji i u podnožju centralnog terena u All England Clubu. Tamo, na jednom zidu, ostati će za sva vremena upisano da je s Dankinom Evom Dyrberg osvojila juniorski Wimbledon u paru. Da je htjela, mogla je juriti krajem godine, prvo mjesto na juniorskoj rang-listi, ali se zadovoljila trećim i otisnula se u profesionalce.

U samo šest mjeseci nakon prestanka juniorskog staža spustila se ispod 200. mjesta na rang-listi. Senzacionalnim rezultatima kao da nije bilo kraja. Turnire u slovenskom Otočcu ob Krki i engleskom Busheyju osvojila je krećući iz kvalifikacija.

Krajem travnja i početkom svibnja 1999. bila je zvijezda Croatian Ladies Opena u Bolu. Status zvijezde zaslužila je glatkom pobjedom u drugom kolu nad Ivom Majoli. Nekadašnja pobjednica Roland Garrosa bila je nemoćna pred djevojkom koja je njezine postere lijepila iznad svog kreveta. Jelena je zaustavljena tek u četvrtfinalu.

Dva tjedna nakon Bola bila je pobjednica na ITF turniru u Varšavi, a serija uspjeha nastavljena je apsolviranim kvalifikacijama u Flushnig Meadowsu, prvi put je zaigrala na seniorskom Grand Slam turniru. Praktički u prvoj se godini na WTA Touru probila među sto najboljih, napredovala je od 236. do 99. mjesta. Svijet je doista bio pod njezinim nogama. U istom ritmu nastavila je početkom 2000. godine u Melbourneu na Australian Openu gdje je dospjela do trećeg kola. Zadovoljstvo je, međutim, bilo nepomućeno, Jelena je pokazala da je u uzlaznoj putanji.

Međutim, tada dolazi vrijeme lagane krize, ali 2002. godine Kostanićka se ponovno diže i stiže na 71. mjesto na ljestvici. Najbolji rezultat postiže 2004. godine, kada je 35. plasirana tenisačica svijeta, dok je u paru bila najbolje plasirana 30., u listopadu 2004. godine.

Svoja dva nova finala u pojedinačnoj konkurenciji izborila je 2006. No u Pattayi i Bangaloreu, morala je čestitati protivnicama na pobjedi. S Amerikankom King osvaja dva turnira u parovima (Tokio i Bangkok).

U karijeri je Jelena odigrala 328 mečeva u kojima je ostarila 261 pobjedu. U pojedinačnoj konkurenciji osvojila je 4 ITF turnira, a u parovima osam WTA i devet ITF turnira.

Brojne pobjede na pojedinačnim turnirima i u paru obilježili su karijeru Jeleni Kostanić – Tošić, uz Ivu Majoli, zasigurno najbolju Hrvatsku tenisačicu. Suprug Jelene Kostanić je istaknuti hrvatski stolnotenisač Roko Tošić.

Treba reći što je za ovu priču najvažnije. Jelena Kostanić sudionica je Olimpijskih igara 2004. godine u Ateni. Potrebno je istaknuti i to da se Jelena bila kvalificirala za nastup na Olimpijskim igrama 2000. u Sydneyju, ali zbog ozljede nije otputovala. I danas ističe da je to jedina stvar zbog koje iskreno žali u svojoj teniskoj karijeri.

TENIS

Karolina Šprem

Olimpijske igre Atena 2004.

U sprkos pehovima i ozljedama koji su je pratili tijekom karijere, ostvarila je respektabilnu karijeru. Karolina Šprem rođena je u Varaždinu 25. listopada 1984. godine. Kada joj je bilo devet godina počela se družiti s tenisom koji će je joj kasnije obilježiti život. Bila je članica *Tenis kluba Varaždin*, a u profesionalce se otisnula u srpnju 2001.

Po odlasku u profesionalne teniske vode, u početku je trebalo vremena da se Karolina snađe u društvu najvećih teniskih zvijezda. Fantastične rezultate počela je ostvarivati 2003. godine, a vrhunac su bili ITF turniri na kojima je pobijedila u Grenoblu, Southamptonu, Redbridgu i Castelollonu.

Malo potom igrala je finala dva WTA turnira u Strasbourgu i Beču. Nastupila je u polufinalu WTA turnira u Helsinkiju, a nedugo zatim pobijedila je na ITF turniru u Poitiersu.

Vrhunac karijere Karolina Šprem imala je 2004. godine, kada je igrala u četvrtfinalu Wimbledona, pobjeđivši Venus Williams, Svetlanu Kuznjecovu, Veru Zvonarevu i Jelenu Janković. Ostvarila je 50 pobjeda u sezoni, stigla do 17. mjesta na svijetu.

Te 2004. godine Karolina Šprem nastupila je na Olimpijskim igrama u Ateni. Pojedinačno je došla do trećeg kruga, a u paru sa Jelenom Kostanić ispala je u drugom krugu.

Nakon Wimbledona i Atene, što je normalno, stigla je mala kriza. Međutim, oporavila se naredne 2005. godine gdje je na Australian Openu ispala u četvrtom kolu. U rujnu iste godine na WTA turniru u Calcuti, u Indiji, ostvarila je niz pobjeda. Međutim, u finalu je izgubila od Anastazije Miškine. Krajem 2007. godine Karolina je obnovila ozljedu lakta, tako da je bila neizbježna operacija, a i bila je nekoliko mjeseci izvan teniskih terena.

U travnju 2008. uspjela se vratiti mnogo brže nego što je itko očekivao. Nastupila je na turniru Amelia Island gdje je pobijedila igračicu iz top 10 Danielu Hantuchovu, ali je u trećem kolu ispala od Lindsay Davenport. U srpnju iste godine igrala je u polufinalu turnira u Budimpešti, gdje je izgubila od Andreje Klepač.

U 2009. godina Karolina je osvojila tri velika ITF turnira u Biberachu, Torhoutu i Mestreu. Slovila je za jednu od favorita na Australian Openu, ali je u prvom kolu poražena od Cvetane Pironkove.

Godina 2010. Karolini je donijela jednu od najvećih pobjeda kada je na Australian Openu pobijedila Anabel Medinu Garrigues, a tijesno je poražena od Casey Dellacqua.

Iste godine na Otvorenom turniru u Parizu prošla je kroz tri kruga kvalifikacija do glavnog Premier turnira.

U siječnju 2011. Šprem je otišla u Australiju kako bi započela novu sezonu u kojoj se uspjela kvalificirati za turnire u Brisbaneu i Sydneyju. Tijekom australske sezone obnovila je ozljedu lijevog ručnog zgloba, što ju je prisililo da prekine natjecanje te sezone. Pokušala je igrati u travnju mjesecu iste godine na turniru u Portugalu, ali zbog ozljede nije bila u mogućnosti završiti prvi kvalifikacijski susret. To je bila potvrda da je ozljeda vrlo ozbiljna.

Nakon toga okrenula se privatnom životu, a 2013. ponovno se vratila tenisu, sada već kao majka, ali to više ni blizu nije Karolina kakva je bila nekada.

Saša Hiršzon doveo ju je do svjetskog vrha 2004., a o Karolini kaže: „Njezina kvaliteta nikada nije bila sporna. Osvajala je prestižne turnire. Dobivala je odlične igračice; Venus Williams, Kuznjecovu, Hantuchovu...Međutim, ozljede su je dva puta spriječile. Ipak, povijest bilježi da je bila 17. igračica svijeta.“

Ova proslavljena hrvatska tenisačica uspjela je u „bijelom sportu“, kao rijetko koja joj sunarodnjakinja. U naponu snage, i rekli bi odličnih rezultata, dva puta joj se ispriječila kronična ozljeda lakta, koja je nažalost usmjerila daljnji razvoj njezine karijere.

Ipak, za sva vremena ostati će zabilježeno da je bila 17. igračica svijeta, koja je sudjelovala i na olimpijskim igrama.

STOLNI TENIS

Jasna Fazlić

Olimpijske igre Seoul 1988. - Brončana medalja

Da život piše čudne drame, najbolji je dokaz biografija ove vrhunske sportašice. Jasna Fazlić rođena je 20. prosinca 1970. godine u Foči, u Bosni i Hercegovini. Sportsku karijeru započela je 1978. u *Stolnoteniskom klubu Peručica* iz Foče zajedno sa sestrom Amelom Fazlić. Vrlo rano, već 1982. godine Jasna se sa sestrom preselila u Zagreb u *Stolnoteniski klub Mladost*. Nedugo potom, sestre Jasna i Amela Fazlić zajedno s Brankom Batinić haraju stolnoteniskom scenom. Prvi značajniji uspjeh došao je 1987. godine kad je Jasna na junior-skom prvenstvu Europe osvojila brončano i srebrno odličje. Godine 1988. Jasna je u Parizu postala Europska prvakinja u igri mješanih parova zajedno s Ilijom Lupulescuom, a 1992. godine u Stuttgartu je osvojila zlato u paru s Gordanom Perkušin. Nastupala je Jasna u to vrijeme i na pet svjetskih prvenstava od 1987. do 1995. godine.

Na Mediteranskim igrama u Latakiji 1987. godine osvojila je jednu zlatnu i dvije srebrne medalje, a četiri godine kasnije u Ateni dvije zlatne medalje.

Krunu karijere doživljava na Olimpijskim igrama 1988. godine u Seoulu, gdje je u paru s Gordanom Perkušin osvojila brončanu medalju.

Čak je 15 puta osvojila prvenstvo države pojedinačno ili u parovima. Kasnije je osvajala i prvenstva SAD-a u singlu i u parovima.

U vrijeme raspada bivše države Jasna Fazlić igra za *Stolnoteniski klub Kikinda* od 1991. do 1992. godine.

Tu i dalje Jasna drži primat na stolnoteniskom stolu, a nakon razdruživanja na Olimpijskim igrama 1992. godine u Barceloni, nastupa za novonastalu Jugoslaviju.

Od 1993. do 1995. godine Jasna igra u Belgiji za momčad *Panteona* iz Bruxellesa. Potom se vraća u Hrvatsku i od 1996. do 1997. godine igra za *Stolnoteniski klub Osijek*, a zatim od 1998. do 1999. godine ponovno igra za *Stolnoteniski klub Mladost* iz Zagreba.

Kratko igra u Japanu te iste 1999. godine dolazi u Sjedinjene Američke Države i nastavlja „rasturati“ u stolnom tenisu.

Njezino vješto baratanje stolonoteniskom lopticom prisiljava Amerikance da Jasni ponude državljanstvo, što ona i prihvaća te na Olimpijskim igrama 2000. u Sydneyju i 2004. godine u Ateni nastupa za Sjedinjene Američke Države. Zbilja jedinstvena sportska priča. Za svoju novu domovinu nastupala je i na pet svjetskih prvenstava od 2001. do 2006. godine.

U Americi je Jasna osvajala i brojne turnire. Redovito je postizala odlične rezultate na natjecanjima Pan-američke lige, a od 1999. do 2005. godine bila je vrlo uspješna na brojnim ITTF natjecanjima.

Jedno vrijeme igrala je i u Njemačkoj.

Jasna Fazlić, pored stolnog tenisa, u Americi se uhvatila i fakulteta. Završila je političke znanosti na Oakland Universityu, a potom je radila i kao srednjoškolski profesor.

Od 2009. godine radi kao stolnoteniski voditelj u teksaškom stolnoteniskom klubu *Texas Wesleyan University*. Od dolaska Jasne u ovu stolnotenisku instituciju, momčad je od 52 moguća osvojila 38 naslova nacionalnih prvaka u momčadskoj kategoriji, pojedinačno i u parovima.

Sportska, odnosno životna biografija ove poznate i vrhunske sportašice najbolji je dokaz svega što je donio rat na prostorima bivše države devedesetih godina prošlog stoljeća.

Interesantno je primijetiti da je Jasna Fazlić osvojila olimpijsku medalju s nepunih 18 godina. Kakav bi tek bio njezin sportski put i koliko bi medalja osvojila ne samo na olimpijskim igrama nego i na svjetskim i europskim prvenstvima i drugim natjecanjima, da joj je bio omogućen pravilan sportski razvoj i da nije bila prisiljena na česta seljenja.

Njezina sportska biografija najbolji je dokaz da život piše čudne drame.

STOLNI TENIS

Tamara Boroš

Olimpijske igre Atlanta 1996., Sydney 2000., Atena 2004., Peking 2008.

Kada sportašica čak četiri puta sudjeluje na olimpijskim igrama, to dovoljno govori o njoj, ali kada uz to osvoji i brojne medalje na velikim natjecanjima, onda je priča zaokružena.

Tamara Boroš rođena je 19. prosinca 1977. godine u Senti, u Srbiji. Ona je ime koje je godinama u svijetu stolnog tenisa značilo jako mnogo. O njoj je nakon prestanka karijere snimljen film pod nazivom *Tamara*. Godinama joj se klanjao stolnoteniski svijet, a ona ga je vješto pokoravala.

Put do uspjeha nije bio nimalo lagan. Trebalo je godinama trenirati, boriti se. Naravno talent je vrlo značajna komponenta, ali bez uloženog rada i truda jasno je da u sportu nema uspjeha. A Tamara je uvijek bila vrlo uspješna što potvrđuje i činjenica da je 2002. uspjela stići do drugog mjesta na svjetskoj rang-ljestvici, što je veliki uspjeh kada se uzme u obzir dominacija Azijatkinja.

Redovno je osvajala medalje na velikim natjecanjima. Jedna je od rijetkih stolnotenisačica koja se uspjela suprotstaviti stolnotenisačicama s Dalekog istoka.

Na Svjetskom stolnoteniskom prvenstvu u Parizu 2003. osvojila je brončanu medalju pojedinačno i tako je postala prva Europljanka koja je nakon punih deset godina osvojila medalju na svjetskom prvenstvu. U prilog tome koliko je to veliko ostvarenje govori činjenica da su samo tri igrачice izvan Azije od 1973. do 2015. uspjele uzeti medalju na svjetskom prvenstvu.

Zato je na europskim prvenstvima Tamara imala doslovce žetvu medalja. U Eindhovenu 1998. godine osvojila je srebro pojedinačno i broncu u paru. Dvije godine kasnije u Bremenu 2000. Tamara je osvojila brončane medalje pojedinačno i ekipno. U Zagrebu 2002. godine Tamara Boroš osvaja broncu pojedinačno, a zlatnu medalju u paru. Godinu dana kasnije u Courmayeuru 2003. Tamara osvaja srebro ekipno, a zlato u paru. U Arhusu 2005. je osvojila tri medalje, tri različita sjaja. Osvojila je broncu pojedinačno, srebro ekipno, a zlato u paru.

Godine 2008. u St. Petersburgu, ponovno je Tamara brončana, a godinu dana kasnije 2009. u Stuttgartu opet je brončana u paru.

Nastupila je Tamara Boroš četiri puta na mediteranskim igrama, gdje je osvojila četiri medalje. U Bariju 1997. osvojila je zlato u paru i srebro pojedinačno, a u Tunisu 2001. i Almeriji 2005. zakitila se zlatnim pojedinačnim medaljama.

Treba reći da je Tamara Boroš stolnotenisku karijeru započela u *Stolnoteniskom klubu Senta*, potom je članica *STK Čoka*, zatim odlazi u Švedsku gdje je članica kluba *Harstdat* iz istoimenog grada. Potom je došla u Zagreb gdje je od 1993. do 1997. godine bila članica *HASTK Mladost* iz Zagreba. Zatim odlazi u Mađarsku, u klub *Statisztika* gdje igra punih deset godina od 1997. do 2007. godine i s kojim tri puta osvaja klupsku titulu prvaka Europe. Godine 2007. vratila se u Zagreb u *HASTK Mladost Iskon* gdje je 2012. završila igrачku karijeru, nakon čega se posvetila trenerskoj karijeri.

Tamara Boroš čak četiri puta sa vrlo dobrim rezultatima sudjelovala je na olimpijskim igrama. Bila je dio hrvatske ženske stolnoteniske reprezentacije 1996. u Atlanti, 2000. u Sydneyju, 2004. u Ateni i 2008. u Pekingu. Veliki doprinos Tamarinom uspjehu dao je i njen trener Neven Cegnar, koji joj je posvetio mnoge godine rada i usmjerio njen talent.

Tamarina stolnotenisačka priča započela je 1985. godine, kada joj je bilo osam godina. Ali što je najzanimljivije njezina sportska priča uopće nije počela stolnim tenisom, a o tome kaže: „Dvije sam godine trenirala plivanje i onda sam zaključila da mi je to premonotono. Moja najbolja prijateljica igrala je stolni tenis, a u Senti, mjestu gdje sam živjela, stolni tenis bio je sport s najvećom tradicijom i popularnošću. Otišla sam jedan dan s prijateljicom na trening i tako sam ostala. Ni sama ne znam kako sam tada uspijevala. Uskladiti trening i školske obveze bilo je zahtjevno jer sam trenirala tri puta na dan. Senta je malo mjesto pa sam od dvorane do škole i kuće brzo mogla stići biciklom. Zaista ne znam kako sam sve stizala, ali pomagali su mi i roditelji pa sam na kraju uspijevala sve obaviti.“

Tamara Boroš 2001. godine dobila je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar, a 1995. odlukom Hrvatskog olimpijskog odbora proglašena je najvećom nadom hrvatskog sporta. Također, odlukom HOO-a 2000, 2003, 2005., 2008. i 2009. bila je članica nacionalne stolnoteniske momčadi koje su tih godina proglašene najboljim ekipama u Hrvatskoj.

O ovoj sportašici rezultati sve govore. A ona jednostavna, skromna, kao da se ne radi o osobi kojoj se godinama klanjao stolnoteniski svijet.

STOLNI TENIS

Eldijana Aganović

Olimpijske igre Atlanta 1996., Sydney 2000.

Sportašica sa čijom se karijerom sudbina ozbiljno poigrala.

Eldijana Aganović rođena je u Foči, u Bosni i Hercegovini 20. studenog 1971. godine. Stolnotenisku karijeru započela je u *Stolnoteniskom klubu Peručica* iz Foče. U mlađim uzrastima bila je više puta prvakinja Bosne i Hercegovine i Jugoslavije.

Prije početka agresije na Bosnu i Hercegovinu ponajbolja stoloteniska ekipa u tadašnjoj Jugoslaviji bio je *Stolnoteniski klub Peručica*. Bilo je to vrijeme kada su stolnotenisačice ovog kluba sačinjavale gro reprezentacije Jugoslavije. Ta čuvena ekipa *STK Peručica* igrala je u sastavu: sestre Jasna i Amela Fazlić, Fatima Isanović i Eldijana Aganović. Vrlo uspješan trener ovih sjajnih sportašica bio je Fikret Fazlić.

Kada je eskalirao sukob u Bosni i Hercegovini, kada je bilo jasno da je sport u drugom planu, Eldijana odlazi u Zagreb i postaje igračica *Hrvatskog akademskog stolnoteniskog kluba Mladost*. Tu nastavlja sa odličnim igrama.

Došavši u ruke iskusnog trenera Zlatka Novakovića, a na stolnoteniskim temeljima koje joj je dao također stolnoteniski znalac Fikret Fazlić, karijera Eldijane Aganović nastavila je ići uzlaznom putanjom.

Kao igračica *Mladosti* višestruka je prvakinja Hrvatske, a onda se rodila ideja da bi Eldijana mogla zatražiti hrvatsko državljanstvo i nastupati za Republiku Hrvatsku na velikim natjecanjima i raznim turnirima. Rečeno – učinjeno.

Nije samo Eldijana u hrvatskom dresu bila natjecateljica na velikim stolnoteniskim natjecanjima. Na Mediteranskim igrama u Bariju 1997. godine Eldijana Aganović u paru sa Tamarom Boroš osvaja zlatnu medalju.

Pod hrvatskom zastavom Eldijana je dva puta nastupila na Olimpijskim igrama. Prvi put bilo je to 1996. u Atlanti, a potom i na idućim igrama 2000. godine u Sydneyju.

U Atlanti je Eldijana nastupila u paru sa Tamarom Boroš i ostvarile su plasman od 17. do 24. mjesta.

Četiri godine kasnije u Sydneyju Eldijana je u pojedinačnom natjecanju ispala u drugom kolu. U prvom je pobijedila Ramirez sa Kube s 3:0., a u drugom od naše igračice bila je bolja domaća stolotenislačica Liu Jia. U igri parova, kao i četiri godine ranije, Eldijana je nastupila sa Tamarom Boroš i stigle su do četvrtfinala, što je bio veliki uspjeh.

U prvom kolu naše stolotenislačice pobijedile su Tajlandanke Li i Yun sa 2:1., potom Nigerijke Osonaiki i Kaffo sa 2:0., u osmini finala naše djevojke bile su bolje od Singapurki Jing i Lia sa 3:2., a u četvrtfinalu Kineskinje Ju i Nan bile su bolje od Boroš i Aganović sa 3:1.

Nastupala je Eldijana na brojnim natjecanjima u dresu hrvatske reprezentacije. Solidan nastup imala je na prvenstvu Europe u 1994. u Birminghamu, 1996. u Bratislavi, 1998. u Eindhovenu, Bremenu 2000. godine, 2002. u Zagrebu., kao i na Svjetskim prvenstvima 1995. u Tianjinu, 1997. u Manchesteru, 1999. u Eindhovenu, 2000. u Kuala Lumpuru i 2001. u Osaki, gdje je u paru sa Tamarom Boroš igrala u polufinalu. Tu su i brojna otvorena prvenstva od Zagreba pa dalje.

I u bračnom životu Eldijana se opredijelila za stolotenisča. Njezin suprug je poznati danski igrač Allan Bensten, koji je nekada igrao za *Mladost*.

Nakon završetka stolnoteniske karijere Eldijana se nastanila u suprugovoj domovini Danskoj, gdje su i ona i suprug stolnoteniski treneri.

Unatoč tragediji i zlu rata koji ju je zatekao u najboljim godinama, Eldijana je smogla snage. Nije posustala. Došla je u Hrvatsku, susjednu državu. U odličnom organiziranom stolnoteniskom klubu kao što je *Mladost*, uspjela se izboriti i biti jedna od najboljih igračica. I u dresu hrvatske reprezentacije pružala je odlične igre. Osvojila je medalju na mediteranskim igrama.

Nastupala je više puta na svjetskim i europskim prvenstvima, a dva puta predstavljala je Hrvatsku na olimpijskim igrama. Da je samo ovo posljednje, više je nego dovoljno.

Odlukom Hrvatskog olimpijskog odbora 2000., bila je članica nacionalne stolnoteniske momčadi koja je te godine proglašena najboljom ekipom u Hrvatskoj.

STOLNI TENIS

Andrea Bakula

Olimpijske igre Sydney 2000., Peking 2008.

Dugi niz godina bila je u samom vrhu europskog stolnog tenisa. Andrea Bakula rođena je u Zagrebu 15. kolovoza 1981. godine. Stolni tenis počela je igrati u Velikoj Gorici, gdje je njen talent prepoznao velikogorički stolnoteniski stručnjak Ivo Radočaj te ju je krajem ratne 1992. godine odveo u *Stolnoteniski klub Marathon* u Zagrebu, jer Velika Gorica nije imala stolnoteniski klub. Kao izraziti stolnoteniski talent, Andrea je već prve godine osvojila pojedinačno mlađekadetsko prvenstvo Hrvatske, i od tada slijede samo uspjesi kako u kadetskoj, tako i kasnije u juniorskoj konkurenciji.

Andrea Bakula višestruka je kadetsko – juniorska prvakinja Hrvatske u stolnom tenisu, kako pojedinačno, tako i u parovima i u igri mješanih parova.

Još u mlađim uzrastima Andrea je osvajala medalje na velikim natjecanjima. Na kadetskim prvenstvima Europe osvojila je četiri medalje i to dvije zlatne u parovima i mješovitim parovima, pojedinačno srebro i ekipno broncu. Sa juniorskih prvenstva Europe, Andrea je također donijela četiri medalje. I tu je osvojila dva zlata ekipno i u igri parova, te dva srebra u pojedinačnom nastupu i u igri mješovitih parova. Prema vlastitom priznanju, posebnu draž ovim medaljama daje češko mjesto Frydek Mistek, gdje je Andrea osvojila sva zlata i srebra, ali u razmaku od nekoliko godina.

Andrea Bakula višestruka je seniorska prvakinja Hrvatske u stolnom tenisu u parovima i mješovitim parovima, a bila je pojedinačna prvakinja Hrvatske 2005. i 2010. godine.

Članica seniorske reprezentacije Hrvatske Andrea je postala 1996. godine, na Svjetskom prvenstvu u Manchesteru, sa svega 15 godina, a zadnji nastup u dresu Hrvatske imala je 2010. godine na Svjetskom ekipnom prvenstvu u Moskvi.

U razdoblju od 2001. do 2004. godine Andrea Bakula nastupala je u prvoj njemačkoj Bundesligi. Kao članica kluba *Kroppacha* osvojila je naslov prvakinja Njemačke i Europsku ligu prvaka. Isti uspjeh ponovila je sa njemačkim klubom *Langweid*, s kojim je dva puta osvojila titulu prvaka Bundeslige i dva puta titulu prvakinja Europe.

U dresu seniorske reprezentacije Hrvatske Andrea Bakula osvojila je pet odličja na europskim prvenstvima. U Njemačkoj 2000. godine osvojila je brončanu medalju, 2003. godine u Italiji je dosegla srebro. Na ovom prvenstvu u pojedinačnoj konkurenciji postigla je najbolji rezultat igrajući četvrt finale. Potom na Europskom prvenstvu u Danskoj 2005. godine osvojila je srebrnu medalju, 2008. u Rusiji je brončana, a medalju istog sjaja osvojila je naredne 2009. godine u Njemačkoj.

Da bi biografija bilo potpuna recimo i to da je Andrea sudjelovala na Mediteranskim igrama 2005. godine u Almeriji i 2009. u Pescari.

Tijekom 16-godišnje karijere, pored nabrojenih domaćih i inozemnih uspjeha, među najveće uspjehe svakako spada Andreino sudjelovanje na Olimpijskim igrama 2000. u Sydneyju i 2008. u Pekingu. O svom nastupu na igrama Andrea kaže: „Samo otvaranje olimpijskih igara je nešto potpuno jedinstveno, nešto što će kod svakog sudionika potaknuti nezaboravna sjećanja, koja se mogu samo dodatno proljepšati kada sportaš ili sportašica dobije iznova čast i prigodu sudjelovanja na olimpijskim igrama“

Andrea Bakula nagrađena je Zlatnom medaljom Grada Zagreba. Hrvatska stolnoteniska reprezentacija, u čijem je sastavu bila i Andrea, četiri puta je bila proglašavana najboljom ženskom momčadi u Hrvatskoj u izboru *Sportskih novosti* i tri puta u izboru Hrvatskog olimpijskog odbora.

Recimo i to da je Andrea diplomirala Višu trenersku školu – smjer Fitness u Zagrebu, te je stekla B licencu u Munchenu za trenera stolnog tenisa. Govori tečno engleski, njemački i ruski jezik. Još uvijek igra aktivno stolni tenis u njemačkoj Bundesligi.

Odlukom Hrvatskog olimpijskog odbora 2000., 2003., 2005., 2008. i 2009. bila je članica nacionalne stolnoteniske momčadi koje su tih godina proglašene najboljim ekipama u Hrvatskoj.

Vrhunska sportašica, sa zadivljujućim rezultatima, a Andrea jednostavna, skromna, prijazna. Ona je ipak olimpijka, a to su ipak posebne osobe.

STOLNI TENIS

Cornelia Molnar Vajda

Olimpijske igre Atena 2004., London 2012.

Proslavljena stolnotenisačica koja je sreću i karijeru pronalazila u Hrvatskoj.

Cornelia Molnar Vajda rođena je 26. studenog 1983. godine u Targu Muresu, u Rumunjskoj. Igranje stolnog tenisa započela je u Rumunjskoj sa pet godina, da bi sa 13 napustila domovinu i otišla u Englesku. Nije se dugo zadržala, 1999. je stigla u Hrvatsku. Uskoro je potpisala za *Stolnoteniski klub Aquaestil* iz Duge Rese, nakon čega je ubrzo dobila hrvatsku putovnicu.

Došla je Cornelia u Hrvatsku, zavoljela ovaj kraj, ovu zemlju, poglavito more, ovdje je našla drugu domovinu.

U Hrvatskoj je Cornelia vrlo brzo dobila i nadimak pa je postala Coco.

Došla je u Hrvatsku na poziv trenera u *Stolnoteniskom klubu Duga Resa* Nikice Vukelje.

O svom odlasku od kuće, Cornelia priča: „Otišla sam u Englesku. Onda je tata i moj trener u Rumunjskoj pričao s trenerom Vukeljom u Dugoj Resi, da li bi mogla doći. U Rumunjskoj su nam tada uzeli dvoranu u Tirgu – Muresu, nisam imala gdje trenirati. Onda su ovdje vidjeli kako igram, pa su me pitali: „Bi li igrala za Hrvatsku?“ U Rumunjskom me nisu baš htjeli jer su rekli da sam premlada i neiskusna. Tata je onda rekao: „Nema problema, ideš u Hrvatsku.“ I tako sam tu ostala i najljepše godine života živjela sam i živem u Hrvatskoj. Odmah mi je bilo sjajno u Dugoj Resi. Što može znati curica od 13-14 godina, bila sam presretna što sam konačno sama, bez mame i tate, mogu raditi što me volja ha,ha. Pa da imam svoju lovnu“ – iskreno će Cornelia te nastavlja – „Samo tata mi je jako falio. S njim sam počela. On mi je dao stolnoteniski reket u ruke. Sad isto, ako ne razgovaramo pet puta dnevno, ne možemo na spavanje.“

Sa Dugorešankama je nekoliko puta osvojila sve što se u hrvatskom sportu moglo osvojiti, bilo sa momčadi ili pojedinačno. Nakon hrvatske lige, potpisala je za mađarski BSE iz Budimpešte.

U mlađim kategorijama Cornelia je osvojila mnogo naslova, a bila je pojedinačna juniorska prvakinja Europe, a istu medalju osvojila je dva puta u igri s mješanim parom, kao i jednu srebrnu. Kao kadetkinja u igri parova osvojila je zlato i srebro na prvenstvu Europe. U seniorskoj konkurenciji s reprezentacijom osvajala je srebrne medalje u ekipnoj konkurenciji 2003. i 2005. godine.

A ono što je najvažnije za ovu priču Cornelija je za Hrvatsku nastupala na Olimpijskim igrama 2004. u Ateni i 2012. u Londonu. Recimo i to da je Cornelia na Mediteranskim igrama u Tunisu 2001. godine u paru sa Sandrom Paović osvojila brončanu medalju.

Cornelia ne skriva opčinjenost hrvatskim ljepotama, a posebice morem: „Hrvatsko more, to je nešto najljepše. Nagovorila sam muža pa smo kupili i kućicu na Viru. To je mjesto za nas jako dobro jer tamo kuće ima dosta Mađara, pa onda on i kćer, ako mene nema, imaju društvo, s kim pričati, družiti se“ – kaže Cornelia.

Malo je poznato u javnosti da Cornelia u Mađarskoj ima salon za uljepšavanje. Veli da joj, hvala Bogu, dobro ide. Inače je, priznaje, jako zadovoljna u životu. Ona je od onih vječitih optimista.

Priznaje da kao većina žena voli kuhati i kaže da joj mnogi priznaju da je dobra kuharica. Posebno voli jesti ribu jer je – kaže – vegetarijanka.

A na pitanje da je malo čudno, sportašica pa vegetarijanka. Na to da sport i vegetarijanstvo ne idu zajedno, Cornelia odgovara: „Nema problema. Sve što se potroši u treningu može se nadomjestiti i bez mesa.“

Odlukom Hrvatskog olimpijskog odbora 2003., 2005., 2008. i 2009. bila je članica nacionalne stolnoteniske momčadi koje su tih godina proglašene najboljim ekipama u Hrvatskoj.

Cornelia Vajda Molnar, vrhunska stoltenisačica koja je igrom sudbine došla u Hrvatsku. Tu je pronalazila svoj dom, iako dugi niz godina igra u Mađarskoj. Hrvatskom stolnom tenisu dala je jako puno, uostalom, našu a možemo reći i svoju državu dva puta je zastupala na olimpijskim igrama.

STOLNI TENIS

Sandra Paović

Olimpijske igre Peking 2008.

Kako se sudbina čudno poigra s našim životima, kao što je i sa ovom proslavljenom stolnotenisačicom. Sandra Paović rođena je u Vukovaru 15. travnja 1983. godine. Još kao dijete, vrlo rano, započela je Sandra sa stolnim tenisom u rodnom gradu. Vrlo brzo počela je ostvarivati odlične rezultate. Počele su stizati medalje i sa velikih natjecanja. Godine 1997. potpisala je za *Međugorje*. Od 2001. je u *Mladosti*, nakon dvije sezone potpisala je za *Basel*, pa se vratila u *Mladost*. Nakon kraće stanke postaje igračica njemačkog drugoligaša *Homberga*, potom je u prvoligašu *Anrochetu*, a zatim ponovno u *Hombergu*. Na Mediteranskim igrama u Tunisu 2001. godine u paru sa Corneliom Vajda osvojila je brončanu medalju.

Ostvarivala je Sandra uspjehe i na europskim prvenstvima. Tako je u Bremenu 2000. godine u mješovitom paru osvojila brončanu medalju u paru sa Rokom Tošićem, pet godina kasnije 2005. u Arhusu osvojila je ekipno srebro.

Unatoč velikoj konkurenciji, Sandra Paović uspjela se kvalificirati i potom sudjelovati na Olimpijskim igrama 2008. u Pekingu, gdje je došla do drugog kruga natjecanja.

Kao vrsna stolnotenisačica nakon Pekinga, imala je više ponuda za nastavak karijere u inozemstvu. Prihvatila je francuski stolnoteniski klub *Mondevilleo*, koji je godinama u vrhu francuskog klupskog stolnog tenisa. Kao članica navedenog kluba pri odlasku na natjecanje 30. siječnja 2009. Sandra Paović imala je prometnu nesreću u kojoj je teško ozlijeđena prilikom prevrtanja klupskog kombija u okolici Rouena. Tada je teško ozlijedila kralježnicu. Tri sata nakon nesreće je operirana. Čak sedam tjedana je prošlo dok Sandra nije pomaknula noge nakon nesreće, a devet tjedana nakon sjela je prvi put u kolica. Puna tri mjeseca Sandra Paović provela je u francuskim bolnicama, a potom je prebačena u Švicarsku, u specijaliziranu kliniku za ovakve nezgode - Swiss Paraplegic Centre Nottwil.

Po povratku u Hrvatsku, u prosincu 2009. Sandra je nastavila sa rehabilitacijom u Selcu. Počela je tada Sandra novu borbu, ne onu za rezultat, nego za što lakši nastavak života. Dane, mjesece i godine provela je po raznim ustanovama.

I onda se četiri godine nakon stravične prometne nesreće Sandra Paović vratila stolnom tenisu. I to kao pobjednica. U ožujku 2013. godine u Samoboru osvojila je naslov prvakinja Hrvatske u stolnom tenisu za osobe sa invaliditetom. Nekoliko dana prije tog trijumfa, u Mađarskoj je u svojoj kategoriji oštećenja osvojila zlatnu medalju pobjeđivši trećeplasiranu s prošlih paraolimpijskih igara, Njemicu Stephanie Grebe. Tako to Sandra radi. Malo je ljudi koji vas na prvi pogled oduševе kao što to njoj polazi za rukom. Taj zarazni osmijeh i vedrina kojom ona zrači često nedostaje ljudima bez ikakvog hendikepa.

A onda je Sandra u rujnu 2014. godine pokorila stolnoteniski svijet. Na Svjetskom prvenstvu za osobe s invaliditetom koje je održano u Pekingu Sandra je postala svjetska prvakinja.

Sandra je u finalu pobijedila Njemicu Grebe sa 3:0, ostvarivši najveći uspjeh u povijesti hrvatskog stolnog tenisa osoba sa invaliditetom.

„Sretna sam zbog medalje. Igrala sam odlično i cijeli turnir je prošao super. Iza sebe sam imala odličnu ekipu i jako sam zadovoljna svojim nastupom.“ – kazala je Sandra po povratku u Zagreb.

Bivša olimpijka, koja se nakon teške prometne nesreće u Franuskoj 2009. godine okrenula paraolimpijskom sportu, u rujnu 2013. postala je europska prvakinja, a svjetsko zlato u Pekingu, sjajna je najava uoči Paraolimpijskih igara u Rio de Janeiru 2016.

Inače, Sandra Paović članica je sportskog kluba osoba sa invaliditetom *Uriho* iz Zagreba.

U siječnju 2015. u Dubaiju primila je nagradu „Star Awards“ za najbolju svjetsku stolnotenisačicu s invaliditetom u 2014. godini koju dodjeljuje Međunarodna stolnoteniska federacija.

„Presretna sam s ovim za mene najznačajnijim priznanjem. Sve se to događalo u sjajnoj atmosferi i kada vam vaša krovna organizacija uruči priznanje za najboljeg sportaša što treba više reći“ – istaknula je Sandra po povratku u Zagreb.

Odlukom Hrvatskog olimpijskog odbora 2000., 2003., 2005. i 2008. bila je članica nacionalne stolnoteniske momčadi koje su tih godina proglašene najboljim ekipama u Hrvatskoj.

Godine 2009. Sandra Paović dobila je nagradu Ponos Hrvatske, a u izboru Hrvatskog paraolimpijskog odbora najboljom sportašicom osoba sa invaliditetom u Hrvatskoj proglašena je 2013. i 2014. godine.

Godine 2014. dobila je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar. Samo naprijed Sandra. Kad će više taj Rio....

STOLNI TENIS

Yuan Tian

Olimpijske igre London 2012.

Kineskinja koja je zastupala Hrvatsku na olimpijskim igrama.

Yuan Tian rođena je 12. siječnja 1975. godine u Shenyangu u Kini. U Hrvatsku je došla 1998. godine. Možda bi bilo realno očekivati, poglavito za jednu ne odveć veliku državu poput Hrvatske, da je sportskoj javnosti vrlo dobro poznat sudionik ili sudionica svakih olimpijskih igara. Jedna od hrvatskih sportašica koja se uspjela plasirati, a zatim i zastupati Hrvatsku u stolnom tenisu na Olimpijskim igrama 2012. godine u Londonu, bila je Yuan Tian. Tko je ona? Ono čime sve sugovornike ova sjajna stolnotenisačica ostavi „bez teksta“ je njezino poznavanje hrvatskog jezika. U biti, Yuan govori hrvatski, kao da je rođena u Varaždinu gdje živi, a ne na sjeveru Kine u Shenyangu.

Priznaje Yuan da hrvatski jezik nije bio baš lagan za naučiti, ali upornošću je uspjela. Valjda imam „uho za jezike“ – ističe Yuan. Govori engleski i hrvatski. Ističe da je hrvatski naučila samostalno, bez ikakve škole. Kaže da kada je stigla u Hrvatsku, upijala ga je. Zanimalo ju je sve, i još je napominje, uvijek zanima. Posebno hrvatska povijest i kultura.

Yuan je došla u Hrvatsku prije 17 godina. A dom u Kini?

„Nema razlike. Mislim, ako govorimo općenito, jasno da su velike razlike u mentalitetu, u kulturi između Kine i Hrvatske. Za mene međutim, nema razlike između Kine i Hrvatske. Zato jer mi je dom u obje države. Kada idem u Kinu, to mi je isto kao kada se i vraćam s nekog puta u Hrvatsku. Vraćam se kući, ovdje mi je sjajno.“ – kaže Yuan.

Ovo baš i nisu isprazne riječi. Yuan igra stolni tenis u Hrvatskoj i ima naše državljanstvo, ali Yuan, odnosno Tina, kako je zovu u našem stolnom tenisu, u Hrvatskoj je našla dom, obitelj, ovdje se nastanila.

„Pozvao me bio jedan prijatelj iz Njemačke koji je kontaktirao s Nikicom Vukeljom, trenerom u Dugoj Resi, ali je trebalo odlučiti odmah, u roku 24 sata. Sve što sam o Hrvatskoj tada znala bilo je kroz nogomet. Njega, naime, obožavam, pratim, a baš je tog ljeta Hrvatska u Francuskoj na Svjetskom prvenstvu osvojila brončanu medalju. Igrali su mi sjajno, sve sam znala o njima, ali gdje je Hrvatska...Pojma nisam imala. I tako sam došla u Hrvatsku.“ – govori naša Tina.

Što se tiče stolnog tenisa, Dugu Resu je zamijenila Varaždinom, gradom u kojemu je našla i ljubav.

Međutim, vratimo se na olimpijske igre, razlog zbog čega je Yuan našla mjesto u ovoj knjizi. Na Igrama u Londonu, 2012. prošla je prvo kolo, ali je poražena u drugom od Georgine Pote, Mađarice, tada 48. igračice sa svjetske ljestvice. Nakon prvog seta koji je završio u njezinim rukama, činilo se da bi hrvatska Kineskinja mogla imati izgleda protiv 60. mjesto bolje rangirane suparnice. No u nastavku meča nije bilo dobro. U trećem je setu, imala priliku vratiti se, imala je i dvije set-lopte, ali nakon što ih je propustila realizirati – priči je bio kraj.

Recimo pošteno, s obzirom s kojom igračicom je Tinu dopalo igrati u drugom kolu bilo je teško očekivati prolazak u iduće kolo.

Ovo ništa ne umanjuje njezin cilj, a to je bio sudjelovati na Igrama. I ona je to ostvarila.

Tina je u pravom smislu riječi sportašica. Ništa ne prepušta slučaju. Bori se za svaku lopticu. Nikada, ali baš nikada svojom igrom, a posebno pristupom, neće dopustiti, da netko posumnja u njezinu iskrenost nastupa za novu joj domovinu. Kako kažu njezine kolegice, ona je najprije veliki čovjek, potom prava sportašica, odana do krajnjih granica.

I nakon završetka Olimpijskih igara u Londonu, Yuan Tian je nastavila odličnim igrama nastupati za hrvatsku stolnotenisku reprezentaciju.

Nakon završetka Svjetskog prvenstva u stolnom tenisu održanom u Japanu 2014. godine Yuan Tian ostvarila je najbolji plasman u karijeri na svjetskoj ljestvici. Nakon odličnih igara za Hrvatsku, ušla je među sto najboljih igračica i tada je držala 78. mjesto. Dovoljno je reći da je Yuan napredovala za više od 70 mjesto. Nastupila je na prvim Europskim igrama 2015. u Bakuu.

Yuan Tian – vrsna kineska stolnotenisačica koja je karijeru, ali i život, našla u Hrvatskoj.

TAEKWONDO

Miet Filipović

Olimpijske igre Barcelona 1992.

Dugi niz godina bila je naša najuspješnija taekwondašica, a i danas je u samom vrhu po rezultatima postignutim tijekom karijere.

Miet Filipović rođena je u Zagrebu 17. lipnja 1975. godine. Bila je članica taekwondo klubova *Dubrava* i *Metalac* iz Zagreba.

Kao natjecateljica Miet je na prvi pogled bila sitna i sasvim obična djevojka, ali kada bi odjenula kimono i ušla u borilište, ona je bila borac koji je imao srce i znanje da vlada taekwondo tehnikom.

Dugi niz godina bila je državna reprezentativka, a kao takva nastupila je na Olimpijskim igrama 1992. godine u Barceloni, kada je taekwondo prvi put predstavljen kao olimpijski sport, ali je ispala već u prednatjecanjima. Bilo joj je tada samo 17 godina.

Juniorska prvakinja Hrvatske Miet je bila 1992. i 1993. godine, a seniorska prvakinja Hrvatske bila je čak 13 puta i to: 1993., 1994., 1995., 1996., 1997., 1998., 1999., 2000., 2001., 2002., 2003., 2004. i 2005. godine.

Tijekom karijere Miet je osvojila veliki broj medalja na međunarodnim natjecanjima od kojih izdvajamo; na Svjetskim prvenstvima 1995. u Manili, 1996. u Rio de Janeiru i 1997. u Hong Kongu osvojila je brončane medalje. Na otvorenom prvenstvu Njemačke 1995. osvojila je zlato, a 1997. i 1998. u Bilefeldu po srebro, a na Njemačka Openu 2005. u Bonnu osvojila je srebro. Na Svjetskom studentskom prvenstvu 1996. u St. Petersburgu osvojila je brončanu medalju, a istu medalju i na istom natjecanju osvojila je dvije godine kasnije 1998. u Manzanillu. Na Svjetskom studentskom prvenstvu 2000. u Kaohsiungu zakitila se srebrom.

Osvajala je Miet medalje i na europskim prvenstvima. Tako je 1996. u Helsinkiju bila brončana, a 2004. u Lillehameru popela se na vrh Europe, osvojivši zlatnu medalju.

Tu su i brojni odlični rezultati i medalje na međunarodnim turnirima i otvorenim prvenstvima u Njemačkoj, Belgiji, Nizozemskoj, Italiji, Americi, Francuskoj, Meksiku, Južnoj Koreji....

No put do uspjeha nije bio lagan o čemu Miet kaže: „Bila sam u trećem razredu osnovne škole kada sam kao i moji drugi vršnjaci iz kvarta krenula na taekwondo. Jer što da popodne radim, a moje naselje Studentski grad u Dubravi u ono vrijeme nije djeci ništa pružao što bi bilo zanimljivije od taekwondoa“ - prisjeća se Miet razloga zbog kojih je počela trenirati, te nastavlja; „i počela sam onako obično, kao i svi, u kutu dvorane s nekim starijim natjecateljem koji me učio udarce, zatim kako se udarci vežu, onda kombinacija...mijenjali su se i moji treneri, a onda sam nakon godinu dana došla k treneru Draženu Mađareviću, majstoru taekwondoa 4. dan i on mi je bio trener punih 12 godina. Iz *Dubrave* sam prešla u *Metalac* gdje mi je trener bio Ivica Klaić, majstor 4. dan.“

Potom je, od veljače 1998. dugi niz godina radila sa trenerom iz Koreje Kong Seungf Kijom, majstorom 5. dan.

Na pitanje što je lijepoga našla u taekwondo sportu, Miet uz smijeh odgovara: „Izvrstan je za ispućavanje viška energije ili ljutnje (smijeh). Zbog postignutih rezultata uvijek sam imala novu motivaciju za trening. Ovaj mi je sport omogućio mnogo putovati i družiti se s ljudima.“

Miet Filipović diplomirala je na Kineziološkom fakultetu u Zagrebu, no taj studij nije bio njezin prvi izbor, o čemu govori: „Imala sam smisao za matematiku, željela sam je studirati. Nakon završene Opće gimnazije u Savskoj 1994. godine sam se upisala na Prirodoslovno matematički fakultet, na smjer inženjer matematike.“ No te je godine bilo mnogo priprema, tako da sport nije mogao pratiti matematiku, pa je odlučila sve započeti ponovno sljedeće godine. Danas kaže da joj nije žao zbog odabira jer ipak sportašica pripada kineziologiji, a matematika je ostala trajna ljubav iz srednjoškolskih dana.

Od klupskih kolegica sa svima je kaže bila „dobra“ jer je Miet naprosto takva osoba, ali posebno se dobro „kužila“ sa Natašom Vezmar i Dejanom Gajić.

Miet Filipović ostvarila je više nego uspješnu karijeru. Mnogo puta u njenu čast intonirala se „Lijepa naša“, a ona je, kaže, posebno ponosna što je nastupila za Hrvatsku kada je naša zemlja pod svojom zastavom prvi put nastupila na jednim ljetnim olimpijskim igrama. Od tih igara taekwondo je i službeno postao član olimpijske obitelji.

TAEKWONDO

Nataša Vezmar

Olimpijske igre Sydney 2000., Atena 2004.

Jedna od najboljih hrvatskih taekwondašica u povijesti.

Nataša Vezmar rođena je u Bjelovaru 24. listopada 1976. godine. Bila je članica *Taekwondo kluba Metalac* iz Zagreba. Priča o ovoj proslavljenoj sportašici je priča o uspješnosti, o titulama, o priznanjima. Mnogo, mnogo više od zadanog prostora trebalo bi za ispričati priču o Nataši jer doista malo koji sportaš ili sportašica je osvojio toliko medalja i priznanja na velikim natjecanjima.

Tijekom karijere Nataša se natjecala u kategorijama do 67, 70 i 72 kilograma. Od 1994. do 2005. Nataša je bila prvakinja Hrvatske.

Veliki rezultati za Natašu započinju 1994. godine, sa nepunih 18 godina života. Te godine na Europskom prvenstvu u Zagrebu osvaja drugo mjesto.

Naredne 1995. Nataša je pobjednica Otvorenog prvenstva Njemačke koje je održano u Marburgu, a osvaja i treće mjesto na Svjetskom prvenstvu u Manilli.

Godine 1996. Nataša osvaja prvo mjesto na Svjetskom vojnom prvenstvu u Puli. Iduće 1997. godine Nataša Vezmar nastavlja trofejni niz. Na Otvorenom prvenstvu Njemačke u Bielefeldu osvaja prvo mjesto, a na Otvorenom prvenstvu Belgije u gradu Herentalsu je brončana. Te godine Nataša je brončana na Svjetskom prvenstvu u Hong Kongu.

U 1998. godini Nataša osvaja prvo mjesto na Europskom prvenstvu u Eindhovenu, a na Otvorenim prvenstvima Njemačke, koji su te godine održani u Bielefeldu i Essenu, Nataša je oba puta pobjednica. Na Svjetskom studentskom prvenstvu u Manzanillu osvojila je brončanu medalju.

Iduće 1999. godine, Nataša se natjecala na sedam značajnijih natjecanja i na svakome je osvojila prvo mjesto. Pored već spomenute titule prvakinja Hrvatske, Nataša je pobjednica otvorenih prvenstava Hrvatske, Sardinije, Nizozemske u gradu Eindhovenu, te Belgije u gradu Herentalsu.

Pobjednica je na Svjetskim vojnim igrama u Zagrebu, gdje je i upalila plamen Igara, te na svjetskom kvalifikacijskom meču za olimpijske igre održanom u Poreču.

U olimpijskoj 2000. godini, Nataša je nastupila na Olimpijskim igrama u Sydneyju, gdje je osvojila četvrto mjesto. Te godine osvojila je brončanu medalju na Europskom prvenstvu u Patrasu. Treća je bila i na Svjetskom studentskom prvenstvu u Kaohsiungu, a pobijedila je na Svjetskom taekwondo festivalu u Cheongju. Tri puta pobijedila je na otvorenim prvenstvima i to u Južnoj Koreji u gradu Chuncheonu, u Nizozemskoj u Eindhovenu, te u Švicarskoj.

Naredne 2001. Nataša Vezmar pobjednica je Otvorenih prvenstava Hrvatske i Belgije koje je održano u gradu Herentalsu. Pobijedila je i na Svjetskom taekwondo festivalu u Cheongju.

U 2002. godini Nataša Vezmar nastavila je trofejni niz. Na Europskom prvenstvu u Samsungu osvojila je prvo mjesto, a na Svjetskom kupu u Tokiju zakitila se srebrnom medaljom. Na svim otvorenim prvenstvima na kojima je nastupila je i pobijedila. Bilo je to u Hrvatskoj, Poljskoj, Tunisu, Francuskoj i Orlando u SAD-u.

Godine 2003. Nataša Vezmar i dalje nastavlja trofejni niz. Na Svjetskom prvenstvu u Garmisch-Partenkirchenu osvojila je srebrnu medalju. Prva mjesta osvojila je i na Otvorenim prvenstvima Zagreba i u njemačkom Bonnu. Pobijedila je i na Memorijalu Andrija Mijačika.

Iduće 2004. Nataša osvaja prvo mjesto na Europskom prvenstvu u Lillehammeru, pobjednica je europskog kvalifikacijskog turnira za olimpijske igre koje je održano u Bakuu, a dio je momčadi koja je osvojila drugo mjesto na Europskom prvenstvu u Grenoblu. U 2004. Nataša je nastupila na Olimpijskim igrama u Ateni.

Godine 2005. brončana je na Njemačka Openu.

Nataša Vezmar 1998. i 2004. godine proglašena je najboljom sportašicom grada Zagreba. Godine 2006. uvrštena je među velikane hrvatskog sporta na zagrebačkom Jarunu. Dobitnica je Državne nagrade za sport Franjo Bučar 2003. godine.

Komentar je za kraj suviša, brojke sve govore.

TAEKWONDO

Sandra Šarić

Olimpijske igre Atena 2004., Peking 2008. - Brončana medalja

Vrhunska sportašica čija je karijera obilježena medaljama.

Sandra Šarić rođena je u Senju 8. svibnja 1984. godine. Taekwondo je počela trenirati kada joj je bilo devet godine, 1993. u *Taekwondo klubu Senj* s trenerom Tomislavom Dujmovićem Belim, a nakon trećeg razreda gimnazije otišla je u Zagreb i prešla u zagrebački klub Metalac. Tu je počela trenirati s trenerom Ivicom Klaićem.

Njezina žetva medalja započela je 2000. godine kada je na Svjetskom prvenstvu za juniorke u Irskoj osvojila srebrnu medalju. Naredne 2001. godine Sandra je europska juniorska prvakinja na prvenstvu koje je održano u španjolskom gradu Pamploni.

Prelaskom među seniorke, Sandra u kategoriji do 67 kilograma nastavlja svoj trofejni niz.

Na svjetskim prvenstvima pada medalja za medaljom. Godine 2003. u Garmisch-Partenkirchenu osvaja srebro, a potom se kiti broncom na prvenstvima svijeta 2005. u Madridu, 2007. u Pekingu i 2009. u Kopenhagu.

Na Europskom kupu u francuskom gradu Grenobleu, Sandra Šarić 2004. godine ekipno i pojedinačno osvaja srebrnu medalju.

Na prvenstvu Europe 2008. godine u Rimu osvojila je titulu europske prvakinje.

Sudjelovala je na Olimpijskim igrama 2004. godine u Ateni, a na Igrama 2008. u Pekingu je osvojila brončanu medalju.

Nakon što je u prvom kolu s 4:1 pobijedila Mary Rivero s Filipina, a u četvrtfinalu izgubila 1:3 od dvostruke svjetske prvakinje Kyoung-Sun Hwang iz Južne Koreje, koja se plasirala u finale, Sandra je dobila prigodu da kroz repesaž dođe do medalje i nije je ispustila. Najprije je s 4:0 pobijedila Sheikhu Maithu Almakhtoum iz Ujedinjenih Arapskih Emirata, a nakon toga je u dvoboju koji je izravno odlučivao o brončanoj medalji pobijedila Portorikanku Asuncion Ocasio Rodriguez s 5:1.

Sandra Šarić je u Peking došla kao viceprvakinja svijeta. Nije bezimena u svijetu taekwondoa. Svaka čast svjetskim i europskim titulama, ali olimpijska bronca njezin je najveći uspjeh. A medalja je mogla biti i sjajnija. Izgubila je od kasnije pobjednice turnira Kyung – Seong Hwang. Prema općoj ocjeni, Sandra je bila bolja. I nisu to samo govorili Hrvati u Pekingu, već je to bio opći dojam svih koji su bili u dvorani.

„Sigurno sam bila bolja od nje. Trebalo je biti 2:1 za mene, a ne za nju. Bod je bio moj. I na televiziji se vidjelo da je moj udarac išao u oklop, a ne ispod. Nakon toga sam morala krenuti naprijed, a njoj su upisali i treći bod nakon što je udarac završio na ruci, a ne oklopu. Čekala sam da pobijedi Francuskinju i ovo je kraj“ – rekla je Sandra nakon osvajanja bronce.

Pravila borbi u taekwondou su takva da nakon poraza u prvom ili drugom krugu ovisite o tome što će napraviti vaša „krvnica“. Ako uđe u finale, imate pravo na dva meča. Dvije Sandrine velike pobjede do brončane medalje. Prije toga srce je trebalo preživjeti vrlo neizvjesnu borbu Hwang i Francuskinje Epangue.

„Taj meč mi je oduzeo puno snage zbog koje sam bila dekoncentrirana u borbi s princezom. Tresla sam se pred televizorom, a kad je počeo obračun za zlatni bod, srce mi je počelo skakati. Na kraju sam skočila u zrak i završitala da se cijela dvorana okrenula prema meni.“ – kaže Sandra.

Takav rasplet donio joj je dvije prilike za medalju. Prva je bila protiv princeze – Maitha Al Makhtoum je kći vladara Dubajja. No, na borilištu nema tjelohranitelja, ovisi o svojoj snalažljivosti. A tu je Sandra bila bolja. Čistih 4:0.

I za kraj, još jedna uvjerljiva pobjeda protiv Portorikanke za brončanu olimpijsku medalju.

Sandrina karijera nije bila laka. Između sportskih rezultata redale su se i liječničke borbe. Četiri operacije. Dvaput kost u stopalu, šaka i meniskus koljena.

Godine 2008. predsjednik Republike Hrvatske Stjepan Mesić odlikovao je Sandru Šarić Redom hrvatskog pletera, a iste godine dobila je i Državnu nagradu za sport Franjo Bučar.

Velika, ogromna karijera, a Sandra Šarić jednostavna, skromna osoba koja je mnogo okrenuta vjeri, koja joj, kako kaže, daje dodatnu snagu.

TAEKWONDO

Martina Zubčić

Olimpijske igre Peking 2008. - Brončana medalja

Najmlađa hrvatska osvajačica olimpijske medalje.

Martina Zubčić rođena je u Zagrebu 3. lipnja 1989. godine. Taekwondo se počela baviti sa sedam godina. Članica je *Teakwondo kluba Dubrava* iz Zagreba. I prije one u Pekingu, Martina je imala impozantan broj medalja.

Osvojila je treće mjesto na Svjetskom juniorskom prvenstvu 2004. godine u Suncheonu u Koreji.

Nadalje je sve uspjehe postizala u seniorskoj konkurenciji. Europska je prvakinja 2005. godine u Rigi u Estoniji. Potom je treća na Europskom prvenstvu 2006. u Bonnu u Njemačkoj. Osvojila je 2006. godine i treće mjesto na Svjetskom kupu u Bangkoku u Tajlandu, a zatim je srebrna s Europskog prvenstva 2008. godine u Rimu.

Na Olimpijskim igrama u Pekingu osvojila je brončanu medalju.

Dobitnica je Državne nagrade za sport Franjo Bučar 2008. godine. Iste godine dobitnica je i Nagrade Dražen Petrović koju dodjeljuje Hrvatski olimpijski odbor i koja je namijenjena isključivo mladim sportašima i sportašicama za izvanredne sportske rezultate i sportski razvoj. Iste godine Hrvatski olimpijski odbor proglasio ju je najvećom nadom hrvatskog sporta. Odlikovana je i državnim odličjem Red hrvatskog pletera.

Martina Zubčić je u Pekingu osvojila prvo hrvatsko taekwondo olimpijsko odličje, a ukupno treće na tim igrama. Na putu do odličja svladala je u osmini finala Izraelku Gatterer s 4:3, potom u četvrt završnici Brazilku Nunes s 3:2, zlatnim bodom u produžetku, a u polufinalu je poražena od Turkinje Tanrikulu s 3:5. U borbi za brončano odličje bila je uspješnija od Tajvanke Li Wen Su s 5:4, zlatnim bodom u produžetku.

Prije nego je izašla na olimpijsku pozornicu, tada 19-godišnja Martina Zubčić je rekla: „Za mene je uspjeh što sam izborila nastup u Pekingu“, jer još godinu ranije bilo je to ono što je žarko željela. Mlada je sportašica veliki cilj ostvarila i prije no što je pomišljala. I sljedeći je korak – pobjedničko postolje i brončana olimpijska medalja u kategoriji do 57 kilograma – uspjela ubrzo ostvariti.

„U Pekingu sam bila 2007. u srpnju, na Svjetskom prvenstvu. Dojmio mi se, ali za moj ukus Peking je prevelik grad. Nadam se da ću uspjeti vidjeti još mnogo toga što ga krasi“ – rekla je Martina Zubčić, u očekivanju olimpijskog nastupa.

Na Olimpijske igre 2008. mlada se Zagrepčanka uvrstila boreći se uspješno na europskim kvalifikacijama u Istanbulu, nakon što je to propustila na svjetskim kvalifikacijama u Manchesteru. Pripremajući se za njih, zajedno s drugom našom predstavnicom Sandrom Šarić, odradila je tjelesne pripreme s bugarskim trenerom Georgijem Draganovom kao i treninge s kolegicama Petrom Matijašević, Nives Ambroš, Josipom Kusanić i Marinom Sumić.

„Sasvim sam slučajno ušla u ovaj sport, spletom okolnosti. Roditelji su željeli da se bavim nekim sportom jer se otac bavio nogometom, a majka rukometom. U kvartu je bio samo Taekwondo klub Dubrava i otišli smo tamo 1996. godine. Tri godine kasnije počela sam malo ozbiljnije raditi, kad je u klub došla trenerica Lidija Katalinić – Špoljarić.“ – kaže mlada dama u kimonu.

Kao jednu od svojih najvećih vrlina Martina, uz raznovrsnost udaraca, ističe upornost.

„Uvijek se borim do kraja, tako sam preokrenula mnoge borbe. Sve mi je to malo čudno. Novinari su bili i kod nas doma. Malo mi se to čini previše.“ – rekla je po osvajanju pekinške bronce.

Martina Zubčić je najmlađa osvajačica hrvatske olimpijske medalje. Ali, iako tada još mlada osoba, kada se popela na olimpijsko postolje u svojim je istupima djelovala kao da je bar deset godina starija. Čvrsto je stajala na zemlji, slava je nije promijenila.

Uvijek je ostala ista. Jednostavna i skromna, bez mnogo riječi, pogotovo za medije. Svjesna je da je sve što je postigla rezultat upornog rada, dana i dana treniranja i odricanja od mnogo toga čemu teži mlada osoba u njezinim godinama.

U kolovozu 2015. godine na Grand prix turniru u Moskvi osvojila je brončanu medalju u kategoriji do 57 kilograma. Martina Zubčić, hrvatska taekwondo heroína.

TAEKWONDO

Lucija Zaninović

Olimpijske igre London 2012. - Brončana medalja

Još jedna sportska heroína iz grada pod Marjanom.

Lucija Zaninović rođena je u Splitu 26. lipnja 1987. godine. Sestra je blizanka Ane, također vrhunske taekwondošice. Obje su članice *Taekwondo kluba Marjan* iz Splita.

Sestrama Luciji i Ani je sport bio u krvi od malena, a okušale su se u plivanju, odbojci, vaterpolu, atletici, rukometu... U svim sportovima treneri su ih molili da ostanu. Ali one su tražile nešto drugo. Htjele su nešto više, a 2000. su otkrile što je to više. Vidjele su nastup Nataše Vezmar na Olimpijskim igrama u Sydneyju, a ministrant u crkvi Gospe od Pojšana, zajedno s njima, bio je Marko Kozić, jedan od prvih trenera u *Taekwondo klubu Marjan*.

Splet okolnosti, ništa drugo, doveo ih je u taekwondo. Sestre Zaninović rast će zajedno s klubom *Marjan* do neslučenih visina.

„Ani se odmah svidjelo, Luciji je bilo monotono pa je nakon dva do tri treninga odustala“ – prisjeća se Toni Tomas njihovih početaka.

No, kad se Ana s natjecanja počela vraćati s medaljama, Lucija se zaintrigirala. Kozić ih je trenirao otprilike godinu i po dana, dok ih nije preuzeo Tomas i počeo s njima raditi individualno.

O bliznakama Zaninović, Toni kaže: „Oduvijek su bile hrabre, nikada nisam vidio strah u njihovim očima. Suze jesam, suza je bilo. I zbog ozljeda, zbog neuspjeha, zbog nepravde, ali uvijek bi se vraćale još jače. Trenirale bi kao životinje, uvijek na granici svojih mogućnosti.“

Ipak, ovo je priča o brončanoj olimpijki Luciji Zaninović, a ne sestrama, pa da se vratimo na nju.

Lucija Zaninović je osvojila veliki broj titula i turnira, od kojih izdvajamo zlatne medalje na europskim prvenstvima do 49 kilograma 2010. u Sankt Peterburgu, 2012. u Manchesteru i 2014. u Bakuu. Osvojila je brončanu medalju na Svjetskom kupu u Bangkoku 2006. godine, a istu medalju osvojila je na Svjetskom prvenstvu u Pueblu 2013. Bila je druga na olimpijskim kvalifikacijama u Bakuu 2011. godine, a pobjednica na A turnirima 2008. u Innsbrucku, 2010. u Eindhovenu i Parizu te 2012. u Liegeu.

Osvojiti medalju na olimpijskim igrama san je svakog sportaša, a to doista nije lako, čak i ako je cijela hrvatska sportska javnost znala da je Lucija jedna od naših potencijalnih osvajača.

Na dan osvajanja olimpijske bronce Lucija nije izgledala kao da nosi taj teret na leđima. Ako je to i bilo tako, onda je Lucija svojom agresivnom borbom, svojim faktom, sve to izbacila iz sebe u prvim minutama borbe.

Dva je puta zaostajala za protivnicama, i u četvrtfinalu i u borbi za broncu. Za broncu je primila udarac za poravnanje samo 28 sekundi do gonga. Morala je u produžetak, u rulet, no sve je izdržala.

Lucija je imala sreće jer nije morala strahovati hoće li protivnica koja je od nje bila bolja, a Kineskinja Jingyu Wu u polufinalu to zaista jest bila, ući u finale i donijeti joj šansu za borbu za medalju kroz repesaž.

Odmah nakon poraza, znala da je čeka meč za broncu. No, na njega se trebala spremati nakon što je potisnula poraz u polufinalu u drugi plan i nakon što je saznala da će se boriti za odličje s Meksikankom Jannet Alegirom Penom. Toni Tomas imao je novu zadaću.

Meč za broncu bio je čisti triler. Triler u kojem je Meksikanka bolje startala, prodala je našoj „tučarici s Bača“ kružni u tijelo i povelu s 4:1, da bi u drugoj rundi Lucija poravnala pogodivši protivnicu u glavu. Posljednju rundu Zaninović je bolje otvorila i upisala bod. I pokušala držati stečenu prednost. Minimalnu. Izdržala je do 28 sekundi do kraja, kad je Alegria Pena rukom zadala udarac Luciji i sve je otišlo u borbu do zlatnog boda. Čisti rulet.

I tu je opet Lucija bila agresivna, pokušala zadnjim kružnim u tijelo odmah sve riješiti, no udarac nije bio dovoljno jak da bi ga senzori prepoznali. Ali jest onaj nakon minute i dvadeset, udarac u tijelo kojim je Lucija osvojila olimpijsku broncu.

Bio je to njezin najveći dan. Dan za hrvatsku povijest, kada je još jedno olimpijsko odličje stiglo u Hrvatsku i njezin rodni Split.

Lucija Zaninović je 2011. godine dobila državnu Nagradu za sport Franjo Bučar, a 2012. hrvatski predsjednik Ivo Josipović odlikovao ju je odličjima Red hrvatskog pletera i Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara.

Više puta proglašavana je najboljom sportašicom Splita i Dalmacije. Sudjelovala je na prvim Europskim igrama 2015. godine u Bakuu, gdje je u kategoriji do 49 kilograma osvojila brončanu medalju. Iste godine na Univerzijadi u južnokorejskom Gwangjuu osvojila je srebrnu medalju.

TAEKWONDO

Ana Zaninović

Olimpijske igre London 2012.

Dovoljno je istaknuti da je bila prva Hrvatica koja je postala svjetska prvakinja u taekwondou. Ana Zaninović rođena je u Splitu 26. lipnja 1987. godine. Sestra je blizanka brončane olimpijke Lucije Zaninović. Sportski put sestara blizanki Zaninović, za koji se može reći da su perjanice taekwondo kluba *Marjan* i hrvatskog taekwondoa, bio je isti. Karijeru je Ana započela u tada malom *Taekwondo klubu Marjan*, koji je brojio tek dvadesetak članova. Kako su bile ministrantice u crkvi Gospe od Pojšana na trening taekwondoa Anu i Luciju pozvao je prijatelj Mario Kozić. Vrlo brzo su prešle trenirati kod Tonija Tomasa te zajedno s njim molile za nekoliko termina u malim školskim dvoranama. Iako su bile odlične vaterpolistice, iskazale su se i u atletici, ali ljubav prema taekwondou vrlo brzo je uzela maha.

Ana se prva zaljubila u ovaj borički sport i počela osvajati medalje na A turnirima u njemačkom Bonnu, a nakon toga je svoju mrvicu stariju blizanku počela slijediti i Lucija.

Nakon niza odličja na najjačim A turnirima poput Dutch Opena, German Opena, Belgium Opena, prva velika medalja na svjetskim prvenstvima stigla je sa Svjetskog prvenstva u Pekingu 2007., gdje je Ana u kategoriji do 51 kilograma stigla do finala i svjetskog srebra.

Niz ozljeda, pehova, problemi sa tadašnjim vodstvom saveza i nepozivanja u reprezentaciju krivci su za pauzu do sljedeće Anine medalje, od tri godine.

Krunu karijere Ana je dosada ostvarila na Svjetskom prvenstvu u Gyeongju 2011. godine, gdje je u kategoriji do 53 kilograma osvojila zlatnu medalju. U dalekoj Koreji Ana je naplatila sve godine odricanja, sve prolivene kapi krvi i suza... Šest kola bilo je potrebno do vrha, pet dominantnih pobjeda uz ukupnu razliku poena 67:21, vrijedno poštovanja i divljenja. Redom su padale države kojima mnogi tepaju da su svjetske velesile, Kineski Tajpeh, Španjolska, Iran, Koreja, Maroko... U polufinalu je Ana bez imalo respekta deklasirala Korejku na njenom terenu 13:3, a u finalu u dramatičnoj borbi bila je bolja od Marokanke 14:8. Naizgled lagana borba, ali dosta je reći da se u treću, posljednju rundu ušlo rezultatom 8:8.

Suze u trenutku dok je svirala hrvatska himna, umotana u hrvatsku zastavu jednostavno više nije mogla skriti, ipak smogla je snage tada da izjavi: „Nikad nisam plakala, ali posljednje četiri godine sam prošla puno toga i sve mi se nakupilo. Dok sam slušala himnu sve mi je prošlo kroz glavu. Ovo je definitivno najljepši trenutak u mojoj karijeri koji će ostati zauvijek u sjećanju. Emocije naviru, užasno sam sretna, ali i svjesna da mogu još puno više, da je ovo tek početak mog novog uspona na vrh. Ipak, svega ovoga ne bi bilo bez najboljeg trenera na svijetu Tonija Tomasa koji me jedini poznaje i koji me vodio do svake pobjede. A sada samo želim uživati u trenutku i opušteno bodriti ostale reprezentativce da i oni dođu do koje medalje.“

Ana je nakon svjetskog zlata nastavila trofejni niz. Na Svjetskom kupu u Arubu 2012. godine postala je brončana. Iste godine na Europskom prvenstvu u Manchesteru, isto u kategoriji do 53 kilograma, osvojila je srebro. Naredne 2013. Ana Zaninović osvaja u istoj kategoriji srebro na Svjetskom prvenstvu u Pueblu. Titulom europske prvakinja Ana se zakitila 2014. godine na prvenstvu Europe u Bakuu, a na Svjetskom prvenstvu u ruskom gradu Čeljabinsku 2015. godine u kategoriji do 53 kilograma osvojila je brončanu medalju. Godine 2012. Predsjednik Republike Hrvatske odlikovao ju je odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara, a 2011. godine dobila je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar. Proglašena je Ana u izboru Hrvatskog olimpijskog odbora najboljom hrvatskom sportašicom za 2011. godinu. Treba reći i to da je ona proglašena i najboljim hrvatskim taekwondo sportašem svih vremena, kao i najboljom taekwondošicom svijeta za 2011. Jedina je hrvatska taekwondo europska i svjetska prvakinja. Zajedno sa sestrom Lucijom jedine su sestre u povijesti ovog sporta koje su postale prvakinja Europe.

Više puta proglašavana je najboljom sportašicom Splita i Dalmacije. Sudjelovala je i na prvim Europskim igrama 2015. godine u Bakuu, gdje je u kategoriji do 57 kilograma osvojila srebrnu medalju.

Ana Zaninović sudionica je Olimpijskih igara 2012. godine u Londonu. Djevojka koja pokorava taekwondo svijet, a tako jednostavna i skromna. Uostalom, kao i njezina sestra blizanka Lucija.

ODBOJKA

Marija Anzulović

Olimpijske igre Sydney 2000.

Ona je doista zaštitni znak hrvatske ženske odbojke. Marija Anzulović rođena je u Splitu 31. listopada 1968. godine. Ova djevojka, rođena u splitskom predjelu Neslavac, odbojkašku karijeru započela je u *Odbojkaškom klubu Brda* kod poznatog trenera Demira Alijeva, koji je bio jedan od prvih splitskih *scouta*, a odbojkaške talente znao je uočiti još u pionirskoj dobi. Mnoge od tih djevojaka nakon tinejdžerske ljubavi prema odbojci u Splitu, u želji da realiziraju svoj potencijal, odlazile bi u druge klubove koji su igrali u Prvoj saveznoj ligi. Prepoznao je tako „barba Alija“ u samim počecima i potencijal jedne od najuspješnijih hrvatskih odbojkašica Marije Omazić, udane Anzulović.

Marija je na Brdima učinila svoje prve odbojkaške korake, ali je vrlo rano talentom odskočila u prvoligašku klasu, tako da nikada nije ni igrala u prvoj splitskoj postavi. Već u sedmom razredu osnovne škole preselila se u Kaštela, gdje je u *Odbojkaškom klubu Kaštela* njezin potencijal počeo dolaziti do izražaja. Bilo je jasno da je Marija sportašica za „velike domete“ i da će joj Kaštela biti samo prolazna stanica ka jednoj od najvećih odbojkaških karijera na našim prostorima.

Tako je 1985. godine prihvatila ponudu *Akademskog odbojkaškog kluba Mladost* i Marija se našla u glavnom gradu Hrvatske, gdje je jedna od najboljih igračica sve do 1995. godine. U tom razdoblju bila je vrlo značajan dio momčadi kada je osvojena titula prvaka Jugoslavije 1987., 1989., 1990. i 1991., kao i titula prvaka i kup Hrvatske 1993., 1994. i 1995. godine. S Marijom kao jednom od glavnih igračica *Mladost* je 1991. godine postala prvak Europe, i pobjednik Interlige 1994. Kako sezona u Japanu završava u veljači Marija je sezonu 1994./95., paralelno odigrala i u zemlji izlazećeg sunca i *Mladosti*.

Potom je zbog poroda pauzirala da bi sezonu 1996./97., provela na jugu Hrvatske, gdje je kao igračica *Dubrovačke banke* osvojila prvenstvo i kup Hrvatske. Iz Dubrovnika je sportski put ponovno vodi u *Odbojkaški klub Kaštela* čija je igračica u sezoni 1997./98., a po završetku sezone vraća se u *Mladost*, gdje 2000. godine završava karijeru. Bio je to kraj jedne od najvećih odbojkaških karijera na našim prostorima.

U dresu hrvatske reprezentacije sudjelovala je 1997. godine na Europskom prvenstvu u Češkoj, gdje je osvojila srebrnu medalju. Još je nastupala na Europskim prvenstvima 1989. u SR Njemačkoj i 1993. u Češkoj. Igrala je i na Svjetskom prvenstvu 1998. u Japanu kao i na Svjetskom B prvenstvu 1990. u Španjolskoj gdje je osvojila 4. mjesto. Osvojila je Marija i zlatnu medalju na prvim Mediteranskim igrama na kojima je sudjelovala Hrvatska od uspostave neovisnosti. Bilo je to 1993. godine u Languedoc-Roussillonu.

Marija Anzulović u dresu hrvatske odbojkaške reprezentacije ostvarila je san svakog sportaša. Sudjelovala je na Olimpijskim igrama 2000. godine u Sydneyju. Posebno je bila sretna nakon završnog turnira u Japanu kada su naše odbojkašice izборile Olimpijske igre. Marija je odličnom igrom u Tokiju u velikoj mjeri pridonijela plasmanu Hrvatske u Sydney. „Ovo je kruna moje karijere. Bože, ni sanjala nisam da ću igrati na olimpijskim igrama“ – izjavila je Marija tada kao da ne vjeruje.

Nitko nije vjerovao da naše djevojke mogu ostvariti svoj povijesni plasman na igre. Na završnom turniru ključne su bile pobjede protiv Japana i Nizozemske, a u Japanu, uz jasno Barbaru Jelić, briljirala je Marija Anzulović.

Marija Anzulović i danas iskreno priznaje da joj je odbojka sve u životu. Priznaje odbojci je dala puno, ali i odbojka njoj. Nakon završetka igračke karijere Marija je ostala uz odbojku. Završila je Kineziološki fakultet i danas je trener djevojaka pri Zagrebačkom odbojkaškom savezu. Suprug joj je poznati košarkaški reprezentativac i trener Dražen Anzulović. Marija je bila u prvoj službenoj delegaciji hrvatskih sportaša koju je nakon neovisnosti primio predsjednik MOO-a Juan Antonio Samaranch. Također je bila članica prvog saziva Nacionalnog vijeća za sport.

U odbojci na pijesku 2003. godine u paru s Andreom Jurčić igrala je u četvrtfinalu European Opena što je najveći domet neke hrvatske ekipe na seniorskom natjecanju u odbojci na pijesku.

Vrlo je uspješna i kao trenerica. Ona zaista svojim djevojkama ima što pokazati. A ukoliko one budu iole talentirane kao što je bila njihova trenerica, i ako budu imale i blizu volje kao Marija nekada, zasigurno im predstoji respektabilna karijera.

U izboru Hrvatskog olimpijskog odbora bila je članica najbolje hrvatske ekipe 1997. godine.

Ona je odbojkaška zvijezda koja trajno sija.

ODBOJKA

Jelena Čebukina

Olimpijske igre Sydney 2000.

Jedna od najboljih svjetskih odbojkašica koja je ostavila trag i u hrvatskom sportu.

Jelena Čebukina rođena je 11. listopada 1965. godine u Balqashu, današnjoj Republici Kazahstan, nekadašnjem Sovjetskom Savezu.

Sama će priznati da je rođena bogu iza leđa, daleko u Aziji, u gradu Balqashu, odakle je kao trinaestogodišnja djevojčica otišla u internat u Alma Ati, gdje je njezin izraziti talent svakodnevnim drilom izgrađen u svjetsku veličinu. Već sa 16 godina, faktički u uzrastu kadetkinje, izborila je standardno mjesto u tada najmoćnijoj sovjetskoj odbojkaškoj reprezentaciji.

Toliko je toga osvojila u svjetskoj odbojci, da ćemo se osvrnuti na samo ono najznačajnije, a ni to nije baš mali broj.

Elena je osvojila dvije olimpijske medalje. Zlato 1988. u Seoulu, s SSSR-om, te srebro 1992. u Barceloni sa ujedinjenim sovjetskim timom.

Na Svjetskom prvenstvu 1990. sa SSSR-om osvojila je titulu prvakinja svijeta.

Poseban trofejni niz Jelena Čebukina ostvarila je na europskim prvenstvima. Sa tri različite države osvajala je medalje. S reprezentacijom SSSR-a osvojila je zlatne europske medalje 1985. i 1989., a srebrom se zakitila 1983. i 1987.

Sa novonastalom odbojkaškom reprezentacijom Rusije, nakon raspada SSSR-a, osvojila je zlatne medalje na Europskim prvenstvima 1991. i 1993. godine.

U Hrvatsku je Jelena Čebukina stigla 1992. godine i treba pošteno reći, u godinama. Potom slijede u pravom smislu „zlatne godine“ hrvatske ženske odbojke.

Kao članica Hrvatske odbojkaške reprezentacije osvaja Jelena srebrna odličja na Europskim prvenstvima u Nizozemskoj 1995. i Češkoj 1997. S Jelenom su u hrvatskoj reprezentaciji igrale i još dvije naturalizirane Hrvatice Irina Kirilova i Tatjana Sidorenko. Nastupala je još za Hrvatsku na Svjetskom prvenstvu 1998. u Japanu, Europskom prvenstvu 2001. u Bugarskoj i Svjetskom kupu 1995. u Japanu.

Po dolasku u Hrvatsku 1992. godine nastupala je za zagrebačku *Mladost*, a potom je sportski put odvodi u Japan i Brazil. U Hrvatsku se vraća u sezoni 1997./98., postaje odbojkašica *Dubrovnika* i kapetan momčadi koja u navedenoj sezoni osvaja titulu prvaka i kup Hrvatske i što je najvažnije titulu prvaka Europe. Bio je to uspjeh nad uspjesima, svakako jedan od najvećih u povijesti domaće klupske odbojke.

Vrlo brzo zavoljela je grad Svetog Vlahu, tu se doslovce udomaćila. Ubrzo je Jelena postala prva dama grada. Ali dama koja se bavila rudarskim poslom, napornim odbojkaškim sportom, jer ona je ustvari radila odbojku, što je među plejadom sportova doista rudarski posao.

Kada je došla u Dubovnik odbojku je igrala već punih četvrt stoljeća, što znači da je imala iza sebe i mnogo medalja i trofeja, još više treninga i utakmica, baš bezbroj ponavljanja određenih vježbi da bi postala jedna od najpriznatijih odbojkašica svijeta. Možete li zamisliti da svaka vrhunska odbojkašica izvede najmanje 250 skokova po treningu. A treniraju i dva, i tri puta dnevno!

Zavoljela je iskreno Jelena Hrvatsku o čemu svjedoči i to što je vrlo brzo zatražila i dobila naše državljanstvo, a kao takva, u dresu hrvatske reprezentacije, sudjelovala je na Olimpijskim igrama 2000. u Sydneyju.

Nakon sezone provedene u Dubrovniku Jeleni, koja je i dalje zadržala hrvatsko državljanstvo, sportski put odveo je u Italiju. U sezoni 1999./2000., bila je igračica *Foppapedrettija* iz Bergama, a zatim je od 2000. do 2002., igrala za Despar – Sirio iz Peruggie.

Jelena Čebukina je u Moskvi diplomirala na sportskom fakultetu, koji joj poslije petogodišnjeg studija omogućava da radi kao trener odbojke, profesor tjelovježbe, ali i fizioterapeut.

U izboru Hrvatskog olimpijskog odbora bila je članica najbolje hrvatske ekipe 1995., 1997. i 1998. godine.

Ona je žena koja je naučila biti neumorna. Uvijek je u odbojci istinski uživala. Njoj je trening bio sastavni dio života, on joj je davao energiju, vraćao koncentraciju, produžavao igrački vijek.

Jelena Čebukina jedna od najboljih svjetskih odbojkašica u povijesti ovog sporta, koja je nosila i hrvatski dres i to gdje je najznačajnije, na olimpijskim igrama.

ODBOJKA

Patricia Daničić

Olimpijske igre Sydney 2000.

Pripadala je najboljoj generaciji hrvatskih odbojkašica. Uostalom, ta generacija jedina je zastupala Hrvatsku na olimpijskim igrama.

Patricia Daničić rođena je u Rijeci 21. travnja 1978. godine. Matični klub bio joj je *Ženski odbojkaški klub Rijeka*, gdje je 1990. godine započela svoju odbojkašku priču. Tko je tada mogao i zamisliti da će to biti početak jedne od najljepših priča u povijesti hrvatske odbojke?

Kao izrazito talentirana igračica, Patricia se već 1993. godine uključuje u povremeni rad sa seniorskom momčadi, a 1995. godine postaje službeni član prve ekipe riječkih odbojkašica, čiji dres nosi do 2000. godine. U petogodišnjem razdoblju dok je bila prvotimka Rijeke, Patricia je osvojila prvenstvo Hrvatske, 1999. i 2000. godine, kao i hrvatski odbojkaški kup 1999. i 2000. godine.

Potom se odlučila da je vrijeme za promjenu sredine i u ljeto 2000. godine Patricia odlazi u Njemačku, gdje u sezoni 2000./01., igra za momčad *TSV Bayer 04* iz Leverkusena. Nakon završetka navedene sezone Patricia je i dalje u Njemačkoj, ali u sezoni 2001./02. igra za odbojkašku momčad *SSV Ulm 1846*.

Potom se vraća kući i u sezoni 2002./03. nosi dres svog matičnog kluba *ŽOK Rijeka*.

Nakon završetka navedene sezone Patricia se odlučila spustiti prema jugu, i od 2003. do 2007. godine igra za žensku odbojkašku momčad *Šibenika*. Nakon četiri odlične sezone u Krešimirovu gradu, Patricia se 2007. godine odlučila vratiti u Rijeku, gdje je nosila dres svog matičnog kluba *ŽOK Rijeka* do 2009. godine, kada je prestala sa aktivnim igranjem. Nakon povratka kući dala je veliki obol time što su Riječanke 2008. i 2009. godine osvojile titule prvakinja Hrvatske. U svojoj zadnjoj sezoni u karijeri, 2008./09. poseban doprinos Patricia je dala u osvojanju Interlige.

Tijekom devedesetih godina prošlog stoljeća Patricia je nastupala za kadetsku i juniorsku reprezentaciju Hrvatske, a još kao juniorka igrala je za seniorsku reprezentaciju Hrvatske.

Kao što je navedeno, pripadala je najboljoj generaciji hrvatskih odbojkašica, a možemo reći i šire, ako je poznato da ženska odbojkaška reprezentacija Jugoslavije nikada nije sudjelovala na olimpijskim igrama.

Bila je dio reprezentacije koji je nastupio na natjecanju Svjetskog kupa u Japanu 1999. godine. Nastupila je na Europskim prvenstvima 2001. u Sofiji i 2005. u Zagrebu.

Međutim, ono zbog čega se Patricia našla na stranicama ove knjige je ostvarenje sna svakog sportaša. Imala je čast biti dio hrvatske odbojkaške momčadi na Olimpijskim igrama 2000. u Sydneyju, gdje su naše djevojke osvojile solidno sedmo mjesto.

Patricia Daničić imala je doista respektabilnu karijeru. Naosvajala se titula i kupova, nastupila je na svim velikim natjecanjima, sa naglaskom na olimpijske igre.

Treba reći i to da je Patricia proglašavana najboljom igračicom hrvatskog kupa 1999. i 2000. godine, te najboljom sportašicom Primorsko – goranske županije 2000. godine.

Nakon završetka igračke karijere, posvetila se obitelji, a vrlo je aktivna u Klubu riječkih olimpijaca, gdje je članica Izvršnog odbora.

Ipak, na kraju ovog teksta istaknimo trenere prema osobnom priznanju same Patricije, kojima se zahvaljuje na nezaboravnom i velikom dijelu svog života, a to je odbojka. To su poznati odbojkaški stručnjaci: Vlasta Pesaresi Grabovac, Miodrag Stojaković, Pero Božić, Igor Lovrinov i izbornik iz Sydneyja 2000. – Ivica Jelić.

Patricia Daničić, istinska legenda riječke i hrvatske odbojke.

ODBOJKA

Biljana Gligorović

Olimpijske igre Sydney 2000.

Sa 15 godina, nakon što je već upala u reprezentaciju u Dubrovnik ju je odveo Nikolaj Karpolj. Bio je to mega-projekt. Osvojile su naslov prvakinja Europe.

Biljana Gligorović rođena je 31. siječnja 1982. godine u Puli. Odbojkašku karijeru započela je u *Odbojkaškom klubu Pula*, kod trenera Borisa Breščića, a onda je još kao djevojčicu, kao što je navedeno, odbojkaški lisac Nikolaj Karpolj odveo u Dubrovnik, gdje je stvarao momčad koja će uskoro postati prvak Europe. Iako je Biljana tada bila, može se reći dijete, već tada je poznati trener uvidio o kakvom se potencijalu radi. Da je to igračica koja će kasnije dva desetljeća igrati u najboljim europskim klubovima, te da će godinama biti glavna igračica hrvatske odbojkaške reprezentacije.

Pored titule prvakinja Europe te 1998. godine, odbojkašice *Dubrovačke banke* uvjerljivo su osvojile i titulu prvakinja i kup Hrvatske.

Međutim, nakon završetka sezone, kada je pokorena Europa, mnoge igračice su otišle tako da je vrlo brzo propala ideja da odbojkašice iz Dubrovnika više godina vladaju europskom odbojkom.

Biljana Gligorović odlučila se da bude što bliže kući, za prelazak u *Ženski odbojkaški klub Rijeka*, za koji je igrala do 2000. godine. U obje sezone, koliko je Biljana igrala u Rijeci, iako gotovo najmlađa bila je jedna od boljih igračica, a riječke odbojkašice 1999. i 2000. godine osvojile su titule prvaka i kup Hrvatske. Dakle, Biljana Gligorović tri sezone je igrala u Prvoj hrvatskoj ženskoj odbojkaškoj ligi i u sve tri bila je dio šampionskih momčadi.

Kada je osvojila sve što se u domaćoj odbojci moglo osvojiti, 2000. godine Biljana se odlučila za odlazak u Italiju, gdje je igrala do 2006. godine.

U prvoj sezoni 2000./01. po dolasku u Italiju Biljana je igrala za momčad *Virtus Reggio Calabria* s kojim u navedenoj sezoni osvaja titulu prvakinja Italije. Narednu sezonu 2001./02. Biljana igra za momčad *Volley Imola*, a zatim u sezoni 2002./03. igra za *Megius Volley Club* iz Padove.

Nakon odlaska iz Padove u sezoni 2003./04. Biljana igra u klubu *Jogging Volley Altamura*.

Santeramo Sport iz Barija u sezoni 2004./05. je talijanski odbojkaški klub za koji igra Biljana Gligorović. Nakon što je i u prethodno navedenom klubu odigrala jednu sezonu u odbojkaškoj sezoni 2005./06., Biljana igra za *Chieri Volley* iz Torina.

Nakon što je u talijanskoj odbojci provela punih šest godina, Biljana Gligorović 2006. se odlučila da je vrijeme za promjenu sredine. Otišla je u Rusiju i u sezoni 2006./07. igrala je za momčad *Fakel Novi Urengoi*.

Nakon dobro odrađene sezone u Rusiji, Biljana se odlučila za odlazak u Grčku, gdje od 2007. do 2010. godine igra za *Olympiakos*. Nakon odlaska iz Grčke Biljana od 2010. do 2011. igra za *Dinamo* iz Bukurešta. Nakon što je napustila i ovu sredinu otišla je u Baku, gdje je sa klubom 2012. osvojila Challenge cup. Po odlasku iz Bakua, Biljana se vratila u Grčku gdje je u sezoni 2012./13. igrala za momčad *Iraklisa*, a zatim u sezoni 2013./14. i dalje je u Grčkoj, gdje je igračica *Vrillsia*. U sezoni 2014./15. igračica je grčkog kluba *Ilioupolis*.

Kada se pogleda prethodno navedeno, može se konstatirati da se Biljana Gligorović doista naputovala svijetom. Igrala je u nekoliko država i gdje je god bila, gotovo redovito bila je jedna od najboljih igračica.

U sastavu hrvatske odbojkaške reprezentacije nastupila je na Olimpijskim igrama 2000. godine u Sydneyju. Nastupila je za hrvatsku reprezentaciju na Europskom prvenstvu 1997. u Češkoj, gdje je bila dio momčadi koja je osvojila srebrnu medalju. Na Mediteranskim igrama u Pescari 2009. godine osvojila je brončanu medalju. Nastupila je još na Svjetskom prvenstvu u Japanu 1998. i Europskom prvenstvu 2001. u Bugarskoj.

Malo je poznato u javnosti da je Biljana Gligorović poliglot. Da pored hrvatskog još govori grčki, ruski, talijanski i engleski jezik. Želja joj je po završetku karijere upisati psihologiju i baviti se time na sportskoj razini, bilo u klubu ili reprezentaciji. Kaže, to je trend u svijetu i to je jako zanima.

Napravila je Biljana sjajnu karijeru, ali joj je uvijek ponos i posebna čast bilo igrati za hrvatsku reprezentaciju. Kaže da su mnoge igračice koje su napravile vrhunsku karijeru mnogo toga dužne upravo reprezentaciji. Kada potpisuješ ugovor uvijek te gledaju drugačijim očima, s više uvažavanja, ako igraš za nacionalnu vrstu.

U izboru Hrvatskog olimpijskog odbora bila je članica najbolje hrvatske ekipe 1997. i 1998. godine.

ODBOJKA

Vesna Jelić

Olimpijske igre Sydney 2000.

Odbojkaški korijeni.

Vesna Jelić rođena je u Novom Mestu, u Sloveniji 22. ožujka 1982. godine. Otac Ivica Jelić, majka Margareta Pučko – Jelić i starija sestra Barbara Jelić – Ružić bavili su se odbojkom pa se i Vesna odlučila za taj atraktivni sport. Završila je gimnaziju u Velikoj Gorici.

S odbojkom je počela kad joj je bilo deset godina i to u zagrebačkom klubu *Mladost*, u kojemu je igrala cijela njezina obitelj. Dok je njezina karijera počinjala, starija sestra bila je već afirmirana odbojkašica i reprezentativka, a otac je bio trener u tom klubu i izbornik reprezentacije.

Vesna je visoka 183 centimetra, a počela je igrati na mjestu tehničara, a poslije je prešla na poziciju smečera – pučačice. Vrlo je rano počela igrati u seniorskoj konkurenciji i u klubu i reprezentaciji.

S momčadi *Mladosti* krajem 1990-tih u domaćem se prvenstvu nadmetala s klubovima iz Dubrovnika, Kaštela, Rijeke. U zadnjoj sezoni nastupanja u Zagrebu osvojila je s *Mladosti* prvenstvo Hrvatske 2000./01.

Potom je otišla u inozemstvo, gdje je igrala vrlo uspješno dugi niz godina.

Prva destinacija u sezoni 2001./02. bila joj je ruska momčad *Uraločka*, potom se vraća u susjednu Sloveniju gdje u sezoni 2002./03. igra u momčadi *Sladki greh*. Nakon odlaska iz Slovenije Vesna Jelić je od 2003. do 2006. godine u Turskoj, gdje je nastupala za tri kluba. U prvoj sezoni 2003./04. odbojkašica je *Şişliya*, u narednoj 2004./05. igra za *Emlek bank*, a u posljednjoj 2005./06. članica je *Galatasaraya*. Nakon odlaska iz Turske skrasila se u Španjolskoj gdje u sezoni 2006./07. igra za momčad *CV Haro*. U Hrvatsku se vratila 2010., a od 2012. godine nastupala je pola sezone za ekipu *Split 1700*. Od sezone 2012./13., Vesna je ponovno u inozemstvu. Ovaj put je u Grčkoj gdje igra za *Iraklis*.

Vesna Jelić za hrvatsku reprezentaciju debitirala je u mlađim dobnim skupinama. Nastupila je na Europskom juniorskom prvenstvu u Belgiji 1998., gdje je bila dio momčadi koja je osvojila sedmo mjesto i Svjetskom kadetskom prvenstvu 1999. u Portugalu gdje je osvojeno osmo mjesto.

Kao seniorka, Vesna je prvi put nastupila za Hrvatsku na Olimpijskim igrama 2000. u Sydneyju, gdje je osvojeno sedmo mjesto. Potom je igrala na Europskom prvenstvu 2001. u Bugarskoj, gdje su naše cure bile devete. Od reprezentacije se oprostila kao i njezina sestra na Europskom prvenstvu održanom 2005. u Hrvatskoj, kada je osvojeno osmo mjesto.

Pri povratku u Hrvatsku 2010. godine, najprije je igrala za Zagreb. Tada je imala 28 godina i još je bila u punoj snazi. Međutim, imala je trogodišnju stanku, nije igrala, a to se moralo osjetiti.

Igrati svakako nije zaboravila, tek je trebalo malo „podmazati mehanizam koji je predugo stajao“.

Figura je tu, vrlo brzo uklopila se u momčad: „Ma nisam ni očekivala da ću igrati toliko, da ću upasti u postavu. Jer i meni zapravo treba poticaj, ja nisam Barbara, nikad nisam bila lider u ekipi, već naprotiv ‘jedna od’. Kada bi ekipa ‘padala’ i ja bi zajedno s njom, nemam taj fajterski pristup, kao recimo Barbara.“ – iskreno priznaje Vesna.

I u vremenu kada je bila van Hrvatske, redovito je pratila hrvatsku odbojkašku scenu. Znala se redovito čuti s kolegicama iz reprezentacije, prvenstveno s Majom Poljak. Smatra da je generacija hrvatskih odbojkašica, kojima je Maja bila na čelu, mogla više postići na međunarodnoj sceni. Šteta što se zamalo nisu uspjele plasirati u London 2012.

Kaže da nikada u odbojci nije pripadala nijednom klanu. Uvijek je bila svoja. Znala je što želi i čvrsto je stala na zemlji. Iskreno žali što nema u dresu reprezentacije nijednu medalju sa velikih natjecanja.

Nema veze, ima sjajnu karijeru iza sebe i može se pohvaliti da je jedna od rijetkih hrvatskih odbojkašica koja je nastupila na olimpijskim igrama, a to je ipak san svakog sportaša.

Vesna Jelić, vrsna sportašica, iz obitelji koja je trajno obilježila hrvatsku odbojku.

ODBOJKA

Barbara Jelić

Olimpijske igre Sydney 2000.

Pripada obitelji koja je ostavila najveći trag u hrvatskoj odbojci.

Barbara Jelić rođena je 8. svibnja 1977. godine u Novom Mestu, u Sloveniji. Već kao djevojčica isticala se u odbojci. Budući da joj je otac Ivica poznati odbojkaši reprezentativac Jugoslavije, a kasnije priznati odbojkaški trener, njezin je talent vrlo rano usmjeravan. Dok je igrala za zagrebačku *Mladost*, Barbara je trenirala zajedno s muškom ekipom. Svi koji su znali nešto o odbojci, slagali su se u jednome: „Barbara je na terenu ravnopravna muškarcima.“

Završivši osnovnu školu, ova se odbojkašica našla pred presudnom odlukom za svoju karijeru. Vidjevši njezin veliki potencijal, Barbarin otac Ivica zatražio je od nje da se opredijeli između škole i odbojke. Barbara je izabrala odbojku i potpuno se posvetila sportu.

Takvo opredjeljenje rezultiralo je velikim uspjehom u karijeri. Sa 15 godina prvi put nastupa za reprezentaciju Hrvatske, koja je tada bila vrlo uspješna i predvođena ruskim odbojkašicama; Irinom Kirilovom, Tatjanom Sidorenko i Jelenom Čebukinom. U toj iskusnoj ekipi Barbara se odlično snalazi. Na Europskim prvenstvima 1995. u Nizozemskoj, 1997. u Češkoj i 1999. u Italiji s reprezentacijom je osvojila tri srebrne medalje. Europsko zlato je svaki put bilo blizu, no to će ipak ostati Barbarin nedosanjani san. Nastupila je i na Europskom prvenstvu 1993. u Češkoj.

Barbara Jelić proglašena je 1999., 2000. i 2001. godine najboljom odbojkašicom svijeta, a najboljom odbojkašicom Europe 2000.

Nastupila je Barbara i na Svjetskom prvenstvu 1998. godine u Japanu, gdje su hrvatske odbojkašice osvojile šesto mjesto, a Barbara je bila najbolji strijelac prvenstva.

Na Mediteranskim igrama 1993. godine u Languedoc – Roussillonu osvojila je zlatnu medalju.

Nastupila je Barbara i na Svjetskom kupu 1995. godine u Japanu.

Hrvatska ženska odbojkaška reprezentacije jedini put je nastupila na jednom Olimpijskim igrama 2000. godine u Sydneyju, naravno s Barbarom Jelić, kao glavnom igračicom. Bila je to šansa generacije, očekivalo se mnogo, priželjkivala se i medalja. No snovi se nisu ostvarili. Osvojeno je sedmo mjesto, a Barbara je proglašena najboljom igračicom olimpijskog turnira. Igrala je na visokoj razini, postizala je veliki broj poena, nekada više nego sve ostale igračice zajedno. Recimo i to da je Barbara Jelić bila najbolji strijelac kvalifikacijskog turnira za Olimpijske igre 2000. u Sydneyju, kao i na Svjetskom kupu 1999. godine u Japanu. Na Svjetskim vojnim igrama 1999. u Zagrebu osvojila je zlatnu medalju.

Godine 2005. nedugo nakon povratka Ivica Jelića na kormilo Hrvatske, Barbara se vraća u reprezentaciju. Na Europskom prvenstvu 2005., održanom u Hrvatskoj, Barbara se oprostila od odbojke.

U prvom sastavu Mladosti debitirala je 1992. godine, a 1993., 1994. i 1995. najbolja je igračica kada je osvojeno prvenstvo i kup Hrvatske, prvenstvo 1996., kao i Interliga 1994. U želji za napredovanjem 1994. Barbara je otišla u Japan, gdje je do 1999. godine igrala za momčad Nippon Denso iz Nagoye, gdje je i ovdje bile uvjerljivo najbolja igračica. Kako sezona u Japanu završava u veljači, Barbara je paralelno igrala i u matičnoj Mladosti u završnom dijelu domaćeg prvenstva. Nakon povratka iz Japana dvije je sezone igrala u Italiji. U sezoni 1999./2000., igrala je za Er Volley Napoli, a u narednoj 2000./01., za Volley Edison Modena, s kojim je osvojila Ligu prvakinja jedini klupski trofej koji joj je nedostajao. Nakon udaje i pauze zbog poroda posljednji klub za koji je nastupala bio je turski Eczacıbasi iz Istanbula u sezoni 2003./04.

Barbara Jelić bila je više godina sinonim hrvatske ženske odbojke. Ona je zaista odbojkaški virtouz, pravi kapetan momčadi i karizmatični vođa. Ljudina u svakom pogledu.

Godine 1997. dobila je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar.

U izboru Hrvatskog olimpijskog odbora bila je najbolja sportašica Hrvatske 1998. i 1999. godine i članica najbolje hrvatske ekipe 1995., 1997. i 1999. godine.

Sve u svemu, kada se podvuče crta, može se bez razmišljanja konstatirati: „Barbara Jelić najbolja je hrvatska odbojkašica svih vremena. Njezine igre trajno su obilježile najtrofejnije razdoblje hrvatske ženske odbojke. Bila je uvijek ispred ostalih. Najbolja igračica, strijelac, kapetan momčadi, vođa. A tome u prilog ide i to da je tri puta zaredom bila proglašena najboljom odbojkašicom svijeta. Malo je to tko ma u kojem u sportu ostvario.

ODBOJKA

Gordana Jurcan

Olimpijske igre Sydney 2000.

Zasigurno najbolja odbojkašica u povijesti porečke odbojke.

Gordana Jurcan rođena je u Puli 1. svibnja 1971. godine. Sa odbojkom je započela vrlo rano, kao djevojčica od 12 godina. Bilo je to 1983. godine, kada je prve sportske korake napravila u *Ženskom odbojkaškom klubu Poreč*. Vrlo rano pokazivala je svu rakoš odbojkaškog talenta i odmah je bilo jasno po riječima stručnjaka, da je pred Gordanom respektabilna karijera, što se u konačnici i ostvarilo, a i više od toga.

Još u kadetskim danima Gordana je počela igrati za prvu momčad i bilo je samo pitanje vremena kada će preći u jaču odbojkašku sredinu nego što je Poreč. Iako gotovo najmlađa u momčadi Poreča, bila je jedna od najboljih i nije čudno što je krajem osamdesetih godina prošlog stoljeća nekoliko eminentnih hrvatskih ženskih odbojkaških klubova htjela Gordanu vidjeti u svojoj sredini.

Ona se, međutim, odlučila za obližnju Rijeku i tamošnji ženski odbojkaški klub, a poznato ja da se u tom klubu u središtvu Kvarnerskog poluotoka tradicionalno igrala dobra odbojka.

I prema vlastitom priznanju nije zažalila, što joj je sljedeća destinacija u karijeri bila Rijeka. Tome u prilog ide i činjenica da je u Rijeci igrala sve do 2001. godine, kada je i završila sa aktivnim igranjem.

Dugi niz godina bila je glavna igračica kluba. Kapetan momčadi, u pravom smislu riječi, produžena ruka trenera na terenu.

Kao igračica *Ženskog odbojkaškog kluba Rijeka* osvojila je prvenstvo Hrvatske 1999. i 2000. godine, kao i Hrvatski odbojkaški kup 1992., 1999., 2000. i 2001. godine, a i na međunarodnom planu klub je postizao respektabilne rezultate.

Što se tiče nastupa u dresu reprezentacije, tu je Gordana nastupala za reprezentaciju za vrijeme bivše države, kada je igrala za juniorsku selekciju Jugoslavije. Igrala je i za kadetsku reprezentaciju Hrvatske.

Raspadom bivše države i formiranjem hrvatske odbojkaške reprezentacije, Gordana Jurcan je od samih početaka 1992. godine njezin standardni član. Nastupila je Gordana na Mediteranskim igrama 1993. godine u Languedoc-Roussillonu, gdje su naše odbojkašice osvojile zlatnu medalju. Bilo je to prvo veliko natjecanje hrvatskih odbojkašica od uspostave neovisnosti i odmah zlato. Bolji start na međunarodnoj sceni nije se mogao poželjeti. Bila je to najava jedne velike generacije hrvatskih odbojkašica, koje će do kraja devetog desetljeća prošlog stoljeća tri puta osvojiti srebrne medalju na europskim prvenstvima, a sve će kulminirati sudjelovanjem na Olimpijskim igrama 2000. godine u Sydneyju i osvajanjem respektabilnog sedmog mjesta.

Nakon medalje na mediteranskim igrama, Gordana Jurcan na Europskom prvenstvu 1995. godine u Nizozemskoj značajan je dio momčadi koja pod vodstvom trenera Ivica Jelića osvaja srebrnu medalju. Nastupila je na Svjetskom kupu 1995. u Japanu.

Ipak, uvažavajući zlato na mediteranskim igrama, srebro na prvenstvu Europe, uz nastup na olimpijskim igrama, najznačajniji je uspjeh Gordane Jurcan u dresu hrvatske reprezentacije.

Radi povijesti navodimo velike hrvatske odbojkašice koje su u povijesnim danima stvaranja hrvatske države ljubiteljima odbojke donijele toliko radosti. Srebrnu reprezentaciju u Nizozemskoj 1995. sačinjavali su: Nataša Osmokrović, Snježana Mijić, Slavica Kuzmanić, Barbara Jelić, Vanesa Sršen, Irina Kirilova, Gordana Jurcan, Tajana Andrić, Željka Jovičić, Marijana Ribičić, Jelena Čebukina i Dušica Kalaba.

Kruna Gordanine karijere bile su Olimpijske igre 2000. u Sydneyju, gdje su naše odbojkašice osvojile respektabilno sedmo mjesto.

Kao što je navedeno Gordana Jurcan 2001. godine završila je igračku karijeru, i pet godina poslije počinje raditi mlađih dobnih kategorija u *HAOK Rijeka*, što radi i danas.

U izboru Hrvatskog olimpijskog odbora bila je članica najbolje hrvatske ekipe 1995. godine.

A olimpijka Gordana mlade sportaše ima doista čemu naučiti. Pored odbojke koju poznaje do u tančine, zasigurno će im prenijeti i privrženost i ljubav prema klubu kao što je ona imala, a ima i danas prema *Ženskom odbojkaškom klubu Rijeka*. Jer ona je ipak posebna osoba, jer Gordana Jurcan je olimpijka.

ODBOJKA

Ana Kaštelan

Olimpijske igre Sydney 2000.

Pripadala je najtrofejnijoj generaciji hrvatskih odbojkašica.

Ana Kaštelan rođena je u Dubrovniku 22. travnja 1980. godine. S nepunih 14 godina započela je s igranjem odbojke u svom matičnom klubu u gradu Svetog Vlaha. Na samom početku karijere bilo je jasno da će Ana biti jedna od najboljih odbojkašica rođenih na jugu Hrvatske. Stoga nije ni čudno da je već sa 16 godina počela nastupati za seniorsku momčad *Odbojkaškog kluba Dubrovnik*. Bilo je to u sezoni 1996./97., kada odbojkašice Dubrovnika osvajaju prvenstvo i kup Hrvatske. Isti uspjeh ponavljaju i u narednoj sezoni 1997./98., s tim da su 1998. godine pod imenom Dubrovačka banka postale prvakinja Europe. Jedinstven je to podvig u povijesti dalmatinske odbojke, koji se nikada prije, a ni kasnije nije dogodio.

U sezoni koja će doći, 1998./99. dolazi do smjene generacija i dubrovačke odbojkašice osvajaju treće mjesto u prvenstvu hrvatske lige.

Prije početka prvenstvene sezone 1999./2000., Ana Kaštelan donosi odluku da je vrijeme za promjenu sredine. Odlazi iz rodnog grada i matičnog kluba i postaje odbojkašica *Rijeke*, s kojom odmah u navedenoj sezoni osvaja prvenstvo i kup Hrvatske.

U sezoni 2000./01. Ana je i dalje u *Rijeci* koja u ovoj sezoni osvaja kup Hrvatske. U idućoj sezoni 2001./02. Ana s Rijeком postaje viceprvakinja Hrvatske.

Nakon odličnih rezultata koje je postigla igrajući u hrvatskim klubovima, Ana je pred sezonu 2002./03., odlučila promijeniti kako klub, tako i državu. Otišla je u Grčku, gdje je postala igračica odbojkaškog kluba *Markopoulo* iz Atene.

Nakon jedne sezone provedene u Ateni Ana se odlučila vratiti u Hrvatsku, gdje je od 2003. do 2005. bila odbojkašica *Mladosti* s kojom 2004. osvaja kup Hrvatske. Bio je to posljednji igrački trofej osvojen u jednom klubu jer je 2005. godine odlučila prestati s aktivnim igranjem odbojke. Nakon toga Ana se posvećuje trenerskom poslu, te studiju na Kineziološkom fakultetu u Zagrebu, na odjelu za izobrazbu sportskih trenera, kojega uspješno završava.

Kako je na početku istaknuto, Ana Kaštelan pripadala je najtrofejnijoj generaciji hrvatske odbojke, te je i u dresu hrvatske reprezentacije bilježila zavidne uspjehe.

Bila je dio momčadi koja je na kadetskom prvenstvu u Puhovu 1997. godine osvojila srebrnu medalju, a na seniorskom Europskom prvenstvu u Brnu osvaja drugo mjesto i srebrnu medalju.

Naredne, 1998. Ana sa juniorskom reprezentacijom Hrvatske igra na Europskom prvenstvu u Bruxellesu i Svjetskom seniorskom prvenstvu u Japanu.

Iduća 1999. godina Ani Kaštelan je najuspješnija na reprezentativnom planu. Na Europskom prvenstvu u Rimu ponavljaju uspjeh od dvije godine ranije i osvajaju srebrnu medalju. Iste godine Ana je dio hrvatske reprezentacije koja na Svjetskim vojnim igrama održanim u Zagrebu, osvaja zlatnu medalju. Te godine nastupaju i na natjecanju Svjetskog kupa u Japanu.

U 2000. godini Ana Kaštelan ostvarila je sam svakog sportaša. Sudjelovala je na Olimpijskim igrama u Sydneyju, gdje su hrvatske odbojkašice zauzele vrlo dobro sedmo mjesto. Bilo je to prvi i jedini put da su hrvatske odbojkašice nastupile na olimpijskim igrama, a treba reći da naše odbojkašice ni ranije za vrijeme bivše države nisu nastupale na olimpijskim igrama, jer se reprezentacija Jugoslavije nikada nije uspjela kvalificirati za nastup na igrama. Treba istaknuti da su naše odbojkašice prije Sydneyja uspješno prošle kvalifikacije koje su igrane u Japanu.

Povijesti radi, zabilježimo i to da je Ana Kaštelan nastupila i na Mediteranskim igrama 2001. godine u Tunisu.

U izboru Hrvatskog olimpijskog odbora bila je članica najbolje hrvatske ekipe 1997., 1998. i 1999. godine.

Nakon što je napustila parket, Ana Kaštelan od 2008. do 2010. godine bila je trenerica u svom matičnom klubu *Ženskom odbojkaškom klubu Dubrovnik*.

ODBOJKA

Nataša Leto

Olimpijske igre Sydney 2000.

Ovo proslavljenoj hrvatskoj odbojkašici najbolje govore rezultati. Nataša Leto rođena je u Zagrebu 27. svibnja 1976. godine. Odbojkašku karijeru započela je u zagrebačkoj *Mladosti*, gdje je u sezoni 1995./96. nastupala za prvu momčad u kojoj se odmah na početku karijere zakitila titulom prvaka Hrvatske. Iduću sezonu 1996./97. Nataša provodi u Japanu, gdje igra za momčad *Hisamitsu Springs*, a u narednoj sezoni 1997./98. Nataša je i dalje u Japanu, ali sada igra za momčad *Ito Yokado*.

Nakon dvije sezone provedene u Japanu, Nataša odbojkašku sezonu 1998./99. provodi u Brazilu, gdje igra za momčad *BCN Osasco*.

Sljedeća odbojkaška destinacija Nataše Leto je Italija, gdje u sezoni 1999./2000. nastupa za momčad *Er Volley Napoli*. Potom se ponovno vraća u Brazil, gdje u sezoni 2000./01. Nataša igra za odbojkašku momčad *Vasco de Gama*.

Nakon sezone ponovno provedene u Brazilu Nataša 2001. godine ponovno dolazi u Italiju. Prvi klub za koji je po dolasku nastupala bio je *Caffe Sesso Reggio Calabria*, za koji igra u sezoni 2001./02. Nakon toga u sezoni 2001./02. Nataša nosi dres *Asystek Novara*. Nakon odlaska iz Novare u idućoj sezoni 2003./04. Nataša igra za momčad *Palavolo Chieri*.

Sljedeća odbojkaška destinacija Nataše Leto u Italiji je *Terra Sarda Tortoli*, za koju igra u sezoni 2004./05.

Potom ponovno odlazi u Novaru gdje Nataša od 2005. do 2009. godine igra za *Asystel Novaru*, s tim da je klub jedno vrijeme u nazivu imao i ime *Sant Orsola*. U ovome klubu, sve četiri godine koliko je igrala, Nataša je bila jedna od najboljih igračica, a osvojila je i nekoliko trofeja. Prvenstvo Italije osvojili su 2009., talijanski superkup 2005., a kup 2006.

Godine, 2009. osvojili su CEV kup ili europski Kup pobjednika kupova.

Dok je igrala u Novaru 2008. godine Nataša je proglašena je najboljom obrambenom igračicom Final Foura lige prvaka.

Nakon šest godina provedenih u Italiji, 2009. godine Nataša se odlučila promijeniti sredinu. Za novu igračku destinaciju izabrala je Tursku, gdje je od 2009. do 2011. godine igrala za *Fenerbahce Acibadem*. U ovom klubu sve odbojkaške kvalitete Nataše Leto su u pravom smislu riječi došle do izražaja. Osvojile su prvenstvo Turske 2010. i 2011. godine. te kup i superkup Turske 2010.

Kao igračica ovog kluba Nataša je 2010. osvojila Svjetsko klupsko prvenstvo što je najveći rezultat koji je ostvarila tijekom karijere. Na ovom prvenstvu Nataša je proglašena najboljim serverom na završnici natjecanje.

Nakon odlaska iz Turske Nataša sezonu 2011./12., igra za momčad *Rabite* iz Bakua, s kojim i ovdje osvaja odbojkaško svjetsko klupsko prvenstvo. Na završnici natjecanja, gdje su odbojkašice *Rabite* trijumfirale, Nataša je proglašena za najbolju obrambenu igračicu, najboljeg servisera, najkorisniju igračicu i bila je najbolji strijelac. S momčadi *Rabite* 2012. godine osvojila je titulu prvaka Azerbajdžana.

Nakon što je i ovome klubu osvojila najviše što se moglo, prvenstvenu sezonu 2012./13. provodi u Rusiji, gdje igra za *Dinamo* iz Moskve. Nakon završetka sezone odlazi u Švicarsku i u sezoni 2013./14. igra za momčad *Volero* iz Zuricha.

Nataša Leto nastupila je za hrvatsku reprezentaciju na Olimpijskim igrama 2000. godine u Sydneyju. Treba reći i to da je bila jedna od naših glavnih igračica na Europskim prvenstvima 1995. i 1999., kada su osvojene srebrne medalje u Nizozemskoj i Italiji. Nastupila je Nataša na natjecanjima Svjetskog kupa 1995. i 1999. u Japanu, kao i na Svjetskom prvenstvu 1998. u Japanu. Igrala je još i na Europskim prvenstvima 1993. u Češkoj i 2001. u Bugarskoj. Na Svjetskim vojnim igrama 1999. u Zagrebu osvojila je zlatnu medalju.

Na Mediteranskim igrama u Languedoc – Roussillonu 1993. godine Nataša je bila najmlađa u momčadi kada su hrvatske odbojkašice osvojile zlatnu medalju.

U izboru Hrvatskog olimpijskog odbora bila je članica najbolje hrvatske ekipe 1995., i 1999. godine.

Što reći za kraj o ovoj proslavljenoj odbojkašici? Rezultati o njoj sve govore. Trofej do trofeja, priznanje do priznanja, medalja do medalje.

ODBOJKA

Marijana Ribičić

Olimpijske igre Sydney 2000.

Da život piše čudne priče, uvjeriti ćete se kada pročitate biografiju ove vrhunske odbojkašice, a još prijaznije osobe.

Marijana Ribičić rođena je u Vukovaru 21. veljače 1979. godine. U rodnom gradu je započela odbojkašku karijeru sa nepunih sedam godina. Sa deset godina Marijana je sa svojim matičnim klubom Vukovarom postala viceprvakinja Jugoslavije u uzrastu mladih kadetkinja. Nažalost, 1991. godine započinje Domovinski rat i strahote ratnih zbivanja u Vukovaru silom prekidaju Marijanin odbojkaški napredak i odbojku stavljaju u drugi plan.

Marijanino djetinjstvo i normalan svakodnevni život, nje i njezine obitelji razoren je u jednom danu. Dok su nju, mamu i sestru u konvojima spašavali iz razorenog Vukovara, otac joj je pogubljen na zloglasnoj Ovčari. Bio je ranjen u borbama za Vukovar, liječio se u Vukovarskoj bolnici, dok nad njim i ostalim ranjenicima Vukovarske bolnice nije počinjen jedan od najvećih zločina u povijesti ratovanja. Tada je, prema Marijanu priznanju, njezin život izgubio svaki smisao. Ostala je bez oca, vlastitog doma i bez sigurnosti koje je svakom djetetu neophodna da bi živjelo i odraslo normalno. Lutajući od jednog do drugog izbjegličkog kampa, sve svjesnija da se kući nikada više neće moći vratiti, zajedno sa majkom i sestrom Marijana se smjestila u Splitu, gdje i danas boravi.

Dolaskom u Split veliku podršku i pomoć imala je od poznatog nogometaša Hajduka i reprezentativca, Zorana Vulića. Na inzistiranje čelnih ljudi *Hrvatskog odbojkaškog kluba Kaštela*, usprkos tragediji koju je doživjela, Marijana je smogla snage nastaviti karijeru. Nakon silnih trauma koje je proživjela, bivša odbojkašica i trenerica Smiljana Barić odigrala je veliku uloga u njezinom povratku odbojci. Bilo je to 1992. Marijana je još dok je bila u Vukovaru postala mlađa kadetska reprezentativka Hrvatske, a vrlo brzo, nakon prvih nastupa u Kaštelima, postala je standardna članica hrvatske juniorske odbojkaške reprezentacije.

Već 1995. godine odbojkašice Kaštela postaju juniorske državne prvakinje, a Marijana je proglašena najboljim pucačem na kadetskom i juniorskom prvenstvu države. Iduće 1996. kaštelanske juniorke sa najboljom igračicom u momčadi Marijanom Ribičić, prvakinje su Hrvatske.

Nakon odlaska iz Kaštela Marijana od 1997. do 1999. godine igra u Zagrebu za *AOK Mladost* s kojim se natječe u državnoj i inter ligi. Nakon odlaska iz Zagreba sezonu 1999./2000. Marijana igra za *Odbojkaški klub Rijeka* s kojima u navedenoj sezoni osvaja prvenstvo i kup Hrvatske, te igra Ligu prvaka. Nakon odlaska iz Rijeke, Marijana je igrala u Francuskoj, potom se vraća u Split, zatim je u Grčkoj i Turskoj, kratko je u Šibeniku, a sezonu 2005./06. ponovno je u zagrebačkoj *Mladosti* s kojom osvaja prvenstvo Hrvatske. Nakon odlaska iz Zagreba Marijana igra po jednu sezonu u Vukovaru i Osijeku. Potom se ponovno vraća u Šibenik, gdje je u sezoni 2010./11. bila igračica i trener, te je odbojkašice Šibenika uvela iz 1. B u 1. A ligu.

U dresu hrvatske odbojkaške reprezentacije Marijana se doista naosvajala medalja. Sudjelovala je na Olimpijskim igrama 2000. godine u Sydneyju. Tri puta u dresu hrvatske reprezentacije osvojila je srebrne medalje na europskim prvenstvima. Bilo je to 1995. u Nizozemskoj, 1997. u Češkoj i 1999. u Italiji.

Navedene 1995. sa reprezentacijom Hrvatske osvaja četvrto mjesto na Svjetskom kupu u Japanu, a na istom natjecanju u Japanu sudjeluje 1999. U Japanu sa reprezentacijom nastupa i 1998. godine na Svjetskom prvenstvu. Na Drugim svjetskim vojnim igrama održanim u Zagrebu 1999. bila je dio momčadi koja je osvojila zlatnu medalju.

Ostvarila je Marijana Ribičić i odlične rezultate u odbojci na pijesku. Godine 2002. igrala je u paru s Tanjom Nikolić finale Hrvatskog kupa, a 2003. Marijana je u paru s Ani Barišić viceprvakinja Hrvatske i finalistica kupa.

Godine 2004. u paru s Tanjom Nikolić i 2005. u paru s Mirom Prnjak pobjedica je kupa Hrvatske, a iste 2005. dio je momčadi *Kluba odbojke na pijesku Žnjan* iz Splita, osvajača prvog klupskog prvenstva Hrvatske.

U izboru Hrvatskog olimpijskog odbora bila je članica najbolje hrvatske ekipe 1995., 1997. i 1999. godine.

Uz to još Marijana je student Kineziološkog fakulteta u Splitu, smjer odbojkaški trener, a odavno je već položila ispit za odbojkaškog trenera. Želja joj je svoje znanje prenositi na mlađe naraštaje.

Priznaje kako ide starija da je sve više vuče želja za povratkom u rodni Vukovar i da se u gradu na Vuki ponovno posveti odbojci. Kako kaže: "U mojem jedinom gradu, gradu heroju, kakav je bio i moj otac, gradu Vukovaru."

Kao autor nemam za kraj što istaknuti, doslovce sam ostao bez teksta, samo mogu konstatirati; "Marijana, svaka Vam čast."

ODBOJKA

Beti Rimac

Olimpijske igre Sydney 2000.

Zasigurno jedna od najboljih blokerica u povijesti hrvatske ženske odbojke.

Beti Rimac rođena je u Puli 14. siječnja 1976. godine. U rodnom gradu započela je odbojkašku karijeru, gdje je igrala za mlađe uzraste *Ženskog odbojkaškog kluba Pula*.

Kao izraziti talent koji se sigurno ne rađa svakog dana na odbojkaškim terenima, Beti je kao 14-godišnja djevojčica počela nastupati za prvu momčad, što nije ni čudno jer je po kvaliteti odskakala u svojoj generaciji mladih pulskih odbojkašica.

Za prvu momčad *Ženskog odbojkaškog kluba Pula* Beti Rimac nastupala je od 1990. do 1995. godine.

Vrlo rano bilo je jasno da je Beti igračica za mnogo veće odbojkaške sredine od glavnog grada Istre. Iako treba pošteno reći da se u Puli, desetljećima igra kvalitetna ženska odbojka, međutim, Beti je bila nesvakidašnji odbojkaški talent.

Stoga nije ni čudno da je prihvatila ponudu *Ženskog odbojkaškog kluba Rijeke* čija je igračica od 1995. do 1997. godine. Bilo je to vrijeme kada su Riječanke počele formirati jaku momčad koja će nekoliko godina kasnije dva puta osvojiti domaću duplu krunu. Ali tada u momčadi Rijeke nije bilo Beti Rimac, jer je od 1997. do 1999. godine igrala na krajnjem jugu Hrvatske, gdje je bila članica ženske odbojkaške momčadi *Dubrovačka banka* iz Dubovnika. Bilo je to zlatno doba dubrovačke ženske odbojke. Godine 1999. *Dubrovačka banka* osvojila je trostruku krunu. U domaćem natjecanju osvojile su prvenstvo i kup Hrvatske, a postale su i prvakinje Europe, što je uz rezultate vaterpolista Juga, najveći klupski uspjeh u povijesti sporta na području cijele Dubrovačko – neretvanske županije.

Pošto je ovo knjiga o ženama istaknimo i te dubrovačke odbojkaške heroine 1998. godine. Titulu prvakinja Europe osvojile su: Snježana Mijić, Slavica Kuzmanić, Beti Rimac, Jelena Čebukina, Ana Kaštelan, Biljana Gligorović, Tatjana Sidorenko, Mirela Delić, Dijana Urlić, Elena Godina, Tatiana Labzina, Elizaveta Tichtchenko i Elena Vassilevska. Navedena momčad proglašena je najboljom ženskom ekipom u Hrvatskoj za 1998. godinu u izboru Hrvatskog olimpijskog odbora i *Sportskih novosti*.

Isto tako Beti je bila u izboru Hrvatskog olimpijskog odbora članica najbolje ekipe 1999. godine.

Nakon povijesnog uspjeha u Dubrovniku, sezonu 1999./2000. Beti provodi i dalje u Dalmaciji, gdje je igračica *Ženskog odbojkaškog kluba Kaštela*, gdje se tradicionalno igra dobra ženska odbojka.

Potom se Beti odlučila da je vrijeme za odlazak u inozemstvo. Tako dio 2001. godine igra u Francuskoj gdje je članica kluba *Mulhouse*, ali se zadržala kratko, da bi sezonu 2001./02. igrala u Italiji, gdje je bila članica odbojkaške momčadi *Rio Marsi*.

Nakon nešto manje od dvije godine provedene u inozemstvu, pred početak odbojkaške sezone 2002./03., Beti se odlučila vratiti u Hrvatsku, gdje je u navedenoj sezoni igračica *Ženskog odbojkaškog kluba Vukovar/Vinkovci*.

Potom je otišla u Šibenik, gdje je od 2003. do 2007. godine bila igračica *Ženske odbojkaške momčadi Šibenik*, gdje je i završila igračku karijeru.

Beti Rimac nastupala je za kadetsku i juniorsku reprezentaciju Hrvatske, a nastupila je i na više velikih natjecanja.

Igrala je Beti na natjecanju Svjetskog kupa 1999. godine u Japanu. Na Europskom prvenstvu 1999. godine u Rimu bila je dio momčadi koja je osvojila srebrnu medalju. Igrala je još i na Europskom prvenstvu 2001. u Bugarskoj i 2005. u Zagrebu, kao i na Svjetskom prvenstvu 1998. u Japanu. Nastupila je Beti i na Svjetskim vojnim igrama 1999. godine u Zagrebu, gdje su naše odbojkašice osvojile zlatnu medalju.

Beti je posebno ponosna, uostalom zbog toga se i našla na stranicama ove knjige, što je bila dio hrvatske ženske odbojkaške reprezentacije koja je nastupila na Olimpijskim igrama 2000. u Sydneyju, čime je ostvarila san svakog sportaša o nastupu na olimpijskim igrama.

Po kvaliteti i svemu što je dala hrvatskog odbojci, a i općenito ovom sportu to je Beti nesumljivo i zaslužila. I danas ponosno ističe: „Ja sam olimpijka!“

Ta čast rezervirana je samo za odabrane, a Beti je jedna od njih.

ODBOJKA

Ingrid Siscovich

Olimpijske igre Sydney 2000.

Ingrid je bila dio najuspješnije generacije hrvatske odbojke u povijesti.

Ingrid Siscovich rođena je u Puli 6. lipnja 1980. godine. Sa odbojkom je počela u devetoj godini u *Odbojkaškom klubu Istarska banka*. U svom matičnom klubu Ingrid je igrala sve do odlaska iz Hrvatske 2000. godine. Kao izraziti odbojkaški talent u svom klubu, Ingrid je, za nevjerovati, već sa 13 godina počela nastupati za prvu momčad.

Bila je dio momčadi Istarske banke čije su mlađe kadetkinje od 1993. do 1997. godine četiri puta zaredom osvojile prvenstvo Hrvatske, a Ingrid je sve četiri godine bila proglašena najboljom igračicom prvenstva.

Godine 1997. kadetkinje *Istarske banke* prvakinja su Hrvatske, a Ingrid je, jasno, najbolja igračica prvenstva. Naredne 1998. godine juniorke Istarske banke prvakinja su Hrvatske, a Ingrid se ponovno zakitila titulom najbolje igračice u prvenstvu.

Cijelo vrijeme igranja za mlađe kadetkinje, kadetkinje i juniorke Ingrid je nastupala i za prvu momčad, a sezona 1999./2000. bila joj je zadnja sezona u Hrvatskoj odbojkaškoj ligi, gdje su odbojkašice *Istarske banke* osvojile treće mjesto. Potom sportski put Ingrid vodi u Italiju, gdje je igrala još dugi niz godina. U prvoj sezoni po dolasku u Italiju, onoj 2000./01. igra za *Tortoreto* u A2 talijanskoj odbojkaškoj ligi. Zatim je od 2001. do 2004. u prvoj talijanskoj odbojkaškoj ligi, gdje igra za momčad *Cerdisa Reggio Emilia*. Narednu sezonu 2004./05. Ingrid provodi u prvoj ligi, u momčadi *Original Marines Napoli*, da bi narednu 2005./06. bila odbojkašica momčadi *BBC Toyota Matera* iz A 2 lige.

Iduću sezonu 2006./07. Ingrid igra u Poljskoj, gdje nastupa za momčad *Muszynianka Fakro*, u prvoj ligi. Nakon jedne sezone provedene izvan Apeninskog poluotoka, narednu sezonu 2007./08. Ingrid je ponovno u Italiji, gdje igra za momčad *Yamamay Busto Arsizio*, također u prvoj ligi, da bi iduću sezonu 2008./09. igrala u talijanskoj A 2 ligi, gdje igra za momčad *Academia Benevento*.

Zatim se Ingrid vraća u Hrvatsku i sezonu 2009./10. igra u Poreču na prvenstvu države u odbojci na pijesku 2 x 2 igračice, i osvaja Hrvatski kup i drugo mjesto u prvenstvu Hrvatske.

Potom radi poroda prekida sa igranjem, a posljednja sezona koju je odigrala u karijeri je ona 2013./14., gdje je igrala u talijanskoj C ligi, a njezina momčad osvojila je prvo mjesto i ušla u B ligu.

Karijera Ingrid Siscovich i u dresu hrvatske odbojkaške reprezentacije prepuna je priznanja i trofeja. Debi u dresu sa hrvatskim grbom imala je 1995. godine na juniorskom prvenstvu Europe u Ankari. Godine 1997. Ingrid je najbolja igračica kadetskog prvenstva Europe u Slovačkoj, a naše djevojke osvajaju srebrnu medalju.

Iduće 1998. Ingrid igra na juniorskom prvenstvu Europe u Belgiji i Svjetskom seniorskom prvenstvu u Japanu. Sa seniorskom reprezentacijom igra na Svjetskom kupu 1999. Iste godine Ingrid igra u Bremenu na prvom kvalifikacijskom turniru za olimpijske igre, gdje naše djevojke osvajaju treće mjesto, a na Europskom prvenstvu u Rimu dio je seniorske reprezentacije koja osvaja srebrnu medalju. Treba reći i to da je Ingrid bila dio hrvatske odbojkaške momčadi koja je na Svjetskim vojnim igrama u Zagrebu 1999. godine, osvojila zlatnu medalju.

Početkom 2000. godine, Ingrid nastupa u Japanu na završnim kvalifikacijskim natjecanjima, gdje su naše djevojke izborile nastup na Olimpijskim igrama 2000. godine u Sydneyju.

Kao i svakom sportašu, tako će i Ingrid nastup na Olimpijskim igrama u Sydneyju 2000. godine ostati u najljepšoj uspomeni, gdje su naše djevojke osvojile sedmo mjesto.

Još je u reprezentaciji Ingrid nastupila na Europskom prvenstvu 2001. u Bugarskoj. Recimo i to da je Ingrid bila članica najbolje hrvatske ekipe u izboru Hrvatskog olimpijskog odbora 1999. godine.

Pred kraj karijere Ingrid se osposobila za trenerski rad u odbojci. Od 2009. godine član je talijanske trenerske federacije FIPAV i posjednica drugog stupnja trenerske iskaznice. Od 2009. do 2013. bila je trener mlađe kadetske, kadetske i juniorske momčadi i team manager C lige u Odbojkaškom klubu *Livorno*, a u sezoni 2013./14. trener je kadetske momčadi *Volley Massafra*, da bi u sezoni 2014./15. bila trener mlađe kadetske i kadetske momčadi *Comes Tempesta Taranto*.

Biografija sve govori. Ingrid je dio najveće generacije hrvatskih odbojkašica u povijesti.

JEDRENJE

Mateja Petronijević

Olimpijske igre Peking 2008.

Prva hrvatska jedriličarka na olimpijskim igrama.

Mateja Petronijević rođena je u Puli 1. rujna 1986. godine. Počela je jedriti s nepunih devet godina. Među njezinim školskim kolegama bilo je kaže „moderno“ baviti se nekim sportom, a Mateja, kada je razmišljala koji bi odabrala, prisjetila se prizora koji joj se kao maloj urezao u sjećanje: stotine bijelih jedara koje plove plavom morskom površinom.

Godine 2001. osvojila je naslov europske kadetske prvakinja u klasi *optimist*. Nakon *optimista* prešla je u klasu *Europa*, koja je tada bila ženski olimpijski jednosjed i u kojoj je pokušala ostvariti normu za Atenu 2004. Nakon što je Europa ispala iz olimpijskog programa prešla je u *laser radial*, ženski olimpijski jednosjed.

Godine 2005. osvojila je Mateja srebrnu medalju na Europskom prvenstvu u Izoli, u Sloveniji i broncu na Svjetskom kupu u Sailing Hyeresu u Francuskoj.

Od seniorskih rezultata u *laser radialu* izdvajamo deseto mjesto na Svjetskim jedriličarskim igrama 2006. Inače, članica je *Jedriličarskog kluba Uljanik Plovidba* iz Pule, a višegodišnji joj je trener Miljenko Zuban.

U ožujku 2008. Mateja Petronijević ispunila je na Svjetskom prvenstvu u klasi *radial* u Aucklandu, na Novom Zelandu olimpijsku normu za Peking.

Iz vrlo teške pozicije u završnim jedrenjima Mateja je izašla kao pobjednica. Jedrila je mirno, neopterećeno i sa 25. i 12. ulazom u posljednja dva plova stiga do 27. mjesta u konkurenciji 116 kormilarki, odnosno do petog mjesta od šest koje vode na Olimpijske igre u Peking.

„Prvenstvo je bilo napeto, a ja sam bila opuštena jer nisam očekivala da ću ispuniti olimpijsku normu. Počela sam studirati, pa u posljednje vrijeme nisam baš mnogo trenirala. Ali jako sam dobro jedrila, bila sam opuštena do kraja. Jako sam sretna. Sada ću se prihvatiti treninga, studij ću morati malo zapostaviti. Pronašla sam unutarnji mir koji mi je nedostajao. Presretna sam. Jedrim od devete godine, zadnjih nekoliko godina sve sam bila podredila Olimpijskim igrama i tek sad kad sam se nekako malo odmaknula od tog cilja sve je sjelo na svoje mjesto. Nadam se što boljem rezultatu na olimpijskim igrama.“ – izjavila je nakon što je ispunila normu za Peking, Mateja Petronijević, prva hrvatska jedriličarka koja je sudjelovala na olimpijskim igrama.

Svjetsko prvenstvo klase *laser radial* u Aucklandu bilo je vrlo neizvjesno, a uvjeti za jedrenje teški. Prevladavao je lagani vjetar. Dvadeset i tri nacije s 50-tak natjecateljica napadale su šest zadnjih mjesta za Olimpijske igre. Od prvog dana Hrvatska je bila blizu norme. Najprije je tu poziciju zauzela Gea Barbić iz *Jedriličarskog kluba Vega* iz Pule, potom Tina Mihelić iz *Galeba* iz Kostrene. Mateju je opterećivala diskvalifikacija iz drugog plova prvenstva. Čim je to odbacila, uskočila je u borbu za norme. U finalnu zlatnu skupinu nakon kvalifikacija plasirale su se Mihelić i Petronijević.

Predzadnji dan Svjetskog prvenstva bio je gotovo koban za Hrvatsku. I Tina i Mateja pale su u poretku, ispale su iz kruga šest nacija, bile su osma nacija i činilo se da je stvar izgubljena. Međutim, Petronijević je uspjela smireno odjedriti i u zadnja dva plova Svjetskog prvenstva prekočiti Dansku i Rusiju te stići do vize za Olimpijske igre u Peking.

„Od svih svojih kolegica s kojima sam počela jedriti, jedino sam ja otišla ovako daleko. Neke nisu mogle uskladiti treninge i natjecanja s poslom, druge su se poudavale, a tko zna što bi bilo sa mnom da iza sebe nisam imala jak klub.“ – kaže Mateja potkrepljujući to vrtoglavih svotama koje treba uložiti u ovaj sport. Na startu je trebalo izdvojiti sedamdeset tisuća kuna za kupnju četvrtometarske jedrilice. Potom čak dvjesto pedeset tisuća kuna za troškove pet, šest regata koliko ih Mateja odvozi svake godine. No nije sve u novcu, te završava: „Sretna sam što sam jedrilicom oplovila svijet, ali onaj tko ovaj sport ne voli, na moru bi se osjećao kao mrav u orahovoj ljuski. Jedrenje može biti opasno, čak i pogibljeno. Mi žene moramo se pomiriti da nam, zbog vjetra, sunca i morskih kapljica koža prerano ostari i nabor se, prsti odebljaju od škota. Međutim, nastup na olimpijskim igrama i radost sporta ništa ne može nadoknaditi.“

JEDRENJE

Tina Mihelić

Olimpijske igre London 2012.

Ona u jedrilici pokorava svijet. Jedri u klasi *laser radial*. Tina Mihelić rođena je u Rijeci 30. prosinca 1988. godine. Po uzoru na starijeg brata jedriti je počela s devet godina. Tina se prisjeća početaka: „Jedrenje mi je u početku bilo užas! Brat je odmah bio oduševljen, a ja sam samo zbog njega trenirala smišljajući valjan razlog da prestanem. Jedini razlog zbog kojeg sam ostala bio je što mi je tata kupio pojas i meni se činilo da je uložio previše novca i da ga ne smijem razočarati. Tako sam nastavila trenirati i pomalo učila, svladavala vještine i stjecala znanja. U početku smo jedrili u opatijskom klubu, a po preseljenju u Matulje od 2001. svakodnevno smo putovali pola sata u jednom smjeru do Kostrene u *Jedriličarski klub Galeb*, a ponekad i dvaput dnevno i tako narednih sedam godina, što je bilo iznimno naporno. Kako smo bili djeca, roditelji su nas svaki put vozili i čekali satima da završimo s obvezama.“

Prvi veliki međunarodni uspjeh stigao je 2002. godine kada je osvojila europsko kadetsko srebro. Medalje su se nakon toga samo slagale – svjetska kadetska momčadska bronca, juniorsko svjetsko zlato i srebro te juniorsko europsko srebro.

Za Tinu je 2009. godina ipak bila iznimna, ali i ne samo za nju, već i za hrvatsko žensko jedrenje uopće jer je na Europskom seniorskom prvenstvu u Charlottenlundu osvojila zlatnu medalju što je bila prva seniorska medalja uopće u povijesti hrvatskog ženskog jedrenja u olimpijskoj disciplini, isto kao i srebrna medalja u ukupnom plasmanu svjetskog kupa.

Navedene 2009. godine Tina je na Mediteranskim igrama u Pescari osvojila srebrnu medalju, a 2013. u Mersinu zlatnu. Godine 2009. odlučila se na promjenu sredine. Njen neosporan potencijal prepoznao je vrsni trener Tonči Antunović-Graja koji joj je „udahnuo“ novi vjetar i strelovitim brzinom doveo je među svjetsku elitu.

Godine 2010. na Europskom prvenstvu u Tallinu uvjerljivo je obranila naslov europske prvakinja, a naredne 2011. na Europskom prvenstvu u Helsinkiju je srebrna, a na istom natjecanju 2014. u Splitu ponovno je srebrna.

Najveći uspjeh u dosadašnjoj karijeri Tina Mihelić postigla je 2013. godine kada je na Svjetskom prvenstvu u Rizhau osvojila zlatnu medalju. Bila je to prva hrvatska seniorska ženska svjetska medalja u povijesti. Iste godine na Mediteranskim igrama u Mersinu osvojila je zlatnu medalju. Na natjecanju Europskog kupa u Kielu u lipnju 2015. osvojila je srebrnu medalju.

No vratimo se na 8. listopada 2013. godine kada je Tina pokorila svijet. Posljednji dan, posljednja dva plova ušla je s velikih jedanaest bodova prednosti i lako ih obranila, makar se Finkinja Tuula Tenkanen primakla u konačnica na četiri boda zaostatka. No to je samo privid, neizvjesnosti uopće nije bilo jer je Mihelić od početka do kraja kontrolirala sve.

„Uvjeti su bili idealni, a Finkinja je stvarno vrhunski jedrila“ – ostala je skromna Tina kakva je i uvijek.

Po ostvarenju velikog Tininog uspjeha jedan čovjek bio je posebno ponosan i sretan. Bio je to njezin trener Tonči Antunović-Graja, koji je na neki način Tinu i doveo u splitski Labud, koji je izjavio: „Znali smo da će uvjeti biti svakakvi, od bonace do jakog vjetra, no Tina je svestrana, njoj ništa nije problem. Bolje je jedrila u finalu nego u kvalifikacijama. Sada kada sam pogledao sve i analizirao sve, vidim da je u ukupnim bodovima, bez odbacivanja, duplo bolja od Finkinje. Ja sam joj prigovarao i upozoravao je na sitne pogreške dok je natjecanje trajalo, tek sam na kraju shvatio koliko je kvalitetno jedrila i koliko je bila superiorna.“

Ni Tina nije mogla skriti emocije: „Još nisam potpuno svjesna što sam napravila, ali znam da sam presretna i da sam ostvarila snove. Lijepo je znati da sam prva žena koja je osvojila svjetsku seniorsku medalju za Hrvatsku, pa još zlatnu. Nadam se da će u budućnosti biti cura koje će me nadmašiti, biti uspješnije od mene.“

Nakon velikog Tininog uspjeha jedan portal je napisao: „Tina na ponos svita i Splita“. Proširimo misao jer Tina je na ponos svita i Splita, ali i cijele Hrvatske, rodne Rijeke, a najprije svojih roditelja i neumornog trenera Tonča Antunovića.

Nastupila je Tina na Olimpijskim igrama 2012. u Londonu., a 2011. godine dobila je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar.

JEDRENJE

Enia Ninčević

Olimpijske igre London 2012.

Priča o Eniji Ninčević dijelom je priča i o njezinoj partnerici Romani Župan. Enia Ninčević rođena je Splitu 9. srpnja 1990. godine. Kada se rodiš u „najsportskijem gradu na svitu“ jasno je da si predodređen za sport, kao što je junakinja ove naše priče.

Enia je prve jedriličarske korake napravila u Opatiji, sa osam godina, slijedeći starijeg brata i oca. U kadetskom uzrastu, u klasi optimist Enia je pokazala iznimni talent, uspješno konkurirajući dječacima i zasad je u povijesti hrvatskog jedrenja jedina kormilarica koja je uspjela osvojiti kadetski naslov državnog prvaka u ukupnoj mješovitoj konkurenciji 2005. godine. Među njenim reprezentativnim nastupima u najmlađem uzrastu ističe se četvrto mjesto na Europskom prvenstvu za klasu optimist 2002. godine.

Igrom sudbine spojile su se ove dvije djevojke 2005. godine. Koju godinu ranije Enia Ninčević je zahvaljujući prijateljstvu s obitelji Fantela iz matičnog *Jedriličarskog kluba Opatija* prešla u zadarski *Sveti Krševan* i praktički svakog vikenda putovala na treninge u Zadar. Kad je s napunjenih 15 godina završila kadetski staž za novu klasu izabran je dvojac 470. Tražila se partnerica, odnosno flokistica.

Splet okolnosti i poznanstava spojio je Eniu i Romanu. Treba reći da je Romana tada već bila djevojka sa 18 godina. Ekspeminent se pokazao više nego uspješnim. Godine 2007. Romana i Enia stacionirale su se u *Jedriličarskom klubu Uskok*. Čak sedam godina uporno su vježbale, jedrile od regate do regate, toliko žulja na rukama dobile, da su im dlanovi više otvrdnuli dok nisu postigle ono što sanja svaki sportaš, a to je odlazak na olimpijske igre.

Na Svjetskom prvenstvu klase 470 u Barceloni 2012. godine, sakupljali su se posljednji bodovi za odlazak u London 2012. Naše djevojke jedna su drugoj dale riječ: „Sad ili nikad.“

Kako je jedrenje dosta težak i do kraja neizvjestan sport, bilo je neizvjesno sve do zadnjeg plova, koji je odlučio da Hrvatska prvi put ima jednu žensku posadu u jedrenju na olimpijskim igrama. U odlučujućem plovu trebalo, je i snage, i taktike i živaca. Ali Enia i Romana imali su sve što je trebalo kada je bilo najpotrebnije. Ostvarile su povijesni uspjeh koji će trajno stajati u analima hrvatskog sporta, da su Romana i Enie prve hrvaticе koje su se u jedriličarskom dvojcu plasirale na olimpijske igre.

Završnica Svjetskog prvenstva u Barceloni, bila je više nego dramatična. Romana i Enia od starta su kontrolirale situaciju i na oznaci kursa okretale se ispred Austrijanki i Ruskinja. Pred kraj bilo je teško, u jednom trenutku čak i neizvjesno, ali Romana i Enia uspjele su izdržati kada je bilo najteže i zagrljene uplovile su u cilj. Potekle su tada suze radosti, kao da Romana i Enia tada nisu mogle vjerovati da su ispisale povijest hrvatskog jedrenja, a Enia je tada izjavila: „Znale smo da tu moramo jedriti bez nekih velikih grešaka.“

Prvi dio prvenstva je prošao jako dobro, znale smo da moramo ući u zlatnu skupinu, to smo i napravile. Prva dva dana finala bili su uvjeti koji nam stvarno nisu odgovarali, bilo je uspona, padova, suza, smijeha, svega, ali kad se sve na kraju zbroji drago mi je da sam proživjela jednu ovako napetu regatu, još jedan plus u iskustvu. Jedva čekam doći doma i proslaviti sa svima koji su nam dali podršku, a bilo ih je jako puno.“

Na Olimpijskim igrama u Londonu Enia i Romana u klasi 470 osvojile su 17. mjesto. Možda su mogle i bolje, ali treba priznati da su olimpijske igre ipak posebno natjecanje, gdje je i samo prisustvo na igrama i natjecanje veliki uspjeh.

I nakon Igara u Londonu, Enia Ninčević i Romana Župan nastavljaju sa odličnim rezultatima na brojnim regatama svjetskog prvenstva, svjetskog kupa, kao i na ostalim natjecanjima.

Recimo i to da su Enia Ninčević i Romana Župan na Mediteranskim igrama 2013. u Mersinu, u svojoj klasi 470 osvojile srebrnu medalju.

Dvije skromne djevojke, koje postižu sportske rezultate na radost cijele Hrvatske.

JEDRENJE

Romana Župan

Olimpijske igre London 2012.

Teško je ispričati priču od ovoj zadarskoj jedriličarki, bez dotaknuti se njezine partnerice iz jedrilice Enie Ninčević. Romana Župan rođena je u Zadru 22. svibnja 1987. godine. Članica je *Jedriličarskog kluba Uskok* iz Zadra. U djetinjstvu nije niti sanjala o jedrenju. Bavila se sportom, međutim, njezina domena bili su latinsko – američki plesovi. Prst sudbine spojio je Romanu i Eniu 2005. godine. Spletom okolnosti Romana je u brod prvi put sjela sa 18 godina. Vrlo brzo plesne cipelice zamijenila je jedriličarskim čizmama, a haljinice neophodnom opremom. Trebalo je sedam godina da Enia i Romana dođu do zajedničkog cilja. Na vrlo dramatičnom Svjetskom prvenstvu klase 470 2012. godine u španjolskoj Barceloni, Enia i Romana uspjele su se plasirati na Olimpijske igre 2012. u Londonu.

Doslovce zadnji plov odlučio je o zadnjim sudionicama olimpijske regate, a Romana i Enia su izvršnim taktičkim jedrenjem postale prvi hrvatski ženski jedriličarski dvojac na olimpijskim igrama.

U vrlo dramatičnoj završnici Svjetskog prvenstva u Barceloni Enia i Romana od starta su kontrolirale situaciju i oznaku za oznakom kursa okretale ispred Austrijanki i Ruskinja. Uspjele su tako do cilja izdržati i zagrljene su uplo-vile u cilj.

Presretna Romana tada je izjavila: „Hvala svima koji su nas podržali cijelo ovo vrijeme. Bez vas to ne bi bilo to i još sto puta hvala. Napravili smo sve što smo planirali i to je urodilo plodom, jako sam sretna i mislim da još uvijek nisam skroz svjesna što se događa. Iako je more bilo hladno, skočila sam u njega kad sam doznala da ćemo ići na Igre! Ništa me nije moglo zaustaviti. Presretne smo, dakako, a u London, ćemo otići bez prevelikog pritiska, pokušati ćemo napraviti najviše što bude moguće.“

Plasmanom Enie Ninčević i Romane Župan na Olimpijske igre u Londonu 2012. više nego stoljetna priča o zadarskom jedrenju se nastavlja. Zasiurno na najvećoj razini dosada. Ovim uspjehom uz jedriličare Zadar je izrastao u jednu od najkvalitetnijih i najprepoznatljivijih europskih jedriličarskih postaja i da se dalje u tome smislu razvija.

Koliko se Zadar uspjesima muške posade, ali i uspjesima Romane Župan i Enie Ninčević uzdigao u svijetu jedrenja najbolje potvrđuje izjava Gorana Pettersona, predsjednika ISAF-a, koji je nakon posjeta Zadru i Jedriličarskom klubu Uskok i provjere mogućnosti organiziranja najvećih natjecanja opraštajući se s kapetanom Ivom Mustačem rekao: „Kada sam sve ovo vidio čime raspolažete, resurse firme i kluba, ne ide mi se iz Zadra. Siguran sam da će kod vas sve organizacije prvenstava biti obavljene na najbolji mogući način, a ja osobnu ću doći sigurno živjeti u vaš prekrasni grad.“

Na Olimpijskim igrama u Londonu Enia Ninčević i Romana Župan u klasi 470 završile su na 17. mjestu.

Treba reći da su Enia i Romana osvajale i medalje za Republiku Hrvatsku. Bilo je to na Mediteranskim igrama u Mersinu 2013., gdje su osvojile srebrnu medalju.

I prije i poslije Londonu, dvojac Ninčević – Župan na brojnim regata svjetskog kupa i svjetskog prvenstva ostvaruju zapažene uspjehe.

Ove dvije djevojke zasigurno su budućnost hrvatskog jedrenja. Još su dovoljno mlade da mogu nastaviti sa uspješnim jedrenjem, ali sada imaju i preko potrebno iskustvo za još bolje rezultate.

Poznato je da nijedna posada od dvojca pa dalje ne funkcionira ukoliko u njoj sve ne štima, posebno zajedništvo. Romana i Enia, u tome doista mogu biti primjer mnogima. Ona zbilja funkcioniraju kao jedna, a to je preduvjet njihovih uspjeha.

I u privatnom životu Romana je vrlo draga osoba, ali vrlo jakog karaktera, koja čvrsto stoji na zemlji i uvijek zna što hoće. Zato i uspijeva u ovom za žene ipak ponekad napornom sportu.

Sve u svemu, ove dvije vrijedne djevojke, Romana Župan i Enia Ninčević su sadašnjost i budućnost hrvatskog jedrenja čime nastavljaju tradiciju ovog sporta naše mediteranske zemlje.

DALJINSKO PLIVANJE

Karla Šitić

Olimpijske igre London 2012.

Prva hrvatska olimpijka u daljinskom plivanju.

Karla Šitić rođena je u Splitu 6. travnja 1992. godine. Članica je *Plivačkog kluba Grdelin* iz Splita. Velika odricanja donijela su Karli odlične rezultate na svjetskoj maratonskoj sceni. Studentica Kineziološkog fakulteta u Splitu, nizom je izvrsnih nastupa na utrkama na 10 kilometara osvojila četvrto mjesto u ukupnom poretku 2009. i 2010. godine na svjetskoj rang-listi. Najbolji nastup ostvarila je u argentinskom Rio Negru 2010., gdje je osvojila drugo mjesto. Na Svjetskim prvenstvima u Kanadi 2010. zauzela je deseto mjesto na 5 kilometara, a u Šangaju 2011. bila je dvanaesta na 25 kilometara.

Na Europskim prvenstvima na jezeru Balaton 2010. bila je osma na 25 kilometara i jedanaesta na 10 kilometara, dok je u izraelskom Eilat 2011. bila peta na 10 kilometara. Osim što je šest puta osvojila naslove hrvatske prvakinja na Faros maratonu, Karla je dvaput zablistala na pobjedničkom postolju Grand Prix maratona u Ohridu 2010. i 2011., te Šapcu 2011. godine.

Vrhunac dosadašnje Karline sportske karijere je nastup na Olimpijskim igrama u Londonu 2012. godine, gdje je kao prva hrvatska olimpijka u daljinskom plivanju, na stazi u Hyde Parku nastupila u utrci na 10 kilometara i među 25 najboljih maratonki iz cijelog svijeta zauzela odlično 12 mjesto.

Uz to je nastupila i na Univerzijadi u Ruskom Kazanu 2013. godine. Tamo je Karla bila jedina medaljom ovjenčana hrvatska sportašica. Osvojila je broncu u plivačkoj utrci na deset kilometara i tako posljednjeg dana Univerzijade upisala Hrvatsku na mapu 70 zemalja koje su osvojile medalje.

U 2013. godini Karla je osvojila i drugo mjesto na prvoj utrci FINA Grand Prix-a dugoj 15 kilometara u argentinskom Rosariu, a potom je osvojila izvrsno četvrto mjesto na 88 kilometara dugom, najdužem natjecateljskom maratonu na svijetu – od Hernandariasa do Parane. Za taj joj je rezultat trebalo 10 sati 13 minuta i 45 sekundi. Karla je ovim ušla u povijest hrvatskog daljinskog plivanja kao plivač s najdužom isplivanom stazom.

Karla Šitić dolazi iz plivačke obitelji, budući da joj se i otac Slaven natjecao u ovom sportu, a on je sada i trener u Hrvatskom savezu daljinskog plivanja. Uz to joj se i mlađa sestra Ivana bavi daljinskim plivanjem, brat Ivan juniorski je prvak Europe. Cijela obitelj u jednom sportu.

„Kad sam počela trenirati plivanje, plivala sam isključivo bazenske discipline. Maraton je došao tek kasnije. Počela sam sa 1.5 kilometara, a onda sam pomalo nastupala i na većim maratonima u okviru Cro – Cupa. Na svjetskim i europskim prvenstvima nastupala sam na 5, 10 i 25 kilometara“ – govori Karla Šitić.

O nastupu u Londonu 2012, govori: „Nastup na Olimpijskim igrama definitivno je nešto najbolje što mi se dogodilo u sportskom svijetu. Sam dolazak u selo bio je doživljaj za sebe, a utrka pred tolikom publikom, gdje sam predstavljala svoju domovinu, neopisiv je osjećaj“ – prisjeća se 23 – godišnja Splitsanka.

Rado Karla ističe i Univerzijadu u Kazanu 2013., gdje je osvojila broncu, tada jedinu medalju za Hrvatsku: „Univerzijada je isto tako mnogo značila za mene, tim više što sam mjesec dana prije nastupa ozbiljno ozlijedila koljeno na gimnastici pri Kineziološkom fakultetu u Zagrebu. Zadobila sam rupturu prednjeg križnog ligamenta i oba meniskusa. Nakon toga nisam bila sigurna hoću li uopće doživjeti Kazan, a o medalji da i ne govorim. Jednostavno jaka želja i pomisao na to što sam sve prošla su me vodili kroz utrku i uspjela sam.“ – zaključuje Šitićeva.

Jedna zanimljivost vezana za Univerzijade i plivačku obitelj Šitić. Karlin otac Slaven nastupio je na Univerzijadi 1987. godine održanoj u Zagrebu, a i Karli je velika želja zaplivati pred domaćom publikom na tom natjecanju, te ističe: „Smatram da će organizacija Europske univerzijade u Zagrebu i Rijeci 2016. mnogo značiti za studentski sport u Hrvatskoj, ali i za sport općenito. Sport se treba promovirati u svakom smislu, a ovakav događaj je nešto uistinu predivno jer okuplja veliki broj mladih ljudi koji dijele isti osjećaj povezanosti i pripadnosti sportu i edukaciji“ – zaključuje Karla.

Na prvim Mediteranskim igrama na pijesku 2015. u Pescari osvojila je brončanu medalju.

Ona je koliko današnjost, toliko i budućnost hrvatskog daljinskog plivanja. Ima volju, talent i već stečeno dragocjeno iskustvo koje će joj biti neophodno u daljnoj karijeri, gdje će i dalje rezultatima uveseljavati hrvatsku sportsku javnost.

Marijana Mišković

Olimpijske igre London 2012.

Prva hrvatska judašica na olimpijskim igrama.

Marijana Mišković rođena je u Splitu 8. srpnja 1982. godine. Marijana je kao i mnoga djeca u školi trenirala sve i svašta. Htjela je u atletiku, ali bilo joj je daleko do Parka mladeži. Pokojni je stric odveo na judo koji su trenirala i njegova djeca. Tko bi tog dana rekao da će upravo Marijana biti prva Hrvatica koja će u ovom sportu nastupiti na olimpijskim igrama.

Roditelji protiv njezine odluke nisu imali ništa. Imala je najprije rezultate, pa su krenula putovanja, potom trofeji i sve ostalo što sport nosi sa sobom.

Prije Olimpijskih igara u Londonu Marijana je imala godinu i pol pauze zbog ozljede ramena, pa je došao problem sa okoštavanjem na desnoj ruci.

Dva mjeseca nakon poroda bila je na treningu, isplatilo se. Kao kruna stigao je London.

Otkako je Marijana postala evidentirani kandidat za London, Hrvatski olimpijski odbor maksimalno ju je podržavao. Kako u kvalifikacijama za igre, tako i u pripremama. Pripremala se u Castel de Felsu pokraj Barcelone, prije toga bila je u Pragu. Išla je zbog sparinga, to je najvažnije, bez toga se ne može napredovati. Napredak je bio strahovit. Od onoga „ajme da se plasirat“ do snova o olimpijskoj medalji.

Marijana je članica splitskog judo kluba *Student*. Na Olimpijskim igrama u Londonu nastupala je u kategoriji do 63 kilograma. Pred Igre je bila 16. na svjetskoj rang-listi i 12. na olimpijskoj listi.

Tu su i Marijanini brojni trofeji sa velikih natjecanja koja su prethodila Londonu.

Svakako najveći uspjeh ostvarila je na Europskom prvenstvu u Tbilisiju 2009. godine, gdje je osvojila brončanu medalju. Te godine osvojila je i zlato na Svjetskom kupu u Beču.

Značajniji međunarodni uspjeh Marijana je ostvarila 2010., kada je osvojila peta mjesta na Grand Prixu u Rotterdamu i Tunisu.

Godine 2011. Marijana Mišković osvojila je prvo mjesto na World Cupu u Portoriku, San Salvadoru i Rimu. Iste godine na istom natjecanju osvojila je drugo mjesto u Lisabonu, i treće mjesto na Grand Prixu u Abu Dhabiju.

Pred odlazak u London 2012. Marijana je osvojila peto mjesto na Grand Slamu u Parizu.

U postolimpijskoj godini Marijana Mišković je nastavila sa dobrim rezultatima. Tako je 2013. na Grand Slamu u Bakuu osvojila treće mjesto. Isto mjesto, iste godine osvojila je na Grand Prixu u Rijeci. Na Mediteranskim igrama u Mersinu 2013. osvojila je zlatnu medalju.

Već duži niz godina Marijana Mišković je prvakinja ili viceprvakinja Hrvatske u judu u disciplini do 63 kilograma. Uz to sve, od 2013. godine u svom judo klubu *Student* radi kao trenerica.

Ključni trenutak na putu k uspjehu bio je prvi Marijanin reprezentativni nastup na Europskoj olimpijadi mladih 1997., gdje se kako kaže susrela sa stvarnošću i uvidjela kako treba puno više truda i rada da bi se došlo do međunarodnih rezultata. Pojačala je treninge na dva puta dnevno po dva sata i rezultati su se nizali. Već 1998. na Olimpijadi mladih u Londonu, postigla je kao kadetkinja najbolji judaški rezultat od osnutka Republike Hrvatske – bila je sedma u kategoriji do 57 kilograma. Godine 1999. Hrvatskoj je donijela prvu juniorsku medalju sa Svjetskog kupa osvojivši broncu u mađarskom Paksu. Nizale su se godine odličnih rezultata, posebice na natjecanjima Svjetskog kupa u juniorskoj kategoriji; zlato u češkom Jičinu 2000. i srebro u Paksu 2001.

Tada su nastupile spomenute ozljede. Marijana je tako propustila Atenu 2004. Ni s Olimpijskim igrama u Pekingu nije imala sreće. Prema ondašnjem kriteriju Europa je slala na Olimpijske igre 2008. pet najboljih judašica u kategoriji do 63 kilograma. Marijana je bila šesta.

Novi olimpijski ciklus bio je Marijanin. Sve kockice u mozaiku su se posložile 2009. godine o čemu Marijana voli reći: „To je definitivno bila moja godina! Te sam godine diplomirala i postigla niz dobrih rezultata.“ Neposredno prije odlaska u Tbilisi, gdje je postala brončana na europskom prvenstvu, saznala je da je trudna. Nakon liječničkog pregleda odlučila je ipak putovati i nastupiti.

Sudjelovala je na prvim Europskim igrama 2015. godine u Bakuu.

SKIJANJE

Nada Birko-Kustec

Zimske olimpijske igre Oslo 1952., Cortina d'Ampezzo 1956.

Prva Hrvatica koja je nastupila na zimskim olimpijskim igrama.

Nada Birko – Kustec rođena je Mrkoplju, u srcu Gorskog kotara 2. siječnja 1931. godine. U rodnom mjestu, gdje je provela djetinjstvo, poput svojih vršnjaka napravila je prve skijaške korake. Bio je to začetak jedne velike i impresivne karijere. Bila je članica skijaških klubova *Bijele strijele* iz Mrkoplja i *Goranin* iz Delnica. Najuspješnija je skijašica Gorskog kotara svih vremena. Bila je stalna članica državne i olimpijske reprezentacije Jugoslavije.

Njezin najveći uspjeh bila je titula omladinske prvakinje Jugoslavije 1948. u skijaškom trčanju na 4 kilometra. Od pobjede na izbornom natjecanju na Planici 1949. godine preuzela je vodeće mjesto u Jugoslaviji u disciplini skijaškog trčanja i zadržala sve do kraja sezone 1954. godine. Dvostruka je državna prvakinja 1950. i 1954. godine na seniorskom prvenstvu države u trčanju na 10 kilometara i članica pobjedničke štafete 3 x 5 kilometara. Na 6. Zimskim olimpijskim igrama 1952. u Oslu, kao članica *SK Bijele strijele* iz Mrkoplja, osvojila je 14. mjesto u utrci na 10 kilometara, a na natjecanju za Kup Kurikala 1954. 10. mjesto. Za *Skijaški klub Goranin* iz Delnica nastupa od 1955. godine. Bila je višegodišnja republička i državna prvakinja u skijaškim utakama za omladinke i članice. Čak osam puta bila je prvakinja Jugoslavije u svojoj disciplini.

Na VII. Zimskim olimpijskim igrama 1956. u Cortini d'Ampezzo u trčanju na deset kilometara osvojila je 35. mjesto, a u štafeti 3 x 5 kilometara zajedno sa Blaženkom Vodenlić i Amalijom Belaj je osvojila deveto mjesto, što je tada predstavljalo veliki uspjeh. Natjecala se sve do 1963. godine.

Ali od svih rezultata, po riječima same Nade, najdraža joj je pobjeda na državnom prvenstvu održanom 1954. u Mrkoplju, gdje su hrvatske skijašice pobijedila svoje najveće suparnice Slovenke.

Nakon pobjede na 10 kilometara, u štafeti 3 x 5 kilometara vodila se ogorčena borba između momčadi Slovenije i Hrvatske. U drugoj izmjeni su Slovenke prešle u vodstvo, ali u posljednjoj dionici Nada Birko je osigurala Hrvatskoj uvjerljivu pobjedu. Uslijedilo je čestitanje oduševljenih Mrkopljanaca i veliko slavlje.

Jednu lijepu priču o skijaškom trčanju i Mrkoplju ispričali su hrvatska skijašica Nada Birko – Kustec rodom iz tog mjesta i liječnik Georg Jura Foglar, član Jugoslavenskog skijaškog saveza koji već desetljećima živi u Švicarskoj.

Poratne 1952. Jugoslavenskom skijaškom savezu je prvi put stigao poziv da sudjeluje na nekom natjecanju u Švicarskoj. U Grindelwaldu je *Ženski skijaški klub*, grindelvalški *Schweizer Damen Skiklub*, organizirao natjecanje u skijaškom trčanju za žene. Većina skijaša koje je tada naš Savez trenirao tradicionalno je bila iz Slovenije i Hrvatske. Na natjecanje u Grindelwald krenule je mala ekipa u kojoj su bile Slovenka Angela Kordež i Hrvatica Nada Birko.

„Po dolasku u Grindelwald nismo imali trenutka predaha“ – sjeća se Nada Birko-Kustec, „sljedeće jutro su nas dovele ravno do staze gdje sam odmah stala na skije i počela s treningom. Moja disciplina je bila deset kilometara. Bila sam deseta. Imala sam tada 21 godinu.“

Konkurencija je bila vrlo jaka jer su na natjecanju sudjelovale i Ruskinje i Skandinavke. Tamo su bile i Talijanke, koje su bile oduševljene nastupom naših skijašica pa su ih pozvale da na povratku skrenu na natjecanje u Tarvisio, što je prihvaćeno s oduševljenjem.

„Za put u Tarvisio morao sam preko Zagreba zvati u Beograd, da nam ga odobre“ – kaže dr. Foglar. „Odobrenje smo dobili i nakon pet dana u Grindelwaldu vrlo rado krenuli dalje. Nastup u Tarvisiu također je bio uspješan. Naša slovenska kolegica osvojila je prvo mjesto. Međutim, povratak je bio prava anegdota. Povratak vlakom bio je jedino moguće prema Veneciji, odnosno Udinama, pa južno u Trst, što je bio prekomjerni obilazak. Granični prijelaz u Sloveniji udaljen je naime od Tarvisija svega nekoliko kilometara. No to je bio malogranični prijelaz, dozvoljen samo za pješake, a mi auto ni tako nismo imali. Talijani su nas zato odveli do granice, a za ostatak puta nam posudili, zapravo poklonili sanjke. Na njih smo metnuli prtljagu i krenuli pješke prema kolodvoru na Planici – jedan muškarac, dvije žene, tri para skija i jedan pokal.“

Bilo je to jedno drugo vrijeme života, sporta i sportskih natjecanja.

SKIJANJE

Blaženka Vodenlić

Zimske olimpijske igre Cortina d' Ampezzo 1956.

Jedna od prvih naših sportašica na zimskim olimpijskim igrama.

Blaženka Vodenlić rođena je u Delnicama 13. kolovoza 1935. godine. Završila je gimnaziju. Bila je članica *Skijaškog kluba Goranin* iz Delnica. Druga je najuspješnija natjecateljica Gorskog kotara i Hrvatske svoga doba. Bila je stalna članica skijaške reprezentacije Jugoslavije od 1953. godine.

Nastupala je za reprezentaciju Jugoslavije na VII. Zimskim olimpijskim igrama koje su 1956. godine održane u talijanskom skijalištu Cortina d' Ampezzo. Na ovim igrama Blaženka se natjecala u dvije discipline. U trci na 10 kilometara osvojila je 36. mjesto, a u štafeti 3 x 5 kilometara reprezentaciju Jugoslavije zastupala je zajedno s našom Nadom Birko-Kustec i Slovenkom Amalijom Belaj. Na kraju su zauzeli za naše skijaške pojmove u to vrijeme visoko deveto mjesto.

Blaženka Vodenlić imala je dosta uspjeha tijekom karijere, pa da neke i istaknemo. Bila je omladinska i seniorska prvakinja Hrvatske i Jugoslavije za skijašice 1955. godine u utrci na 10 kilometara. Sudjelovala je Blaženka i u pobjedničkim štafetama 3 x 5 kilometara na prvenstvima Jugoslavije 1954. i 1955. godine. Treba reći da je Blaženka Vodenlić osvojila 13. mjesto na Međunarodnom natjecanju žena u Grindewaldu. Uz to bila je višestruka omladinska i seniorska prvakinja Gorskog kotara i Hrvatske.

Malo je poznato u javnosti da se Blaženka Vodenlić bavila i atletikom. Godine 1955. na atletskom natjecanju skijaša Hrvatske osvojila je prva mjesta u trčanju na 100 i 1500 metara, skoku u vis i skoku u dalj.

Sa suprugom Sašom Vodenlićem 1959. godine odlazi u redove košarkašica mariborskog Branika, što znači da je Blaženka nakon završetka skijaške karijere još neko vrijeme ostala u sportu, ali pod koševima. Bila su to tada takva sportska vremena, kada su se sportaši okušavali u više sportova, za što je primjer i Blaženka Vodenlić.

Nije čudno što je prvi i možemo reći osnovni sport Blaženke Vodenlić bilo baš skijanje. Kao što je poznato rođena je u Delnicama, a bila je i članica delničkog skijaškog kluba.

Prva skijaška natjecanja u Gorskom kotaru i uz njih tečajevi skijanja održani su u Delnicama 1910. i 1911. godine. Glede toga za Delnice se s pravom može reći da su kolijevka skijaškog sporta u Hrvatskoj. Svako dijete u tom kraju nakon što prohoda, prvo što nauči je skijati, pa je takvo djetinjstvo bilo zasigurno i ono Blaženke Vodenlić.

U vrijeme karijere Blaženke Vodenlić u Delnicama se održavao rekordan broj natjecanja na snijegu u Hrvatskoj. Svi sportaši koji su iole postizali nekakve uspjehe na prvenstvima Jugoslavije, a da su dolazili iz Hrvatske, bili su iz Gorskog kotara, a naročiti iz *Skijaškog kluba Goranin*, koji je tada bio jedan od najbolje organiziranih skijaških klubova u Jugoslaviji. Tome u prilog idu i rezultati koje su postizali njegovi članovi, posebno u ženskom dijelu gdje su prednjačile Nada Birko i Blaženka Vodenlić. Stoga nije čudno da su prethodno spomenute prve dvije hrvatske skijašice bile i prve hrvatske olimpijke u zimskim sportovima. To je dokaz koliko je u tim prvim desetljećima nakon Drugog svjetskog rata natjecanje na snijegu bilo popularno u Gorskom kotaru.

Sve u svemu, povijest bilježi da je Blaženka Vodenlić, uz Nadu Birko, prva sportašica koja je u dresu reprezentacije Jugoslavije zastupala Hrvatsku i hrvatsko žensko skijanje na zimskim olimpijskim igrama.

Nada i Blaženka bile su lučonoše, a na njihovoj tradiciji, Hrvatska će dati olimpijskom pokretu i veliku Janicu Kostelić, nositeljicu šest medalja sa zimskih olimpijskih igara.

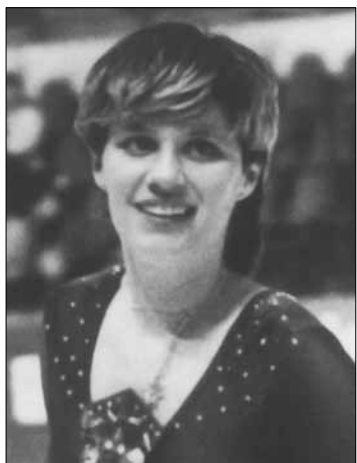
Blaženka Vodenlić, uspješna olimpijka i žena koja je krčila put hrvatskim sportašicama na zimskim olimpijskim igrama.

UMJETNIČKO KLIZANJE

Sanda Dubravčić

Zimske olimpijske igre Lake Placid 1980., Sarajevo 1984.

Dovoljno je reći – jedina Hrvatica koja je upalila olimpijski plamen! Sanda Dubravčić rođena je u Zagrebu 24. kolovoza 1964. godine. Sa šest godina je krenula na svoje prvo državno prvenstvo. Na svom prvom, juniorskom, Svjetskom prvenstvu 1976. godine u Megeveu bila je sedma, a nastupila je Sanda na osam europskih i šest svjetskih prvenstava u klizanju.

Rezultat karijere ostvarila je na Europskom prvenstvu u Innsbrucku 1981. godine osvojivši srebrnu medalju. Bila je to prva medalja za umjetničko klizanje u Hrvatskoj.

Nastupila je Sanda na Zimskim olimpijskim igrama 1980. godine u Lake Placidu gdje je osvojila 11. mjesto te četiri godine kasnije u Sarajevu, gdje je bila deseta, a imala je čast upaliti olimpijski plamen.

Od klizanja se oprostila na Zlatnoj pirueti u Zagrebu 1984. godine.

Upisala je medicinu i u roku diplomirala, a potom i magistrirala te doktorirala. Bila je članica Izvršnog odbora Hrvatskog olimpijskog odbora te šef hrvatske delegacije 1992. godine kada smo samostalno nastupili na našim prvim Zimskim olimpijskim igrama u Albertvilleu, ali i kasnije u Lillehammeru 1994.

Sanda Dubravčić, danas Šimunjak, od prosinca 1998. godine jedna je od sedam medicinskih savjetnica Svjetske klizačke federacije. Time je spojila dvije velike ljubavi – klizanje i medicinu.

No, vratimo se na početke. Sanda je klizati počela sa četiri i pol godine kada su je roditelji odveli na Šalatu. Preko ljeta se bavila koturaljkama, također na Šalati. U javnosti je malo poznato da je Sanda bila ne samo seniorska prvakinja bivše države u klizanju, već i u umjetničkom koturaljkanju. Međutim, kada su se zaredali dobri rezultati u umjetničkom klizanju, prekinula je s koturaljkama i ljeta provodila trenirajući u Francuskoj, Americi, Italiji... s obzirom da u Zagrebu ljeti nije bilo leda. S dvanaest godina prvi put je nastupila na europskom, a s trinaest na svjetskom prvenstvu.

Unatoč odličnim rezultatima koje je postizala, karijeru Sande Dubravčić obilježilo je paljenje olimpijskog plamena na Zimskim olimpijskim igrama 1984. godine u Sarajevu. Premda je prošlo više od 31 godine, teško je zaboraviti trenutak kada je najbolja hrvatska klizačica svih vremena upalila olimpijski plamen na prepunom sarajevskom stadionu Koševo. Trenutak koji je obilježio, ali i zaokružio njezinu sjajnu sportsku karijeru. Tada je postala tek treća žena u povijesti koja je imala tu čast, a prva na zimskim olimpijskim igrama. Prije nje to su učinile tek meksička atletičarka Norma Enriqueta Basilio de Sotelo u Mexicu 1968. i kanadska gimnastičarka Sandra Henderson u Montrealu 1976.

Od tada se mnogo toga dogodilo. Danas je prim. dr. sc. Sanda Dubravčić-Šimunjak, doktor medicine, specijalist fizikalne medicine i rehabilitacije. Nekada je nosila kostime sa šljokicama, a danas bijelu kutu.

Uvijek se rado sjeti Koševa 1984.: „Paljenje olimpijskog plamena u Sarajevu 1984. je sasvim sigurno najveće priznanje u mojoj karijeri. Teško je opisati te osjećaje. Bila je to ogromna čast.“ – i danas ističe Sanda.

Iskreno priznaje da u tom, najvećem trenutku u svojoj karijeri, nije imala tremu, premda je u zadnji trenutak došlo do promjene scenarija. Kaže da je veću tremu imala na samom natjecanju. Bila je uistinu ushićena na tom otvaranju Igara, cijeli stadion je bio ushićen. Atmosfera je bila sjajna. Glazba, ljudi, ambijent, sve te to ponese. Bila je opuštena, mahala je našim sportašima, njenim klizačicama iz drugih država. Sve u svemu, kako kaže, bilo je fantastično. Ali i danas, smijući se, voli istaknuti da je na Olimpijskim igrama u Sarajevu nastupila u klizaljkama koje su joj kupili roditelji.

Sanda Dubravčić zasigurno je prva dama zagrebačke Zlatne piruete. Osam puta je nastupila i osvojila osam odličja, pri čemu pet zlatnih. Danas se već godinama nalazi u Organizacijskom odboru piruete.

Dobitnica je brojnih sportskih priznanja od kojih izdajamo da je u izboru *Sportskih novosti* 1981. godine proglašena najboljom jugoslavenskom i hrvatskom sportašicom.

Sanda Dubravčić obilježila je hrvatsku povijest kao nitko prije ni poslije nje.

Četiri riječi sve govore: „Upalila je olimpijski plamen!“

UMJETNIČKO KLIZANJE

Željka Čižmešija

Zimske olimpijske igre Calgary 1988., Albertville 1992.

Imala je čast sudjelovati prvi put na jednim olimpijskim igrama pod hrvatskom zastavom. Željka Čižmešija rođena je u Zagrebu 19. listopada 1970. godine. U rodnom gradu diplomirala je na Medicinskom fakultetu.

Tijekom karijere bila je članica *Akademskog klizačkog društva Mladost* iz Zagreba. Nakon odličnih nastupa na domaćoj klizačkoj sceni u bivšoj državi, gdje je zajedno s našom proslavljenom klizačicom Sandom Dubravčić, bila u samom vrhu, prvi značajniji nastup na međunarodnoj sceni Željka je imala 1980. godine.

Solidne uspjehe postizala je Željka na svjetskim i europskim prvenstvima. Tako je na Svjetskom prvenstvu 1986. bila dvadeset prva, naredne 1987. je šesnaesta. Iduće, 1988. godine, Željka na svjetskom prvenstvu osvaja 22. mjesto, da bi naredne 1989. bila na 17. mjestu, 1990. godine Željka Čižmešija je na najvećoj smotri svjetskih klizačica bila osamnaesta, a naredne 1991. godine ponovno je na osamnaestom mjestu.

Respektabilne rezultate ostvarivala je Željka i na europskim prvenstvima. Tako je 1986. godine osvojila 16. mjesto, naredne 1987. je bila jedanaesta. Iduće, 1988. godine Željka europsko prvenstvo završava kao sedamnaesta, a 1989. godine ponovno je jedanaesta. Naredne, 1990. godine na najvećoj europskoj klizačkoj smotri Željka je bila na 13. mjestu, da bi 1991. završila kao osamnaesta. Na juniorskom prvenstvu svijeta 1984. godine završila je na trinaestom mjestu.

Potrebno je istaknuti da je Željka Čižmešija na Svjetskom prvenstvu u Oaklandu u ožujku 1990. godine bila posljednja klizačica koja je izvela obvezni lik u međunarodnoj konkurenciji, za što je dobila potreban certifikat.

Pod zastavom bivše države nastupila je Željka na Zimskim olimpijskim igrama 1988. godine u Calagryu u Kanadi, gdje je osvojila 22. mjesto. Nastupom na svojim drugim Zimskim olimpijskim igrama u Albertvilleu 1992. godine Željka Čižmešija je ispisala hrvatsku sportsku povijest. Postala je prva sportašica koja je pod hrvatskim stijegom nastupila na jednim olimpijskim igrama, a uz to je od svih naših sportaša ostvarila najbolji rezultat.

Europska zajednica priznala je Republiku Hrvatsku 15. siječnja 1992., a samo dva dana poslije, nakon privremenog priznanja 17. siječnja, Hrvatski olimpijski odbor postao je član velike svjetske olimpijske obitelji. Istodobno je HOO dobio poziv Međunarodnog olimpijskog odbora za sudjelovanje na 16. Zimskim olimpijskim igrama u Albertvilleu i 25. Olimpijskim igrama u Barceloni koje su održane iste 1992. godine. Bilo je to posljednji put da se ljetne i zimske igre održavaju u istoj godini.

Zimske olimpijske igre u Albertvilleu održavale su se od 8. do 23. veljače, a čast da prvi nosi hrvatsku zastavu na svečanoj ceremoniji otvaranja pripala je klizaču Tomislavu Čižmešiji, Željkinom dvije godine starijem bratu.

U Albertvilleu su nastupila 64 nacionalna olimpijska odbora, a natjecanje se održalo u 57 disciplina. Među 1801 natjecateljom, od kojih je bilo 488 sportašica, bilo je i četvrto hrvatskih sportaša: Vedran Pavlek, Siniša Vukonić te brat i sestra Tomislav i Željka Čižmešija, koji su nastupili u alpskom i nordijskom skijanju, te umjetničkom klizanju. Najbolji rezultat, kako je rečeno, ostvarila je upravo Željka Čižmešija osvajanjem 24. mjesta u umjetničkom klizanju.

Igre u Albertvilleu bile su definitivno značajne za hrvatsku povijest, ali i posebno za povijest obitelji Čižmešija. Od četvero hrvatskih sportaša, dvoje su bili iz spomenute obitelji, brat i sestra Tomislav i Željka. Uz to Tomislav na otvaranju prvi put u povijesti olimpijskog pokreta nosi hrvatsku zastavu, a Željka ostvaruje naš najbolji rezultat.

Dalje je poznato. Nakon završetka karijere Željka Čižmešija je završila Medicinski fakultet, kao i njezin brat Tomislav. Zajedno na prvim olimpijskim igrama pod hrvatskom zastavom, isti fakultet završili. Uostalom, kao pravi brat i sestra.

Željka je redovito nastupala na zagrebačkoj Zlatnoj pirueti, gdje je 1986. godine osvojila treće mjesto.

UMJETNIČKO KLIZANJE

Ivana Jakupčević

Zimske olimpijske igre Nagano 1998.

Sportašica koja je imala vrlo značajnu karijeru, a koja se neprestano usavršava. Vrlo je pouzdana, odgovorna i ambiciozna osoba, a profesionalni cilj joj je daljnja edukacija i usavršavanje uz što bolji uspjeh natjecateljica koje vodi.

Ivana Jakupčević rođena je u Zagrebu 10. travnja 1977. godine. Bila je članica *Klizačkog kluba Medveščak* iz Zagreba. Vrlo rano došla je na led, ali i vrlo brzo su došli respektabilni rezultati. Od 1995. do 1999. godine bila je prvakinja Hrvatske u umjetničkom klizanju, a sezoni 2000. nije nastupila zbog povrede.

Za navesti sve Ivanine značajnije rezultate trebalo bi mnogo više od zadanog prostora, ali izdvojiti ćemo one koji se nikako ne mogu zaobići. Prvi značajniji uspjeh Ivana je postigla 1992. godine kada je bila druga u Zagrebu na Zlatnoj pirueti. Godine 1994. Ivana se prvi put ozbiljnije pojavljuje među natjecateljicama, iako je i u mlađim uzrastima bila superiorna u svojoj generaciji. Navedene 1994. Ivana osvaja peto mjesto na zagrebačkoj Zlatnoj pirueti i 8. mjesto na natjecanju Triglav Trophy u Jesenicama u Sloveniji, a treća je na međunarodnom natjecanju Zlatni medvjed u Zagrebu.

Iduće 1995. Ivana osvaja 27. mjesto na Svjetskom prvenstvu u Birminghamu u Engleskoj i 25. mjesto na Europskom prvenstvu u umjetničkom klizanju u Dortmundu. Peta je na Zlatnoj pirueti u Zagrebu, a osvaja prvo mjesto na Slovenia Openu u Jesenicama.

Naredne 1996. Ivana Jakupčević osvojila je 29. mjesto na Svjetskom prvenstvu u Edmontonu u Kanadi, a 28. bila je na Europskom prvenstvu u Sofiji. Na međunarodnom natjecanju Zlatna pirueta bila je deveta, a na Slovenia Openu u Jesenicama osvojila je srebrnu medalju.

I iduće 1997. Ivana je nastavila s dobrim rezultatima. Na Svjetskom prvenstvu u Lausanni u Švicarskoj osvojila je 29. mjesto, a na Europskom prvenstvu u Parizu bila je na 27. mjestu. Na zagrebačkoj Zlatnoj pirueti bila je peta, a na natjecanju A. Nepela u Bratislavi osvojila je četvrto mjesto, dok je bila deveta na natjecanju K. Schaafer u Beču.

Olimpijska 1998. godina je ona o kojoj je Ivana sanjala, uostalom, nastup na olimpijskim igrama cilj je svakog sportaša. Nastupila je na Zimskim olimpijskim igrama u Naganu u Japanu gdje je osvojila 25. mjesto. Iste godina bila je na 16. mjestu u kvalifikacijama na Svjetskom prvenstvu u Minneapolisu u SAD-a. Navedene godine Ivana je bila na 19. mjestu na Europskom prvenstvu u Milanu.

Godine 1999. nakon osvojene titule prvakinja Hrvatske propustila je ostatak sezone zbog ozljede. Zadnja godina Ivaninog aktivnog natjecanja bila je 2000. Te godine osvojila je 23. mjesto na Svjetskom prvenstvu u Nici.

Ivana Jakupčević diplomirala je na Kineziološkom fakultetu u Zagrebu 2010. godine, a na istom je fakultetu doktorandica. Završila je tečaj za trenere klizanja pri akademiji za osposobljavanje kadrova Hrvatskog olimpijskog odbora. Pored toga završila je brojne klizačke seminare diljem svijeta, sudjelovala na najprestižnijim svjetskim skupovima za edukaciju trenera u klizanju.

Zanimljivo je reći da je svoj radni vijek Ivana započela u Croatia airlinesu, a od 2002. do danas radi kao trenerica u *Klizačkom klubu Leda*. Ujedno je veći period bila i trenerica mlađih kategorija u umjetničkom klizanju pri Hrvatskom olimpijskom odboru. Ivana svojim trenerskim uspjehom smatra rezultate obrane višegodišnjeg naslova najuspješnijeg kluba umjetničkog klizanja u Hrvatskoj, zagrebačkog *Leda*. Njezine klizačice nastupaju na brojnim europskim i svjetskim juniorskim prvenstvima, kao i na europskom zimskom festivalu mladih sportašica.

Od šest članica klizačke reprezentacije čak je pet Ivaninih natjecateljica iz *Klizačkog kluba Leda*, koji je više puta proglašen najboljim klubom u Hrvatskoj.

Ivana Jakupčević, vrsna klizačica i vrsni klizački pedagog, od koje one što dolaze zaista imaju što naučiti. Uostalom, ona je olimpijka, a to u sportu nije svatko. To je rezervirano samo za odabrane.

UMJETNIČKO KLIZANJE

Idora Hegel

Zimske olimpijske igre Salt Lake City 2002., Torino 2006.

Poslije Sande Dubravčić najtrofejnija hrvatska klizačica.

Idora Hegel rođena je u Zagrebu 13. travnja 1983. godine. Na ledu je bila već s tri godine, ali samo kao pratnja starije sestre Veline. Klizanje je u početku nije previše zanimalo. Tek je željela naučiti stajati na klizaljka. A onda, kad je krenula, bilo je očito kako se radi o rođenom talentu. Bila je skakačko čudo od djeteta. Zsigurno je najbrže naučila i najkompliciranije, prvo dvostruke, a zatim i trostruke skokove. Postala je pobjednica zagrebačke Zlatne piruete 2004. Sedam je puta bila seniorska prvakinja Hrvatske 2000., 2001., 2002., 2003., 2004., 2005. i 2007. Uz to bila je i višestruka kadetska i juniorska prvakinja Hrvatske. Bila je članica *Klizačkog kluba Medveščak, Leda i Medo*.

Prva je naša umjetnička klizačica koja je izvela trostruki *Lutz*, a zatim i trostruku 3+3 kombinaciju na Svjetskom prvenstvu u Moskvi 2005. i 3+2+2, gdje je osvojila 13. mjesto i plasman na Zimske olimpijske igre 2006. Tako je poslije Sande Dubravčić Idora vrlo brzo postala najveća nada hrvatskog klizanja, što je kasnije svojim rezultatima i opravdala. Pogotovo time što je prije toga u Torinu na Europskom prvenstvu osvojila visoko deveto mjesto. U svojoj najboljoj sezoni prije toga bila je na dva seniorska Grand Prixa u Americi, gdje je osvojila deveto mjesto, a u Japanu, gdje se dolazi samo s pozivnicom, bila je deseta. Tako je probila led kao prva predstavnik Hrvatske kojoj je to dosad uspjelo.

Idora Hegel u karijeri je postigla zaista mnogo. Možda je mogla i više da nije bilo ozljede desnog gležnja koji je mučio više sezona. Njezin stručni štab, iskusni Saša Rožin i koreograf Oksana Gorbačov, bili su doista stručni u svom poslu i uvelike su joj pomogli tijekom karijere.

Idora je na zimskim olimpijskim igrama nastupila dva puta. Bilo je to 2002. u Salt Lake Cityju i 2006. u Torinu, gdje se oba puta plasirala u finale i na kraju zauzimala 19. mjesto.

Zavidne rezultate Idora Hegel ostvarivala je i na svjetskim prvenstvima. Prvi nastup na najvećoj svjetskoj klizačkoj smoti imala je 1999. godine u Helsiniku, gdje je zauzela 25. mjesto. Isto mjesto osvojila je i 2001. u Vancouveru. U Naganu 2002. bila je 14., zatim je 2003. bila 24., 2004. je 16., 2005. je 13., 2008. je 15., a 2007. završila je na 21. mjestu.

Treba istaknuti Idorine rezultate i na Europskim prvenstvima. Prva najveća smotra europskih klizačica na kojoj je Idora sudjelovala bila je ona u Pragu 1999. godine, gdje je zauzela 21. mjesto. U Beču 2000. je 27., zatim u Bratislavi 2001. je 22. U Lausanni 2002. osvojila je 18. mjesto, a naredne 2003. u Malmu je 14. U Torinu 2005. je 9., a 2006. u Lyonu je 11., dok je u Varšavi 2007. završila je kao 16.

Nakon navedenih godina ponovno su došle ozljede. Potom je stupila u bračne vode, došlo je dijete. Jedno vrijeme vratila se na led, ali to više nije bilo to. Uglavnom, uz Sandu Dubravčić, radi se o najvećoj hrvatskoj umjetničkoj klizačici u povijesti.

Od nestašne djevojčice nesklone ledu i klizanju Idora Hegel je upornim radom stasala u ozbiljnu, odgovornu i discipliniranu sportašicu. Kada je bilo najteže i najpotrebnije znala je stisnuti zube od bola i postići najviše. Bila je to velika vrlina ove doista velike sportašice.

Iako se povukla iz aktivnog natjecanja, Idora je ostala i dalje aktivna na brojnim promocijama klizačkog sporta u Hrvatskoj, u organizaciji zagrebačke Zlatne piruete i brojnim drugim klizačkim aktivnostima.

Posebno je bila ponosna što je zajedno sa Sandom Dubravčić u siječnju 2013. godine na otvaranju Europskog prvenstva u umjetničkim klizanju u Zagrebu izišla na led na svečanom otvaranju. Priznaje da je imala tremu kao pred službeni nastup, a još i više jer je izišla pred svoju zagrebačku publiku.

Evo što je izjavila uoči protoklarnog povratka na led u Ledenoj dvorani Doma sportova: „Uzbuđena sam i jako se veselim da ponovno iziđem pred zagrebačku publiku. Svaki drugi dan imamo probe, naporno treniramo i nakon dugo vremena opet imamo žuljeve. Samu sebe sam iznenadila koliko sam rastezljiva. Svaki put kad stanem na led imam osjećaj da bih se mogla vratiti klizanju, užasno me vuče, dobila sam krila, kao da sve mogu, ali bolje da se ne zaliječem. Idemo uživati u Europskom prvenstvu.“

Mnogi su tijekom Idorine karijere uživali u njezinom umjetničkom klizanju.

BRZO KLIZANJE

Dubravka Vukušić

Zimske olimpijske igre Sarajevo 1984.

Jedina hrvatska olimpijka koja je na igrama nastupila u brzom klizanju. Dubravka Vukušić rođena je u Zagrebu 22. prosinca 1965. godine. Bila je članica *Klizačkog kluba Medveščak* iz Zagreba.

Prema vlastitom priznanju, umjetničko klizanje bilo je velika Dubravkina ljubav još od ranih dana djetinjstva. Međutim, pošto je to bio vrlo skup sport, Dubravka je počela trenirati vrlo kasno, s jedanaest godina, odnosno onda kada su joj to roditelji mogli platiti. Sve njezine daljnje pripreme, kao i svu opremu financirali su Dubravkini roditelji, na čemu im je i danas neizmjereno zahvalna.

Kao izuzetan klizački talent Dubravka je vrlo brzo napredovala, tako da je već nakon tri godine, 1979., postala juniorska prvakinja države u umjetničkom koturaljkanju. Međutim, zbog razlike u tehnikama izvođenja elemenata na preporuku trenera morala je napustiti umjetničko koturaljkanje i posvetiti se isključivo umjetničkom klizanju.

Godine 1981. Dubravka je postala juniorska prvakinja Hrvatske u umjetničkom klizanju te je prešla u seniorsku konkurenciju. Kako Dubravka kaže, priča s brzim klizanjem dogodila se doslovno preko noći. Bilo je to 1983. godine. Nakon velikog nagovaranja od strane Vlade Svibena, predsjednika Komisije za brzo klizanje, pristala je okušati se na prvenstvu Jugoslavije. To se međutim pokazalo kao „pun pogodak“ jer je Dubravka s tek nekoliko treninga postala trostruka prvakinja Jugoslavije u brzom klizanju na 500, 1000 i 1500 metara.

Na Svjetskom juniorskom prvenstvu u brzom klizanju koje je 5. i 6. ožujka 1983. godine održano u Sarajevu Dubravka Vukušić postavila je novi trostruki jugoslavenski rekord. Bilo je to u disciplinama na 500, 1000 i 1500 metara. Postavljanje rekorda bio je zapravo Dubravkin početak priprema za Zimske olimpijske igre koje su 1984. godine održave u Sarajevu.

Rado se i danas Dubrava sjeti tih dana: „Bilo je jako naporno i stresno pripremati se za tako značajno natjecanje, u potpunosti odvojena od obitelji jer sam morala trenirati u Sarajevu ili Nizozemskoj, gdje mi je živio trener. Ali, nije bilo druge jer u Zagrebu nije bilo uvjeta za trening.“

Na Zimskim olimpijskim igrama u Sarajevu Dubravka je nastupila u disciplinama na 500, 1000 i 1500 metara.

O svom nastupu na olimpijskim igrama Dubravka kaže: „Sam nastup na četrnaestim Zimskim olimpijskim igrama u Sarajevu bilo je nezaboravno iskustvo, od samog veličanstvenog otvorenja i paljenja baklje na stadionu na Koševu, do natjecanja. Mislim da sportaš koji je to imao priliku doživjeti jako teško te emocije može opisati riječima.“

I ovom prigodom ponovimo i to da smo mi Hrvati posebno ponosni na Zimske olimpijske igre u Sarajevu 1984. godine, posebno na sami čin otvaranja jer, kao što je poznato, upravo je naša klizačica Sanda Dubravčić imala čast upaliti olimpijski plamen.

Iz razgovora s gospođom Dubravkom, iako je nisam osobno upoznao, mogao sam zaključiti da se doista radi o jednoj vrlo skromnoj osobi koja se rado sjeti svojih olimpijskih dana, ali je skromna do krajnjih granica.

Njezino ime vječno će se nalaziti u analima olimpijskog pokreta, a ta čast rezervirana je ipak samo za odabrane. Jedna od njih je i jedina hrvatska olimpijka u brzom klizanju Dubravka Vukušić, danas profesorica kineziologije.

Jednom olimpijka – vječno olimpijka.

ALPSKO SKIJANJE

Janica Kostelić

Zimske olimpijske igre Nagano 1998., Salt Lake City 2002. - 3 zlatne medalje, srebrna medalja, Torino 2006. - Zlatna i srebrna medalja

Najbolja hrvatska skijašica u povijesti.

Janica Kostelić rođena je u Zagrebu 5. siječnja 1982. godine. Bila je hrvatska alpska skijašica. S četiri olimpijske zlatne medalje i dvije srebrne, najuspješnija je alpska skijašica u povijesti Zimskih olimpijskih igara.

O ovoj sportašici napisane su knjige i knjige, snimljeni su filmovi, tako da je vrlo teško na stranicu teksta sažeti ovako veliku, jedinstvenu i neponovljivu sportsku karijeru.

„S tri godine starosti Janica je prvi put stala na skije, ali stalno je padala i ometala ostalu djecu i mislili smo da nikada neće naučiti skijati“ – prisjeća se njena majka Marica godinama kasnije.

„Počela sam trenirati kada mi je bilo devet ili deset godina, ne mogu se točno sjetiti. Moj je klub bio i ostao *Skijaški klub Zagreb*“ – kaže Janica. Tada više nije padala i kako su godine prolazile, postalo je jasno – ona je rođena za pobjednicu.

Osvojila je sve moguće u dječjim natjecanjima i, što je posebno impresivno, u njenoj posljednjoj sezoni 1996./97. osvojila je i Topolino i Pinocchio – dva najvažnija događaja u dječjim natjecanjima slaloma i veleslaloma. U sve 22 utrke u kojima je startala bila je pobjednica.

Sljedeći korak u razvitku njene skijaške karijere bile su FIS utrke. Janica je skijajući brzo osvojila prvu pobjedu u svojoj devetoj utrci. U superveleslalomskoj utrci u austrijskom Gerlitzenu startala je kao 83., a završila prva. Do kraja sezone pet je puta bila prva, sedam puta druga i pet puta treća.

Kruna njezine karijere bila je na Olimpijskim igrama u Salt Lake Cityu 2002. godine kada je osvojila čak četiri medalje, tri zlatne i srebrnu. Zlato je osvojila u disciplinama slalom, veleslalom i kombinacija, a srebro u superveleslalomu. Na navedenim Igrama u pravom je smislu došlo Janičino vrijeme. U Salt Lake City došla je potpuno pripremljena, svježja i motivirana, demonstrirajući izvrsnu formu u svom prvom treningu koji joj je dao dodatnu snagu i optimizam iz prve ruke. Krenulo je potom osvajanje medalja. Najprije kombinacija. To je bila prva medalja u povijesti hrvatskog skijanja i prva hrvatska medalja na zimskim olimpijskim igrama. Potom je došlo srebro u superveleslalomu, zatim zlato u slalomu i veleslalomu. Po povratku u Hrvatsku, u Zagrebu joj je priređen veličanstven doček.

Na narednim Igrama u Torinu 2006. godine osvojila je zlatnu medalju u kombinaciji, a srebro u superveleslalomu. Janica je nastupila i na Igrama u Naganu 1998. godine kada je u kombinaciji osvojila osmo mjesto.

Osvojila je Veliki Globus ukupnim pobjedama u Svjetskom kupu 2001., 2003. i 2006. godine. Dana 15. siječnja 2006. Janica je postala tek treća skijašica u povijesti koja je pobjeđivala u utrkama u Svjetskom kupu u svih pet disciplina. A 5. veljače 2006. postala je druga skijašica koja je pobjedila u svih pet disciplina u jednoj sezoni. Skupila je i rekordni broj bodova u jednoj sezoni, 1970. *Mali kristalni globus* Janica Kostelić je osvojila na svjetskim skijaškim kupovima 2001., 2003. i 2006., pobjedama u slalomu i kombinaciji.

Na svjetskim prvenstvima osvojila je veliki broj zlatnih medalja: 2003. u Sant Moritzu u slalomu i kombinaciji, u Bormiu 2005. u slalomu, spustu i kombinaciji, a nastupala je još na Svjetskim prvenstvima 1999. u Vailu i 2001. u Sant Antonu. Hrvatski olimpijski odbor proglasio ju je 1998. najvećom nadom hrvatskog sporta.

Godine 2001. dobila je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar, a godinama je proglašavana najboljom hrvatskom sportašicom, kako u izboru novinskih kuća tako i Hrvatskog olimpijskog odbora. Tako je najbolja sportašica Hrvatske po izboru *Sportskih novosti* 1998., 1999., 2000., 2001., 2002., 2003., 2005. i 2006., a po izboru Hrvatskog olimpijskog odbora 2000., 2001., 2002., 2003., 2005. i 2006. godine. Za najuspješnijeg sportaša promicatelja Hrvatske u svijetu proglašena je 2002. godine. Odlikovana je državnim odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara.

Dana 6. listopada 2006. godine Janica Kostelić je objavila da neće skijati u sezoni 2006./07. zbog zdravstvenih problema s koljenom i leđima, a 19. travnja 2007. godine službeno je objavila da se definitivno povlači iz skijanja, a kao glavni razlog navela je brojne probleme s ozljedama koje je imala u skijaškoj karijeri.

Janičini uspjesi, naročito njene olimpijske medalje, svrstavaju je u društvo najboljih hrvatskih sportaša i sportašica. Njene olimpijske pobjede u zimskim sportovima svrstavaju je uz bok najboljih olimpijskih sportaša u povijesti.

ALPSKO SKIJANJE

Nika Fleiss

Zimske olimpijske igre Salt Lake City 2002., Torino 2006., Vancouver 2010.

Tek kada upoznate Niku, spoznat ćete kakva je to osoba. Iskrena, vrijedna, duhovita, angažirana...

Nika Fleiss rođena je u Brežicama, u Sloveniji 14. prosinca 1984. godine. Počela je skijati s tri godine. Bila je članica *Skijaškog kluba Samobor*. Najzapaženije rezultate imala je u slalomu. Nastupala je Nika i na dječjim utrka-ma poput Nagrade Pinochio u Italiji, Nagrade Topolino, također u Italiji i Loka Pokal u Sloveniji i bila jedna od najboljih u svojoj generaciji. Osvojila je dva puta Loka Pokal u slalomu i Nagradu Pinochio u slalomu i veleslalomu. Tijekom karijere imala je dosta problema s ozljedama.

Nika Fleiss prvi nastup u Svjetskom skijaškom kupu imala je 27. listopada 2001. u Soldenu, a prve bodove osvojila je 23. studenog 2002. u Park Cityju, kada je osvojila deseto mjesto u slalomu.

Najbolji rezultat u Svjetskom kupu Nika Fleiss bilo je šesto mjesto u slalomu u Lenzerheideu, u skijaškoj sezoni 2004./05.

Posljednji put među *Top 10* rezultat u Svjetskom kupu ostvarila je osvajanjem desetog mjesta u slalomu u Garmischu u sezoni 2008./09.

Ukupno je Nika tijekom karijere sudjelovala u 108 utrka svjetskog kupa, a bodove je osvajala u 52 utrke. Najbolji plasman u poretku Svjetskog kupa bilo joj je deseto mjesto u slalomu u skijaškoj sezoni 2004./05. Od 2004. do 2010. godine Nika Fleiss bila je konstantno među 30 najboljih u slalomu u Svjetskom kupu.

Nastupala je Nika i na svjetskim prvenstvima. Najbolji rezultat bilo joj je osmo mjesto u slalomu 2003. i 10. mjesto u slalomu 2005. Treba reći i to da je Nika 2004. godine još kao juniorka na Svjetskom prvenstvu svog uzrasta osvojila srebrnu medalju.

Tri puta je Nika Fleiss nastupila na zimskim olimpijskim igrama. Prvi put bilo je to 2002. godine u Salt Lake Cityju, gdje je osvojila 12. mjesto u slalomu, što joj je najbolji rezultat na olimpijskim igrama. Još je nastupila na Zimskim olimpijskim igrama 2006. u Torinu i 2010. u Vancouveru.

Kada se sve skupa sagleda i podvuče crta može se konstatirati da je Nika Fleiss imala respektabilnu skijašku karijeru. Nažalost, njezin skijaški put bio je ispresijecan brojnim ozljedama i operacijama koljena, ali i bolešću.

U travnju 2010. Nika Fleiss se oprostila od profesionalnog skijanja. Od tada živi jedan drugi život, ali također sa skijanjem. Kaže da prilagodba na novi život nije bila lagana. Trebalo joj je dvije godine da pronađe nešto što će je ispuniti. Sad je s druge strane skijanja, ali joj uvijek srce zakuca brže kad vidi start utrke na vrhu skijaške staze.

Od 2014. godine Nika obnaša dužnost voditelja komunikacija u Hrvatskom skijaškom savezu tako da je svaki dan u uredu. Priznaje da to ipak nije tako teško kao što zvuči sama riječ ured jer su to ipak uredi u Domu sportova, gdje se živi i radi za sport, gdje se kreću mladi i zdravi ljudi, gdje se navija, bodri... Njezin cijeli ured - kaže Nika - su ljudi koje već godinama poznaje, tako da joj okruženje nije strano. Uglavnom, Nika je zadužena da Hrvatski skijaški savez dobro komunicira, ali naglasak u njenom poslu je na Vip Snježnoj kraljici i briga o njoj s više strana.

Poznato je da je Nika osoba koja u životu voli izazove, a jedan izazov je vožnja relija, pa napominje: „Volim izazove, ponekad i pretjerujem u tome. Fascinira me koliko reli ima dodirnih točaka sa skijanjem, od brzine, taktike u vožnji, pogotovo kad su zavoji u pitanju, borbe sa stopericom... Reli je prekrasan sport, ali preskup pa je nažalost u ovim krajevima i dosta nedostupan. Nakon što sam i to probala voziti, mogu samo reći da je to jedna od najboljih stvari koje sam probala.“

Cilj joj je kaže biti i ostati zdrava, magistrirati novinarstvo i komunikologiju i raditi svoj posao najbolje što može kako bi svojim znanjem i trudom pomogla Savezu u ostvarivanju još boljih rezultata.

Poznavajući osobno Niku u ovo posljednje uopće ne sumnjamo da će tako i biti. Jer, to je Nika... Onaj tko je s njome surađivao, kao autor ovih redaka, zna da što Nika zamisli, to i ostvari.

ALPSKO SKIJANJE

Ana Jelušić

Zimske olimpijske igre Salt Lake City 2002., Torino 2006., Vancouver 2010.

Alpska skijašica koja je tri puta sudjelovala na zimskim olimpijskim igrama. Ana Jelušić rođena je u Rijeci 28. prosinca 1986. godine. Počela je skijati s dvije i pol godine. Bila je članica *Skijaškog kluba Platak* iz Rijeke. Trener joj je od samih početaka karijere bio Zoran Sobol, za kojega je uvijek bila posebno vezana.

Zoran Sobol joj nije biološki otac, ali Ana kaže: „Bila je normalno da me Zoran kao trener u klubu vodi dok sam bila u dječjem skijanju, no, kad sam izašla iz toga, mislim da nikome nije padalo na pamet da nas razdvaja. Zoki mi je uvijek bio kao tata, sve što sam u skijanju naučila, naučila sam od njega. Vozila sam tri utrke bez njega, u Kanadi sam jednu i pobijedila, ali prva stvar koju sam napravila kada sam ušla u cilj, bila je da sam ga nazvala, ispričala mu kako je bilo i pitala ga je li zadovoljan. Nisam osoba koja će preispitivati je li bilo dobro ili nije, ali mislim da bez Zokija to ne bi funkcioniralo. Znam da bi on dao ruku u vatru za mene, pa čak i kada se posvađamo najviše na svijetu, znam da je on uvijek radio najbolje za mene. On je uvijek bio prvi koji bi me zaštitio kada nešto ne bi bilo dobro, poznam ga još od djetinjstva...”

Ana je vrlo rano pokazala veliki talent prema alpskom skijanju. Pobjeđivala je na dječjim natjecanjima. Prvu utrku u Svjetskom kupu imala je s 15 godina. Bilo je to 26. listopada 2001. godine u austrijskom Soldenu.

Na Zimskim olimpijskim igrama 2002. u Salt Lake Cityu bila je najmlađa natjecateljica sa 16 godina. Kada spominjemo olimpijske igre recimo da je Ana još nastupila 2006. u Torinu i 2010. u Vancouveru.

Još kao juniorka Ana je na svjetskim prvenstvima ostvarivala odlične rezultate. U Brianconnaisu 2003. osvojila je drugo mjesto u slalomu, a dvije godine kasnije 2005. u Bardonecchiju bila je treća, također u slalomu.

Ostvarivala je Ana u slalomu odlične rezultate i kao seniorka na svjetskim prvenstvima. U Bormiju 2009. je deveta, u Areu 2007. četvrta, u Val d'Isereu 2009. sedma.

I u natjecanjima svjetskog kupa Ana Jelušić je u slalomu više godina briljirala. Najbolji rezultat ostvarila je 2007. na Sljemenu kada je na Snježnoj kraljici osvojila drugo mjesto. Treće mjesto osvojila je 2007. u Lake Louisu u Kanadi. Četvrta je bila 2006. u Leviju u Finskoj i Semmeringu u Austriji. Peta mjesta osvajala je „mala Anči“, kako ju je nazivala velika Janica Kostelić, u Aspenu u SAD-u 2004., te 2007. u Kranjskoj gori u Sloveniji i Sierra Nevadi u Španjolskoj. Šesto mjesto osvojila je u Aspenu 2006. godine.

Tijekom cijele karijere imala je problema s astmom pa je početkom 2012. objavila kraj karijere. Kaže da je otišla na vrijeme i sačuvala zdravlje. Danas ima novu karijeru, u krovnim svjetskim kućama olimpijskih igara i skijanja, Međunarodnom olimpijskom odboru i FIS-u, ali destinacije su ostale iste kao da skija.

Prva je hrvatska sportašica koja radi u sjedištu MOO-a u Lausannei, a o svom poslu koji obavlja od sredine 2012. Ana govori: „Dala sam sve od sebe. Devet mjeseci radila sam unutar olimpijskog Odjela za skrb o sportašima, držala predavanja u Los Angelesu i Zürichu, komunicirala sa svim međunarodnim odborima te radila na analizama i evaluaciji sportova koji su kandidati za ulazak u program Igara 2020. godine, poput karatea, *wakeboarda*, *squasha*, rolanja... Cilj mi je bio naučiti kako funkcionira tako velika organizacija i ostaviti što bolji dojam za buduću suradnju.”

Preko zime Ana je zaposlena u FIS-u kao medijski koordinator za muško alpsko skijanje. Ana je djevojka koja je uvijek čvrsto stala na zemlji, znala je što hoće i zato je uspjela, i još uspijeva, zasigurno će uspijevati i dalje. Biti prva Hrvatica koja radi u sjedištu Međunarodnog olimpijskog odbora doista nije mala stvar.

Ana Jelušić diplomirala je na Poslovnoj akademiji u Rijeci. Pored hrvatskog govori engleski, njemački i talijanski jezik. Djevojka koja nas je radovala tijekom sportske karijere, nastavila je reći bi stručno – sportsku karijeru i to ondje gdje mogu samo odabrani sportaši. U sjedištu Međunarodnog olimpijskog odbora. Ana, svaka čast!

ALPSKO SKIJANJE

Matea Ferk

Zimske olimpijske igre Torino 2006., Vancouver 2010.

Kada sportašica dva puta sudjeluje na olimpijskim igrama, onda je sve jasno.

Matea Ferk rođena je u Rijeci 8. lipnja 1987. godine. Počela je skijati sa samo tri godine. S prvim ozbiljnim treninzima započela je sa sedam godina u *Skijaškom klubu Rijeka*. U hrvatsku reprezentaciju ulazi s deset godina i otada postiže mnoge zapažene rezultate.

U dječjem skijanju osvojila je treće mjesto na Svjetskom prvenstvu – Trofeo Toppolino, zatim drugo mjesto u veleslalomu na Europskom prvenstvu – Trofeo Pinocchio. Više puta bila je pobjednica Hrvatskog skijaškog kupa.

U juniorskoj konkurenciji osvojila je peto mjesto u slalomu na Svjetskom prvenstvu u Quebecu.

Debitirala je Matea na Svjetskom prvenstvu u Bormiju 2005. godine.

Najbolji slalomski FIS rezultat u karijeri ostvarila je u ožujku 2006. u Mont Saint Anneu, u Kanadi, gdje je osvojila peto mjesto. Najbolji veleslalomski rezultat ostvarila je u ožujku 2012. u Innerkremsu u Austriji, gdje je osvojila 12. mjesto.

Isto tako, kao vrlo mlada, Matea se mogla pohvaliti odličnim rezultatima na brojnim natjecanjima u alpskom skijanju. Osvojila je prvo mjesto u slalomu na FIS utrci na Starom Vrh, zatim prvo mjesto na prvenstvu Belgije u Zell am Seeu, drugo mjesto na FIS utrci na Sljemenu, peto i šesto mjesto u slalomu na FIS utrkama u St. Moritzu, peto mjesto u slalomu na prvenstvu Slovenije na Rogli, kao i 10. i 12. mjesto na prvenstvu Njemačke u Innerkremsu.

Tijekom karijere Matea se borila s težim i lakšim ozljedama, no nikako nije htjela odustati od sporta kojega toliko voli. U tome su joj jako pomagale kolegice iz reprezentacije, ali i serviser Slaven Ružić i trener Slaviša Weiner.

Kao što je navedeno, Matea Ferk dva puta je nastupila na zimskim olimpijskim igrama. Prvi put bilo je to 2006. u Torinu, gdje u slalomu nije uspjela završiti prvu utrku. Recimo da je tada nastupila sa samo 19 godina. Drugi put na najvećoj svjetskoj sportskoj smotri, Zimskim olimpijskim igrama 2010. u Vancouveru, u veleslalomu nije uspjela završiti trku, a u slalomu je osvojila 34. mjesto od 87 natjecateljica.

U slobodno vrijeme Matea je uživala u čitanju i slušanju glazbe. Izuzetno cijeni portugalskog spisatelja Paola Coelhoa i njegovo djelo *Alkemikar*, dok s druge strane rado sluša američku rock grupu Red Hot Chilly Peppers.

Tijekom karijere Matea je rado isticala da joj je sportski uzor najbolja hrvatska alpska skijašica svih vremena Janica Kostelić, a pored skijanja se uvijek voljela baviti i hokejom.

Prema vlastitom priznanju najdraže joj je skijalište bilo ono na Platku, na kojemu je uostalom s tri godine i počela skijati, a najdraže utrke vozila je u talijanskom Val di Fiemmeu.

Po rezultatima koje je postizala u mlađim uzrastima, Matea Ferk mogla je daleko više postići kada je prešla među seniorke. Međutim, imala je peh s ozljedama. Bila im je doista sklona i to joj je, nažalost, usmjerilo karijeru u jednom drugom smjeru.

Alpsko skijanje je jako voljela, a pored toga prilazila mu je i na krajnje profesionalan način. Znala je da je to njezin život. Nekoliko puta kada joj je karijera krenula uzlaznom putanjom, ozljeda bi se ispriječila na putu. Zsigurno, da nije bilo toliko ljubavi prema ovom sportu, mnogo bi ranije završila s karijerom.

Ipak, kada se podvuče crta na sportsku karijeru Matee Ferk u alpskom skijanju može se zaključiti da je bila solidna. Brojni nastupi na utrkama svjetskog kupa, odlični uspjesni u mlađim uzrastima na najvećim natjecanjima tog uzrasta, a što je najznačajnije za ovu knjigu dva puta je nastupila na zimskim olimpijskim igrama i tako se vječno upisala u anale olimpijskog pokreta. To mogu samo odabrani. Jedna od njih je i Matea Ferk.

ALPSKO SKIJANJE

Sofija Novoselić

Zimske olimpijske igre Vancouver 2010., Soči 2014.

Vrlo rano stala je na skije i odmah je bilo jasno da će biti uspješna skijašica. Sofija Novoselić rođena je u Zagrebu 18. siječnja 1990. godine. Prvi put stala je na skije – male, plastične, kada je imala pet godina i to u Tuškancu, kamo ju je odveo otac Jurij Novoselić, poznati glazbenik i skijaš. Prve skije iskušala je s klubom *Medveščak*, na koje je tata odveo nju i šest godina starijeg brata Janka, a u tom je klubu počela trenirati s osam godina. Otada je zaljubljena u skijanje, pa ne samo da joj naporni treninzi i neprestano izbjivanje od kuće ne padaju teško, nego u tome uživa toliko da je jednom trenera pitala bili mogli cijelu godinu provesti negdje na snijegu.

Sofija je osoba koja uživa u svemu što radi, a skijanje, kako sama kaže, jednostavno obožava. Već 2001. ušla je u hrvatsku dječju reprezentaciju i od tada stalno je na sceni.

Za sebe sama kaže da je tvrdoglava, ali priznaje da je trema uhvati prije starta.

Prvu utrku u Svjetskom kupu odvozila je 5. siječnja 2006. u Zagrebu. Nastupila je na brojnim FIS slalomskim utrkama. Jednom je sa startnim brojem 97 postigla treće mjesto u slalomskoj FIS utrci. Na Svjetskom prvenstvu u švedskom gradu Areu 2007. bila je 27. u slalomu. Osvojila je dvije zlatne medalje, u slalomu i veleslalomu na 13. Zimskim igrama mladeži Alpe – Jadran u austrijskom Hinterstoderu, u siječnju 2007.

Na EYOF-u, Olimpijskom festivalu europske mladeži, u španjolskoj Jaci, u veljači 2007. osvojila je broncu u veleslalomu i četvrto mjesto u slalomu. Isto tako treba istaknuti da je Sofija na Svjetskom prvenstvu u Garmisch-Partnekirchenu, u Njemačkoj 2011. osvojila 28. mjesto u slalomu.

Na Europskom kupu Limone Piemonte u Italiji, u sezoni 2010./11. osvojila je 18. mjesto u veleslalomu. U sezoni 2011./12. na NorAm kupu u Lovelandu, u Americi osvojila je deveto i deseto mjesto u slalomu, a naredne sezone na istom natjecanju osvaja deseto mjesto u slalomu. Sofija je na Svjetskom juniorskom prvenstvu u Flachau u sezoni 2006./07. osvojila 17. mjesto u slalomu.

Najbolje rezultate u FIS natjecanju svjetskog kupa Sofija je ostvarila osvajanjem 25. mjesta u slalomu na Sljemenu u sezoni 2010./11. Najbolji FIS veleslalomski rezultat karijere ostvarila je u travnju 2008. u Krvavcu, u Sloveniji, gdje je osvojila prvo mjesto. Treba reći i to da je Sofija u ožujku 2014. pobijedila u Innerkremsu, u Austriji na Otvorenom prvenstvu Hrvatske.

Nastupila je Sofija dva puta dosada na zimskim olimpijskim igrama. Prvi put bilo je to 2010. u Vancouveru kada je zauzela 39. mjesto u slalomu, a nastupila je i 2014. u Sočiju kada je ostala bez rezultata.

Inače, Sofija koja je jako pristupačna osoba, posebno cijeni svog trenera Jurija Hafnera, za kojega govori da je najbolji trener na svijetu, kao i servisera Gorana Stefanovića.

Za najdraže skijalište ističe Whistlet i jasno, Sljeme.

Inače, uzor joj je u reprezentaciji uvijek bila Janica Kostelić, a od kolegica iz reprezentacije uvijek je sa svima bila dobra jer je takva osoba, ali nekako je najbliža bila s Teom Palić. Možda zbog toga što su generacijski povezane.

Sofija pripada izuzetno uglednoj obitelji koja je ostavila veliki trag u društvenom životu Republike Hrvatske. Kao što je spomenuto otac joj je glazbenik, majka novinarka i prevoditeljica, baka također prevoditeljica, a djed joj je poznati hrvatski pisac i prevodilac Antun Šoljan. Unatoč ugledu njezine obitelji, Sofija je, kaže, ponosna što je sve postigla svojim radom. To je i jasno. Na skijaškoj stazi nema ni obitelji ni nekoga drugog. Prepušten si sam sebi i svojoj spretnosti, a ponekad i sreći.

Ova vrsna skijašica dosada je ostvarila respektabilnu karijeru, a za vjerovati je da će tako biti i u budućnosti.

ALPSKO SKIJANJE

Tea Palić

Zimske olimpijske igre Vancouver 2010.

Vrlo rano izbila je u sam vrh svjetskog skijanja u svojoj uzrasnoj kategoriji. Međutim, kada je trebala u karijeri ići ka samom vrhuncu, ispriječile su se ozljede.

Tea Palić rođena je u Zagrebu 29. travnja 1991. godine. Završila je u Zagrebu Birotehničku školu, a potom je studij menadžmenta nastavila na koledžu u Sierra Nevadi.

Prije odlaska iz domovine, Tea je bila članica *Skijaškog kluba Medveščak*. Počela je skijati s osam godina. Prvi trener, odnosno učitelj skijanja, bio joj je Robert Šterpin, a potom je funkciju Teinog trenera i servisera obavljao Seny Sever.

Prema vlastitom priznanju, najdraže joj je skijalište na Sljemenu, ono na kojemu je učinila prve skijaške korake, a najdraža utrka u slovenskoj Škofji Loki.

Već kao vrlo mlada sportašica Tea je ostvarila solidne uspjehe na juniorskim prvenstvima, te nekoliko postolja u FIS utrkama – 2008. Bila je treća u norveškom Bjorliju, a 2009. je druga u slovenskom Krvavecu, oba puta u veleslalomu. Prvu pobjedu ostvarila je u sezoni 1998./99. na Gorenje pokalu.

Značajne uspjehe Tea je ostvarila u prosincu 2009. godine, kada je u slalomu u švicarskom Davosu osvojila peto mjesto, a u veljači 2010. u Mariboru u veleslalomskoj FIS Race utrci osvojila je prvo mjesto.

Tijekom cijele karijere Tea je bila jako predana radu. Ona je takva osoba koja se u cijelosti posveti životnom pozivu i u tome ide do kraja. Tako je bilo u skijanju, tako je i danas u menadžmentu.

Inače, pored skijanja Tea još obožava badminton i koturaljkanje. Jako voli čitati, a pored engleskog govori i njemački jezik.

Tea otvoreno kaže za sebe da je ponekad tvrdoglava i uporna, ali da je najjača kada je najteže. Ona je od onih osoba koje vole izazove, no priznaje da je nedovoljno agresivna. Životni joj je moto: „Ništa ne ostavljam za sutra.“

Sportski idol uvijek joj je bila samo jedna sportašica. Pogađate, radi se o hrvatskoj sportskoj heroini Janici Kostelić, za koju Tea kaže da je uvijek bila posebna osoba. Prijazna, druželjubiva, otvorena, iskrena, korektna, a na skijalištima diljem svijeta redovito je bila na postoljima i to najčešće na onom najvišem. Zaključuje da se takva sportašica kao što je bila Janica rađa jednom u sto godina.

Posebno joj je, kaže, ostalo u sjećanju kada je nastupila u finalu Svjetskog kupa 2010. godine u Garmish - Partenkirchenu.

Tea se na stranicama ove knjige našla zbog toga što je ostvarila san o kojemu sanja svaki sportaš i sportašica. Bila je dio hrvatske reprezentacije u alpskom skijanju koja je nastupila na Olimpijskim igrama 2010. u Vancouveru.

U Sierra Nevadu se odlučila doći studirati na preporuku kolegice iz hrvatske alpske reprezentacije, također olimpijke Mateje Ferk, koja je kao i Tea nastupila za momčad koledža u alpskom skijanju. Tea joj je, kaže, rekla samo lijepe stvari o skijaškoj momčadi Sierra Nevade, tako da joj je to bio najbolji izbor.

Nakon njezina Sljemena omiljeno skijalište postalo joj je ono Whistler u Kanadi. To je mjesto, kaže, podsjeća i na Zimske olimpijske igre 2010., a i samo po sebi je lijepo mjesto. Posebno je se doima povezanost Whistlera s planinom i nje, tako da može skijati danima i da se jako lijepo osjeća na tom mjestu.

Tea Palić dosada je ostvarila respektabilnu skijašku karijeru, ali da nije bilo ozljeda i teške operacije u travnju 2010. godine, neposredno nakon povratka iz Vancouvera, bilo bi još i bolje. Nažalost, ozljede su sastavni dio sporta.

Tea, kao i većina mladih njezine dobi, voli pop glazbu, a mnogo i čita. Najdrža joj je knjiga Harry Potter. Pored mamine hrane obožava i onu meksičku, a Hrvatska joj je, naravno, najomiljenije odredište za odmor.

Pored solidne sportske karijere praćene ozljedama i sudjelovanja na olimpijskim igrama, Tea Palić se uspjela akademski obrazovati i to na jednom od najprestižnijih američkih koledža.

ALPSKO SKIJANJE

Andrea Komšić

Zimske olimpijske igre Soči 2014.

Poznato je da je Split izrazito sportski grad. Nosi i neslužbeni naziv „najsportskijeg grada na svitu“. Ali da će grad pod Marjanom imati olimpijku u alpskom skijanju, to se doista malo tko mogao nadati. Za to se pobrinula junakinja ove priče.

Andrea Komšić rođena je u Kiseljaku, u Bosni i Hercegovini 4. svibnja 1996. godine. Prvi kontakt sa skijanjem Andrea je imala 2001. godine kao petogodišnja djevojčica kada je pohađala petodnevnu školu skijanja u skijaškom centru Rakova noga u Kreševu. Učitelj joj je bio otac Davor s kojim je i skijala cijelu sezonu. Inače, kada spominjemo Davora Komšića, treba istaknuti da je on najzaslužniji za uspješnu Andreinu skijašku karijeru. Od prvih dana do danas on joj je i trener i serviser i sve što treba. Na neki način posvetio se svojoj kćeri, kao što je i Ante Kostelić svojoj Janici i Ivici.

U skijaškoj sezoni 2002./03. skijaški centar Rakova noga postao je malen za Andreu, pa je sa svojim kolegom iz kluba Igorom Ivičevićem upisana u *Skijaški klub Željezničar* u Sarajevu. Intenzivni treninzi na Bjelašnici, Jahorini i u Kreševu te na talijanskim skijalištima Sappada i Cortina d'Ampazzo urodili su plodom. Andrea se čak šest puta u toj sezoni penjala na pobjedničko postolje, a na slalom utrci na Vlašiću je i pobijedila.

I tako iz godine u godinu Andrea je u svojim uzrastima sve više i više postizala dobre rezultate na brojnim europskim skijalištima.

A onda je u Splitu 2007. godine osnovan *Ski klub Nordis*, koji je vrlo brzo počeo sa kvalitetnim radom, a nedugo potom u klub je iz susjedne Bosne i Hercegovine stigla Andrea Komšić.

Skijaška zvijezda u usponu dala je dodatni zamah u radu kluba.

Vrlo značajan uspjeh Andrea je ostvarila 2013. godine. Osvojila je prvo mjesto na National Junior Race slalomu u američkom Copper Mountainu. Pobijedila je Andrea najbržom vožnjom u obje vožnje. Tako je u Copper Mountainu ostvarila dvostruku pobjedu, jer je bila najbrža i u veleslalomu dan ranije.

Dosada najbolji rezultat Andrea je ostvarila osvajanjem drugog mjesta na Svjetskom juniorskom prvenstvu 2014. godine u Jasni u Češkoj, u kategoriji mladih juniorki.

U utrkama pod FIS-om Andrea Komšić nastupa od sezone 2011./12. Kroz te četiri sezone zabilježila je tri nastupa u Svjetskom kupu, a kao najbolji rezultat ima 37. mjesto iz superkombinacije Altenmarkta u sezoni 2013./14. Nastupila je na Svjetskom prvenstvu 2013. u Schladmingu, u spustu, superkombinaciji i slalomu, a kao najbolji rezultat bilježi 31. mjesto u superkombinaciji.

U svojoj prvoj sezoni pod FIS-om 2011./12. zbog ozljede je pauzirala gotovo cijelu sezonu.

Kako sama Andrea priznaje, najdraže joj je voziti trku na skijalištu u Val d'Isèreu, a najdraža joj je utrka ona na Sljemeni. Ističe da se posebno ponosno osjeća kada nastupa na Snježnoj kraljici. Domaća atmosfera, naše skijalište, a i organizacija funkcionira besprijekorno.

Andrea Komšić našla se na stranicama ove knjige jer je nastupala na Zimskim olimpijskim igrama 2014. u Sočiju, jasno, u disciplini alpsko skijanje. U Sočiju je osvojila 33. mjesto u slalomu i 35. u veleslalomu. S obzirom na godine i ozljede rezultat je – respektabilan.

Poznato je kada pričate s bilo kojim sportašem, ma u kojem sportu bio, da sanja nastup na olimpijskim igrama. Taj sportski san Andrea je ispunila vrlo mlada. Nije imala još niti 18 godina. A da priča bude potpuna Andrea je svojim nastupom u Sočiju, gradu Splitu donijela još jedan sport u tablici sportova splitskih olimpijaca na olimpijskim igrama.

Mnogi će se iznenaditi čitajući ovaj tekst. Ali stvari su kristalno jasne. Andrea Komšić je na Zimskim olimpijskim igrama u Sočiju 2014. nastupila kao članica splitskog *Ski kluba Nordis*. Prema tome, kao splitska sportašica bila je na ovoj Zimskoj olimpijadi.

Andrea Komšić, kojoj je skijaški uzor i idol neprikosnovena Janica Kostelić, djevojka je od koje hrvatsko alpsko skijanje još puno očekuje. Još je dosta mlada, ali je već stekla i neophodno iskustvo. Samo da je ozljede zaobiđu.

SKIJAŠKO TRČANJE

Maja Kezele

Zimske olimpijske igre Salt Lake City 2002., Torino 2006.

Nakon završetka karijere – u politiku.

Maja Kezele rođena je 31. srpnja 1979. godine u Rijeci. Kao članica *Skijaškog kluba Goranin* iz Delnica Maja je sa skijanjem započela kao osmogodišnja djevojčica 1987. godine. Tijekom karijere najviše se natjecala u disciplini skijaško trčanje.

Prvi značajniji uspjeh Maja je ostvarila 1992. godine kada na prvenstvu Hrvatske osvaja zlatnu medalju u štafetnoj utrci 3 x 5 kilometara. Godinu dana potom na Trofeju Topolino je brončana, a 1995. godine na državnom prvenstvu osvaja u utrci na 5 kilometara zlatnu medalju. U srednjoškolskim danima postaje juniorska reprezentativka Hrvatske.

Nastupa tada Maja na mnogim domaćim i međunarodnim skijaškim natjecanjima gdje postiže zapažene rezultate. Kao studentica ekonomskog fakulteta Maja Kezele bilježi nastupe na Univerzijadi 1999. godine u slovačkom gradu Poprad Tatry, zatim 2003. godine u talijanskom Tarvisiu i 2005. godine u austrijskom Innsbrucku.

Kruna karijere Maje Kezele bili su nastupi na Zimskim olimpijskim igrama 2002. u Salt Lake Cityu i 2006. u Torinu, u disciplini skijaško trčanje, nakon čega je prestala s aktivnim natjecanjem.

Veliki uspjeh postigla je Maja 2005. godine na međunarodnom natjecanju u St. Ulrichu. U utrci na 5 kilometara bila je prva, a u istoj utrci, samo u klasičnoj disciplini, druga.

Tijekom 20-godišnje sportske karijere Maja Kezele bila je peterostruka državna prvakinja u skijaškom trčanju: 1995., 1998., 2002., 2003. i 2004. godine te trostruka pobjednica skijaških natjecanja u Primorsko-goranskoj županiji 2002., 2003. i 2004. godine.

Maja Kezele najboljom sportašicom grada Delnica proglašavana je 2004., 2005. i 2006. godine. Proglašena je Maja 2001., 2002., 2003. i 2005. godine za najbolju sportašicu Primorsko-goranske županije u nordijskom trčanju.

Godine 2010. Maja je izabrana za predsjednicu *Skijaškog kluba Goranin* iz Delnica, kluba u kojemu je i započela svoju uspješnu karijeru.

Nakon završetka uspješne sportske karijere, Maja Kezele krenula je u političke vode, ali nije napustila svoje Delnice. Od 2009. do 2013. obnašala je dužnost zamjenice gradonačelnika Grada Delnica.

Aktivna je Maja i u Kulturno umjetničkom društvu Delnice, a članica je i Izvršnog odbora Kluba riječkih olimpijaca.

Oni koji poznaju Maju reći će za nju da je otvorena, izrazito prijazna i skromna osoba. Tijekom karijere jedna od najboljih prijateljica bila joj je najveća hrvatska sportašica u povijesti – Janica Kostelić.

Maja je osoba koja je do krajnjih granica privržena rodnom kraju, kao i cijelom Gorskom kotaru. Da nije tako, mogla je zasigurno još više postići tijekom karijere. Iako treba priznati da je za skijaško trčanje, sport koji ruku na srce, nije u Hrvatskoj baš ni poznat, a da ne govorimo popularan, ostvarila respektabilnu sportsku karijeru.

O privrženosti Maje svom rodnom kraju govori i činjenici što je prihvatila dužnost zamjenice gradonačelnika Delnica kako bi svojim vezama, poznanstvom, ali prije svega autoritetom dvostruke olimpijke pomogla svom gradu.

Maja Kezele je osoba kojoj ništa nije u životu teško, a naučila je da se samo radom može uspjeti u životu. Zna-la je da put do vrha nije popločan slavom i da ti nitko ništa neće dati ako se sam ne izboriš.

Priznajmo još jednom, nije se svih onih natjecateljskih godina Maji bilo lako boriti s birokracijom u sportu koji je kod nas nepoznat, da ne kažemo – nepriznat. Međutim, Maja je zahvaljujući volji i upornosti uspjela. Nije mala stvar dva puta sudjelovati na olimpijskim igrama. Maji Kezele to je uspjelo u skijaškom trčanju i time je postala dio olimpijske obitelji i u međunarodnom olimpijskom pokretu stekla besmrtnost.

SKIJAŠKO TRČANJE

Nina Broznić

Zimske olimpijske igre Vancouver 2010.

Bila je jedna od najmlađih članica hrvatske olimpijske delegacije u Vancouveru. Nina Broznić rođena je u Rijeci 19. veljače 1991. godine. Sa sportom se Nina prvi put upoznala kad je imala devet godina, a prije konačnog odabira skijaškog trčanja okušala se u planinarenju i koturaljkanju. Nakon završetka srednje medicinske škole upisala je Medicinski fakultet Sveučilišta u Rijeci.

U slobodno vrijeme rado čita – od knjiga s područja psihologije, preko sportske literature do beletristike. Može se pohvaliti odličnim poznavanjem engleskog jezika, a u praktična znanja i vještine dodaje tradicionalnu akupunkturu i masažu.

Najveća joj je potpora u životu njena obitelj, a posebno brat Andro, koji se također bavi skijaškim trčanjem. Moto kojim se Nina vodi glasi: “Oni koji se penju stepenicama uspjeha, nikada ne žale što su ostali bez daha.”

Nina Broznić članica je *Trkačko-skijaškog kluba Rijeka-Čavle*, a 2010. na Zimskim olimpijskim igrama u Vancouveru nastupila je u skijaškom trčanju, u disciplini klasični sprint.

I prije nastupa u Vancouveru imala nekoliko zapaženih rezultata, još dok se natjecala u juniorskom uzrastu. Prvi uspjesi na međunarodnom planu počeli su dolaziti 2007. godine. Na igrama mladeži Alpe-Jadran u austrijskom Hinterstroderu osvojila je treće mjesto s reprezentacijom te osmo na 5 kilometara pojedinačno.

Predolimpijska 2009. godina bila je za Ninu posebno uspješna. Bila je druga na FIS utrci u austrijskom Saalfeldenu, 20. u sprintu na Olimpijskom festivalu europske mladeži (EYOF) u poljskom Slask-Beskidyju te je na istom natjecanju osvojila 45. mjesto na 5 kilometara klasično. Iste godine Nina je osvojila 58. mjesto u sprintu na Svjetskom juniorskom prvenstvu u francuskom Praz de Lys Sommandu.

Na svoje prve, i dosada jedine olimpijske igre Nina je došla, kao što je navedeno, kao najmlađa u našoj momčadi. Stoga se nije mogao očekivati značajniji rezultat. Nije se uspjela plasirati u četvrtfinale u disciplini individualnog sprinta klasičnim načinom. Stazu dugu kilometer i pol Broznić je svladala za 4 minute, 15 sekundi i 31 stotinku, odnosno za 37.26 sekundi sporije od najbrže u kvalifikacijama, Norvežanke Marit Bjoergen.

Kako su tada pisali mediji, trema je učinila svoje. Ninin trener Zoran Skender tada je izjavio: “Po kvaliteti Nina je mogla i bolje. No činjenica je da je još mlada i da nema dovoljno iskustva na velikim natjecanjima, dosta su utjecali na rezultat. Podlegla je tremi uslijed svog prvog nastupa na zimskim olimpijskim igrama. No uz daljnji rad i iskustvo, doći će i rezultati.”

I nakon završetka igara u Vancouveru Nina je nastavila s dobrim rezultatima. Na prvenstvima Hrvatske stalno je u samom vrhu, a često i na vrhu. Tu su i relativno dobri rezultati na brojnim natjecanjima diljem Europe.

Ova mlada Riječanka uspjela je u skijaškom trčanju ono što je u hrvatskom skijanju prije nje ostvarila Maja Kezele kao prva Hrvatica koja je u ovom sportu nastupila na zimskim olimpijskim igrama.

Znamo da smo mediteranska država i koji su nam prioritetni sportovi. Stoga je i sam plasman Nine Broznić na Zimske olimpijske igre više nego lijep uspjeh. Na olimpijske igre, bilo ljetne ili zimske, ne dolazi se baš tako jednostavno. Treba proći brojna prednatjecanja, kvalifikacije, sakupljati bodove, pa ako tu uspiješ onda tek postaješ olimpijac.

To nije lako u niti jednom sportu, poglavito u skijaškom trčanju, gdje je potrebna i snaga, i koncentracija i brzina. Mnogo se toga treba poklopiti da bi se uspjelo.

Nina se uspjela plasirati na olimpijske igre i postati dio velike olimpijske obitelji, a tu čast u sportu imaju samo odabrani. Jedna od njih je i Nina Broznić.

SKIJAŠKO TRČANJE

Vedrana Malec

Zimske olimpijske igre Soči 2014.

Od najranije dobi bavi se ovim dosta napornim sportom. Vedrana Malec rođena je u Zagrebu 24. ožujka 1990. godine. U ovaj sport Vedrana je ušla kao u igru. Sestra joj je trenirala skijaško trčanje pa su ona i njezina prijateljica htjele probati. Tako su se igrale dok su oni trenirali, a na kraju je Vedrana ostala. Počela se tako Vedrana igrati sa skijaškim trčanjem kada joj je bilo pet godina, a na prve utrke krenula je u šestoj godini. Sve je počelo u zagrebačkim Šestinama gdje je živjela. Priznaje da su joj roditelji svakako odigrali veliku ulogu, ali možda najviše sestra koja je već trenirala ovaj sport.

Kaže da je cijela u ovom sportu. Jednostavno joj se uvukao pod kožu. Čudno joj je kada je doma par dana ili kada miruje. Lijepo je kaže vidjeti napredak, osjetiti da daješ sve od sebe, a definitivno živiš za osjećaj da uvijek može bolje, brže, jače...

Pored nastupa na zimskim olimpijskim igrama, Vedrana je posebno ponosna na utрку Kontinentalnog kupa u Njemačkoj 2012. godine, gdje je osvojila 12. mjesto u trci na 15 kilometara. Naime, u toj utrci se nakon prvih 7,5 kilometara mijenja tehnika. To je jedna od težih utrka baš zbog te promjene, a i dulja je. Ističe da joj je posebno draga jer joj ta prva klasična tehnika slabije leži, a na toj utrci je uspjela držati korak s najjačim curama skroz do kraja. Praktički se borila sve do cilja. Kontinentalni rang je odmah ispod svjetskog kupa po jačini, što joj je automatski po zaostatku i bodovima na kraju najbolji rezultat. Jedna je od najtežih utrka i najdulja koju trči.

Dosada je Vedrana, iako je još mlada sportašica, ostvarila respektabilnu karijeru. Višestruka je prvakinja Hrvatske. Godine 2013. osvojila je na utrkaма kontinentalnog Balkan kupa u Sarajevu prvo mjesto, što joj je osiguralo nastup na natjecanju svjetskog kupa. Od tada je sedam puta nastupila u natjecanjima svjetskog kupa. Ostvarivala je Vedrana odlične rezultate i na raznim turnirima diljem svijeta u svojoj skijaškoj disciplini.

Vedrana Malec nastupila je na Zimskim olimpijskim igrama u Sočiju 2014. godine. U utrci na 10 kilometara osvojila je 59. mjesto, a u utrci na 30 kilometara masovnog starta bila je 53. U sprintu, u nordijskom skijanju završila je kao 61. Vedrana Malec trajno će se sjećati Sočija 2014. Na zatvaranju Igara nosila je hrvatsku zastavu. To je čast koju u sportu rijetki dožive. Dokaz je to koliko se sportaš cijeni u svojim krugovima.

Kao i mnoge druge sportašice Vedrana Malec je sklona ozljedama. Prije sedam godina operirala je koljeno i nikad se kaže nije riješila bolova.

Skijaško je trčanje jako težak i zahtjevan sport. Kada je kod kuće Vedrana trenira dva puta dnevno. Izlasci i takve stvari su u drugom planu. Uz sport studira novinarstvo pa je obaveza napretek.

Najveći joj je poticaj u dosadašnjoj karijeri obitelj, sestra prije svega. Ona svaki Vedranin uspjeh ili neuspjeh doživljava čak emotivnije od nje same. Uskače joj uvijek i posvuda kada treba, od *faksa* do treninga.

Kako kaže Vedrana, ukoliko je zdravlje posluži, namjerava se još dugo baviti ovim sportom. Ne vidi zasada neko ograničenje, još je mlada, a najbolji rezultati u ovom sportu postižu se s 28 godina. Uvijek kaže da će skijati dok god joj to bude predstavljalo veselje. Kada je počne opterećivati, onda će to biti kraj. Ili dok je neka ozljeda ne spriječi u tome.

Po njezinom iskustvu i mišljenju, ali i statistici, skijaško trčanje nije isplativ sport. Vrhunski sportaši i u inozemstvu su slabo plaćeni, a najviše dobivaju od sponzora. U Hrvatskoj je u ovoj situaciji jako teško. Tu su roditelji i poneka stipendija i slično.

Voli napomenuti da je članica *Skijaškog kluba Sljeme*. Spominje i trenera Zorana Skendera i slovenske trenere i njihovu ekipu s kojom surađuje.

Vedrana Malec je klasičan primjer volje i ljubavi prema sportu. Svjesna je velikog odricanja, rizika ozljeda, nesigurne materijalne strane, ali ljubav prema skijaškom trčanju jača je od svega.

BIATLON

Petra Starčević

Zimske olimpijske igre Torino 2006.

Prva hrvatska biatlonka na olimpijskim igrama.

Petra Starčević rođena je u Rijeci 7. svibnja 1987. godine. Bila je članica *Skijaškog kluba Bjelolasica* iz Mrkoplja. Ova skromna djevojka iz Mrkoplja, pokraj Delnica u Gorskom kotaru, nije samo prva predstavni- ca Hrvatske u biatlonu u povijesti igara, već je djevojka čija životna priča nije nimalo obična. Ona je puna truda i odricanja. Počelo je s epizodom kada se kao mala djevojčica u osnovnoj školi izgubila na skijanju u Italiji. Nas- tavilo se titulom viceprvakinje Europe na trofeju Toppolino, a onda je sve "bacila u trans", kada je 2006. osvojila sedmo mjesto na juniorskom prvenstvu svijeta u SAD-a.

Oni koji je poznaju od djetinjstva kažu da je uvijek bila predana radu i posvećena skijanju kako se rijetko viđa. Još kao djevojčica u osnovnoj školi, kad su započeli izlasci i prve ljubavi, rekla je: „Skijanje je moj život“. Tu rečenicu potvrdila je nebrojno puta, ipak u svojoj komunikativnosti i otvorenosti nikad ne zanemarujući školu i sebi drage ljude, piše o Petri, Danijel Jedriško.

Nadalje Jedriško, na portalu *Studentnet* 2006. o Petri piše: „Njeni rezultati govore sami za sebe i njena priča ispričana je na jedan, samo njoj svojstven način. Brda i šume Gorskog kotara njoj daju jedan iskonski mir i užitak u kojem, nažalost, rijetko ima priliku u potpunosti uživati jer njen sport i ritam natjecanja zahtijevaju da tamo provede daleko manje vremena nego što bi uistinu htjela.

Biatlon, kao vrlo zahtijevna kombinacija skijaškog trčanja i streljaštva, sport je koji puno traži, a malo daje. Barem u hrvatskim okvirima koji se kao i u toliko mnogo drugih sportova svode na krpanje kraja s krajem i na kraju pokušaja da se iskroji odijelo koje bi se moglo pokazati svijetu. Jedno takvo iskrojeno odijelo i ličnost je i Petra Starčević, koja je tu svoju snagu osobnosti i karizme dokazala i nakon traktorske nesreće u svibnju 2002., kada joj je prikolica traktora pala na nogu i slomila bedrenu kost. Dok bi velika većina ljudi u toj situaciji odustala od skijanja i posvetila se nečemu što neće iziskivati toliko napor da se vrati i ponovno natječe, Petra nije odustala. Nakon naporne rehabilitacije u Selcu uspjela je ući kao prva Hrvatica u seniorski Svjetski kup i prva predstavni- ca Hrvatske u ovom sportu na zimskim olimpijskim igrama.“

Poznato je da se vrhunski rezultati u biatlonu u pravilu postižu puno kasnije, u zrelijim godinama. Ona je ti- jekom karijere davala cijelu sebe, naprosto izgarala u svim utrkama, gdje god se natjecala, od lokalnih natjecan- ja do olimpijskih igara.

Petra Starčević ovom sportu uvijek je prilazila krajnje ozbiljno, profesionalno, jer biatlon je sport koji iziskuje puno koncentracije i kondicije. Tek kada se poslože jedno i drugo, može se nešto očekivati.

Svakom sportašu je san i vrhunac karijere nastupiti na olimpijskim igrama, bilo ljetnim ili zimskim. Ostvarila je to Petra Starčević kada je nastupila na Zimskim olimpijskim igrama u Torinu 2006. U disciplini na 7,5 kilometara u sprintu osvojila je 79. mjesto. Nastupila je i na 15 kilometara pojedinačno, gdje je također osvojila 79. mjesto.

Reći će kritičari, pa koji je to uspjeh. Uspjeh je, veliki je uspjeh i doći na olimpijske igre, a mnogo faktora utječe da se ostvari što bolji rezultat. Priznajmo, da nije nekoliko hrvatskih sportaša iz Gorskog kotara, među ko- jima je i Petra Starčević, tko bi u Hrvatskoj opće znao za biatlon. Hrvatska je ipak mediteranska, a ne nordijs- ka zemlja. Postavimo pitanje koliko se ulaže u taj sport, kako je prethodno navedeno za koji je potrebna kondici- ja i koncentracija.

Povijest bilježi da je Petra Starčević bila prva hrvatica koja je u biatlonu nastupila na zimskim olimpijskim igrama. A biti prvi u sportu je najveća stvar. To je i stvar prestiža. Prvi nisi samo kada postigneš rezultat, nego si prvi i onda kada svoju državu prvi put zastupaš u jednom sportu, a pogotovo na najvećem natjecanju kao što su olimpijske igre.

Možda će doći vrijeme, kada će i hrvatske sportašice u biatlonu osvajati medalje na zimskim olimpijskim igrama, ali one će biti osvojene na tradiciji Petre Starčević, prve Hrvatice koja je u biatlonu nastupila na olimpijs- kim igrama. To je nepobitna činjenica koja ostaje vječno. Petra je svojim radom i pristupom, kao osoba i sportaš to i zaslužila. Od nje se računaju nastupi hrvatskih biatlonki na olimpijskim igrama.

BIATLON

Andrijana Stipaničić Mrvelj

Zimske olimpijske igre Vancouver 2010.

Tek je druga hrvatska biatlonka koja je na nastupila na zimskim olimpijskim igrama.

Andrijana Stipaničić Mrvelj rođena je u Rijeci 19. rujna 1981. godine. Postoje sportovi koje smatramo „našim“, postoje sportovi koje smatramo podjednako muškim i ženskim, a postoje i sportovi koje mnogi kod nas ne smatraju previše privlačnim ili prikladnim, kako hoćete, za žene. Biatlon je jedan od njih, užasno naporan, bez velike tradicije u Hrvatskoj, sport koji traži strašno puno odricanja, koji nije popularan i u kojemu nema novca.

Koja se žena u Hrvatskoj želi baviti biatlonom? Ima ih i to sve više, a mnogima je uzor Andrijana Stipaničić Mrvelj, prva naša biatlonka koja je osvojila bodove u Svjetskom kupu.

Andrijana je rodom iz Gorskog kotara, točnije iz Donje Dobre. Već sa šest godina počela se baviti nordijskim trčanjem. I bila je veliki potencijal, uostalom tri puta je osvojila Topolino, najjače svjetsko natjecanje u dječjoj konkurenciji. No svom prvom sportu je rekla zbogom kad je odlučila studirati u Zagrebu.

O tome Andrijana ističe: „Najčešće je to tako, u jednom trenutku moraš odlučiti što dalje, nastaviti sa sportom ili se odlučiti za obrazovanje. Prvu godinu fakulteta još sam nosila opremu u Zagreb, čak sam i trenirala na Jarunu i na Sljemenu, ali teško je kad nemaš trenera, kad si potpuno sam, a obveze na fakultetu bile su sve veće i veće i s vremenom sam potpuno prestala.“

I tako je bilo sve do diplome na Kineziološkom fakultetu.

„Krivac“ za Andrijanin povratak u sport i ulazak u novi sport bio je Nikola Županić, predsjednik Hrvatskog biatlonskog saveza.

„On me nagovarao da probam i ja sam iz znatiželje otišla na streljanu. Dopalo mi se i počela sam ići svaka dva dana, a 2005. sam se počela baviti biatlonom“ – govori Andrijana.

Ta 2005. je godina kad se u hrvatskom biatlonu počelo ozbiljnije i sustavno raditi, a Andrijana je vrlo brzo pokazala kako može jako puno. U dvije sezone je izborila nastup u svjetskom kupu, a u veljači 2009. je postala prva Hrvatica s bodovima u svjetskom kupu. Uspjelo joj je to na najvećoj biatlonskoj „pozornici“ te zime, na Svjetskom prvenstvu u Pyeong Changu. U pojedinačnoj utrci Andrijana je osvojila 39. mjesto i prva dva boda za Hrvatsku.

Tada je izjavila: „Sve što sam radila, za što sam trenirala, što smo postavili kao cilj, poklopilo se. Ciljali smo dobar rezultat na ovom Svjetskom prvenstvu, rezultat koji će mi osigurati nastup na Zimskim olimpijskim igrama u Vancouveru i uspjela sam. I pritom sam pucala bez ijednog promašaja, samo jedna Francuskinja, Kazahstan-ka i ja.“

I nastupila je Andrijana na Zimskim olimpijskim igrama 2010. u Vancouveru. Natjecala se na 10 kilometara u dohvatnoj utrci, a sprint na 7.5 kilometara je propustila zbog bolesti.

Ljudi koji poznaju Andrijanu kažu da je njezina najveća odlika nevjerojatna sportska upornost ili kako kažu: „Kad ona nešto započne, onda to i završi.“

Prošla je Andrijana kroz nordijsko trčanje i biatlon, a prije Vancouvera, na pitanje koji joj je od ta dva sporta draži, odgovorila je: „Biatlon je puno zanimljiviji, i nama za trening i natjecanja i ljudima za gledanje. U trčanju imaš svoju dionicu i to je to, biatlon je puno kompleksniji sport u kojemu veliku ulogu igra glava.“

Andrijana Stipaničić Mrvelj tijekom karijere godišnje je oko 330 dana provodila na pripremama i natjecanjima, trenirala je u svakakvim pa i najgorim uvjetima, na što kaže: „To je takav sport, navikneš se.“ Najteže joj je bilo biti daleko od kuće jer je pred veliki uspjeh u Svjetskom kupu 2009. bila „friško“ udana, no uz podršku je sve izdržala.

I za kraj Andrijana komentira reakciju ljudi kada bi saznali da je biatlonka: „Ljudi koji me poznaju i koji su mi bliski tijekom karijere podržavali su me od prvog trenutka i bez njihove podrške, bez podrške prvenstveno moga supruga, ne bih se mogla baviti biatlonom. A nepoznati bi obično pitali ‘kaj to tebi treba, zašto nisi odabrala neki lakši sport, zašto radiš tako nešto teško?’“

Radila je Andrijana jer je voljela biatlon i zato jer je bila prva Hrvatica sa bodovima u Svjetskom kupu i druga „naša cura“ koja je nastupila na zimskim olimpijskim igrama.

SNOWBOARD

Morena Makar

Zimske olimpijske igre Soči 2014.

Prva hrvatska predstavnik u *snowboardu* na zimskim olimpijskim igrama. Nastupila je u Sočiju 2014. godine.

Morena Makar rođena je u Zagrebu 22. siječnja 1985. godine. U ovaj sport Morena je ušla s 15 godina. Prvo u svim disciplinama, ali *pipe* disciplina ju je nekako posebno osvojila.

„Kad sam krenula bordati, *half-pipe* je bio rasprostranjeniji. Najbliži u Nassfeldu, ali kako je to tehnički najteža disciplina, a teško je napredovati, ljudi su se preusmjerili na neke druge discipline. Mene je *pipe* ipak najviše privlačio. *Snowboard* nekad i danas nije isti u mnogočemu. Imao je drukčiji smjer. Nije se toliko gledalo na sport, više na neki *lifestyle*. Zimske igre nisu bile u diru. Ali je ubrzo uznapredovalo u smislu sporta i igre su mi se činile kao logičan korak zato što sam ja prvenstveno sportaš, volim biti sportaš i kruna karijere je ići na zimske olimpijske igre.“

Zamalo je Morena otišla i u Vancouver četiri godine ranije, čega se nerado sjeća: „Zbog jednog mjesta nisam upala. Bila sam prva ispod crte. Cijelo vrijeme me pratila ozljeda ramena, koje sam kasnije morala operirati.“

Težak je bio olimpijski put Morene Makar do Sočija. Stresnih godinu i pol dana kvalifikacija. Desetak natjecanja Svjetskog kupa na kojima je sakupljala bodove. Morala je biti među 30. Toliko ih je otišlo u Soči. U našem timu nisu imali baš idealnu financijsku situaciju pa Morena nije išla na dva natjecanja na Novi Zeland, a ti bodove puno znače. Ipak, upala je i bez toga.

Strašna je stvar što se Morena uopće kvalificirala za Soči.

Premda je ostala bez plasmana u polufinale olimpijskog natjecanja u daskanju na snijegu, jedina naša predstavnik u *snowboardu* Morena Makar nije bila nezadovoljna svojim nastupom u Sočiju: „Zadovoljna sam svojim nastupom. Sve što sam pripremila sam ostvarila. Nažalost, suci su me malo zakinuli u bodovima. No što se može, takav je sport i to moram prihvatiti.“ – kazala je tada 29-godišnja Morena koja je u svojoj kvalifikacijskoj skupini zauzela 13. mjesto, a u polufinale se plasiralo devet najboljih.

Makar je u prvoj vožnji, u ekstremnom parku Rosa Hutor u svoj skupni bila 9. s ocjenom 44.75, u drugoj je vožnji pala što joj je oduzelo mogućnost plasmana u polufinale.

I u drugom dijelu 2014. godine Morena je nastavila s dobrim rezultatima u ovom, za naše prilike, velikim dijelom nepoznatom sportu. Korejsko skijalište Konjiam ugostilo je održavanje FIS Asian Kupa u *half-pipeu*. Naša *snowboard* reprezentativka Morena Makar osvojila je prvo mjesto u ženskoj konkurenciji.

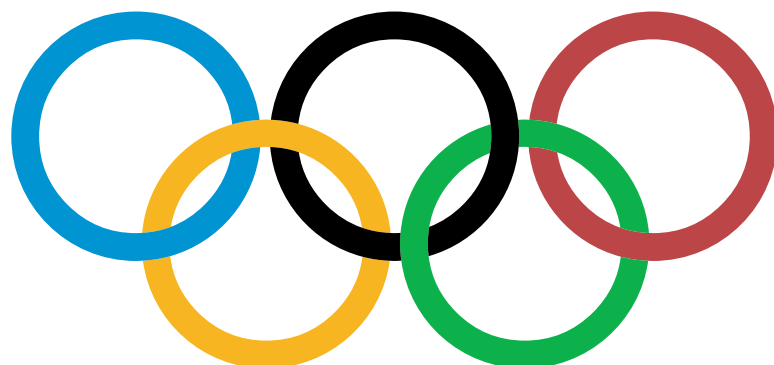
„Ovo je bilo jedno od najboljih natjecanja na kojima sam ikad bila! Predobra organizacija, kraljevski tretman, sve na nivou! *Pipe* nije bio baš najsavršeniji pa ga je bilo dosta teško voziti i išla sam na sigurnu varijantu i pobijedila sam! Jako sam sretna.“ – izjavila je Morena Makar.

Morena je *runove* odvozila s trikovima Fs Air, Fs 360, Cab 360 i Air to Fakie te je osim prvog mjesta osvojila i novčanu nagradu.

Koliko kod Morene već bila iskusna sportašica, *snowboard* je ipak opasan sport, te ističe: „Roditelji i nakon svih ovih godina drhte pri svakom mom skoku. A što da im radim, to je moja ljubav. Da, padam, naravno da padam. Dnevno možda pet puta. Ovisno što radim, kakve trikove, ako je novo onda padam. Ili ako padne koncentracija, mogu pasti i na nečemu što znam. Nekada izgledam i kao da treniram neku opasnu borilačku vještinu. Često. Hrabrost je jako bitna u ovom sportu. Ali hrabrost najviše trebaš kad padneš, kad se ozljiš, opet raditi istu stvar, isti trik. Ono što te strpalo u bolnicu. Ali kreneš od osnova dok ponovno ne dobiješ samopouzdanje. Stah je sastavni dio ovog sporta.“

Morena dolazi iz poznate obitelji, koja se više od 20 godina bavi proizvodnjom čarapa. Kako je ona diplomirana ekonomistica, a uz to je i profesionalna *snowboarderica*, spojila je sve u jedno, pa ističe: „Uzela sam prednosti i znanja iz tih područja i napravila “brend-ski” *snowboarderskih* čarapa Dogma.“

Ipak na kraju zaključuje: „Skup je ovo sport. Najskuplja su putovanja, ski karte, smještaj. Ali što mogu kada ga volim“. A mi konstatirajmo hrabra i uporna Morena, svaka ti čast.“

SPORTAŠICE HRVATSKOG PODRIJETLA
KOJE SU NA OLIMPIJSKIM IGRAMA NASTUPALE KAO ČLANICE HRVATSKIH KLUBOVA I
PRVAKINJE U DVIJE DISCIPLINE ALI POD ZASTAVOM DRUGE DRŽAVE

SPORTAŠICE ROĐENE NA PODRUČJU DANAŠNJE REPUBLIKE HRVATSKE
KOJE SU NA OLIMPIJSKIM IGRAMA NASTUPILE IZ KLUBOVA OSTALIH JUGOSLAVENSKIH
REPUBLIKA, DRUGIH DRŽAVA ILI SU NASTUPALE ZA NOVOSTVORENE DRŽAVE NAKON
RASPADA SFRJ, A AFIRMIRALE SU SE U HRVATSKOM SPORTU

SPORTAŠICE HRVATSKOG PODRIJETLA
KOJE SU OLIMPIJSKE MEDALJE OSVAJALE IZVAN JUGOSLAVIJE I
DRŽAVA NASTALIH NJENIM RASPADOM

SPORTAŠICE KOJE NISU ROĐENE U HRVATSKOJ,
NITI SU IZ HRVATSKIH KLUBOVA NASTUPALE NA OLIMPIJSKIM IGRAMA,
A U HRVATSKOJ SU PROGLAŠENE NAJBOLJIM SPORTAŠICAMA

ATLETIKA

Olga Šikovec - Luncer

Olimpijske igre Rim 1960.

Sportašica koja je rođena u Sloveniji, koja je iz danas rodne države nastupila na olimpijskim igrama, ali je bila izabrana za najbolju sportašicu u Hrvatskoj.

Olga Šikovec - Luncer rođena je u Trbovlju 17. siječnja 1933. godine. Sport je zavljela od malih nogu. U *Radečkom gimnastičkom društvu Partizan* igrala je odbojku i stolni tenis, a 1948. položila je tečaj za gimnastičkog voditelja.

Njezine predispozicije za atletiku otkrivene su kad je s 19 godina sudjelovala u sindikalnoj utrci po celjskim cestama. Od 1953. godine Olga je nastupala za *Atletski klub Kladivar* iz Celja i tada počinje njezina prava karijera. Bila je izuzetno brza i specijalizirala se za sprinterske discipline. Imala je odličnog trenera Fedora Gradišnika koji je vrlo zaslužan za razvoj atletike u Celju.

Ubrzo je Olga počela postizati prve uspjehe, a nakon samo dvije godine ozbiljnog treniranja postala je i reprezentativka. Gotovo cijelo jedno desetljeće bila je najbolja sprinterica u Jugoslaviji. Prvi dio karijere nastupala je za *Kladivar*.

Godine 1959. Olga se udala za sportskog novinara Vilka Luncera, a nakon preseljenja u Zagreb 1961. godine postala je članica *Akademskog atletskog kluba Mladost*. Trenirali su je suprug Vilko Luncer i veliki atletski znalac Žarko Susić.

Na prvenstvima Jugoslavije na otvorenom i u dvorani osvojila je ukupno 24 naslova prvakinja u razdoblju od 1955. do 1965. godine. Sedam puta na pojedinačnim prvenstvima Jugoslavije osvajala je dvostruke krune na 100 i 200 metara. Bila je dvoranska prvakinja države. Višestruka je prvakinja Slovenije na 100 i 200 metara. Prije Olge u ženskom sprintu u Jugoslaviji nije postojala takva dugogodišnja dominacija jedne sportašice. S uspjehom je nastupala i kao članica štafete 4 x 100 metara. I sa štafetom Kladivara i Mladosti osvajala je po dva puta prvenstvo Jugoslavije, a sa Mladosti 1965. i ekipno prvenstvo Jugoslavije.

Olga Šikovec-Luncer pripadala je zlatnoj generaciji jugoslavenskog ženskog sprinta u kojoj su uz nju najistaknutije bile Milka Babović iz Zagreba, Zdenka Leskovac iz Osijeka i Marijana Lubej iz Celja. Prva je žena u Jugoslaviji koja je za manje od 12 sekundi pretrčala 100 metara, 1960. u Celju (11.9 sekundi), a 200 metara uspjela je za manje od 25 sekundi pretrčati 1959. godine u Varaždinu (24.8). S rezultatom 11.7 sekundi na 100 metara i 24.2 sekundi na 200 metara, što su bili i njezini osobni rekordi, uvrstila se 1961. među dvadeset najbržih atletičarki na svijetu.

Olga je za reprezentaciju debitirala 1955., a do 1965. imala je 95 nastupa na 31 natjecanju, pa se ubraja među pet atletičarki sa najviše nastupa u povijesti seniorske reprezentacije Jugoslavije.

Od velikih natjecanja posebno treba istaknuti da je Olga sudjelovala na Olimpijskim igrama 1960. u Rimu, gdje se utrkom na 100 metara plasirala u četvrtfinale.

Nastupala je Olga na Europskim prvenstvima 1958. u Stockholmu i 1962. u Beogradu, gdje je u štafeti 4 x 100 metara osvojila četvrto mjesto, pri čemu su postavile novi državni rekord koji potom osam godina nije oboren. Na Europskim dvoranskim igrama 1966. u Dortmundu bila je članica štafete koja je osvojila srebrnu medalju.

Nastupila je Olga i na Svjetskom omladinskom festivalu 1959., gdje je na 100 metara osvojila brončanu medalju. Tu su i brojne medalje s balkanskih igara.

S ukupno 25 osvojenih medalja jedna je od najuspješnijih jugoslavenskih atletičarki svih vremena. Kada se 1966. povukla iz atletike bila je tajnica *Akademskog atletskog kluba Mladost*. Obavljala je brojne dužnosti i u sudačkoj organizaciji. Ima najviše sudačko zvanje – međunarodni je atletski sudac s više od 800 suđenja.

Još za vrijeme karijere uz supruga Vilka počela se baviti novinarstvom.

Za doprinos sportu i društvenom djelovanju dobila je brojne nagrade i priznanja. Proglašena je 1960. godine za najbolju sportašicu Slovenije u izboru lista *Polet*, a najbolja sportašica Hrvatske u izboru *Sportskih novosti* bila je 1962. i 1963. godine.

Odlikovana je Ordenom zasluga za narod sa srebrnim vijencem 1979. Dobitnica je Zlatne plakete Atletskog saveza Jugoslavije i Nagrade za životno djelo Hrvatskog olimpijskog odbora 1999. godine.

Proslavljena slovenska olimpijka koja je dva puta bila najbolja sportašica Hrvatske.

ATLETIKA

Ljubica Gabrić-Calvesi

Olimpijske igre Berlin 1936., London 1948. - Italija

Dijete Dalmatinske zagore koje je daleko od rodne grude ostvarila veliku atletsku karijeru. Ljubica Gabrić rođena je u Imotskom 14. listopada 1914. godine. U ranom djetinjstvu napustila je rodni kraj i nastanila se u Chicagu. Obitelj se međutim nije dugo zadržala u Americi, već se vratila u Dalmaciju, ali u Zadar, koji je tada bio pod talijanskom vlašću, tako da je Ljubica stigla u Zadar kao djevojčica.

Za boravka u Zadru, uz bavljenje atletikom, bila je 1939. godine članica *Società Ginnastica Zara* (*Gimnastičko društvo Zadar*), gdje je bila zadužna za atletiku. Poslije Zadra prešla je 1942. godine u atletske klubove u Torinu, potom Milanu, a natjecateljsku sportsku karijeru završila je u Bresci. U atletskej disciplini bacanje diska bila je prvakinja Italije 1937., 1939., 1940. i 1942. godine.

Za reprezentaciju Italije Ljubica je nastupala od 1936. do 1950. godine iako je ozbiljnije bavljenje atletikom započela tek 1934. godine.

Na Europskom prvenstvu u Beču 1938. godine u bacanju diska bila je šesta, u Oslu 1946. osvojila je sedmo mjesto, a 1950. godine na istom natjecanju u Bruxellesu bila je ponovno sedma.

Nastupila je Ljubica dva puta na olimpijskim igrama. Prvi put bilo je to 1936. godine u Berlinu, gdje je u bacanju diska osvojila deseto mjesto hitcem od 34.31 metar. Na idućim Igrama, dvanaest godina kasnije 1948. u Londonu, Ljubica je osvojila 17. mjesto bacivši disk 34.17 metra.

Malo je poznato u javnosti da je Ljubica izborila nastup i na Olimpijskim igrama koje su se trebale održati 1940. godine. Na spomenutom Europskom prvenstvu u Beču 1938. ostvarila je olimpijsku normu bacivši svoj šesti osobni najbolji hitac, što je bilo dovoljno tada i za olimpijsku medalju, da je to bilo dvije godine ranije u Berlinu. Poznato je da zbog skorog početka Drugoga svjetskog rata Olimpijske igre koje su se trebale održati u japanskom glavnom gradu Tokiju 1940., nisu održane.

Njezin rezultat iz Milana 1939. godine od 43.35 metra bio je u Italiji dugo nedostignut. Vrlo dobro je bacala kuglu i koplje te skakala, pa se dokazala i kao dobra petobojka.

Nakon prestanka bavljenja atletikom 1954. godine, posvetila se sportskom novinarstvu.

Ona je svjetski fenomen i po tome što je 2010. godine u 96. godini života postala svjetska prvakinja u bacanju kugle za najstarije veteranke, kao i 2011. godine. Natjecala se i u 98. godini života i opet je bila prvakinja.

Dugo se godina u javnosti špekuliralo s godinom rođenja Ljubice Gabrić, udane Calvesi.

Po jednim dokumentima rođena je 1914. a po jednim 1917. godine. Međutim, prema podacima s parobroda pod nazivom Predsjednik Wilson, kojim je obitelj Gabrić iz Trsta 1923. godine otputovala za New York, navodi se da je s ocem Martinom Gabrićem bila i kćerka od devet godina Ljubica-Gabre Gabrić, što direktno potvrđuje godinu 1914. kao godinu njezina rođenja.

Bilo je to vrijeme nakon Prvoga svjetskog rata, masovnog egzodusa hrvatskog stanovništva u Sjevernu i Južnu Ameriku, najviše s dalmatinskih otoka i iz Dalmatinske zagore, gdje su obitelji odlazile da se sačuvaju od neimaštine, bolesti i smrti uzrokovane glađu. Tako i obitelj Ljubičina oca Martina.

Nepoznato je kada se obitelj vratila u Dalmaciju, odnosno Zadar, ali njihov povratak imao je dalekosežne pozitivne posljedice za sport grada Zadra i tadašnju Kraljevinu Italiju. Tko je neposredno pred Prvi svjetski rat, kada se Ljubica rodila, mogao prepostaviti da će u djetinjstvu i ranoj mladosti, običi gotovo cijeli svijet, a da će već u 22. godini života nastupiti na olimpijskim igrama, i to ne za tada svoju državu Kraljevinu Jugoslaviju, već za susjednu Italiju, pod kojom je tada bio i grad Zadar gdje se obitelj Gabrić skrasila po povratku iz Amerike.

Ali čudne su ljudske sudbine, kako znaju usmjeriti život čovjeka u skroz drugom pravcu, tako i karijeru sportaša mnogo puta usmjeruju u neprevidenom smjeru.

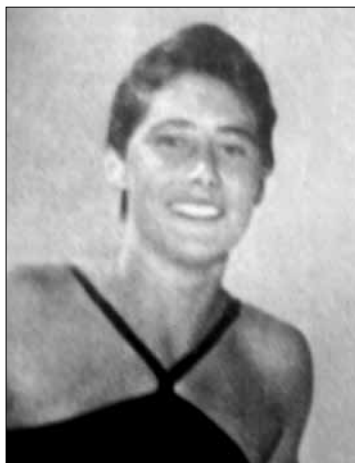
Tako je bilo i s Ljubicom Gabrić – Imočankom, a talijanskom olimpijkom.

PLIVANJE

Arlette Faidiga

Olimpijske igre Rim 1960. - Italija

Iova proslavljena plivačica po rođenju pripada hrvatskom sportu, iako po narodnosti pripada državi za koju je nastupala na Olimpijskim igrama 1960. u Rimu, Italiji.

Arlette Faidiga rođena je u Rijeci 1. kolovoza 1938. godine. Bilo je to vrijeme kada je taj dio hrvatskog teritorija pripadao Italiji, stoga je i logično da je Arlette talijanska sportašica, koja je svoju državu predstavljala na mnogobrojnim natjecanjima.

U drugog polovici pedesetih godina prošlog stoljeća Arlette je bila jedna od najboljih plivačica u ovom dijelu Europe. Nastupila je na Europskom prvenstvu u Budimpešti 1958. godine gdje je na 100 metara prsno osvojila četvrto mjesto, dok je u štafeti 4 x 100 metara mješovito bila peta.

U više navrata, od 1956. do 1959. godine, obarala je talijanski rekord u svojim disciplinama.

Odlične rezultate u plivanju postizala je i na prvenstvima Italije.

U zatvorenom bazenima prvakinja Italije u disciplini 100 metara prsno bila je 1957., 1958. i 1959. godine. U štafeti 4 x 100 metara slobodnim stilom pobjedila je na prvenstvu Italije 1956. i 1957. godine, a u štafeti 4 x 100 metara mješovitim stilom prvakinja je istih godina.

Vrlo dobre rezultate Arlette je postizala na prvenstvima Italije i u otvorenim bazenima. Prvakinja Italije na 100 metara prsno bila je 1956., 1957., 1958. i 1959. godine. U štafeti 4 x 100 metara mješovito pobjedila je 1956. godine.

Rijeka je uvijek, ma kojoj državi pripadala, kroz povijest bila vezana uz olimpijski pokret. Propagiranje olimpizma, a i sporta općenito, u to vrijeme imao je riječki *Novi list*, osnovan 1900. godine, a kasnije i talijanski tisak. Poznato je da su se prve moderne olimpijske igre održale 1896. godine u Ateni. Međutim, Grci su bili nezadovoljni kako se olimpijske igre razvijaju te su u čast desetogodišnjice prvih igara organizirali nove, koje doduše nisu priznate kao službene olimpijske igre.

Ova proslavljena olimpijka dio je velike riječke olimpijske obitelji. Grad Svetog Vida uvijek je kroz povijest znao cijeniti sportaše, poglavito olimpijski pokret koji je ovom dičnom hrvatskom gradu donio toliko radosti. Nikada ne treba zaboraviti (i potrebno je uvijek spominjati) proslavljene sportaše rođene na području Istre i Kvarnera, koji su nastupali za druge države, prvenstvo Italiju, šireći duh olimpizma, a među njih svakako spada i Arlette Faidiga.

Inače, kao što je navedeno, Arlette Faidiga nastupila je za reprezentaciju Italije u plivanju na Olimpijskim igrama u Rimu 1960. godine. Natjecala se u disciplini 100 metara prsno te je ispala u kvalifikacijama za završni dio natjecanja na olimpijskom turniru.

Malo je poznato u javnosti da je Rim već ranije bio određen za domaćina Olimpijskih igara 1908. godine, ali je talijanska vlada zbog erupcije vulkana Vezuva 1906. godine odlučila odustati od organizacije te su igre te godine održane u Londonu. Međunarodni olimpijski odbor je za domaćina igara 1960. godine izabrao Rim, u konkurenciji više gradova u kojoj su bili: Lozana, Detroit, Budimpešta, Bruxelles, Mexico City i Tokio.

Igre u Rimu bile su prve kojima je globalni razvoj i širenje televizije pomogao u promociji i emitiranju prijenosa natjecanja. Zabilježeno je da je preko 100 televizijskih kanala prenosilo program igara u Europi, SAD, Kanadi i Japanu. Time je postignut golem interes za igre, a i pojavu prvih televizijskih sportskih zvijezda.

Bile su to zadnje Igre na kojima je nastupila momčad Južnoafričke Republike, prije zabrane koja je uslijedila zbog politike rasne segregacije.

Dio te velike smotre svjetskog sporta u Rimu 1960. godine, bila je i talijanska sportašica rođena u Rijeci, Arlette Faidiga, koja iako nije ušla u završna natjecanja, imala je čast nastupiti na olimpijskim igrama što je san svakog sportaša. A Igre u Rimu 1960. godine bile su po mnogo čemu jedinstvene.

PLIVANJE

Dijana Kvesić

Olimpijske igre Atlanta 1996. - Bosna i Hercegovina

U trenutku nastupa na Olimpijskim igrama nastupala je u hrvatskom klubu, i u tom trenutku bila je prvakinja države u dvije plivačke discipline i zato se našla na našim stranicama.

Dijana Kvesić, rođena je u Sarajevu, 11. siječnja 1977. godine. Prve plivačke zaveslaje napravila je u Sarajevu na bazenu Koševo, 1986. godine u Plivačkom klubu Bosna. Iako djeca u ranoj dobi često mijenjaju sportove, Dijanin izbor je bio „pun pogodak“ jer su njezini roditelji znali da joj je to velika želja. To se vidjelo i u samim počecima, jer su je ubrzo prebacili iz škole plivanja u natjecateljske redove.

Tadašnja trenerica Nataša Gojković je vrlo brzo vidjela da joj „leži“ leđna tehnika, a Dijana je ubrzo postala prvakinja Bosne i Hercegovine u pionirskim i kadetskim kategorijama u disciplinama leđno, slobodno i mješovito, te prvakinja Jugoslavije na 100 metara slobodno.

U to vrijeme je bio običaj da plivački klubovi iz Splita dolaze na zimske pripreme u Sarajevo, a plivači iz Sarajeva bi ljeti išli u Split. To je bilo presudno u daljnjem Dijaninom razvoju, jer je tako upoznala trenericu iz Splita Vedranu Zavoreo, koja će kasnije na Dijanu imati veliki utjecaj.

Međutim, dogodila se 1992. godina i Dijanini roditelji i brat su zaključili da je najbolje da se makne iz Sarajeva, koji je bio pod neprekidnim granatiranjem. Uspjela je doći do Zagreba i nastavila trenirati u Mladosti. Iako je kako kaže u Zagrebu odlično primljena, u njoj se nešto prelomilo i odlučila je otići u Split. Javila se Vedrani Zavoreo, koja je bila trenerica u Plivačkom klubu Jadran, koja je kasnije s Dijanom proživljavala sve dobro i loše.

U Jadranu je Dijana odmah počela postizati odlične rezultate, a vrlo brzo popela se i na državni tron. Prvakinja Hrvatske u disciplinama 100 i 200 metara leđno bila je od 1995. do 1999. godine. Isto tako Dijana je prvakinja Hrvatske u štafetama 4 x 100 metara mješovito 1997. i 1998. godine, kao i na 50 metara leđno 1998. i 1999. godine.

Nikada kaže neće zaboraviti 1995. godinu kada je dobila poziv reprezentacije Bosne i Hercegovine za nastup na Olimpijskim igrama u Atlanti, naredne godine. To je ističe jedan od trenutaka koji se događa jednom u životu i u konačnici san svakog sportaša. Pored Splita za nastup na Igrama pripremala se i u Njemačkoj u Frankfurtu, kod trenera Michaela Ulmera, a te 1995. godine završila je u Splitu gimnaziju.

I danas Dijana ističe da je teško prenijeti sve te emocije, ali Olimpijske igre su zbilja nenadmašne i sam osjećaj da stojiš među tolikim vrhunskim sportašima na jednom mjestu je neopisiv.

Treba reći da je Dijana u Atlanti sa 19 godina bila najmlađa sportašica na igrama iz Bosne i Hercegovine. Nastupila je u disciplini 200 metara leđno gdje je na kraju zauzela 32. mjesto. Točnije Dijana je postavila treće vrijeme u prvom krugu kvalifikacija u svojoj grupi.

Odmah po završetku Olimpijskih igara Dijana se vratila u Split, gdje je u Jadranu nastavila plivati i postizati odlične rezultate sve do 2000. godine, kada se oprostila od aktivnog natjecanja. U međuvremenu je u Splitu diplomirala na Ekonomskom fakultetu.

Isto tako treba reći da je Dijana Kvesić, čak 23 godine držala državni rekord Bosne i Hercegovine u disciplini 100 metara leđno.

I za kraj Dijana Kvesić, sama želi istaknuti narodnu poslovicu: „Oni koji odustaju nikada ne pobjeđuju.“. Ta se izeka po Dijanim riječima pokazala istinitom u njezinom slučaju. Voli reći danas s ovim vremenskim razmakom da postoji bezbroj ljudi koji su joj pomogli da nađe svoj put, ali ljudi iz tadašnjeg Plivačkog kluba Jadran na čelu s predsjednikom Borisom Pentićem su dali toliki doprinos da na kraju bude „bolji čovik“, da nema riječi kojima bi im izrazila zahvalnost.

Doista jedinstven slučaj sa više nego sretnim završetkom. Još jedna pobjeda sporta, Dijane, ali kako kaže i ljudi oko nje.

PLIVANJE

Mirna Jukić

Olimpijske igre Peking 2008. - Brončana medalja - Austrija

Da život piše čudne priče, najbolji je dokaz sportska biografija ove proslavljene plivačice. Mirna Jukić rođena je 9. travnja 1986. godine u Novom Sadu. Prvih pet godina djetinjstva provela je u Vukovaru, a potom je nakon pada grada heroja 1991. godine s majkom i bratom napustila okupirani grad i započela izbjeglički život u Zagrebu. O tim teškim danima djetinjstva Mirna piše i u autobiografskoj knjizi pod naslovom "Mirna – ispod vode, o životu", koju je objavila 2011. godine.

Kako piše, bila su to teška vremena, a ona na sreću kao dijete neke stvari nije ni razumjela. Morala je silom prilika brzo odrastati.

Po dolasku u Zagreb, vrlo je rano počela trenirati plivanje jer joj je otac Željko poznati plivački trener, koji je taj posao obavljao i u Borovu. Prve plivačke uspjehe Mirna postiže u rujnu 1996. godine. I sve je bilo dobro do 1998. godine, kada za obitelj Jukić počinju novi problemi.

Naime, upravljanje sportskim kompleksom bazena, gdje je Mirna trenirala, došlo je u ruke novih ljudi i iznenada se više nije puštalo članove *Plivačkog kluba Borovo* iz Vukovara da besplatno plivaju u Zagrebu. Trebali su ili platiti korištenje ili preći u zagrebački klub.

Našavši se u novoj situaciji, budući da nisu imali novca za platiti korištenje bazena, njeni su roditelji za Božić 1998. godine odlučili otići iz Zagreba. Već početkom 1999. godine Mirna je s obitelji preselila u Beč te je nakon godinu dana uzela i austrijsko državljanstvo, kako bi napredovala u plivačkoj karijeri.

Mirna Jukić u Beču je od svoje 13. godine, a njezin trener i otac Željko je trener bečkog plivačkog kluba *Wien Swimming Club*. Dolaskom u Austriju, Mirna iz dana u dana sve više napreduje, a počinju se redati i odlični rezultati, kao na pokretnoj vrpci.

Svakako najveći uspjeh u karijeri ostvarila je na Olimpijskim igrama 2008. godine u Pekingu, gdje je u disciplini 100 metara prsno osvojila brončanu olimpijsku medalju.

Na svjetskim prvenstvima osvojila je također dvije brončane medalje u disciplini 200 metara prsno. Bilo je to u Montrealu 2005. i Rimu 2009. godine. Na Svjetskom prvenstvu u malim bazenima 2002. godine u Moskvi, također u disciplini 200 metara prsno, osvojila je brončano odličje.

Mirna Jukić osvojila je veliki broj medalja i na europskim prvenstvima: zlatne medalje osvajala je na 200 metara prsno 2002. u Berlinu i 2004. u Madridu, kao i na 100 metara prsno 2008. u Eindhovenu. Srebro je osvojila na Europskom prvenstvu 2008. u Eindhovenu u disciplini 200 metara, a bronce je osvajala 2004. godine u Madridu u disciplini 100 metara prsno i 2008. u Eindhovenu na 50 metara prsno.

Na europskim prvenstvima u malim bazenima također je osvojila impozantan broj medalja. Zlato u disciplini 200 metara prsno osvojila je 2002. u Rieti i 2003. u Dublinu. Na ovim natjecanjima Mirna je osvojila i impozantan broj srebrnih medalja: u disciplini 100 metara prsno 2001. u Antwerpenu, 2002. u Rieti, 2004. u Beču i 2007. u Debrecinu. Na 200 metara prsno srebro je osvojila 2001. u Antwerpenu, 2004. u Beču, 2007. u Debrecinu i 2008. u Rijeci. Brončanu medalju u malim bazenima osvojila je na Europskom prvenstvu 2003. godine u Dublinu, u disciplini 100 metara prsno. Istu medalju, u istoj disciplini, osvojila je i 2008. u Rijeci.

Važno je istaknuti da je Mirna Jukić 2002., 2008. i 2009. godine proglašena najboljom sportašicom Austrije. Na velikim natjecanjima osvojila je ukupno 22 medalje. Godine 2003. dodijeljena joj je Zlatna medalja za zasluge Republike Austrije, a naredne 2004. godine u Beču joj je dodijeljena prestižna sportska nagrada pod nazivom Veliki sportski grad.

Unatoč neugodnostima koje je doživjela u svojoj domovini Hrvatskoj, uvijek je rado isticala svoju hrvatsku narodnost, a 2010. godine, za vrijeme Europskog prvenstva u rukometu, Mirna Jukić je u Grazu bila domaćin hrvatskoj reprezentaciji.

Mirna Jukić, danas ima dvojno državljanstvo, hrvatsko i austrijsko, te rado ističe da je ponosna što ima dvije domovine.

Povremeno posjeti rodbinu u Vukovaru, a kako kaže, sjećanja o Vukovaru u svojoj knjizi pisala je suznih očiju.

KOŠARKA

Zorica Đurković

Olimpijske igre Moskva 1980. - Brončana medalja

Ako je ijedna košarkašica Zvezdina - zvijezda, onda je to ova proslavljena igračica. Zorica Đurković rođena je u Dubrovniku 14. rujna 1957. godine, ali je vrlo rano napustila rodni grad. Igračku karijeru započela je u osnovnoj školi 25. maj u Novom Beogradu, odakle je kao vrlo talentirana poslana u *Crvenu Zvezdu*, gdje je kasnije ispisala najljepše stranice klupske košarke.

Odlaskom proslavljene Zvezdine košarkašice Snežane Zorić, sredinom sedamdesetih godina prošlog stoljeća, došlo je do smjene generacija. Na scenu je stupila nova, mlada i poletna generacija Zvezdinih košarkašica predvođena Zoricom Đurković, koja će nekoliko godina kasnije ispisati najsvjetlije stranice u povijesti ovog kluba. Čak je od Snežane Zorić naslijedila dres broj 12. Treba reći da je Zorica nosila Zvezdin dres od 1975. do 1984. godine. Zorica Đurković je za *Crvenu Zvezdu* odigrala preko 500 utakmica i postigla preko 11 tisuća koševa. S ovim slavnim klubom osvojila je titulu prvaka Jugoslavije 1976., 1977., 1978., 1979., 1980. i 1981. godine. Bila je dio momčadi koja je osvojila kup Jugoslavije 1976., 1979. i 1981. godine.

Najveći uspjeh u dresu *Crvene Zvezde* ostvarila je 1979. godine, kada su postale prvakinja Europe. Bila je to jedna od najjačih Zvezdinih momčadi u povijesti jugoslavenske ženske košarke, koja je u španjolskoj La Coruni 29. ožujka 1979. godine u finalu Kupa europskih prvaka pobijedila prvakinja Mađarske, ekipu *BSE*, s 97:62. Nije potrebno niti naglašavati da je Zorica bila jedna od najboljih igračica na utakmici. Tih godina Zorica je u tandemu sa Sofijom Pekić tvorac najvećih Zvezdinih uspjeha, a ova Zvezdina momčad postala je i viceprvak Europe 1981. godine. Zvezdine košarkašice bile su prva momčad iz „crveno – bele“ obitelji koja je postala prvakom Europe, a uz to je Zorica 1978., 1980. i 1981. godine bila najbolja sportašica *Sportskog društva Crvena Zvezda*.

Svakako je potrebno istaknuti da je Zorica Đurković proglašena najboljom košarkašicom Europe 1980. i 1981. godine u izboru najpoznatijeg talijanskog sportskog lista *Gazeta dello Sport*, a 1977. godine bila je najbolja košarkašica na Balkanu.

Kako pišu košarkaški kroničari, Zorica je tijekom igračke karijere imala skok-šut za današnju WBA ligu. Dres *Zvezde* nosila je do 1984. godine, kada je odlučila prestati s aktivnim igranjem, ali se poslije samo godinu dana pauze vratila pod obruč i postala igračica talijanske prvoligaške momčadi *Schio* iz jednog mjesta kod Vicenze, za koji igra u sezoni 1985./86. Potom ponovo pravi pauzu od dvije godine, a zatim odlazi u Švicarsku gdje je najprije bila košarkašica *Fribourga*, a zatim *La chaux de Fondsa* gdje je 1991. završila karijeru.

Dres s brojem 12 Zorica Đurković nosila je i u jugoslavenskoj košarkaškoj reprezentaciji za koju je odigrala 108 utakmica.

U dresu reprezentacije Jugoslavije osvojila je dvije medalje na europskim prvenstvima: srebro 1978. u Poljskoj i broncu 1980. godine u Jugoslaviji. Na Europskom prvenstvu u Poljskoj bila je najbolji strijelac, a na stupila je i na Europskom prvenstvu 1981. u Italiji.

Kao najbolja košarkašica Europe predvodila je jugoslavensku reprezentaciju na Olimpijskim igrama u 1980. godine Moskvi, gdje su se zakitile brončanom medaljom.

San i želja svakog pravog sportaša je sudjelovanje na olimpijskim igrama. Prema vlastitom priznanju, to je bio i san Zorice Đurković, od početka igračke karijere. S 23 godine to joj se i ostvarilo. Imala je sreću, iako je još relativno bila mlada igračica ali te godine i najbolja košarkašica Europe, da se popne na treću stepenicu pobjedničkog postolja na olimpijskim igrama. Bila je, kaže, svjesna odgovornosti da nosi državni grb i zastavu na dresu i da su sve oči svjetske sportske javnosti uprte u natjecatelje na igrama, pa tako i na košarkašice.

Kako kaže Zorica, olimpijsko selo i sve ono u njemu treba doživjeti. Po vlastitom priznanju, tek kada su po povratku došle na aerodrom u Beograd, naše košarkašice postale su svjesne uspjeha koji su postigle i da su odricanja od nekih stvari koje vole mladi, kao i tone prolivenog znoja, sati, dani, mjeseci i godine treniranja, dobila ime koje se zove – olimpijska medalja.

Po završetku igračke karijere Zorica Đurković je ostala uz košarku. Bila je trenerica u *Košarkaškom klubu Beobanka* iz Beograda i članice uprave *Košarkaškog kluba Žarkovo* iz Beograda.

Zorica Đurković istinska je košarkaška legenda na našim prostorima. Dugo vremena rekreativno je igrala tenis i sudjelovala na mnogim turnirima rekreativaca. Najbolji poredak na svjetskoj ljestvici rekreativaca bilo joj je 12. mjesto.

KOŠARKA

Suzy Batković - Brown

Olimpijske igre Atena 2004. - Srebrna medalja, Peking 2008. - Srebrna medalja, London 2012. - Brončana medalja, Australija

Kada sportašica osvoji tri olimpijske medalje, to najbolje govori o njoj. Suzy Batković - Brown (djevojački Batković) rođena je 17. prosinca 1980. godine u Newcastleu, u Novom Južnom Walesu u Australiji. Dijete je hrvatskih iseljenika koji su svoju drugu domovinu pronašli u dalekoj Australiji.

Vrlo je rano počela igrati košarku, a okušala se i u Europi. Kao izraziti košarkaški talent, Suzy je od 1996. do 1999. godine bila smještena i igrala košarku u Australskom institutu za sport, s čijom je košarkaškom momčadi osvojila prvenstvo Australije 1999. godine. Zatim je od 1999. do 2001. košarkašica *Sydney Uni Flamesa*, s kojim osvaja prvenstvo Australije 2001. godine. Narednu sezonu 2001./02. nastupa za momčad *Townsville Fire*, nakon čega odlazi u Europu.

Po dolasku na „stari kontinent“, prva košarkaška destinacija bila joj je Francuska, gdje od 2002. do 2004. godine igrala za momčad *Valenciennes*. U prvoj sezoni (2002./03.) igranja u ovom poznatom francuskom klubu Suzy je osvojila prvenstvo Francuske i bila u samom vrhu ljestvice najboljih strijelaca. U toj sezoni igrala je u prosjeku 18 minuta igre po utakmici, s prosjekom od 8 koševa i 5 skokova. I u narednoj sezoni 2003./04. jedna je od najboljih igračica kluba, a *Valenciennes* postaje prvak Europe.

Sezonu 2004./05. provodi u Španjolskoj igrajući za momčad *Ros Casares*. Nakon toga odlazi u Rusiju, gdje od 2005. do 2008. godine igra za momčad *UMMC Ekaterinburg*. U prvoj sezoni (2005./06.) igranja u Rusiji, Suzy je izabrana u najbolju petorku Eurolige.

Nakon odlaska iz Rusije, u sezoni 2008./09. igra u Italiji za momčad *Cras Basket*. S ovim klubom osvojila je prvenstvo Italije, a imala je u prosjeku 17 koševa po utakmici, uz 7 skokova.

Nakon petogodišnjeg boravka u Europi, Suzy Batković se 2009. godine vraća u Australiju, u momčad *Sydney Uni Flames*, za koju igra u sezoni 2009./10. kada je izabrana u najbolju petorku lige, a i najbolji je strijelac prvenstva Australije s 24,6 koševa u prosjeku po utakmici.

Sezonu 2010./11. Suzy Batković igra u momčadi *Canberra Capitals*, a od 2011. godine košarkašica je *Adelaide Lightninga*.

Na draftu WNBA momčadi Batković je 2003. godine od strane američke momčadi *Seattle Storma* bila 22. u ukupnom poretku i jedina je iz Australije te godine uopće bila na draftu. Međutim, igrala je vrlo malo te se vratila u Europu jer je, prema vlastitom priznanju, imala želju igrati u Europi, ali nije našla zajednički jezik s trenericom Annom Donovan.

Godine 2008. ponovno je bila određena za draft, ali ga je propustila zbog ozljede. Nakon odlaska iz Europe i prije povratka u Australiju 2009. godine, ponovno je Suzy bila članica momčadi *Seattle Storm*. Bilo je to u veljači 2009. godine, a trener Lauren Jackson bio je uporan da je dovede u svoj klub. U ovom klubu sada je bila dosta uspješnija nego prvi put i bila je jedna od najboljih igračica. Potom je igrala u Sydneyu, Canberri, Adelaidu i Townsvilleu.

Suzy Batković je već 1999. godine počela igrati za reprezentaciju Australije. Godine 2002. članica je reprezentacije Australije koja je osvojila brončanu medalju na Svjetskom prvenstvu u Španjolskoj. Godine 2001. i 2011. osvojila je zlatne medalje na FIBA Oceanija šampionatu.

Ono što je najvažnije u karijeri Suzy Batković, ostavljamo za kraj. Čak tri puta je kao članica reprezentacije Australije sudjelovala na olimpijskim igrama i uvijek se kući vraćala s medaljom.

Prve igre na kojima je nastupila bile su u Ateni 2004. godine, gdje je osvojila srebrnu medalju. Istu medalju osvojila je 2008. u Pekingu, a s posljednjih Olimpijskih igara 2012. godine u Londonu kući se vratila s brončanom medaljom.

Suzy Batković, vrhunska košarkašica hrvatskih korijena, dobitnica je više značajnih košarkaških priznanja.

Naše gore list, Suzy je stjecajem okolnosti rođena daleko od postojbine svojih predaka i u košarci osvaja medalje daleko od Hrvatske. Našeg je podrijetla te po tome pripada i hrvatskom narodu iako je australska sportašica.

RUKOMET

Svetlana Micić

Olimpijske igre Seoul 1988.

Dovoljno je reći da je u zenitu karijere igrala u najboljem europskom klubu. Svetlana Micić rođena je u Slavonskoj Požegi 28. svibnja 1960. godine gdje joj je službovao otac. U rodnom gradu je završila prvi razred osnovne škole i krenula s treniranjem gimnastike, da bi se sa rukometnom loptom Svetlana počela družiti tek u svojoj šesnaestoj godini. Tada je polazila treći razred beogradske gimnazije. Na njezinu odluku da krene u rukometne vode najveći utjecaj imala je njezina profesorica tjelesnog odgoja, nekada vrlo uspješna rukometašica, reprezentativka i trenerica *Omladinskog rukometnog kluba Beograd*, Mira Jasić.

Pošto je bilo jasno da je Svetlana neskavidašnji rukometni talent, koji je došao u ruke iskusne trenerice, vrlo brzo se priključuje prvoj momčadi "romantičarki", čiji dres nosi od 1976. do 1980. godine. Tih godina rukometašice Beograda su u samom vrhu jugoslavenskog rukometa.

Unatoč vrlo jakoj rukometnoj sredini u kojoj je igrala, Svetlana je po kvaliteti odskakala od ostalih suigračica. Bilo je jasno da neće proći dugo prije no što stigne poziv beogradskog *Radničkog*, koji je tada *harao* europskim rukometnim parketom. Poziv je stigao 1980. godine i Svetlana sve do 1984. nosi dres *Radničkog*. U četverogodišnjem razdoblju koliko je igrala u *Radničkom* iz Beograda, Svetlana se doista naosvajala trofeja. Osvojena je titula prvaka Jugoslavije 1981., 1982., 1983. i 1984. godine, kao i jugoslavenski rukometni kup 1983. godine.

Radnički je dominirao i na europskom planu. Sa Svetlanom Micić u momčadi *Radnički* je prvak Europe 1984. godine, a finalist Europskog kupa prvaka 1981., 1982. i 1983. godine.

Nakon odlaska iz *Radničkog* Svetlana sezonu 1984./85. provodi u momčadi *Bane Sekulić* iz Sombora.

Nakon sezone provedene u Somboru, vraća se u Beograd gdje od 1985. do 1991. godine nosi dres *Voždovca*. I u ovom poznatom beogradskom klubu Svetlana je osvajala trofeje. Tako je bila jedna od najznačajnijih igračica kada je 1987. godine osvojen kup Jugoslavije, a godinu dana kasnije 1988. titula prvaka države. I s *Voždovcem* Svetlana je igrala na međunarodnim natjecanjima igrajući u Kupu kupova.

U reprezentaciji Jugoslavije Svetlana Micić je igrala od 1980. do 1991. godine, odnosno do kraja karijere. Za reprezentaciju je odigrala 80 utakmica i postigla 60 zgoditaka. Bilo bi toga sigurno i više da nije bilo teže povrede koljena koja je Svetlanu odvojila od terena.

Sudjelovala je na Svjetskom B prvenstvu u Bugarskoj 1987. godine, gdje sa suigračicama osvaja zlatnu medalju, što je bio uvjet za sudjelovanje na Olimpijskim igrama u Seoulu 1988. godine. Rukometašice Jugoslavije su na istom natjecanju osvojile četvrto mjesto, jasno sa Svetlanom u momčadi.

Kao jedini ljevoruki desni bek, skok šuter, bila je Svetlana u prvoj postavi reprezentacije Jugoslavije pred odlazak na Olimpijske igre 1984. godine u Los Angeles. Na kraju je bila prekobrojna kako kaže zbog „političkog ključa“. O tome govori u svojoj prvoj knjizi pod naslovom „Ceca“, romansiranoj biografiji najbolje rukometašice svijeta svih vremena, Svetlane Kitić, s kojom je igrala deset godina. Knjiga svjedoči o Cecinom bogatom sportskom i privatnom životu, ali i o najvećim rukometnim uspjesima toga doba kroz zanimljive anegdote.

Svetlana Micić studirala je srpsko-hrvatski jezik i književnost na Filozofskom fakultetu u Beogradu, odsjek žurnalistika. Od 1990. godine Svetlana radi u beogradskom *Sportskom žurnalu*, najtiražnijem dnevnom sportskom listu na Balkanu, gdje je posljednjih deset godina urednica rukometne rubrike.

Recimo i to da je u tisku i Svetlanina druga knjiga u kojoj su pjesme, stihovana proza i priče pod naslovom „Amen, baš.“

O ovoj proslavljenoj sportašici, rođenoj u Slavonskoj Požegi, a koja je zenit karijere ostvarila u Beogradu, najbolje govore njezini rezultati. Trofeji, titule, kupovi, vrh Europe. A to nije malo.

Uz to bavljene sportskom publicistikom, gdje Svetlana daje veliki doprinos. Najdirektnije za vječnost čuva povijest rukometa, a koji je to posao i koliko je to značajno za povijest, zasigurno najbolje zna autor ovih redaka.

RUKOMET

Slavica Rinčić

Olimpijske igre Seoul 1988.

Još jedna iz plejade vrsnih sportašica rođenih u gradu pod Marjanom. Slavica Rinčić rođena je u Splitu 17. svibnja 1966. godine. S rukometnom je Slavica započela 1979. godine, kao djevojčica od 13 godina, u *Rukometnom klubu Stanišić* iz istoimenog mjesta u Vojvodini, koji se natjecao tada u vrlo jakoj Drugoj saveznoj rukometnoj ligi. Mada još gotovo dijete, Slavica je odskakala po igri, kvaliteti, a i po volji i zalaganju od mnogih suigračica. Bilo je jasno da je pred njom rekspektabilna karijera koju je na koncu i ostvarila.

Stoga nije ni čudno da je već nakon dvije godine, stigao poziv za prelazak u veću rukometnu sredinu. Godine 1981. postala je igračica tada vrlo jake prvoligaške momčadi *Bane Sekulić* iz Sombora, koju je tada trenirao jedan od najboljih europskih rukometnih trenera, poglavito za žene danas pokojni Josip Bepo Samaržija. Stručnom oku iskusnog rukometnog znalca nije mogao promaći talent Slavice Rinčić. Odjenula je dres ovog poznatog kluba u kojemu je igrala do listopada 1988. godine. Svih više od sedam godina igranja u ovom klubu koji je kasnije promijenio ime u *Rukometni klub Vesna*, Slavica je bila jedna od glavnih igračica i kada je igrački stasala u pravom smislu, postala je vođa momčadi. Igračica od koje su počinjale i završavale sve aktivnosti na terenu.

U listopadu 1988. godine nije mogla odoljeti pozivu iz rodnog grada. Stigao je poziv iz Splita i Slavica Rinčić odlučila je postati igračica splitske *Dalme*, koja je tada namjeravala stvoriti momčad za povratak u vrh jugoslavenskog rukometa. U Splitu, u dresu *Dalme*, Slavica Rinčić je igrala do 1990. godine, kada se odlučila vratiti u Sombor i svojim iskustvom pomoći klubu u kojemu se igrački afirmirala, ali postala i reprezentativka.

Poslije poroda 1990. godine, ponovno se vraća rukometu i nastavlja sa odličnim igrama. Sa ekipom *Bane Sekulića* 1992. godine sudjeluje u Kupu europskih kupova, iz kojega ispadaju u četvrtfinalu.

Tih godina Slavica je i dalje jedna od najboljih igračica. Jedna je od glavnih igračica kada su rukometašice iz Sombora 1996. godine osvojile treće mjesto u Prvoj jugoslavenskoj rukometnoj ligi i igrale finale kupa. Igračku karijeru Slavica Rinčić završila je 1999. godine kao rukometašica *Apatina*.

Nastupi u dresu reprezentacije Jugoslavije predstavljaju posebno i zasigurno najljepše poglavlje u respektabilnoj karijeri Slavice Rinčić.

Godine 1984. postala je juniorska reprezentativka Jugoslavije. Iste godine jedna je od najboljih igračica kada je navedena reprezentacija osvojila zlatnu medalju na prvenstvu Balkana.

Stoga nije ni čudno da je već 1985. godine Slavica debitira za seniorsku reprezentaciju bivše države. Igrala je na Trofeju Jugoslavija u Varaždinu, iako nije imala još niti 19 godina. Iste 1985. godine, Slavica Rinčić sudjeluje sa mladom reprezentacijom Jugoslavije na Svjetskom prvenstvu svog uzrasta u Seoulu gdje osvajaju osmo mjesto.

Ipak san svakog sportaša nastup je na olimpijskim igrima. Slavica Rinčić nastupila je 1988. godine u Seoulu gdje su naše rukometašice osvojile četvrto mjesto. Šteta, toliko je malo nedostajalo do olimpijske medalje. Ali, nažalost, sport ima svoje zakone. Koji puta ne pobjeđuju najbolji. Sama će priznati da je najbolje igre tijekom karijere pružala baš 1988. godine. Stoga nije ni čudno da je prije i poslije Olimpijskih igara u Seoulu bilo više ponuda za prelazak u tada najbolje jugoslavenske rukometne momčadi. A ona se, kao što je navedeno, odlučila za rodni Split i prelazak u *Dalmu*.

Za više od 20 godina aktivnog igranja rukometa Slavica Rinčić posebno ističe 64 službena nastupa u dresu reprezentacije Jugoslavije, u kojima je postigla više od 80 golova.

Inače, tijekom karijere Slavica je bila igračica koju bi poželio svaki trener. Bila je potencijal i vođa na terenu. Odlučna, hrabra, ali dovoljno kada je bilo potrebno i agresivna. Motor momčadi, realizator i pokretač. Isto tako bila je oslonac momčadi i u obrani. Igračica kakvu treba svaki trener.

Kada se podvuče crta na rukometnu karijeru Slavice Rinčić, može se bez razmišljanja konstatirati da je bila vrsna rukometašica koja je tijekom karijere sve postigla svojim radom. A nije postigla malo...

RUKOMET

Amanda Kurtović

Olimpijske igre London 2012. - Zlatna medalja

Norveška rukometašica hrvatskog podrijetla pred kojom je velika karijera. Amanda Kurtović rođena je 21. srpnja 1991. godine u Karlskronu u Švedskoj. Njezin otac Marinko Kurtović, Hrvat, poznati je rukometni trener.

Rukometnu karijeru započela je u momčadi Sandefjorda, u kojem je 2007. počela igrati za prvu momčad. Kada se afirmirala, Amanda se odlučila na promjenu sredine i odlazak u jači klub. Kao sljedeću igračku destinaciju odabrala je, također u Norveškoj, rukometni klub *Nordstrand*, za koji je igrala od 2007. do 2010. godine. Za ovaj klub odigrala je oko 300 utakmica i postigla 70 golova. Dio prvenstvene sezone 2010./11. Amanda je provela u momčadi *Byasena* za koji je odigrala 15 utakmica i postigla 34 zgoditka.

Početkom 2011. godine postala je igračica slavnog norveškog ženskog rukometnog kluba *Larvik* s kojim je 2011. i 2012. osvojila titulu prvaka Norveške, norveški kup te Ligu prvaka 2011. godine.

U ljeto 2012. godine ponovno se odlučila na promjenu sredine i postala igračica *Viborga*, čiji dres nosi do 2014. kada postaje igračica *Oppsala*, a od 2015. igra ponovno za momčad *Larvika*.

Treba istaknuti da Amanda Kurtović igra na poziciji desnog krila. Veoma je brza, prodorna, neustrašiva, često postiže i zgoditke, igra dobro i napad i obranu, što je svrstava u suvremenu rukometašicu današnjeg vremena.

Amanda je kao dijete iz rukometne obitelji vrlo rano pokazivala izražen talent za ovaj sport jer je od najranijeg djetinjstva znala s ocem boraviti na rukometnom igralištu.

Vrlo je rano počela igrati za mlađe reprezentativne uzraste norveške reprezentacije, a dobrim igrama u reprezentaciji Norveške do 19 i 21 godinu skrenula je na sebe pozornost rukometne javnosti.

Debitirala je za Norvešku A reprezentaciju 26. ožujka 2011. godine kada još nije imala ni punih 20 godina. Usporedno s igranjem za A reprezentaciju, igrala je i za onu do 21 godinu.

S mladom reprezentacijom Norveške osvojila je titule prvaka Europe i svijeta. Nije potrebno niti napominjati da je Amanda na oba završna natjecanja, gdje su se mlade Norvežanke popele na svjetski i europski tron, bila najbolja igračica reprezentacije.

Vrlo rano je i u A reprezentaciji dosegla svjetski rukometni tron. Na Svjetskom prvenstvu za žene 2011. godine u Brazilu bila je dio norveške reprezentacije koja je postala prvak svijeta.

Ipak, krunu svoje dosadašnje, može se bez pretjerivanja reći uspješne karijere, doživjela je na Olimpijskim igrama 2012. godine u Londonu osvajanjem zlatne olimpijske medalje.

Na spomen Hrvatske Amanda govori: „Ne, ja ne govorim hrvatski. Imam rođake i bake u Hrvatskoj. U domovini moga oca sam na odmoru svako ljeto, ali jezik nisam još naučila.“

Iako ne poznaje hrvatski jezik, veli da je ponosna što je upoznala Ivana Balića. Čak kaže da se s njim i slikala. To je bilo tijekom Europskog prvenstva 2010. godine u Austriji. I ona, kao i mnogi poznavatelji rukometa, ističu da je Ivano najbolji rukometaš na svijetu. Od naših rukometašica posebno ističe Andreu Penezić, za koju kaže da je jedna od najkompletnijih rukometašica u Europi.

O svoj dosadašnjoj karijeri kaže: „Imam još toga dosta za naučiti u smislu tehnike i kontrole lopte, a i iskustvo ću polako stjecati kako karijera bude odmicala.“

Amanda Kurtović, dijete hrvatskih korijena, rukometna reprezentativka Norveške pred kojom je zasigurno velika budućnost, iako ni ono što je do sada kao vrlo mlada u rukometu postigla, nije malo. Bila je dio momčadi svjetskih prvaka i olimpijskih pobjednika, a mnogi sportaši to niti približno ne ostvare tijekom karijere.

Vrlo je rano postala jedna od glavnih igračica u klubu i reprezentaciji. Ponosna je, kaže, na sve što je dosad u karijeri postigla, jer je to postigla samo i isključivo svojim radom. Kaže, „zli jezici“ su ponekad bili toliko zločesti da su za njezin razvoj najviše zasluga pripisivali njezinom ocu. Amanda ne krije da joj je otac dao rukometne temelje, ali također kaže da se u tvrdom profesionalizmu poštuje samo rad i ono što daš na terenu. A Amanda je dosad dala doista puno...

TENIS

Jelena Dokić

Olimpijske igre Sydney 2000. - Australija

Proslavljena tenisačica koja je vrhunsku karijeru ostvarila daleko od rodnog grada. Jelena Dokić rođena je u Osijeku 12. travnja 1983. godine. U profesionalnoj karijeri igrala je za reprezentaciju Australije, a jedan dio svoje karijere nastupala je za Srbiju i Crnu Goru.

Rođenjem Osječanica u vrijeme raspada Jugoslavije s obitelji seli u Sombor, u Vojvodini. Nekoliko godina kasnije Jelena sa obitelji odlazi živjeti u Sydney, u Australiju.

Vrlo rano, još kao dijete, započela je Jelena s tenisom. Poznati stručnjaci „bijelog sporta“ Jeleni su vrlo rano predviđali blistavu karijeru, i bili su u pravu.

Već kao četrnaestogodišnjakinja debitirala je na ITF turnirima u Australiji. Godinu 1998. kao djevojčica od 15 godina počinje kao 588. igračica svijeta. Igra samo dva ITF turnira. Na jednom je izborila finale. Godinu završava na 341. mjestu. Te godine bila je najbolja juniorka svijeta.

Jelena Dokić je u svijetu tenisa ostala upamćena kada je 1999. godine u prvom kolu Wimbledona pobijedila veliku Martinu Hingis sa 6:2 i 6:0.

Izgubivši u prvom kolu Australian Opena od proslavljene Amerikanke Lindsay Davenport, njen otac se bunio protiv nepravilnosti u ždrijebu, pa mu je zabranjen pristup teniskim terenima. Ali roditelj je roditelj i to ne treba zamjeriti. Poslije toga, obitelj se vraća u Srbiju i Jelena jedno vrijeme igra pod zastavom Srbije i Crne Gore.

Njezine odlične igre rezultirale su osvajanjem 5 turnira i izbornih 7 finala. No, nakon što se razila od oca Damira, počeli su lošiji rezultati.

Godine 2003. Jelena Dokić započela je suradnju s hrvatskim trenerom Bornom Bikićem. Krajem te godine na turniru u Zürichu igrala je finale protiv Henin i izgubila. U polufinalu je dobila tada favoriziranu Clijsters što joj je donijelo skok sa 25. na 14. mjesto WTA ljestvice.

Godine 2005. Jelena se vraća u Australiju kako bi ponovno igrala pod njihovom zastavom. Sljedeće godine se iz kvalifikacija probija na glavni turnir Australian Opena, ali je izgubila već u prvom kolu od francuskinje Virginije Razzano.

U svibnju 2006. godine Jelena Dokić trenira u teniskoj akademiji naše Ive Majoli. Jelena Dokić od 1998. do 2001. godine nastupa za reprezentaciju Australije. Potom od 2001. do 2005. igra tenis za tadašnju reprezentaciju Srbije i Crne Gore, da bi početkom 2006. počela ponovno nastupati za australsku reprezentaciju.

Na stranicama ove knjige Jelena Dokić našla se jer je 2000. godine nastupila na Olimpijskim igrama u Sydneyju. Bila je tada reprezentativka Australije, a dogurala je do polufinala, što je s obzirom na konkurenciju koja je vladala, vrhunski rezultat.

U pojedinačnom natjecanju Jelena Dokić je osvojila pet prestižnih svjetskih teniskih turnira. Prvi značajniji turnir koji je osvojila bio je 2001. u Rimu, gdje je u finalu pobijedila Amelie Mauresmo iz Francuske. Iste godine osvojila je i turnir u Tokiju, gdje je u finalu bila bolja od španjolske tenisačice Arantxe Sanchez-Vicario. A da joj je 2001. godina bila najuspješnija u karijeri pokazala je osvajanjem turnira u Moskvi, na kojemu je u finalu svladala domaću tenisačicu Jelenu Dementijevu. U narednoj 2002. godini Jelena je nastavila pobjednički niz na turnirima. U Sarasoti, u finalu je bila bolja od ruskinje Tatjane Panove, a iste godine Jelena osvaja i turnir u Birminghamu u Engleskoj, gdje je pobijedila također ruskinju Anastaziju Miškinu.

U igri parova Jelena Dokić je osvojila četiri turnira. Godine 2001. osvojila je turnir u Linzu, a naredne 2002. u igri parova pobijedila je na turnirima u Sarasoti, Los Angelesu i ponovno Linzu.

U karijeri Jelena Dokić odigrala je pojedinačno 275 mečeva i pobijedila je 168 puta. Osvojila je 5 WTA turnira i 3 iz serije ITF. Najbolji plasman na WTA ljestvici bilo je 4. mjesto u kolovozu 2002.

Postizala je Jelena dobre rezultate i na Grand Slamovima. Godine 2009. igrala je četvrtfinale Australian Opena, a 2002. četvrtfinale Roland Garossa. U polufinalu Wimbledona nastupila je 2000. godine. Stigla je do četvrtog kola US Opena 2000. i 2001. godine.

Velika karijera koja bi zasigurno bila još i veća da je nisu pratili pehovi tijekom karijere. Ali i to je sastavni dio života i sporta.

TENIS

Marina Eraković

Olimpijske igre London 2012. - Novi Zeland

Novozelandska olimpijka sa splitske rive.

Marina Eraković rođena je u Splitu 6. ožujka 1988. godine. Kao šestogodišnja djevojčica teniskim je reketom svoje starije sestre Marina udarala tenisku lopticu u zid na teniskim igralištima Firula, dok je njezin tata igrao tenis sa svojim prijateljima. Obitelj Eraković preselila se u Novi Zeland 1994. godine.

Međutim, sjećanja na Split ne blijede, pa ih je istaknula u jednom razgovoru 2013. godine: „Ne mogu reći da sam u Splitu imala prijatelja jer sam bila mala, ali tamo još uvijek živi moj stric i moje dvije rođake. Mama i tata tamo idu svake godine, a ja nisam bila već tri godine. Ubit će me moji, ali moram priznati da mi je lijepo otići tamo na odmor.“ U Marininoj novozelandskoj svakodnevici je Hrvatska uvijek prisutna. U kući se govori hrvatski zbog bake koja ne zna engleski, a Marina obožava jesti punjene paprike svoje mame.

Kada su se odselili u Auckland s njom i njezinom sestrom je tenis neko vrijeme igrao tata, a poslije toga je počela trenirati u grupi koju je vodio Chris Luis, nekadašnji finalist u Wimbledonu.

Marina na tenisu provede oko 5 sati dnevno, a kad ne trenira voli svirati gitaru, o čemu kaže: „Na putovanju uvijek nosim malu gitaru, sviram uglavnom *rock*. Moja omiljena grupa je Fleetwood Mac. I učim, svakih šest mjeseci dajem jedan ispit.“

Iako ima još velike planove za svoju tenisku karijeru kaže kako se može zamisliti da jednoga dana postane i novinarka: „Malo mi je čudno pričati na hrvatskom jer uglavnom dajem intervju na engleskom. Ali ima dosta ljudi iz Hrvatske koji prate moju tenisku karijeru što mi je drago i što mi je velika podrška.“

Marina Eraković profesionalnu karijeru započela je 2004. godine. Te je godine odigrala samo jedan turnir, u Wellingtonu, gdje je izborila polufinale. Početkom 2005. Marina je osvojila titule u Warrnamboolu i Yarrowongu, a poslije plasmana u polufinale turnira u Fukuoki ušla je među 300 tenisačica svijeta. Dobivanjem pozivnice za turnir u Oaklandu, debitira na WTA turnirima. U 2006. godini Marina je osvojila tri ITF turnira, što joj omogućava plasman među prvih 200. Godine 2007. je pet puta igrala u glavnom ždrijebu WTA turnira.

Na početku 2008. godine je u Oaklandu postala prva novozelandska tenisačica koja je od 1990. godine izborila polufinale nekog WTA turnira. Marina Eraković je duže vrijeme jedina Novozelandska među prvih 100 tenisačica na svijetu. U karijeri ima jednu pobjedu na WTA turniru u Tennesseeu. U igri parova je 2004. s Michaelom Krajičkom osvojila US Open za juniore. Godinu dana kasnije je s Victorijom Asarenkom osvojila i Australian Open u juniorskoj konkurenciji.

“Kao i svaka sportašica želim osvojiti u sportu sve što se može osvojiti” – objašnjava Marina i ne krije da se nada kako će se jednog dana možda popeti na ljestvici i do prvog mjesta. “Kada sam bila mala nisam o tome razmišljala, ali sa 16 godina počela sam razmišljati o profesionalnoj teniskoj karijeri. Htjela sam postati nova Monika Seleš, ona mi je bila najveći idol.”

Najbolji plasman dosada na WTA listi Marini Eraković bilo je 39. mjesto na ljestvici.

“Moram nastaviti raditi, mislim da jako dobro igram. Moram nastaviti ozbiljno trenirati. Znam da ponekad nije lako, ali vjerujem u sebe. Sa svojom partnericom Carom Black iz Zimbabvea u paru sam počela igrati u Madridu. Mislim da se dobro nadopunjujemo.”

Marina Eraković živahna je Dalmatinka. Priznaje da joj je na Roland Garrosu najveći problem čekanje. Kaže da na Roland Garros dođe u devet ujutro, pripremi se za meč i čeka: “Rijetko se dogodi da na teren izađem po predviđenom rasporedu. Ponekad se dogodi da s igrom počnem u 19 sati. Sreća je velika ako je tvoj meč prvi na rasporedu pa nema čekanja. Ali ja volim tenis i ovo što radim, pa mi to i nije neki veliki problem” – ističe Marina.

Marina Eraković našla se na našim stranicama jer je kao članica teniske reprezentacije Novog Zelanda sudjelovala na Olimpijskim igrama 2012. godine u Londonu.

I ona spada u splitsku olimpijsku obitelj. I Marina svojim rezultatima doprinosi da se za Split s pravom govori da je “najsportskiji grad na svitu.”

TAEKWONDO

Franka Anić

Olimpijske igre 2012. London - Slovenija

Iako je rođena u „najsportskijem gradu na svitu“, sportsku karijeru gradi daleko od rodnog grada i u susjednoj državi.

Franka Anić rođena je u Splitu, 5. veljače 1991. godine. U osnovnoj školi bavila se atletikom, košarkom i drugim sportovima, a za taekwondo se odlučila nakon što je 2003. u Blatu na Korčuli, gdje je provela djetinjstvo, vidjela pokaznu demonstraciju tog boričkog sporta. Podršku za odlazak na prve treninge dala joj je starija sestra Marija. Kako u Blatu nema odgovarajućeg kluba, Franka je postala članicom *Taekwondo kluba Forteca* iz grada Korčule, gdje se vježba u WTF stilu, to jest primjenjuju se pravila Svjetske taekwondo organizacije.

Najveća podrška u sportskoj karijeri bila joj je majka koja ju je gotovo svakodnevno vozila iz Blata na treninge i pripreme u četrdesetak kilometara udaljenu Korčulu. U Forteci je trener Ante Šegedin najzaslužniji za njezine sportske rezultate i uspjehe. Za vrijeme srednje škole koju je pohađala u Splitu, trenirala je u *Taekwondo klubu ST – Kwan* u Splitu, ali je i dalje bila članica svojega matičnog kluba *Forteca*.

U mlađim dobnim kategorijama Franka je nastupala na državnom prvenstvu i na međunarodnim turnirima. Tako je na juniorskom prvenstvu Hrvatske 2003. u Senju osvojila treće mjesto u kategoriji do 63 kilograma. Na otvorenom prvenstvu Hrvatske, koje se održava u Zagrebu i vrednovano je kao turnir A kategorije Europske taekwondo federacije (ETU), nastupila je 2008. godine kao juniorka i osvojila je srebrnu medalju u kategoriji do 63 kilograma, a iste je godine ponovila taj uspjeh osvajanjem srebra i na turniru A kategorije – otvorenom prvenstvu Austrije u Innsbrucku. Kao seniorka osvojila je već 2009. godine brončanu medalju do 67 kilograma na otvorenom prvenstvu Hrvatske.

Kad na kontrolnom treningu hrvatske taekwondo reprezentacije 2009. godine nije prošla zbog jake konkurencije pa je odlučila nastupati za Sloveniju. Kako joj je majka Slovenka i po njoj ima slovensko državljanstvo, a svako je ljetu za školskih praznika bila kod bake i djeda u Grgarju, bila je logična njezina odluka da nastupa za Sloveniju. I nakon prelaska u slovensku reprezentaciju i dalje je Franka ostala članica svog matičnog kluba *Forteca*, gdje se uglavnom pripremala za nastupe.

Za Sloveniju je prvi put nastupila 2010. na Europskom prvenstvu za seniorke u St. Peterburgu i potom na Europskom prvenstvu za mlađe seniorke do 21 godine u Harkovu. Nakon toga počinje njezina serija odličnih rezultata u kategoriji do 67 kilograma na A turnirima. Tako je 2011. pobijedila na otvorenom prvenstvu Austrije, u Innsbrucku, a u finalu otvorenog prvenstva Nizozemske u Eindhovenu i finalu Otvorenog prvenstva Srbije u Beogradu osvojila je srebrne medalje.

Za Franku je posebno značajna bila 2012. godina kad je izborila nastup na Olimpijskim igrama u Londonu. U siječnju 2012. u ruskom Kazanu na Europskim kvalifikacijama ostvarila je taj svoj životni san kad je u borbi za treće mjesto pobijedila favoriziranu Bjeloruskinju Viktoriju Belanoskaju, čime se plasirala na Igre. Vrlo brzo ostvarila je veliki uspjeh osvajanjem A turnira na Otvorenom prvenstvu Belgije u Gentu. Taktičke pripreme pred odlazak u London, slovenska je reprezentacija odradila u Korčuli.

Na Olimpijskim igrama u Londonu Franki je malo nedostajalo da osvoji brončanu medalju. U konačnom plasmanu osvojila je peto mjesto. Imala je čast da na zatvaranju Igara nosi slovensku zastavu.

Nakon nastupa na igrama zaredali su dobri rezultati. Osvojila je srebrnu medalju na Otvorenom prvenstvu Srbije u Beogradu i brončanu na Otvorenom prvenstvu Švicarske u Lausanni. I u 2013. nastavila je s odličnim rezultatima. Osvojila je zlatnu medalju na Otvorenom prvenstvu SAD-a u Las Vegasu. A iste godine ostvarila je Franka, kako kaže, svoj san. Postala je seniorska prvakinja Hrvatske i to nakon nekoliko godina nenastupanja na državnim prvenstvima Hrvatske i Slovenije. Time je donijela svom klubu *Forteca* i svojoj Korčuli još jedan trofej.

U srpnju 2013. postigla je povijesni uspjeh za slovenski taekwondo sport. Na Svjetskom prvenstvu u Meksiku osvojila je brončanu medalju u kategoriji do 67 kilograma. Za Sloveniju je tako postala prva osvajačica taekwondo seniorske medalje na svjetskom prvenstvu.

Pred njoj je očito respektabilna karijera, na opće zadovoljstvo ljubitelja taekwondo sporta.

BIATLON

Dijana Grudiček-Ravnikar

Zimske olimpijske igre Salt Lake City 2002., Torino 2006., Vancouver 2010. – Slovenija

Trostruka slovenska olimpijka koja je rođena u Hrvatskoj.

Dijana Grudiček Ravnikar rođena je u Rijeci 4. lipnja 1978. godine. Inače, rodom je iz Čavla iz Gorskog kotara, kraja koji prednjači u stvaranju hrvatskih biatlonaca. Dugi niz godina živi u Kopru i jako mnogo je dala slovenskom biatlonu.

Prije odlaska u Sloveniju Dijana je bila članica *Trkačko-skijskog kluba Rijeka-Čavle*. Pod slovensku zastavu je otišla 2000. godine zbog, prema vlastitom priznanju, isključivo boljih uvjeta za razvoj i napredovanje u karijeri.

Ista priča vrtjela se i 2010. nakon igara u Vancouveru, nakon kojih je jedini hrvatskih osvajač olimpijske medalje u biatlonu – Jakov Fak, napustio Hrvatsku i za nastavak karijere odabrao susjednu Sloveniju.

Treba biti iskren i priznati da je biatlon jako težak sport, poglavito za žene, a uvjeti kod nas nisu zadovoljavajući. Ipak je Hrvatska mediteranska država, tako da se malo pažnje posvećuje biatlonu i sličnim sportovima na snijegu.

Nakon Dijaninog prelaska u Sloveniju u kolovozu 2000. godine, prvi nastup pod zastavom susjedne države bio je na Svjetskom prvenstvu u Pokljuku 2001. godine kada su slovenske djevojke zauzele sedmo mjesto.

Godine 2007. Dijane se udala za bivšeg slovenskog jedriličara Matevža Ravnikara. Ubrzo nakon udaje jednu sezonu pauzirala je s biatlonom zbog rođenja kćerke.

Njezina biatlonska karijera jedna je od najistaknutijih u ovom sportu, u djelu ženskih natjecanja u ovom dijelu Europe. Tri puta je bila među deset najboljih u Svjetskom kupu. U sprintu je 2008. godine u Pjong Jangu, osvojila sedmo mjesto, zatim je osma iste godine u Ruhpoldingu, i deseta također u sprintu iste godine u Oestersundu. Osvojila je i četvrto mjesto u natjecanju Svjetskog kupa 2007.

Kao što je navedeno, Dijana je tri puta zastupala Sloveniju na zimskim olimpijskim igrama. Prvi puta bilo je to 2002. godine u Salt Lake Cityu, gdje je nastupala u trci na 15 kilometara i gdje je završila kao 57. na kraju, a nastupila je i u štafeti 4 x 7.5 kilometara, gdje je slovenska momčad osvojila šesto mjesto.

Četiri godine kasnije, 2006. u Torinu, Dijana je nastupila u nekoliko disciplina. U sprintu na 7.5 kilometara osvojila je 55. mjesto, u trci na 10 kilometara je odustala, u trci na 15 kilometara osvojila je 30. mjesto, a bila je i vrlo značajan dio slovenske štafete koja je u trci 4x6 kilometara osvojila šesto mjesto. U Vancouveru je bila ponovno šesta u štafeti.

Nakon Vancuoverta je namjeravala prestati s natjecanjem, čak joj je i priređen oproštaj, ali ljubav prema biatlonu bila je jača i Dijana se odlučila vratiti. Nakon što se vratila 2013. godine, Dijana je ponovno nastupila na Svjetskom prvenstvu u Italiji, gdje se rezultatom kvalificirala na nastup u Svjetskom kupu koji je održan u istoj sezoni u Moravskoj, u Češkoj Republici.

Kada se podvuče crta sa hrvatskog stajališta na karijeru Dijane Grudiček Ravnikar, možemo konstatirati da je pored naših sportašica, zahvaljujući njoj Hrvatska tri puta imala jednu predstavnicu više na zimskim olimpijskim igrama u biatlonu u kategoriji žena. Da se ni bi krivo shvatilo, Dijana je slovenska olimpijka i pod zastavom susjedne nam države sva tri puta je bila na igrama.

Ipak, kada ovo ističemo ne možemo zaboraviti da je Dijana rođena u Hrvatskoj, gdje je i započela karijeru, i da je kao formirana sportašica od 22. godine napustila Hrvatsku.

Naravno da joj nitko ne zamjera što nije ostala u Rijeci, jer Slovenija pruža daleko bolje uvjete za rad i razvoj sportaša u zimskim sportovima, nego je to kod nas.

Ostvarila je Dijana respektabilnu karijeru, pod slovenskom zastavom nikada ne zaboravljajući istaknuti mjesto rođenja i svoj matični klub.

Mada je slovenska olimpijka, rodila se u Hrvatskoj i jednim dijelom pripada hrvatskoj olimpijskoj obitelji.

SNOWBOARD

Julia Dujmović

Zimske olimpijske igre Soči 2014. - Zlatna medalja - Austrija

Zbilja, mi smo Hrvati, kada je sport u pitanju, ljudi posebna kova. U kojem god sportu nastupali i za koju god državu se natjecali, naši su sportaši uvijek vrhunski. Da je zaista tako, uvjeriti ćete se kada pročitate ovu priču.

Julia Dujmović rođena je u Novom Gradu u Austriji 12. lipnja 1987. godine. Rodom je Hrvatica iz gradišćanskog sela Šeškuta. A prije Sočija, Julia je također bila vrhunska u ovom, treba priznati, za Hrvate malo poznatom sportu. Na Svjetskom prvenstvu u Stonehamu 2013. godine osvojila je srebrnu medalju u snowboardu u disciplini paralelni veleslalom, a iste godine u istoj disciplini osvojila je zlatnu medalju na Zimskoj univerzijadi u Trentinu.

No vratimo se onome zbog čega je Julia našla mjesto na stranicama ove knjige. Na Zimskim olimpijskim igrama u Sočiju 2014. godine osvojila je zlatnu olimpijsku medalju u snowboardu, u disciplini paralelni slalom.

Hrvatski mediji koji su izvještavali sa Zimskim olimpijskih igara u Sočiju nisu prenijeli tu vijest, da je ipak Hrvatica osvojila zlatnu medalju. To, srećom, nije promaknulo poznatom sportskom entuzijastu i znalcu Ninu Škrabeu, koji prati sve sportove i bilježi rezultate svih hrvatskih sportaša, ma gdje se i za koga natjecali. Iako je Julijina medalja otišla u Austriju, ne treba zaboraviti da je ona gradišćanska Hrvatica, na koju itekako cijeli hrvatski narod može biti ponosan. Ipak, u njezinim venama teče hrvatska krv.

Po povratku iz Rusije Juliji je u Gradišću priređen veličanstven doček, a posvetili su joj i pjesmu „Queen Of White“. Doček zlatne olimpijke hrvatskih korijena uživo je prenosila tamošnja televizija, a dobila je i veliki časn znak Gradišća s kojim se malo njih može pohvaliti.

Julijin djed, Franz Dujmović, rođen 1923. godine u Šeškutu, je kao njemački vojnik 1943. kao 20-godišnjak vojevao u brdima oko Sočija. Koje li slučajnosti?! Baš u tim brdima 71 godinu kasnije njegova će unuka na zimskim olimpijskim igrama pokoriti svijet i ostvariti najveći rezultat koji se u sportu može postići – postati olimpijska pobjednica.

U razgovoru s hrvatskom redakcijom tada 91-godišnji Franz Dujmović, presretan nakon što mu je unuka poslala olimpijska pobjednica, rekao je da su i njegova majka i njegov otac još govorili hrvatski jezik. On ga, kaže, nije naučio, ali zna nekoliko ruskih riječi. Dovoljno da unuci može čestitati na zlatnoj olimpijskoj medalji, koju je, kaže, ipak osvojila u Rusiji.

Treba reći da su se u Šeškut prije nekoliko stoljeća naselili gradišćanski Hrvati. Tako se u tom selu, u blizini Novoga Grada, rodio hrvatski župnik, pisac i političar Petar Jandrišević. Danas u Šeškutu gotovo nitko ne govori hrvatski.

U životu ponekad treba imati i sreće. Najbolji je dokaz da je Julia 2000. godine za dlaku izbjegla smrt. Imala je karte za vlak koji iz austrijskog Kapruna vozi na vrh ledenjaka, no na bratovo inzistiranje u zadnji su trenutak na trening ipak odlučili otputovati žičarom. Poslije su shvatili da su imali puno sreće jer je vlak imao nesreću u tunelu, a u požaru je poginulo 155 ljudi.

Inače, treba reći da se *snowboard* kao sport u Sočiju 2014. prvi put pojavio u programu zimskih olimpijskih igara. On je mnogo brži od, recimo, veleslaloma, ali je zato i mnogo opasniji po zdravlje natjecatelja.

Put do zlatne olimpijske medalje Juliji Dujmović nije bio baš lagan. Konkurencija je bila velika, ali i vrlo kvalitetna. Hrvatica Julija do zlatne medalje je došla pošto je u drugoj vožnji nadoknadila čak 72 stotinke u odnosu na Anke Karštens iz Njemačke, i trijumfirala je sa 12 stotinki prednosti.

Dujmovići i Karštensovoj na pobjedničkom postolju pridružila se još jedna njemačka snowborderka Ameli Kober, koja je u borbi za treće mjesto pobijedila Talijanku Korinu Bokačini.

Priča o Juliji Dujmović, priča je o vrhunskoj sportašici koja u sportu ne priznaje riječ nemoguće. U vrlo teškom i poglavito opasnom sportu, ona je olimpijska pobjednica. To Juliju najbolje oslikava.

RIJEČ AUTORA

Žena, majka, olimpijka – kraljica!

Točno. Pored što je žena, majka i kraljica, kako pjesma kaže, ona koja sudjeluje na olimpijskim igrama je i kraljica u sportu, a da ne govorimo kada osvoji i olimpijsko odličje.

Nakon izlaska prethodne dvije knjige, „Hrvatska i olimpijska odličja“ koja govori o hrvatskim sportašima po nekoliko kriterija koji su osvajali olimpijske medalje i „Kovači hrvatskih olimpijskih odličja“ kojoj su tematika treneri i izbornici po određenim kriterijima koji su sa hrvatskim sportašima „kovali“ olimpijske medalje, ovog puta odlučili smo se za knjigu o hrvatskim sportašicama koje su sudjelovale na olimpijskim igrama, po nekoliko kriterija.

Na ovaj način željeli smo staviti naglasak na doprinos žena hrvatskom olimpijskom pokretu, koji zbilja nije malen, a još kada se uzmu u obzir osvojene medalje, od prvih Đurđice Bjedov 1968. u Meksiku pa sve do Londona 2012., s naglaskom na šest odličja velike, jedinstvene i neponovljive Janice Kostelić, možemo reći da su hrvatske olimpijke „šlag na torti u našem olimpijskom pokretu“.

I u ovoj knjizi, kao i u prethodnima, bilo je važno postaviti čvrste i jasne kriterije za sve sportašice koje su našle svoje mjesto u ovoj knjizi. Potrebno je istaknuti da smo svim sportašicama naveli samo prezime koje su imale u trenutku nastupa na olimpijskim igrama.

U svakodnevnim kontaktima s hrvatskim olimpijkama bilo je i suza, zahvale i mnogo lijepog što nosi ovaj posao, što je teško opisati riječima. Ipak, svi smo mi ljudi, sa svojim životima i emocijama. Tijekom rada na knjizi surađivao sam s velikim brojem sportašica. Kako skriti i ne istaknuti emocije legendarne košarkašice *Montinga* Marije Uzelac koja se poslije više desetljeća povezala sa svojim suigračicama iz Zagreba. Kako ne spomenuti kalvariju vukovarske odbojkašice Marijane Ribičić koja je nakon napuštanja rodnog grada i smrti oca na zloglasnoj Ovčari, snagu pronašla u sportu. Uz brojne osvojene medalje, vrhunac su bile Olimpijske igre u Sydneyju 2000. godine.

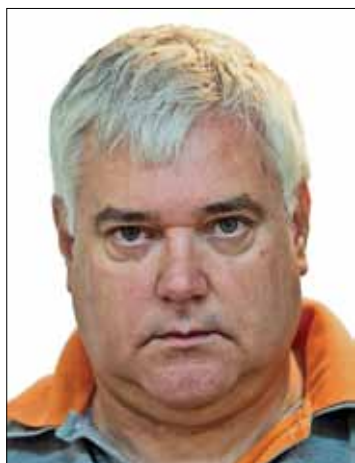
I u ovoj knjizi, kao i u svakoj moguće su pogreške. Nadam se da su one svedene na minimum. Ukoliko ih ima, najiskrenije se ispričavam svim sportašicama koje su pronašle pogrešku ili nedostatak u svojoj biografiji. Vjerujte, ona nije namjerno napravljena. Problem je u izvorniku iz kojega sam crpio podatke.

Kao i prethodne knjige i ova ima veliki broj suradnika, stoga im i ovom prigodom zahvaljujem na trudu i pomoći. U prvom redu, kao i na prethodnim knjigama, hvala najviše Anti Drpiću, Juri Ozmeci i Radici Jurkin, bez čijeg golemog angažmana, unatoč mom silnom trudu, ne bi bilo ove knjige. Svakodnevni razgovori, kontakti, dogovori bili su mi neophodni da ovako jedan značaj publicistički projekt dovedemo do kraja. Hvala i mojim višegodišnjim prijateljima i suradnicima Darku Dujmoviću, Zrinku Čustonji, Robertu Kučiću, Igoru Kramarsichu, Miji Grabovcu, Zoranu Kačiću, Tomislavu Lukiću, Željku Bujasu, Dariju Škegri, Mladenu Cukrovu, Miru Podrugcu, Ivi Bonkoviću, Vinku Bajroviću, Siniši Vitezu, Dragi Mariću, Ivici Čavki, Tonću Vlašiću, te uvažanim damama Daniri Nakić Bilić, Niki Fleiss, Ani Popovčić, Marini Katić, Lidiji Benčić Štampar, Branki Filipović Bezić, Marijani Bušljeta Suknaić i Herci Ganza Čaljkusić. Hvala i lektorici Lei Smodlaci i grafičkom uredniku Zoranu Juriću.

Hvala i ovoga puta mojim nadređenima na radnom mjestu, u prvom redu Špiru Žižiću direktoru Doma Zvonimir u Solinu, gradonačelniku Grada Solina Blaženku Bobanu i tajniku Anti Ljubičiću.

Veliko i posebno hvala svim hrvatskim olimpijkama na svemu što su dali olimpijskom pokretu i hrvatskom sportu.

Jurica Gizdić

Kad smo na konstituirajućoj sjednici Komisije za informiranje i izdavaštvo HOO-a prihvatili program rada po kojem je svake godine trebala izići nova knjiga s “olimpijskom tematikom”, bio sam uvjeren da nakon knjiga “Hrvatska i olimpijska odličja” (2013.) i “Kovači hrvatskih olimpijskih odličja” (2014.) naš najplodniji pisac knjiga sa sportskom tematikom Jurica Gizdić neće imati većih problema napisati posljednju knjigu iz tog ciklusa – “Hrvatske sportašice na olimpijskim igrama”.

Moje uvjerenje osnažila je činjenica da je Jurica Gizdić još 2014. svim članovima te komisije i recenzentima poslao precizno razrađene kriterije na temelju kojih je u knjigu ušlo 161 sportašica; 22 atletičarke, pet gimnastičarki, 19 plivačica, 20 košarkašica, 24 rukometašice, sedam stolnotenisačica, osam streljačica, devet tenisačica, sedam taekwondašica, 12 odbojkašica, četiri jedriličarke, po jedna predstavница u daljinskom plivanju i judu, dvije u skijanju, četiri u umjetničkom klizanju, jedna brza klizačica, sedam predstavница u alpskom skijanju, dvije u snowboardu te po tri u biatlonu i skijaškom trčanju.

S manje ili više teškoća, Jurica je završio 148 biografija kontaktirajući pritom gotovo sve olimpijke čije su biografije u knjizi, a “u hodu” smo se dogovorili kojim se prezimenima koristiti. Ako poštovani čitatelji, mislite da to i nije neka mudrost, upali ste u istu zamku kao ja kad sam u veljači ove godine rekao Jurici Gizdiću da se ne brine za preostalih 13 sportašica, koje osobno poznajem, a neke i rade u HOO-u te će mu bez ikakvih problema dostaviti svoju biografiju.

Naime, neke su sportašice tijekom karijere nekoliko puta mijenjale prezime i nije bilo jednostavno zaključiti kojim su se služile na olimpijskim igrama, što smo uzeli kao odlučujući kriterij za prezime u knjizi.

Pošto smo uspješno riješili “dvojbe” s prezimenima, lako je bilo zaključiti da 12 sportašica dolazi iz četiri sportska saveza s kojima sam kontaktirao i osobno i elektronskom poštom. Ovo je prilika da zahvalim svim sportašicama i tajnicama saveza koje su relativno brzo odgovorile na moju zamolbu da Jurici Gizdiću pošalju svoju biografiju, ali i da izrazim čuđenje što ni nakon opetovanih zamolbi od čelnika nekih saveza do danas nismo dobili “ni pisma ni razglednice”.

Vjerojatno bi knjiga ostala bez biografija nekih sportašica da se nije umiješala tajnica naše komisije Radica Jurkin, koja je zahvaljujući svojoj upornosti, svakodnevno kontaktirajući s prvim operativcima saveza i sportašicama, postigla da se u knjizi nađe svih 160 biografija.

Zahvalnost dugujem i svim članovima Komisije za informiranje i izdavaštvo HOO-a: Ani Popovčić, Borisu Mesariću, Saši Ceraju, Ratku Cvetniću, Marku Ćurkoviću i njezinu predsjedniku Juri Ozmecu, koji su pomogli u osmišljavanju i realizaciji ovog projekta, te čelnicima HOO-a od kojih smo dobili bezrezervnu potporu.

I na kraju – ova knjiga nikad ne bi bila tiskana da nije bilo znanja, volje i upornosti neumornog istraživača naše sportske povijesti Jurice Gizdića, kojemu je ovo 65. knjiga. Pouzdano znam da knjigu, koja je u cijelosti posvećena sportašicama koje su nastupile na olimpijskim igrama, nemaju ni mnogo veće sportske nacije. Iznimno sam ponosan što sam bio mali kotačić u sustavu HOO-a koji je, unatoč financijskim teškoćama, prepoznao važnost tih triju knjiga Jurice Gizdića za našu sportsku i opću baštinu.

Ante Drpić,
glavni i odgovorni urednik

BIBLIOGRAFIJA

- * Marjan Flander: "Razvoj rukometa u Hrvatskoj", Rukometni savez Hrvatske, Zagreb, 1986.
- * Drago Marić: "Pola stoljeća Plivačkog kluba Zadar", Zadiz, Zadar, 1997.
- * Pavao Jerolimov: "Olimpizam i Zadrani", Narodni muzej Zadra, Zadar, 2000.
- * Damir Škaro: "Velikani Hrvatskog sporta", Golden marketing, Zagreb, 2001.
- * Đorđe Perišić: "Naši olimpijci od Stockholma do Solt Jejk Sitija", DTA Trade, Beograd, 2003.
- * Vasa Stojković: "Klub poznatih u fudbalu Srbije i Crne Gore 1903-2005", Sport, Beograd, 2005.
- * Mario Garber: "Svi splitski olimpijci", Slobodna Dalmacija, Split, 2005.
- * Radica Jurkin Lugović – Zdenko Jajčević – Ante Drpić: "Na putu olimpizma", HOO, Zagreb, 2006.
- * Zdenko Jajčević: "Olimpizam u Hrvatskoj", Libera Editio, Zagreb, 2007.
- * Mario Garber: "Športsko društvo Mornar Split 1949. – 2009. 2009, ŠD Mornar, Split
- * Fredi Kramer – Dražen Pinević: "Hrvatski rukomet", Topical, Zagreb, 2009.
- * Mario Garber: "Svi Jadranovi ljudi 1920. – 2010.", ŠD Jadran, Split, 2010.
- * Fredi Kramer: "Zagrebački olimpijci", Topical, Zagreb, Zagreb, 2011.
- * Radica Jurkin Lugović – Ante Drpić: "Hrvatska olimpijska obitelj", HOO, Zagreb, 2011.
- * Željko Laloš: "Povijest delničkog športa", Grad Delnice, Delnice, 2013.
- * Jurica Gizdić: "Hrvatska i olimpijska odličja", Alfa d.d., Zagreb, Zagreb, 2013.
- * Dajana Jašić: "Biti trener", vlastita naklada, Split, 2013.
- * Herci Ganza Čaljkusić – Robert Kučić: „Heroina splitskog sporta“, Vetus Itinera, 2013., Split, 2013.
- * Eduard Hemar: „Slovinci u hrvatskom sportu“, Slovenski dom Zagreb, Vijeće slovenske nacionalne manjine Grada Zagreba, Zagreb, 2014.

NOVINE – ČASOPISI – ARHIVI

* Povijest sporta * Povijest hrvatskog športa * Novo doba – Split * Jadranski šport – Split * Jadranska pošta – Split * Slobodna Dalmacija – Split * Narodni sport – Zagreb * Sportske novosti – Zagreb * Vjesnik u srijedu – Zagreb * Oslobođenje – Sarajevo * Sport – Beograd * Vjesnik – Zagreb * Tempo – Beograd * SN revija – Zagreb * Super sport – Zagreb * Nogomet – Zagreb * Pressing – Split * Olimp – Zagreb * Jutarnji list – Zagreb * Večernji list – Zagreb * Novi list – Rijeka * Arhiv autora * Arhiv Marka Nadalina * Arhiv Hrvatskog športskog muzeja – Zagreb * Arhiv Muzeja športa u osnivanju – Split

FOTOGRAFIJE

Hvala svim fotoreporterima koji su godinama snimali trenere nositelja olimpijskih medalja, a čije se fotografije dijelom nalaze u knjizi: Ognjenu Alujeviću, Nikši Antoniniju, Jadranu Babiću, Maksimu Bašiću, Vojku Bašiću, Robertu Beloševiću, Matku Biljku, Anto Boroviću, Tomislavu Brandtu, Renatu Brandolici, Admiru Buljubašiću, Siniši Burazeru, Pavle Cajzecu, Ivi Čaljkusiću, Anti Čizmiću, Andri Damjaniću, Zvonimiru Doganu, Tomu Dubravec, Vladimiru Dugandžiću, Nenadu Dugom, Josipu Ercegoviću Sudcu, Miru Gabeli, Ronaldu Goršiću, Peri Grabovcu, Iliji Guberini, Peri Gudiću, Ivani Ivanović, Zlatku Ivuliću, Anti Jelaviću, Darku Jelineku, Tinu Juriću, Stanku Karamanu, Vjekoslavu Karuzi, Milivoju Keberu, Duji Klariću, Fedi Klariću, Hrvoju Knezu, Matiji Kokoviću, Damiru Krajaču, Gordanu Laušiću, Krešimiru Lediću, Dragi Lipiću, Marku Lukiniću, Zoranu Mariću, Radiši Mladenoviću, Frani Moriću, Marku Nadalinu, Željku Pajvotu, Paunu Paunoviću, Milanu Paviću, Jozu Petriću, Tončiju Plazibatu, Joško Ponošu, Jakovu Prkiću, Draženu Raosu, Miroslavu Raosu, Slavenu Raosu, Josipu Regoviću, Pjeru Roiću, Domagoju Sabljaku, Damiru Senčaru, Dragi Sopti, Radi Strikiću, Mariju Strmotiću, Sanjinu Strukiću, Vladimiru Susiću, Borisu Šimiću, Stjepanu Šimiću, Alfonsu Šodanu, Goranu Štenzlu, Jošku Šupiću, Mariju Todoriću, Robertu Valajju, Anti Verzottiju, Nikoli Viliću, Boži Vukičeviću, Slobodanu Županoviću, Rencu Kosinožiću, Studiju Hrg i drugima.

Hvala i izvještajnim agencijama: TASS, Tanjug, DPA, EFE, UPI, Reuters, CROPIX, HINA, AP.